
ΕΙΣ ΦΑΟΣ

Scriptores erotici graeci

v. 3

ΛΟΓΓΟΥ
ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ
ΒΙΒΛΙΑ Δ

LONGI PASTORALIUM
DE DAPHNIDE ET CHLOE
LIBRI IV
GRAECE ET LATINE

ACCEDUNT
XENOPHONTIS EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBRI V

TEXTUM RECOGNOVIT, SELECTAMQUE LECTIONIS
VARIETATEM ADIECIT
CHRIST. GUIL. MITSCHERLICH
PROFESSOR GOTTINGENSIS

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCXCIV

ERECTIORIS INDOLIS IUVENIBUS

GENERIS SPLENDORE PROPRIAQUE ANIMI

VIRTUTE PRAECELLENTIBUS

CAROLO GEORGIO

NEC NON

CHRISTOPHORO ADAMO

LL. BB. DE STACKELBERG

FRATRIBUS

AD SUMMA OMNIA NATIS

HOS LONGI ET XENOPHONTIS LIBELLOS

CONSECRAT EDITOR

CHR. GUIL. MITSCHERLICH

NOTITIA LITERARIA DE LONGO.

Longus [1], incertae aetatis ſcriptor, & vix cuiquam veterum memoratus, in Iungermanni Codice vocatur [2] Σοφιστὴς, & poſt Heliodorum ſcripſiſſe videtur, eumque locis quibuſdam imitatus eſſe. Exſtant eius libri quatuor Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην, *Paſtoralium de Daphnide & Chloë*, quos Politiano pridem laudatos cap. II

1 Anonymus in Nunſio hebdomadico Florentino (*Novelle letterarie*) ad d. 17 Sept. 1779, p. 606, auctor eſt, in Codice illo, qui praeter Longum, Charitonem & Xenophontem Epheſium complectitur, quique in Bibliotheca Caſſinenſium eius urbis aſſervatur, noſtrum ſcriptorem non Longum ſed Logum appellari, tam in inſcriptione, Λόγου ποιμενικῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην, quam in fine, Τέλος Λόγου ποιμενικῶν, τῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην Λεσβιακῶν ἐρωτικῶν λόγοι τέσσαρες. Sed cognomen Longi videtur probabilius, tranſvectum quippe e Latio; & alterum, quod nullus liber alius agnoſcit, e ſcripturae compendio ortum videtur. Ex epigraphe vero iſta diſcimus, Longi ſcripta etiam Lesbiaca vocata fuiſſe, ut Heliodori Aethiopica & ſimil.

2 Enimvero Iungermannus nullum prorſus Codicem ad manus habuit; & dubitandum omnino, an illud in Codd. reperiatur. Neque enim habet ed. Iunt. ad Codices Italicos expreſſa, neque agnoſcunt tres Codd. Pariſ. a Villoiſono inſpecti. Maxime vero Sophiſtae appellationem reſpuit venuſta huius ſcriptoris ſimplicitas.

Misc. & a Iac. Amyoto Gallice versos Paris. 1559, 8, primus Graece in lucem edidit ex Aloysii Alamannii Bibliotheca Florentiae apud Philippum Iuntam a. 1598, 4, cum variis lectionibus Raph. *Columbanius*. Ac in textu quidem constituendo navarunt ei operam Henricus Cuffius, Anglus, & Marcellus Adrianus, Florentinus, quorum perspicaci iudicio exemplar suum, quam fieri potuerit, maxime expurgatum esse, gratus in praef. profitetur. Eidem studium suum contulit Fulv. Ursinus, qui Codicem eius cum tribus suis MSS. Romae comparavit, lectionumque diversitates ad eum transmisit, quas cum sui Codicis lectionibus editioni suae Columbanius attexuit. Ursinum autem tres suos optimae notae Codd. non integros a capite ad calcem cum Florentino Aloysii Alamannii Codice, sed dumtaxat in quibusdam locis contulisse, ex eo patet, quod ipse Columbanius sic scribit pag. 82 not. „ita ex Cod. Ursini locum concinnavimus. Is enim, antequam nos hunc librum impressioni subiiciendum traderemus, *locos aliquot* cum suis Codd. collatos, Roma ad nos remiserat.„ Opus hoc prosa amoena [1] Graeca scriptum Latino carmi-

1 Vere de eo Villois. praefat. pag. XXXVI: *Longi oratio pura, candida, suavis, minutis articulis membrisque concisa, & tamen numerosa, sine ullis salebris, melle dulcior profluit, tanquam amnis argenteus virentibus utrinque silvis inumbratus, & ita florens, ita picta, ita expolita est, ut in ea verborum omnes, omnes sententiarum illigentur lepores. Translationes ceteraque dicendi lumina ita apte disponit, ut pictores colorum varietatem. Elegantes fabellas, vividas descriptiones, quae res ipsas oculis subiiciant, perite intexit, & similitudines ac imagines e rustica pastoralique vita petitas feliciter adhibet. Xenophontis simplicitatem, Theocriti veneres, Moschi & Bionis flosculos consectatus & saepissime consecutus est.*

ne in Expofitis fuis reddidit Laurentius *Gambara* iam tum fenex, fed libere adeo, ut faepe vix Longum agnofcas; adeo multa addit, demit, mutat; ut taceam, quod faepe nec mentem Longi fuerit affecutus, quippe poëta melior, quam Graece intelligentior, ut ait Voffius de Hiftor. Graecis; & ante eum Iungermannus praef. ad Longum: Non eo fine Gambara fuos Expofitos cecinit, quod voluerit interpretem Longi agere. Quin fuo fibi modo immutat, mutilat, confundit Longiana. Et de ipfius peritia ἑλληνισμοῦ ne quid odiofe protuliffe videar, dicant tibi doctiffimi illi, quos laudis & honoris gratia nomino, Stephanus & Vulcanius. Ex hac Gambarae Metaphrafi factum eft, ut Mallincrotus pag. 39 Paralipom. de Hiftoricis Graecis, & poft eum Morerius in Lexico, perperam tradiderint Longum carmine heroico de Amoribus Daphnidis & Chloës fcripfiffe, cum profa opus fuum Graece contexuerit.

Iuntinam excepit illa, quam Iuda & Nicolaus *Bonvitii* Heidelbergae an. 1601, 8, typis Commelinianis exprefferunt. Adiunctam habet Gambarae Metaphrafin, nihilque plane neque a Codd. neque ab ingenio in eam collatum, quo lectio Longi expeditior facta fit; ut operarum vitia taceam, quibus contextus fcatet innumeris.

Meliorem operam navavit Longo Gothofredus *Iungermannus*, qui eum Graece & Latine edidit Hanoviae, typis Wechelianis, apud Claudium Marnium & heredes Iohannis Aubrii an. 1605, 8, additis ad calcem voluminis brevibus fed eruditis notis, in quibus praeter Florentinam ed. Codices MSS. Fulvii Urfini Romae collatos confuluiffe fe teftatur.

Iungermanno in hac palaeſtra ſucceſſit homo longe diſpar, (ſunt verba Villoiſoni Proleg. ad Long. pag. LX) ſive doctrinam, ſive ἀγχίνοιαν & εὐστοχίαν criticam, ſive ingenuum candorem & modeſtiam ſpectes. Loquor de Petro *Mollo*. Snecano, qui an. 1660 Longi Poemenica cum ſua verſione & notis ad calcem reiectis edidit, γεγονὼς ἡλικίας ἤδη πρόσω, ut ipſe ait in ſua dedicatione. Libri titulus eſt: Λόγγου Ποιμ. — βιβλία τέτταρα· *Longi — libri quatuor: Petrus Moll. Snecanus. I. U. D. & Gr. Ling. Prof. Ord. in Acad. Franek. Friſior. recenſuit, in Latinum ſermonem vertit, notis & animadverſionibus illuſtravit. Franekerae, ſumtibus Ioannis Arcerii*, an. 1660. In textu quidem exprimendo editionem Florentinam ſecutus eſt, ita tamen, ut, ubi Codd. Urſiniani meliora ipſi ſuggerere viderentur, hos amplecteretur, neque tamen lectorem de mutata lectione, mutataeque lectionis fonte ac cauſa certiorem faceret. Notae eius admodum futiles ſunt, & maxime in rimandis etymologiis occupatae; indignae prorſus viro, qui in academia Franequerana Graecas literas profiteretur. Idem Iungermanni interpretationem ignorans novam verſionem Latinam adornavit; quam cum abſolviſſet, demonſtrata licet ipſi poſtea ab amico Iungermanniana editione, noluit labores ſuos ſibi perire, ſuamque verſionem editioni a ſe curatae adiiciendam curavit. Quae etſi interdum altera praeſtet, in plurimis tamen locis Iungermannianae iure poſtponenda videtur.

Mollianam ſecuta eſt ed. Pariſienſis [1], quam

1 In Batavis oris excuſam eſſe hanc edit. recte iudicat Dutens praef. editionis ſuae. Et ſane hanc editionem inſpicienti res ipſa facile opinioni huic fidem facit.

bibliopola Neaulme an. 1754, 4, excudi curavit. Graeco textui ad latus appofita eft verfio Mollii Latina; habetque haec editio emendationes quafdam in ipfo contextu fuo quafque loco difpofitas, uncifque inclufas. Quemnam iftae auctorem habeant, & a quo omnino ifta editio curata fit, huius quidem rei notitiam e libro ifto, cui ne praefatio quidem adiecta fit, fruftra petas, neque de eo aliunde conftat. Libri huius titulus eft: *Longi Paftoralium de Daphnide & Chloë Libri IV. Graece & Latine: editio nova una cum emendationibus, uncis inclufis, diftincta viginti novem figuris aeri incifis a B. Audran, iuxta delineationes Celfiff. Ducis Aurelian. Philippi, & tabula ab A. Coypel delineata: accedunt alia ornamenta, partim ab A. Cochin, partim a C. Eifen adornata & a Simone Fokke in aës eleganter incifa. Lutetiae Parifiorum, in gratiam Curioforum. MDCCLIV.*

Aliam Parifiis editionem, elegantiffimis Fr. Ambrofii Didoti typis expreffam, & nonnullis variis lectionibus, iifque ad calcem reiectis, ornatam fine verfione an. 1776 apud Guillelmum de Bure in 12 prodire iuffit Ludovicus *Dutens*, vir eruditiffimus.

Proximo temporis, fi vero interiores libri dotes fpectes longiffimo intervallo, Dutenfianam infecuta eft *Bodeni*, Profefforis Vitebergenfis, quae Lipfiae Iunii fumtibus an. 1777, 8, lucem adfpexit, editio; in qua adornanda idem fere, quo Tatium fuperiore anno evulgaverat, fecutus eft confilium. Namque & fuperiorum interpretum, Columbanii, Urfini, Iungermanni, & Molli animadverfiones, nullo plane delectu adhibito, textui iterum fubiici curavit, nonnulla

tantum de suo addidit, levioris ea momenti; unde adeo Longo novae lucis parum affusum est. Praeter Mollianam versionem adiecit etiam Gambarae Metaphrasin, ne iniuria temporis periret. Scilicet his omnibus effectum voluit, „ut suavissimus ille Longus aere parabili in plurium manus perveniret. „

His vero omnibus palmam praeripuit, vereque Longo sospitator exstitit, vir interiori Graecae linguae scientia, exquisitissimisque variae ac multiplicis doctrinae copiis instructissimus, idemque ingenii laude florentissimus Iohan - Baptista Caspar d'Ansse de *Villoison*, qui eum cultu Didotiano, h. e. splendidissimo, prodire iussit Parisiis an. 1778, forma 8. Is, ut textum Graecum exhiberet emendatiorem, non solum priorum edd. excussit inque usum suum convertit praesidia, sed novas etiam, quibus Longo pristinum nitorem redderet, undique conquisivit atque adhibuit copias. Ac praeterquam quod ei tres Codd. Bibliothecae Parisiensis multas easque optimae frugis lectiones suppeditarent, ad partes etiam cum fructu vocavit Amyoti versionem Gallicam, factam ad optimum Codicem, & huc usque ab Interpp. neglectam. Neque defuere viri docti, qui suas in Longum animadversiones & coniecturas cum eodem communicarent; e quibus Valkenarium & Wyttenbachium nominare sufficiat. Maxime vero suo ipsius ingenio doctrinaque adiutus, tam felici saepius in expoliendo hoc scriptore versatus est opera, ut paucissima tantum supersint, quae solius praestantioris Codicis (nam *potuit quae maxima virtus esse, fuit*) opem adhuc implorent. Latinam versionem idem vir egregie doctus ad latus appo-

fuit e Iungermanniana & Molliana conflatam, ita quidem, ut, quid in hac aut in altera minus barbarum deprehendiſſet, hoc ampleсteretur, ubi vero ſenſu eas aberraſſe vidiſſet, aut ubi ipſe novam textui lectionem intuliſſet, vitia tolleret, ac ſententiam ad receptam lectionem accommodaret.

Villoiſonianum Longi contextum ſub prelum iterum vocavit, ſplendidiſſimoque cultu exornatum dedit Io. Bapt. *Bodonius*, Regii Parmenſis typographei praefectus, cuius libri titulus eſt: Λόγγου ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βίβλοι τέσσαρες, *cum Proloquio* (Pauli Mariae Paciaudii) *de libris eroticis antiquorum. Parmae ex regio typographeio* 1786, 4.

Eandem Villoiſoni editionem & nos maxime in textu conſtituendo ſecuti ſumus; eſt tamen, ubi ab ea, noſtro obſecuti iudicio, pauliſper receſſimus. Eiuſdem verſionem emendatiorem retinuimus, nonniſi in iis locis immutatam, ubi nova inducta aut veteri revocata lectione, eiuſdem ſenſui eam ſubiiceremus. Ceterum eandem, quam in edendo Tatio ſecuti ſumus, nimirum, ut Codd. varietates, quae momentum aliquod criticum habere viderentur, diligenter enotaremus, ac VV. DD. emendationes noſtro qualicunque iudicio adiecto apponeremus, novamque ipſi ſubinde, ad veritatem indagandam, viam tentaremus; eandem, inquam, in hoc quoque ſcriptore nos tenuiſſe rationem, res ipſa VV. DD. fidem faciet. Superſunt tamen nonnulla, quae omnem ingenii eludant aciem, & ab aliis Codd. (nam qui adhuc inſpecti ſunt, unius fere originis videntur, quod vel lacuna L. I, c. VI, in qua omnes conſpirant, ſatis docet) me-

dicinam exſpectent. Quo tamen loco non poſſum, quin, quas doctiſſimus *Iacobs* mecum communicavit, coniecturas eruditis hominibus examinandas proponam. „ Lib. III, cap. IV, p. 94 noſtrae ed. Παίδων δὴ πανταχοῦ — legendum puto: ἀείδειν δεῖ (ſive χρή)· πανταχοῦ σιωπή· ἀλλὰ — Daphnis, multis fruſtra tentatis, tandem canere apud animum ſuum conſtituit. *Canendum eſt, ut me audiant: & certe audient; altum enim ubique ſilentium.* Mox & hoc abiicit, ne id quidem ſuſpicione carere intelligens. Veritas coniecturae apparere videtur ex ſeqq. ἄμεινον ἄρα σιγᾷν. — Lib. III, cap. XI, pag. 108, contextus flagitare videtur, ut legatur: ἀλλὰ τερπνότερα πηδήματα καὶ τῶν ἐκείνων γλυκύτερα. Sic etiam Amyot in ſuo Cod. habuiſſe videtur. -- Lib. IV, cap. II, pag. 136, forte haec verba ſic legenda & diſtinguenda ſunt: ὕδωρ ἐποχέτευσε· πηγή τις ἦν, ἣν εὗρεν — ſive, ſi audacioribus eſſe licet: ὕδωρ ἐποχέτευσεν εἰς τὰ ἄνθη· πηγή τις ἦν, ἣν εὗρε Δάφνις. ἐσχόλαζε — Denique Lib. IV, cap. VI, pag. 141, forte: καὶ ἦν μὲν δίκαιον πένθος ἀνθῶν. Ex δίκαιον priori ſyllaba forte omiſſa facile & κενὸν & καινὸν oriri potuit. „ Haec ille, ſatis ingenioſe.

Reſtat, ut de verſionibus Longi paucis agamus. Ac Latinas quidem Longus duas omnino nactus eſt, Iungermannianam alteram, alteram Mollianam; quarum ſupra iam mentionem fecimus. Neque enim recte huc vocare licet liberrimam illam Gambarae Metaphraſin, quae primum vulgata eſt cum reliquis eiuſdem carminibus Antwerp. 1569, 8; mox inſerta editioni Commel. & inde in Bodeni ed. tranſlata. Quae ipſa Metaphraſis varios VV. DD. errores peperit. Bailius enim v. *Longus*, & Lancelotus praef.

versionis suae, contendunt, exstare versionem Latinam Iungermanniana antiquiorem; eamque, hoc quidem auctore, an. 1606, illo vero, an. 1601 vulgatam. Quam ipsam Gambarae esse Metaphrasin, facillima ex ipso anni dissidio coniectura licet assequi. Nam Commelini editio, cui Gambara adiectus est, utrumque hunc annum exhibet, alterum quidem 1606 in ipsa libri fronte, alter vero, 1601, praefationi subscriptus est. Quod ipsum frandem quoque fecit Paciaudio proloqu. ad Long. pag. LI, diversas inde edd. Commel. statuenti, & primam quidem an. 1601, secundam an. 1606 excusam. Huetius quoque, quod ipse in libro de fabb. Roman. pag. 67 fatetur, Longum sibi Latine interpretandum sumserat; sed veritus, ne iuvenilis aetas labem inde traheret, telam detexi iam coeptam e manibus excussit.

Primus vero omnium patrio eum cultu prodire iussit Iac. *Amyotus*, viginti annos ante, quam suo ipsius habitu ornatum Florentiae produceret Columbanius. Primum enim Amyoti versio prodiit Parisiis a. 1559 apud Vincent. Sertenar. 8; repetita postea aliquoties, & quidem ab heredibus Cramosii (Cotelerio puta) annis 1716 & 1717, cum indice: *Les Amours pastorales de Daphnis & Chloé ecrites en Grec par Longus, & traduites en François par Amiot. Avec figures. Nouvelle edition. à Paris chez les heritiers de Cramoisy.* 1717, 8. Tum Cotelerii (*Coustelier*) adiecto nomine, an. 1718, 8, & 1722 in forma 12. Eandem typis repetendam curavit Iac. Guerinius a. 1715, 8, & 1731, 12, Anonymi cuiusdam (Lancelloti) curis repurgatam, atque ad cultiorem linguae genium refictam. Quae utraque & Amyoti sin-

pag. VI. Facile tamen fieri potuit, ut vel ipſi hi viri, vel typothetae in anni nota erraverint, utque ſemel tantum iſta verſio prodierit. Quod quidem inde vero mihi videtur propius, quod uterque diverſam, neuter vero utramque memoret, etſi Anonymus ille in recenſendis Longi verſionibus iiſque iteratis curioſam adhibuerit diligentiam.

Noviſſimam ſermone Italico verſionem adornavit Caſp. *Gozius* (*Gaſp. Gozzi*), quae Venetiis ſatis eleganter impreſſa eſt an. 1766, 4.

Anglice vertit Georg. *Thornley*, Lond. 1657, 8; & noſtris temporibus Iac. *Craggs*, a. 1764.

Noſtra denique lingua prodiit Berolini apud Voſſium hocce lemmate: *Daphis und Chloë, aus den Griechiſchen des Longus überſetzt. Berlin* 1765, 12; quae verſio veneribus ſuis haud deſtituta eſt.

ΛΟΓΓΟΥ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ

ΒΙΒΛΙΑ Δ

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον, ὧν εἶδον· εἰκόνος γραφὴν,[1] ἱστορίαν ἔρωτος.

LONGI PASTORALIUM DE DAPHNIDE ET CHLOE LIBER PRIMUS.

PROOEMIUM.

Cum in Lesbo feras indagarem, Nympharum in luco, ſpectaculum vidi, omnium, quotquot quidem oculis uſurpavi, pulcherrimum: videlicet tabulam pictam, imaginem quae amatoriam hiſtoriam repraeſentaret. Amoe-

1 Codd. Romanus & Florentinus εἰκόνα, γραφὴν· quod recepit Villoiſonus. Sed & alterum recte habet.

Καλὸν μὲν καὶ τὸ ἄλσος, πολύδενδρον, ἀνθηρὸν, κατάῤῥυτον· μία πηγὴ πάντα ἔτρεφε, καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα· ἀλλ' ἡ γραφὴ τερπνοτέρα, καὶ τέχνην ἔχουσα περιττὴν, καὶ τύχην ἐρωτικήν·[1] ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ φήμην ᾔεσαν, τῶν μὲν Νυμφῶν ἱκέται, τῆς δὲ εἰκόνος θεαταί. Γυναῖκες ἐπ' αὐτῆς τίκτουσαι, καὶ ἄλλαι σπαργάνοις κοσμοῦσαι παιδία ἐκκείμενα· ποίμνια τρέφοντα·[2] ποιμένες ἀναιρούμενοι· νέοι συντιθέμενοι· λῃστῶν καταδρομή· πολεμίων ἐμβολή· πολλὰ ἄλλα καὶ πάντα ἐρωτικὰ ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ. καὶ ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος, τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην,

nus quidem erat ille lucus, densus arboribus, floribus ridens, aquis irriguus; unus fons omnia alebat, cum flores, tum arbores: at tamen longe iucundior erat illa pictura, in qua & singulare artificium, & amatorii casus descriptio conspiciebantur; adeo ut multi peregrini, fama exciti, huc ventitarent, Nympharum quidem supplices, sed & imaginis spectatores futuri. In hac tabula videre erat mulieres parturientes, & alias quae expositos infantes fasciis adornarent, pecudes quae eosdem infantes alerent, pastores qui eos tollerent, iuvenes mutuam sibi fidem obstringentes, latronum incursionem, hostium impressionem. Multa alia praeterea, eaque omnia amatoria, videnti mihi & admiranti cupido incessit scripto quasi respondere picturae isti, eamque veluti repraesentare. Postquam igitur huiusce imaginis interpretem studiose conquisivissem, quatuor confeci li-

1 Ita reposuimus, edit. Paris. secuti. Vulgaris verborum ordo est: τύχην ἔχ. περ. καὶ τέχνην ἐρωτ. absque ullo idoneo sensu. Atque sic legendum proposuerat Heusing. Spec. Obss. crit. p. 10. Recepit quoque Villois. qui recte animadvertit, τύχην ἐρωτικὴν eodem sensu Longo dici, quo πάθος ἐρωτικὸν Charit. p. 1.

2 Mollus coni. ποίμνια τρεφόμενα· sed ποίμνια τρέφοντα sunt capra & ovis, Daphnim & Chloën expositos nutrientes.

ἀνάθημα μὲν Ἔρωτι, καὶ Νύμφαις, καὶ Πανί· κτῆμα δὲ τερπνὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὃ καὶ νοσοῦντα ἰάσεται· καὶ λυπούμενον παραμυθήσεται· τὸν ἐρασθέντα ἀναμνήσει· τὸν οὐκ ἐρασθέντα παιδεύσει. πάντως γὰρ οὐδεὶς ἔρωτα ἔφυγεν, ἢ φεύξεται, μέχρις ἂν κάλλος ᾖ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. Ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς παράσχοι σωφρονοῦσι τὰ τῶν ἄλλων [1] γράφειν.

ΚΕΦ. α΄.

Πολις ἐστὶ Λέσβου, Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ καλή· διείληπται γὰρ εὐρίποις ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, [2] καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ

bros, donum Cupidini, Nymphis & Pani facrum, opusque cunctis iucundum hominibus, quod aegro medelam, moerenti folatium afferat, eius, qui amavit, memoriam refricet, & amoris rudem praedoceat. Omnino namque nullus unquam amorem effugit, aut effugiet, quamdiu fuus formae decor, fuaque oculis acies conftabit. Nobis autem Numen concedat, ut fani integrique aliorum cafus defcribere queamus.

CAP. I.

Est in Lesbo civitas, nomine Mitylene, magna, nec non & pulchra. Influens mare multis eam euripis diftinguit ac diffecat: & pontes tota urbe plurimi funt ex

1 Locum hunc plerique Intpp. male ceperunt. Senfus eft: Det nobis Numen, ut σωφρονοῦντες, h. e. immunes ab amore, aliorum potius cafus f. res ammatorias defcribamus, quam noftras. Mirum, ni hoc caftitatis votum a monacho quodam adfutum fit. Quo & ducit librorum quorundam lectio, ἡμῖν καὶ ὁ Θ. quod ferri nequit. Reduximus igitur Codd. lectionem ἡμῖν δὲ &c.

2 Reduxi hanc omnium fere Codd. ac librorum vett. lectionem pro inficeta Cod. Florent. ὑπεισρεούσαις τῇ θαλάττῃ, quae Mollo ac Bodeno arridere potuit. Nam mare quidem εὐρίποις ὑπεισρέειν, ductis per urbem foffis, dici poteft, at non vice verfa.

λίθου. νομίσαις [1] οὐ πόλιν ὁρᾷν, ἀλλὰ νῆσον. Ἀλλὰ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως [τῆς Μιτυλήνης], ὅσον ἀπὸ σταδίων διακοσίων, ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος, κτῆμα κάλλιστον· ὄρη θηροτρόφα· πεδία πυραφόρα· γήλοφοι κλημάτων· [2] νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἠϊόνι, ἐκτεταμένη ψάμμῳ μαλθακῇ. [3] Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος, Λάμων τοὔνομα, παιδίον εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω [4] βάτων· καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πόα μαλθακὴ, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ἐνταῦθα ἡ αἲξ

candido ac polito lapide facti; ut non urbs, sed insula amoenissima esse videatur. Ab hac quidem urbe Mitylene, stadia circiter ducenta, viri cuiusdam opulenti ager situs erat, possessio pulcherrima: montes ferarum, prata tritici feracia; palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant: mare autem litori alludebat, & mollem arenam lambens alluebat. Hoc in agro gregem pascens caprarius, nomine Lamon, infantem a capra enutritum invenit. Saltus erat, nemusque arbustis, virgultisque & dumis densum atque asperum; hederaque errabunda, nec non & mollis herba luxuriabat, in qua iacebat infantulus. Huc capra frequenter commeans, sae-

1 Νομίσειε, quod offerunt Codd. Paris. tanquam ἀττικώτερον praefert Villois. quam tamen rationem in hoc scriptore nimis urgeri nolim.

2 Cod. Paris. γῆ τροφὴ κλημ. male. Intellige μεστοὶ, vel simile quid.

3 Codd. & edd. vett. exhibent vitiose: προσέκλυζεν ἐν ἠϊόσι, ἐκτεταμένης ψ. μαλθακῇ. Et ex his quidam: ψυχαγώγιο, vel ψυχαγωγίας, μαλθακῆς. Mollus inde em. προσέκλυζεν, ἐπ' ἠϊόσι ἐκτεταμένη ψάμμῳ μαλθακῇ. Recte hoc; at alterum ἐν, ex ultima praeced. προσέκλυζεν syllaba enatum, sublatum malim, quam in ἐπ' mutatum. Rectius quoque leges ἐκτεταμένη sc. ἠϊόσι· litus enim mari protenditur, non mare litori.

4 Voc. κάτω, quod & Cod. Flor. omittit, aut omnino cum Villois. tollendum, aut cum Toupio Em. in Suid. P. III, p. 298, κάτω βάτων mutandum in κατάβατος, *locus dumis & spinis obsitus*, quod eiusdem formae fit ac κατάσκιος, κατάκισσος, & κατάδενδρος.

θέουσα συνεχὲς, ἀφανὴς ἐγίνετο πολλάκις, καὶ τὸν ἔριφον ἀπολιποῦσα, τῷ βρέφει παρέμενε. Φυλάττει τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων, οἰκτείρας ἀμελούμενον τὸν ἔριφον, καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθὼν, ὁρᾷ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβεβηκυῖαν, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτοι πατοῦσα· τὸ δὲ, ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιῤῥοὴν ἕλκον τοῦ γάλακτος· καὶ θαυμάσας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, πρόσεισιν ἐγγὺς, καὶ εὑρίσκει παιδίον ἄῤῥεν, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. Χλαμύδιόν τε γὰρ ἦν ἁλουργὲς, καὶ πόρπη χρυσῆ, καὶ ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο μόνα τὰ γνωρίσματα βαστάσας, ἀμελῆσαι τοῦ βρέφους· ἔπειτα αἰδεσθεὶς, εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται, νύκτα φυλάξας, κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα, καὶ τὸ παι-

pe oculis fubducebatur, fuoque foetu relicto, infanti affidebat. Has difcurfationes obfervat Lamon, neglecti haeduli mifertus: & meridie ardente, caprae veftigia fecutus, eam quidem confpicit caute & anxie circumeuntem, ne fcilicet puerum ungulis laederet; infantem vero tanquam ex materna mamma lac adfluens ubertim trahentem. Ille autem ut par eft miratus, propius accedit, & puerulum deprehendit maiufculum atque venuftum, & fafciolis longe elegantioribus quam pro expofiti infantis fortuna involutum: enimvero illi aderat chlamydula purpurea, quam aurea nectebat fibula, & gladiolus, cuius eburneus refplendebat capulus. Primo igitur conftituerat fola tollere monumenta, infantem vero derelictum negligere; at deinde cum illum puderet, fi ne caprae quidem humanitatem imitaretur, nocte exfpectata, omnia ad uxorem Myrtalen defert, & mo-

δίον, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Τῆς δὲ ἐκπλαγείσης, εἰ παιδία τίκτουσιν αἶγες, ὁ δὲ πάντα αὐτῇ διηγεῖται, πῶς εὗρεν ἐκκείμενον· πῶς εἶδεν τρεφόμενον· πῶς ᾐδέσθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι, τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἐπονομάζουσι, τῇ δὲ αἰγὶ τὴν τροφὴν ἐπιτρέπουσιν. Ὡς δ' ἂν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν αὐτὸν ἔγνωσαν καλεῖν.

β'. Ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διϊκνουμένου, ποιμὴν ἐξ ἀγρῶν ὁμόρων νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸς ὁμοίοις ἐπιτυγχάνει καὶ εὑρήμασι καὶ θεάμασι. Νυμφῶν ἄντρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἔνδοθεν κοίλη, ἔξωθεν περιφερής· τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπεποίητο, πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναὶ, κόμη μέχρι τῶν αὐχένων λελυμένη· ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν·

numenta, & puerulum, & ipſam capram. Cui quidem attonitae quod puerulos etiam caprae parerent, rem totam enarrat: quomodo expoſitum offenderit, quomodo enutritum viderit, quo pacto ipſum deſerere moriturum erubuerit. Cum & ſic quoque uxori videretur, quae una fuerant expoſita, occultant, infantem ſuum nuncupant, eumque caprae alendum committunt. Quo autem & nomen infantis paſtorale videretur, Daphnim illum nominare ſtatuerunt.

II. Iamque biennio exacto, paſtor quidam ex agris vicinis, cui Dryas erat nomen, paſcens pecora, ſimile quid invenit & vidit. Nympharum ſtabat antrum, petra ingens, ab interiori quidem parte concava, at vero ab exteriori rotunda. Nympharum ipſarum ſimulacra lapidibus efficta erant, pedibus diſcalceatis, brachiis ad humeros uſque nudis, coma cervice tenus ſoluta, veſte circa lumbos ſuccincta, ſemihiulco circa ſu-

μειδίαμα περὶ τὴν ὀφρύν· τὸ πᾶν σχῆμα, χορεία ἦν ὀρχουμένων.[1] Ἡ ὦα τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον· ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον, ῥεῖθρον ἐποίει χεόμενον, ὥστε καὶ λειμὼν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου, πολλῆς καὶ μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφομένης. Ἀνέκειντο δὲ καὶ γαυλοὶ, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι,[2] καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Εἰς τοῦτο τὸ νύμφαιον οἶς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρεῖχε. Κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτὴν, καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστῆσαι, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ προσῆλθεν, ὡς ἐκεῖ συλληψόμενος[3] αὐτήν. ἐπιστὰς δὲ, οὐδὲν

percilia risu. Tota haec figura tripudiantium choream repraesentabat. In media huiusce saxi ingentis parte fastigium antri assurgebat. E fonte autem aqua scaturiens in largum effundebatur rivum; adeo ut amoenissimum extenderetur ante speluncam pratum, cuius copiosum & molle gramen perenni salientis rivi humore alebatur. Et mulctrae, & tibiae obliquae, & fistulae, & calami, seniorum pastorum donaria suspensa conspiciebantur. Ad hoc Nympharum antrum crebro itans ovis nuper enixa, saepe sui interitus suspicionem iniecit. Dryas igitur eam coërcere, & ad pristinum bene & tranquille pascendi modum reducere cupiens, vinculum e vimine lento in laquei modum contorsit, & ad petram accessit, tanquam ovem comprehensurus. Propior

1 Ὀρχουμένων glossema mihi redolere videtur; nisi totum locum cum Wyttenbachio apud Villois. ita constituendum censeas: ὀρχουμένων ΚΑΤΑ τοῦ ἄντρου. Τῆς μὲν πέτρας πηγὴ ἦν τὸ μεσαίτατον. Equidem leniori medicina huic loco succurri posse existimo, verba ita transponendo: ἡ ὦα τῆς μεγάλης πέτρας τοῦ ἄντρου ἦν τὸ μεσαίτατον, fastigium petrae in media antri parte situm erat.

2 De πλαγιαύλῳ v. Warton ad Theocr. XX, 29, p. 232.

3 Ita restituit e duobus Codd.

εἶδεν, ὧν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὴν μὲν, διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θηλὴν εἰς ἄφθονον τοῦ γάλακτος ὁλκήν· τὸ δὲ παιδίον ἀκλαυστὶ [1] λάβρως εἰς ἀμφοτέρας τὰς θηλὰς μεταφέρον τὸ στόμα, καθαρὸν καὶ φαιδρὸν, οἷα τῆς οἰὸς τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον ἀπολιχμωμένης μετὰ τὸν κόρον τῆς τροφῆς. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ παιδίον, καὶ παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα, γνωρίσματα, μίτρα διάχρυσος, ὑποδήματα ἐπίχρυσα, καὶ περισκελίδες χρυσαῖ. Θεῖον δή τι νομίσας τὸ εὕρημα, καὶ διδασκόμενος παρὰ τῆς οἰὸς ἐλεεῖν τε τὸ παιδίον καὶ φιλεῖν, ἀναιρεῖται μὲν τὸ βρέφος ἐπ' ἀγκῶνος, ἀποτίθεται δὲ τὰ γνωρίσματα κατὰ τῆς πήρας, εὔχεται δὲ ταῖς Νύμφαις ἐπὶ τύχῃ χρηστῇ θρέψαι τὴν ἱκέτιν αὐτῶν. Καὶ

vero factus, nihil omnino eorum vidit quae speraverat: verum ovem perquam humane ad largum usque lactis suctum suae mammae copiam facientem; infantulum autem, absque ullo vagitu avide modo ad hanc, modo ad illam lactentem mammam os transferentem purum, mundum atque nitidum, utpote cuius tenellam faciem amica allambens lingua detergeret ovis, ubi alumnum lactis cepisset satietas. Infans haec femella erat, & huic quoque appositae erant fasciolae, expositae monumenta, mitra nempe auro distincta, calceoli inaurati, & periscelides aureae. Hoc igitur inventum divinitus sibi obtigisse ratus, & ab ove edoctus huiusce infantis misereri, eamque amore prosequi, terra sublatam ulnis excipit, monumenta vero in peram recondit, precatus Nymphas, ut, quod felix faustumque sit, earum supplicem educare liceat. Et quoniam iam tempus

Vill. quod verbum compositum Longo hac de re magis frequentetur. Reliqui tenent ληψόμενος.

1 Nonnulli Codd. cum ed. Commel. & Iungerm. pro ἀκλαυστὶ habent ἀκλαγγὶ, quod recepit Villois. alterum pro glossa habens.

ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπελαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα, δείκνυσι τὰ εὑρεθέντα· παρακελεύεται θυγάτριον νομίζειν, λανθάνουσαν ὡς ἴδιον τρέφειν. Ἡ μὲν δὴ Νάπη (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μήτηρ εὐθὺς ἦν, καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, ὥστε ὑπὸ τῆς οἴος [1] παρευδοκιμηθῆναι δεδοικυῖα, καὶ τίθεται καὶ αὐτὴ ποιμενικὸν ὄνομα πρὸς πίστιν αὐτῷ, [2] Χλόην.

γʹ. Ταῦτα τὰ παιδία ταχὺ μάλα ηὔξησε, καὶ κάλλος αὐτοῖς ἐφαίνετο κρεῖττον ἀγροικίας. ἤδη οὖν ὁ μὲν, πέντε καὶ δέκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς· ἡ δὲ τοσούτων, δυοῖν ἀποδεόντοιν. καὶ ὁ Δρύας καὶ ὁ Λάμων ἐπὶ μιᾶς νυκτὸς ὁρῶσιν ὄναρ τοιόνδέ τι. Εἰδέναι [3] τὰς Νύμφας

erat gregem a pascuis reducere, casam repetit, uxori quae vidit exponit, quae invenit, commonstrat, hortatur, ut filiolam pro sua agnoscat atque educet, ac rem, quomodo se habet, nulli patefaciat. At Nape, hoc enim illi nomen, mater statim erat, infantem amabat, quasi metueret, ne ab ove superaretur, eique in humanitate cederet; quin & ipsa nomen illi pastorale indidit, vocando Chloën, ut sibi hanc filiam esse suam dicenti fidem adstrueret.

III. Et quidem hi infantes brevi temporis spatio ingens ceperunt incrementum, & in iis forma elucebat longe quam pro rustica sorte praestantior. Iam autem Daphnis annos quindecim erat natus, Chloë vero totidem, si duos demseris, cum Dryanti & Lamoni eadem nocte haec obiecta est in somniis species: sibi videre vi-

1 Villoisf. coni. ὥσπερ ὑπὸ τῆς οἴος cet. Forte simplicius: ὡς ὑπὸ τῆς οἰός.

2 Mollus supplendum, legendumque censet: πρὸς τὸ εἶναι πίστιν αὐτῷ. Boden vero: πρὸς τὸ ποιῆσαι πίστιν αὐτῷ. Utrumque temere.

3 In Codd. & libris omnibus legitur: εἶναι τὰς N. quod esset: *Putabant illas Nymphas esse* &c. tum vero ante Δάφνιν inseri deberet καί. Sed vel sic contorta manet oratio, narrationisque ordo. Praestat igitur cum ed. Paris. reponere εἰδέναι, quod proxime

ἐδόκουν ἐκείνας τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἐν ᾧ τὸ παιδίον εὗρεν ὁ Δρύας, Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην [1] παραδιδόναι παιδίῳ μάλα σοβαρῷ καὶ καλῷ, πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων φέροντι, [2] βέλη σμικρὰ ἅμα τοξαρίῳ φέροντι. τὸ δὲ ἐφαψάμενον ἀμφοτέρων ἑνὶ βέλει, κελεῦσαι λοιπὸν ποιμαίνειν, τὸν μὲν τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ τὸ ποίμνιον. Τοῦτο τὸ ὄναρ ἰδόντες, ἤχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσοιντο καὶ ἴσως οὗτοι [3] αἰπόλοι, [4] τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα, δι' ἣν αὐτοὺς καὶ τροφαῖς ἀβροτέραις ἔτρεφον, καὶ γράμματα ἐπαίδευον

debantur Nymphas illas, quae ſervabant antrum, in quo fons ſcaturiebat & infantem Dryas invenerat, Daphnim & Chloën tradentes puero admodum protervo, admodum venuſto, cui alae ex humeris penderent, qui parva ſpicula parvo cum arcu geſtaret; & hunc quidem puerum ambos uno eodemque attingentem telo, iuſſiſſe, ut deinceps ille caprarum, haec ovium gregem paſceret. Et hoc quidem ſomnio viſo doluere paſtores, ſi forte Daphnis ac Chloë caprarum & ovium paſtores & ipſi quoque futuri eſſent, qui tamen meliorem fortunam ex ſuis faſciis de ſe iuberent ſperare; ob quam ſpem etiam illos delicatioribus enutriebant cibis, literaſque, &

ad vulgatam ſcripturam accedit, omnemque difficultatem tollit. Wyttenb. reſcribebat: ἰδεῖν.

1 Ed. Pariſ. καὶ Δάφνιν, καὶ τ. Χλ. At Iungerm. coni. Δάφνιν τε καὶ τ. Χλ. concinnius vero Villoiſ. τόν τε Δάφνιν καὶ τ. Χλ.

2 Cum ſtatim φέροντι recurrat, Dutens e tribus Codd. priore loco repoſuit ἔχοντι. Sed hoc forte Longi negligentiae tribuendum.

3 Collocatio verborum paulo inconcinnior, ob male inculcatum ἴσως, quod & abeſſe poteſt, & abeſt etiam a plurimis Codd. Melius certe ponetur ante ἔσοιντο.

4 Cum puer ille ſupra iuſſerit, ποιμαίνειν, τὸν μὲν (*Daphnim*) τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ (*Chloën*) τὸ ποίμνιον· utroſque αἰπόλους dici non poſſe iure contendit Villoiſ. Accedit, quod ſuperius οἱ ποιμένες plane otioſum ſit, & parum accurate poſitum. Nam Dryas erat ποιμὴν, at Lamon αἰπόλος. Hinc Villoiſonus illud ποιμένες, quod hic deſideretur, e ſuperiore loco, quo tranſpoſitum fuerat, repetendum, totumque locum ſic legendum eſſe acute ſuſpicatur: ἤχθοντο μὲν, εἰ ἔσοιντο καὶ οὗτοι ποιμένες καὶ αἰπόλοι.

καὶ πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ' ἀγροικίᾳ. Ἐδόκει δὲ πείθεσθαι θεοῖς περὶ τῶν σωθέντων προνοίᾳ θεῶν. Καὶ κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ ὄναρ, καὶ θύσαντες τῷ τὰ πτερὰ ἔχοντι παιδίῳ παρὰ ταῖς Νύμφαις (τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον) ὡς ποιμένας ἐκπέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα· πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος τοῦ καύματος· πότε ἄγειν ἐπὶ ποτόν· πότε ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον· ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρηστέον, ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ. Οἱ δὲ, μάλα χαίροντες, ὡς ἀρχὴν μεγάλην παρελάμβανον, καὶ ἐφίλουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα μᾶλλον ἢ ποιμέσιν ἔθος· ἡ μὲν ἐς ποίμνιον ἄγουσα τῆς σωτηρίας τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ, μεμνημένος ὡς ἐκκείμενον αὐτὸν αἲξ ἀνέθρεψεν.

δ'. Ἦρος ἦν ἀρχὴ, καὶ πάντα ἤκμαζεν ἄνθη, τὰ ἐν

quaecunque ruri praeclara habebantur, edocebant. Placuit tamen in iis, quae ad infantes Deorum providentia servatos pertinerent, morem gerere Diis. Et narrato suo sibi invicem somnio, sacrisque factis aligero illi apud Nymphas puero, huius enim nomen dicere non poterant, mox ut pastores foras ipsos cum gregibus emittunt, singula edoctos: quo pacto ante meridiem pascere oporteat, quo pacto, postquam remisisset aestus, quando agere potum, quando ad caulam abigere, in quos utendum pedo, in quos sola dumtaxat voce. Illi vero oppido exsultantes, quasi magnum adepti imperium, capras atque oves impense diligebant, & quidem multo magis quam pastorum vulgus solet: nam Chloë ad oves suae causam salutis referebat; Daphnis itidem haud immemor erat, quod sese expositum capra enutrivisset.

IV. Initium veris erat, omniumque florum genus per

δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεσι. βόμβος ἦν ἤδη μελιττῶν, ἦχος ὀρνίθων μουσικῶν, σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων· ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται· τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωρίας, [1] οἱ ἁπαλοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλεπομένων. ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ᾀδόντων, ᾖδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἥλλοντο κοῦφα, καὶ τὰς μελίττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. καὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ, στεφανίσκους πλέκοντες, ταῖς Νύμφαις ἔφερον. Ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. Καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνις τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανώμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ Χλόη τὰς θρασυτέρας τῶν

silvas, per prata, per montes vigebat. Iam apum bombus, iam canorarum avium vox aures permulcebat; pecora novella saltu lasciviebant; agni in montibus saliebant, apes in pratis bombilabant, aves nemora cantu personabant. Dum ita placide, sepositis curis, omnia voluptati indulgebant, Daphnis & Chloë, utpote teneri ac iuvenes, visa auditaque imitabantur. Audito avium cantu, canebant; conspecto lascivientium agnorum saltu, & ipsi leviter saltabant; quin & apes aemulabantur, colligentes flosculos, quorum alios gremio inferebant, alios coronis intextos Nymphis afferebant. Prope inter se pascentes, omnia communiter agebant. Et saepe Daphnis oves aberrantes cogebat; saepe Chloë

1 Praeclaram hanc lectionem Villois. e duobus Codd. Parif. eruit, & in contextum recepit. Ita quoque efferunt Codd. Flor. & Vat. Male antea vulgabatur: [illegible]. Aeque vitiose mox edebatur οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι, cum tamen ad Daphnim & Chloën spectet oratio. De his enim solis intelligenda, quae mox sequuntur: ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα πλησίον ἀλλήλων νέμοντες.

αἰγῶν ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. ἤδη δέ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρας ἐφρούρησε, θατέρου προσλιπαρήσαντος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ καὶ παιδικά. Ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθὲν ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήραν [1] ἀνέπλεκε· καὶ περὶ τοῦτο πονουμένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. Ὁ δὲ, καλάμους ἐκτεμὼν λεπτοὺς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, ἀλλήλους τε κηρῷ μαλθακῷ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς συρίζειν ἐμελέτα· καί ποτε δὲ ἐκοινώνουν γάλακτος καὶ οἴνου· καὶ τροφὰς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον· θᾶττον ἄν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἀπ᾽ ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην καὶ Δάφνιν.

έ. Τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν ἔρως ἀνέπλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους, ἐκ

audaciores capras a praeruptis abigebat locis. Nunc alter, altero ludicris intento, utriuſque gregis cuſtodiam agebat. Ludicra autem ipſis paſtoralia & puerilia: haec quidem digreſſa, ſublatis alicunde floſculis, capſulam locuſtis captandis nectebat, & tota in hac re, ovium curam interim omittebat; ille vero, exciſis tenuibus calamis, & perforatis internodiorum intervallis, iunctimque inter ſe molli cera aptatis & conglutinatis, in ſeram noctem fiſtula carmen meditabatur. Nonnunquam lac & vinum inter ſe communicabant, victumque, quem domo attulerant, in commune conferebant: citius quis ovium ac caprarum greges a ſe invicem disiunctos, quam Chloën atque Daphnim, vidiſſet.

V. Ipſis autem ſic ludentibus talem Amor iniecit curam. Lupa quaedam, recentes alens catulos, proximis ex

1 Codd. quidam: ἀκριδοθήκην. Sed praeſtat alterum propter Theocriti locum I, 53: αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν.

τῶν πλησίον ἀγρῶν ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἥρπαζε, πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων δεομένη. Συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται νύκτωρ, σιῤῥοὺς ὀρύττουσι τὸ εὖρος ὀργυιᾶς, [1] τὸ βάθος τεσσάρων. Τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ σπείρουσι, κομίσαντες μακράν. ξύλα δὲ ξηρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν τοῦ χώματος κατέπασαν, τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα. ὥστε κἂν λαγὼς ἐπιδράμῃ, κατακλᾷ τὰ ξύλα κάρφων ἀσθενέστερα ὄντα, καὶ τότε παρέχει μαθεῖν, ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις, ὀρύξαντες, τὴν μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν· αἰσθάνεται γὰρ

agris multa saepe rapiebat de aliis gregibus, quod alimento copioso ad suos catulos enutriendos opus haberet. Congregati igitur pagani noctu, scrobem effodiunt, latitudine unius ulnae, altitudine quatuor. Et quidem humum effossam atque egestam maiori ex parte dispergunt, eam procul a fossa removentes; sicca autem ligna longa super fossam intendentes, ea adspersferunt illa terra, quae ex hac egesta effossaque remanebat, ut similis esset fossa pristino solo, utque vel lepus, si percurreret, ista ligna stipulis ipsis fragiliora confringeret, atque tum faceret indicium, quod terra non esset, sed tantummodo terram imitaretur. Multis id genus fossis per montes, per campos ductis, lupam tamen haudquaquam capere potuerunt; sentit enim ipsa quoque in hac terra subdola & captiosa fraudem subesse; multas ve-

[1] *Unius* ulnae latitudine, at quatuor ulnarum altitudine scrobem effodiunt. Hic est sensus huius loci, adoptata e Codd. Flor. & Urs. lectione ὀργυιᾶς, pro qua olim legebatur ὀργυιῶν· unde, cum Longus non dixerit, quot patuerit ulnas, aliquid desiderari Mollus suspicabatur. Quo tamen, recepto ὀργυιᾶς, opus non est.

καὶ γῆς σεσοφισμένης. πολλὰς δὲ αἶγας καὶ ποίμνια διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον, ὧδε.

στ'. Τράγοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον. τῷ οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρας, βιαιοτέρας γενομένης συμβολῆς, θραύεται· καὶ ἀλγήσας, φριμαξάμενος ἐς φυγὴν ἐτράπετο. Ὁ δὲ νικῶν κατ' ἴχνος ἑπόμενος, ἄπαυστον ἐπείει τὴν φυγήν. Ἀλγεῖ Δάφνις περὶ [1] τῷ κέρατι, καὶ τῇ θρασύτητι ἀχθεσθεὶς, ξύλον καὶ τὴν καλαύροπα λαβὼν, ἐδίωκε τὸν διώκοντα. Οἷα δὲ [2] τοῦ μὲν ὑπεκφεύγοντος, τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀκριβὴς τῶν ἐν ποσὶν ἡ πρόσοψις ἦν· ἀλλὰ κατὰ χάσματος ἄμφω πίπτουσιν· ὁ τράγος πρότερος, ὁ Δάφνις δεύτερος. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν χρήσασθαι καταφορᾶς [3]

ro capras atque oves iuxta perdiderunt, quin & fere Daphnim, caſu huiuſmodi.

VI. Hirci irritati, ad pugnam concurrerunt. Uni igitur cornu alterum ex violentiori conflictu frangitur; qui dolens inde, fremebundus ſe in fugam dedit. Victor autem per veſtigia inſectans fugientem, perſequendo non deſtitit. Daphnis confracto dolens cornu, offenſusque illa contumacia, fuſte pedoque arreptis, perſequentem perſequebatur. Uti autem fere fit, altero quidem ſubterfugiente, altero autem ira abrepto & perſequente, non certus ſatis eorum, quae ad pedes occurrebant, proſpectus erat; ſed in foveam ambo incidunt, hircus prior, poſterior Daphnis. Et hoc ipſum Daphnim ſervavit, utpote hirco pro vehiculo, quo innixus detulit. Temere.

1 Villoiſ. malit: ἐπὶ τῷ κερ. quod ſane ſolemnius eſt.

2 Pro δὲ editor Pariſ. coni. δεῖ, ut opponeretur ſequenti τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος· quod amplexus eſt Boden, textuique intulit. Temere.

3 Valken. ap. Villoiſ. praeclare hunc locum ſic corrigendum ſtatuit: τὸ χρήσασθαι κατὰ τῆς φορᾶς ὀχήματι τῷ τράγῳ.

ὀχήματι τῷ τράγῳ. Ὁ μὲν, τὸν ἀνιμησόμενον, εἴ τις ἄρα γένοιτο, δακρύων ἀνέμενεν. ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμβὰν, δρόμῳ παραγίνεται εἰς τὸν σιῤῥόν. καὶ μαθοῦσα, ὅτι ζῇ, καλεῖ βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον [1] πρὸς ἐπικουρίαν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, σχοῖνον ἐζήτει μακρὰν, ἧς ἐχόμενος, ἀνιμώμενος ἐκβήσεται. καὶ σχοῖνος μὲν οὐκ ἦν. ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βουκόλῳ· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἑστῶτες εἷλκον. Ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς τῆς ταινίας ὁλκαῖς [2] ταῖς χερσὶν ἀκολουθῶν. Ἀνιμήσαντες δὲ καὶ τὸν ἄθλιον τράγον συντεθραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα, (τοσοῦτον ἄρα ἡ δίκη μετῆλθε [3] τοῦ νικηθέντος τράγου) τοῦτον μὲν δὴ τυθυσόμενον [4] χαρίζονται σῶστρα τῷ βου-

laberetur, usum. Atque ille quidem lacrimabundus, a quo extraheretur, si quis appareret, exspectabat; Chloë vero, ut conspexit, quod evenerat, protinus ad fossam advolat, atque illum vivere cognoscens, ex agris vicinis pastorem auxilio adfuturum vocat. Ille cum advenisset, longum quaerebat funem, cui adhaerens Daphnis, extrahi & sic evadere posset. Verum funis ad manum non erat; Chloë igitur statim suam solvit taeniam, & hanc demittendam bubulco illi porrigit. Atque hi quidem hunc in modum ad labra fossae stantes trahere coeperunt; Daphnis vero taeniam, qua trahebatur, manibus subsequendo, ascendit. Postquam autem miserum illum hircum extraxerunt, cui utrumque cornu confractum fuit, usque adeo devicti hirci poenas persecutor dedit, hunc ipsum iamiam immolandum, praemium partae salutis, bubulco donarunt, apud suos lu-

1 Male Moll. & inde Boden: πλησίων. Supra I, 5, ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν.

2 Sic Cod. Urs. & unus Reg. apud Villois. Male vulgo edebatur: ταῖς τῆς ὁλκῆς ταινίαις.

3 Villois. post h. v. inseri iubet τὸν ἐχθρὸν, vel simile quid; citra necessitatem.

4 Recepi hanc Iungerm. conie-

κόλῳ. καὶ ἔμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι λύκων ἐπιδρομὴν, εἴ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. Αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν ποίμνην καὶ τὸ αἰπόλιον· καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνις ἥμαξε καταπεσών. Τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν, οὐδὲ ἥμακτο οὐδέν· χώματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο, καὶ τὰς κόμας, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. ἐδόκει δὲ λούσασθαι, πρὶν αἴσθησιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν,[1] τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν πήραν[2] .... ἐγένετο.

porum incurſionem ementituri, ſi quis illum deſideraret. Ipſimet reverſi ovium caprarumque inſpiciunt gregem. Cumque vidiſſent utrumque gregem decenti ordine paſcere, quercus trunco inſidentes, num quam corporis partem inter decidendum Daphnis cruentaſſet, curioſe diſpiciebant. Sed pars nulla laeſa aut cruentata erat; coma tantum corpuſque reliquum humo adgeſtitia coenoque adſperſum. Quare viſum fuit Daphnidi prius ſuum abluere corpus, quam caſus ille innoteſceret Lamoni atque Myrtalae: atque una cum Chloë ad antrum Nympharum, in quo fons erat, accedens, illi peram atque tunicam tradidit .... fuit.

ſturam cum Villoiſ. quam & Valkenaer. vulgatae lectioni praeferendam putavit. Edd. tenent τυθησόμενοι, unde Moll. coni. τεθυσόμενοι, quod liquido exſtat in Cod. Urſ. vel τεθυσόμενον, quod aſſumſit Dutens.

1 Cod. Urſini haec verba inſuper habet: ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, quae quin e gloſſa huc irrepſerint dubitari nequit. Occurrunt vero ſupra I, 3 init. Νύμφας ἐκείνας, τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ, ἐν ᾧ ἡ πηγή.

2 Multa hic exciderunt, vel potius omiſſa ſunt ab inſulſis monachis, qui caſtitati timerent. In his memorari debuere amoris mutui initia, lavatio Daphnidis, narratio de oſculo forte paulo laſcivior, alia. Infra: τοῦτο μόνον ᾔδεσαν, ὅτι τὸν μὲν φίλημα, τὴν δὲ λουτρὸν ἀπώλεσεν. Ultima Iungerm. non infeliciter ſic reſtituenda putabat: ἐπεὶ δὲ μόνος ἐγέ-

ζ'. Τοιαῦτα πρὸς αὑτὸν ἀπελήρει· Τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται φίλημα; χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα, καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ φίλημα, κέντρου μελίττης πικρότερον. Πολλάκις ἐφίλησα ἐρίφους· πολλάκις ἐφίλησα σκύλακας ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν μόσχον, ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο. ἀλλὰ τοῦτο φίλημα καινόν· ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τήκεται ἡ ψυχή, καὶ ὅμως πάλιν φιλῆσαι θέλω. ὢ νίκης κακῆς· ὢ νόσου καινῆς, ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα ἆρα φαρμάκων [1] ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσά με φιλεῖν; πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν; [2] οἷον ᾄδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἡ δὲ ἐμὴ σύριγξ σιωπᾷ; οἷον σκιρτῶσιν οἱ ἔριφοι, κἀγὼ κάθημαι; οἷον ἀκμάζει τὰ ἄνθη, κἀγὼ στεφάνους οὐ

VII. Haec & id genus alia deinde apud ſe nugabatur: Quid tandem mihi faciet Chloës oſculum? Labella quidem ipſis roſis delicatiora, & os favis dulcius; at oſculum quovis apis aculeo acerbius. Saepius haedos ſum oſculatus; ſaepius catellos recens genitos baſiavi, ut & vitulum illum, quem dono mihi dedit Dorcon; at hoc oſculum res mihi plane nova. Exſilire mihi ſpiritus, exſultare cor, liqueſcere anima; & tamen rurſus oſculari ardeo. O improbam victoriam! o novum morbum, cuius ne nomen quidem dicere queam! Numquid Chloë, mihi datura oſculum, venenum guſtavit? Quomodo igitur non periit! Quam ſuave luſciniae canunt, & mea fiſtula ſilet! Quam laſcive haedi ſubſiliunt, & ego ſedeo! Quam pulchre vigent flores, & ego nul-

νετο, τοιαῦτα κ. τ. λ. Totam vero lacunam bonus Mollus cenſebat ita expleri poſſe, καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο.

1 Moſch. in Amore fug. 27; Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι.

2 Amyot vertit, ac ſi legiſſet ἀπέθανεν, non male.

πλέκω; ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ· Δάφνις δὲ μαραίνεται. ἆρά μου καὶ Δόρκων εὐμορφότερος ὀφθήσεται; Τοιαῦτα ὁ βέλτιστος Δάφνις ἔπασχε καὶ ἔλεγεν, οἷα πρῶτον γευόμενος τῶν ἔρωτος ἔργων καὶ λόγων.

ή. Ὁ δὲ Δόρκων ὁ βουκόλος ὁ τῆς Χλόης ἐραστὴς, φυλάξας τὸν Δρύαντα φυτὸν κατορύττοντα πλησίον κλήματος, πρόσεισιν αὐτῷ μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων τινῶν γαμικῶν· καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι, πάλαι φίλος ὢν ἡνίκα αὐτὸς ἔνεμεν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀρξάμενος ἀνέβαλε [1] λόγον περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου· καὶ εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα, ὡς βουκόλος, ἐπηγγέλλετο· [2] ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων, σμήνη τέτταρα μελιττῶν, φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα, μόσχον, ἀνὰ πᾶν

las necto coronas! Sed violae quidem & hyacinthi florent; Daphnis vero marcefcit. Num eo etiam res deveniet, ut me formofior vel Dorco fit apparriturus! Talia quidem bonus ille Daphnis & patiebatur & dicebat, utpote qui primum amoris & opera & fermones degustare inciperet.

VIII. At Dorco bubulcus, amator Chloës, Dryantem obfervans prope palmitem defodientem, ad eum accedit cum cafeis & fiftulis. Atque cafeos illos dat illi dono, quocum ipfi iam olim amicitia interceffferat, cum ipfemet Dryas gregem pafcebat. Inde initio facto, fermonem de Chloës nuptiis iniecit, &, fi acciperet uxorem, multa magnaque munera, pro bubulci opibus, promifit; par fcilicet boum aratorum, quaruor apum examina, pomorum plantaria quinquagena, tauri pellem calceis conficiendis idoneam, vitulum quotannis,

1 Pronum eft legendum coniicere ἐνέβαλε, quod & aliis in mentem venit.

2 Refcripfi cum Villoif. ἐπηγγέλλετο, quod & fide trium Codd. nititur, & unice hic locum habet. Vulgo: ἀπηγγέλλετο.

ἔτος, μηκέτι γάλακτος δεόμενον· ὥστε μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας θελχθεὶς τοῖς δώροις, ἐπένευσε τὸν γάμον. Ἐννοήσας δὲ ὡς κρείττονος ἡ παρθένος ἀξία νυμφίου, καὶ δείσας, μὴ φωραθεὶς ποτε, κακοῖς ἀνηκέστοις περιπέσοι· τόν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ᾐτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρῃτήσατο.

θ΄. Δευτέρας δὴ διαμαρτὼν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ μάτην τυροὺς ἀγαθοὺς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ μόνῃ γενομένῃ· καὶ παραφυλάξας, ὅτι παρ᾽ ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτεχνᾶται τέχνην ποιμένι πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, ὃν ταῦρός ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφθαρε, περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος· ὡς τούς τ᾽ ἐμπροσθίους πόδας ἐφη-

qui non amplius mammam defideraret; adeo ut parum abeffet, quin Dryas hifce donis delinitus nuptias annueret. Attamen confiderans, praeftantiori dignam effe fponfo hanc virginem, veritufque, ne aliquando deprehenfus, graviffima in mala incideret, abnuit coniugium, utque fibi ignofcat, orans, praedicata munera recufat.

IX. Hac altera fpe decidens Dorcon, & incaffum bonis illis cafeis perditis, ftatuit vi adoriri Chloën, quamprimum eam folam adverteret. Itaque cum obfervaffet ad aquas appellere greges alternis diebus, nunc quidem Daphnim, nunc vero puellam ipfam, artem quandam bubulco convenientem comminifcitur. Lupi magni pellem fumtam, quem aliquando pro armentis pugnans fuis taurus peremerat cornibus, circumponit corpori in dorfum reiectam & ab humeris ufque ad talos demiffam, ita ut anteriores lupi pedes fuper manus ipfius expanfi

πλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀνδρὸς ὁπλίτου κράνος. Ἐκθηριώσας δὲ αὐτὸν ὡς ἔνι μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἶγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομήν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῇ ἦν ἡ πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, καὶ βάτοις, καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ, καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο· ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε λόχῳ. Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας, λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν Χλόην. Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατήλαυνε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα, τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ τὴν νομήν· καὶ οἱ κύνες, οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες καὶ τῶν αἰγῶν, ἑπόμενοι, οἷα

obtenderentur, poſteriores vero ſuper crura, ad calcaneos uſque, oris vero hiatus, perinde atque armati viri galea, caput velaret. Cum ſe autem, quam fieri poterat maxime, efferaſſet, ad fontem accedit, ex quo bibere capellae & oves poſt paſtum ſolebant. In cavo autem prorſus terrae loco ſitus erat fons, locuſque circa hunc totus ſpinis, rubis, iunipero humili carduiſque ita horrebat, ut vel verus ac germanus lupus facile ibidem in inſidiis delituiſſet. Hic ſeſe abſcondens, tempus, quo potum agerentur greges, obſervabat, nec levem concipiebat ſpem, fore ut habitu illo perterrefactam Chloën ſuis comprehenderet manibus. Pauxillum interlabitur temporis, & Chloë pecora ad fontem compellebat, relicto Daphnide, qui frondes virides decutiebat, quibus poſt paſtum alerentur haedi. Atque canes, ovium & caprarum cuſtodes, Chloën ſecuti, at-

δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεια· βόμβος ἦν ἤδη μελιττῶν· ἦχος ὀρνίθων μουσικῶν· σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων· ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται· τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωρίας,[1] οἱ ἁπαλοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλεπομένων. ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ᾀδόντων, ᾖδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἥλλοντο κοῦφα, καὶ τὰς μελίττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. καὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ, στεφανίσκους πλέκοντες, ταῖς Νύμφαις ἔφερον. Ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. Καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνις τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανώμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ Χλόη τὰς θρασυτέρας τῶν

silvas, per prata, per montes vigebat. Iam apum bombus, iam canorarum avium vox aures permulcebat; pecora novella saltu lasciviebant; agni in montibus saliebant, apes in pratis bombilabant, aves nemora cantu personabant. Dum ita placide, sepositis curis, omnia voluptati indulgebant, Daphnis & Chloë, utpote teneri ac iuvenes, visa auditaque imitabantur. Audito avium cantu, canebant; conspecto lascivientium agnorum saltu, & ipsi leviter saltabant; quin & apes aemulabantur, colligentes flosculos, quorum alios gremio inserebant, alios coronis intextos Nymphis afferebant. Prope inter se pascentes, omnia communiter agebant. Et saepe Daphnis oves aberrantes cogebat; saepe Chloë

1 Praeclaram hanc lectionem Villois. e duobus Codd Paris. eruit, & in contextum recepit. Ita quoque offerunt Codd. Flor. & Urs. Male antea vulgabatur: εὐωδίας. Aeque vitiose mox edebatur οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι, cum tamen ad Daphnim & Chloën spectet oratio. De his enim solis intelligenda, quae mox sequuntur: ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα πλησίον ἀλλήλων νέμοντες.

αἰγῶν ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. ἤδη δέ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρας ἐφρούρησε, θατέρου προσλιπαρήσαντος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ καὶ παιδικά. Ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθὲν ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήραν [1] ἀνέπλεκε· καὶ περὶ τοῦτο πονουμένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. Ὁ δὲ, καλάμους ἐκτεμὼν λεπτοὺς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, ἀλλήλους τε κηρῷ μαλθακῷ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς συρίζειν ἐμελέτα· καί ποτε δὲ ἐκοινώνουν γάλακτος καὶ οἴνου· καὶ τροφὰς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον· θᾶττον ἄν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἀπ' ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην καὶ Δάφνιν.

έ. Τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν ἔρως ἀνέπλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους, ἐκ

audaciores capras a praeruptis abigebat locis. Nunc alter, altero ludicris intento, utriusque gregis custodiam agebat. Ludicra autem ipsis pastoralia & puerilia: haec quidem digressa, sublatis alicunde flosculis, capsulam locustis captandis nectebat, & tota in hac re, ovium curam interim omittebat; ille vero, excisis tenuibus calamis, & perforatis internodiorum intervallis, iunctimque inter se molli cera aptatis & conglutinatis, in feram noctem fistula carmen meditabatur. Nonnunquam lac & vinum inter se communicabant, victumque, quem domo attulerant, in commune conferebant: citius quis ovium ac caprarum greges a se invicem disiunctos, quam Chloën atque Daphnim, vidisset.

V. Ipsis autem sic ludentibus talem Amor iniecit curam. Lupa quaedam, recentes alens catulos, proximis ex

1 Codd. quidam: ἀκριδοθήκην. Sed praestat alterum propter Theocriti locum I, 53: αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν.

τῶν πλησίον ἀγρῶν ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἥρπαζε, πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων δεομένη. Συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται νύκτωρ, σιῤῥοὺς ὀρύττουσι τὸ εὖρος ὀργυιᾶς, [1] τὸ βάθος τεσσάρων. Τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ σπείρουσι, κομίσαντες μακράν. ξύλα δὲ ξηρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν τοῦ χώματος κατέπασαν, τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα. ὥστε κἂν λαγὼς ἐπιδράμῃ, κατακλᾷ τὰ ξύλα κάρφων ἀσθενέστερα ὄντα, καὶ τότε παρέχει μαθεῖν, ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις, ὀρύξαντες, τὴν μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν· αἰσθάνεται γὰρ

agris multa saepe rapiebat de aliis gregibus, quod alimento copioso ad suos catulos enutriendos opus haberet. Congregati igitur pagani noctu, scrobem effodiunt, latitudine unius ulnae, altitudine quatuor. Et quidem humum effossam atque egestam maiori ex parte dispergunt, eam procul a fossa removentes; sicca autem ligna longa super fossam intendentes, ea adspferserunt illa terra, quae ex hac egesta effossaque remanebat, ut similis esset fossa pristino solo, utque vel lepus, si percurreret, ista ligna stipulis ipsis fragiliora confringeret, atque tum faceret indicium, quod terra non esset, sed tantummodo terram imitaretur. Multis id genus fossis per montes, per campos ductis, lupam tamen haudquaquam capere potuerunt; sentit enim ipsa quoque in hac terra subdola & captiosa fraudem subesse; multas ve-

[1] *Unius* ulnae latitudine, at quatuor ulnarum altitudine scrobem effodiunt. Hic est sensus huius loci, adoptata e Codd. Flor. & Urs. lectione ὀργυιᾶς, pro qua olim legebatur ὀργυιῶν· unde, cum Longus non dixerit, quot patuerit ulnas, aliquid desiderari Mollus suspicabatur. Quo tamen, recepto ὀργυιᾶς, opus non est.

καὶ γῆς σεσοφισμένης. πολλὰς δὲ αἶγας καὶ ποίμνια διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ᾽ ὀλίγον, ὧδε.

στ΄. Τράγοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον. τῷ οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρας, βιαιοτέρας γενομένης συμβολῆς, θραύεται· καὶ ἀλγήσας, φριμαξάμενος ἐς φυγὴν ἐτράπετο. Ὁ δὲ νικῶν κατ᾽ ἴχνος ἑπόμενος, ἄπαυστον ἐποίει τὴν φυγήν. Ἀλγεῖ Δάφνις περὶ [1] τῷ κέρατι, καὶ τῇ θρασύτητι ἀχθεσθεὶς, ξύλον καὶ τὴν καλαύροπα λαβὼν, ἐδίωκε τὸν διώκοντα. Οἷα δὲ [2] τοῦ μὲν ὑπεκφεύγοντος, τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀκριβὴς τῶν ἐν ποσὶν ἡ πρόσοψις ἦν· ἀλλὰ κατὰ χάσματος ἄμφω πίπτουσιν· ὁ τράγος πρότερος, ὁ Δάφνις δεύτερος. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν χρήσασθαι καταφορᾶς [3]

ro capras atque oves iuxta perdiderunt, quin & fere Daphnim, casu huiusmodi.

VI. Hirci irritati, ad pugnam concurrerunt. Uni igitur cornu alterum ex violentiori conflictu frangitur; qui dolens inde, fremebundus se in fugam dedit. Victor autem per vestigia insectans fugientem, persequendo non destitit. Daphnis confracto dolens cornu, offensusque illa contumacia, fuste pedoque arreptis, persequentem persequebatur. Uti autem fere fit, altero quidem subterfugiente, altero autem ira abrepto & persequente, non certus satis eorum, quae ad pedes occurrebant, prospectus erat; sed in foveam ambo incidunt, hircus prior, posterior Daphnis. Et hoc ipsum Daphnim servavit, utpote hirco pro vehiculo, quo innixus detulit.

1 Villois. malit: ἐπὶ τῷ κερ. quod sane solemnius est.

2 Pro δὲ editor Paris. coni. δεῖ, ut opponeretur sequenti τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος· quod amplexus est Boden, textuique intulit. Temere.

3 Valken. ap. Villois. praeclare hunc locum sic corrigendum statuit: τὸ χρήσασθαι κατὰ τῆς φορᾶς ὀχήματι τῷ τράγῳ.

ὀχήματι τῷ τράγῳ. Ὁ μὲν, τὸν ἀνιμησόμενον, εἴ τις ἄρα γένοιτο, δακρύων ἀνέμενεν. ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμβὰν, δρόμῳ παραγίνεται εἰς τὸν σιῤῥόν. καὶ μαθοῦσα, ὅτι ζῇ, καλεῖ βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον [1] πρὸς ἐπικουρίαν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, σχοῖνον ἐζήτει μακρὰν, ἧς ἐχόμενος, ἀνιμώμενος ἐκβήσεται. καὶ σχοῖνος μὲν οὐκ ἦν. ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βουκόλῳ· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἑστῶτες εἷλκον. Ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς τῆς ταινίας ὁλκαῖς [2] ταῖς χερσὶν ἀκολουθῶν. Ἀνιμήσαντες δὲ καὶ τὸν ἄθλιον τράγον συντεθραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα, (τοσοῦτον ἄρα ἡ δίκη μετῆλθε [3] τοῦ νικηθέντος τράγου) τοῦτον μὲν δὴ τυθυσόμενον [4] χαρίζονται σῶστρα τῷ βου-

laberetur, usum. Atque ille quidem lacrimabundus, a quo extraheretur, si quis appareret, exspectabat; Chloë vero, ut conspexit, quod evenerat, protinus ad fossam advolat, atque illum vivere cognoscens, ex agris vicinis pastorem auxilio adfuturum vocat. Ille cum advenisset, longum quaerebat funem, cui adhaerens Daphnis, extrahi & sic evadere posset. Verum funis ad manum non erat; Chloë igitur statim suam solvit taeniam, & hanc demittendam bubulco illi porrigit. Atque hi quidem hunc in modum ad labra fossae stantes trahere coeperunt; Daphnis vero taeniam, qua trahebatur, manibus subsequendo, ascendit. Postquam autem miserum illum hircum extraxerunt, cui utrumque cornu confractum fuit, usque adeo devicti hirci poenas persecutor dedit, hunc ipsum iamiam immolandum, praemium partae salutis, bubulco donarunt, apud suos lu-

1 Male Moll. & inde Boden: πλησίων. Supra I, 5, ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν.

2 Sic Cod. Urs. & unus Reg. apud Villois. Male vulgo edebatur: ταῖς τῆς ὁλκῆς ταινίαις.

3 Villois. post h. v. inferi iubet τὸν ἐχθρὸν, vel simile quid; citra necessitatem.

4 Recepi hanc Iungerm. conie-

κόλω. καὶ ἔμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι λύκων ἐπιδρομὴν, εἴ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. Αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν ποίμνην καὶ τὸ αἰπόλιον· καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνις ἥμαξε καταπεσών. Τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν, οὐδὲ ἥμακτο οὐδέν· χώματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο, καὶ τὰς κόμας, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. ἐδόκει δὲ λούσασθαι, πρὶν αἴσθησιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, [1] τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν πήραν [2] . . . . ἐγένετο.

porum incurſionem ementituri, ſi quis illum deſideraret. Ipſimet reverſi ovium caprarumque inſpiciunt gregem. Cumque vidiſſent utrumque gregem decenti ordine paſcere, quercus trunco inſidentes, num quam corporis partem inter decidendum Daphnis cruentaſſet, curioſe diſpiciebant. Sed pars nulla laeſa aut cruentata erat; coma tantum corpuſque reliquum humo adgeſtitia coenoque adſperſum. Quare viſum fuit Daphnidi prius ſuum abluere corpus, quam caſus ille innoteſceret Lamoni atque Myrtalae: atque una cum Chloë ad antrum Nympharum, in quo fons erat, accedens, illi peram atque tunicam tradidit. . . . fuit.

ſturam cum Villoiſ. quam & Valkenaer. vulgatae lectioni praeferendam putavit. Edd. tenent τυθησόμενοι, unde Moll. coni. τεθυσόμενοι, quod liquido exſtat in Cod. Urſ. vel τεθυσόμενον, quod aſſumſit Dutens.

1 Cod. Urſini haec verba inſuper habet: ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, quae quin e gloſſa huc irrepſerint dubitari nequit. Occurrunt vero ſupra I, 3 init. Νύμφας ἐκείνας, τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ, ἐν ᾧ ἡ πηγή.

2 Multa hic exciderunt, vel potius omiſſa ſunt ab inſulſis monachis, qui caſtirati timerent. In his memorari debuere amoris mutui initia, lavatio Daphnidis, narratio de oſculo forte paulo laſcivior, alia. Infra: τοῦτο μόνον ᾔδεσαν, ὅτι τὸν μὲν φίλημα, τὸν δὲ λουτρὸν ἀπώλεσεν. Ultima Iungerm. non infeliciter ſic reſtituenda putabat: ἐπεὶ δὲ μόνος ἐγέ-

ζ'. Τοιαῦτα πρὸς αὑτὸν ἀπελήρει· Τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται φίλημα; χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα, καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ φίλημα, κέντρου μελίττης πικρότερον. Πολλάκις ἐφίλησα ἐρίφους· πολλάκις ἐφίλησα σκύλακας ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν μόσχον, ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο. ἀλλὰ τοῦτο φίλημα καινόν· ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τήκεται ἡ ψυχὴ, καὶ ὅμως πάλιν φιλῆσαι θέλω. ὢ νίκης κακῆς· ὢ νόσου καινῆς, ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα. ἆρα φαρμάκων [1] ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσά με φιλεῖν· πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν; [2] οἷον ᾄδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἡ δὲ ἐμὴ σύριγξ σιωπᾷ; οἷον σκιρτῶσιν οἱ ἔριφοι, κᾀγὼ κάθημαι; οἷον ἀκμάζει τὰ ἄνθη, κᾀγὼ στεφάνους οὐ

VII. Haec & id genus alia deinde apud ſe nugabatur: Quid tandem mihi faciet Chloës oſculum? Labella quidem ipſis roſis delicatiora, & os favis dulcius; at oſculum quovis apis aculeo acerbius. Saepius haedos ſum oſculatus; ſaepius catellos recens genitos baſiavi, ut & vitulum illum, quem dono mihi dedit Dorcon; at hoc oſculum res mihi plane nova. Exſilire mihi ſpiritus, exſultare cor, liqueſcere anima; & tamen rurſus oſculari ardeo. O improbam victoriam! o novum morbum, cuius ne nomen quidem dicere queam! Numquid Chloë, mihi datura oſculum, venenum guſtavit? Quomodo igitur non periit! Quam ſuave luſciniae canunt, & mea fiſtula ſilet! Quam laſcive haedi ſubſiliunt, & ego ſedeo! Quam pulchre vigent flores, & ego nul-

νετο, τοιαῦτα κ. τ. λ. Totam vero lacunam bonus Mollus cenſebat ita expleri poſſe, καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο.

1 Moſch. in Amore fug. 27; Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι.

2 Amyot vertit, ac ſi legiſſet ἀπέθανον, non male.

πλέκω; ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ· Δάφνις δὲ μαραίνεται. ἆρά μου καὶ Δόρκων εὐμορφότερος ὀφθήσεται; Τοιαῦτα ὁ βέλτιστος Δάφνις ἔπασχε καὶ ἔλεγεν, οἷα πρῶτον γευόμενος τῶν ἔρωτος ἔργων καὶ λόγων.

η΄. Ὁ δὲ Δόρκων ὁ βουκόλος ὁ τῆς Χλόης ἐραστὴς, φυλάξας τὸν Δρύαντα φυτὸν κατορύττοντα πλησίον κλήματος, πρόσεισιν αὐτῷ μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων τινῶν γαμικῶν· καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι, πάλαι φίλος ὢν ἡνίκα αὐτὸς ἔνεμεν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀρξάμενος ἀνέβαλε [1] λόγον περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου· καὶ εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα, ὡς βουκόλος, ἐπηγγέλλετο· [2] ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων, σμήνη τέτταρα μελιττῶν, φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα, μόσχον, ἀνὰ πᾶν

las necto coronas! Sed violae quidem & hyacinthi florent; Daphnis vero marcescit. Num eo etiam res deveniet, ut me formosior vel Dorco sit appariturus! Talia quidem bonus ille Daphnis & patiebatur & dicebat, utpote qui primum amoris & opera & sermones degustare inciperet.

VIII. At Dorco bubulcus, amator Chloës, Dryantem observans prope palmitem defodientem, ad eum accedit cum caseis & fistulis. Atque caseos illos dat illi dono, quocum ipsi iam olim amicitia intercesserat, cum ipsemet Dryas gregem pascebat. Inde initio facto, sermonem de Chloës nuptiis iniecit, &, si acciperet uxorem, multa magnaque munera, pro bubulci opibus, promisit; par scilicet boum aratorum, quatuor apum examina, pomorum plantaria quinquagena, tauri pellem calceis conficiendis idoneam, vitulum quotannis,

1 Pronum est legendum coniicere ἐνέβαλε, quod & aliis in mentem venit.

2 Rescripsi cum Villois. ἐπηγγέλλετο, quod & fide trium Codd. nititur, & unice hic locum habet. Vulgo: ἀπηγγέλλετο.

ἔτος, μηκέτι γάλακτος δεόμενον· ὥστε μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας θελχθεὶς τοῖς δώροις, ἐπένευσε τὸν γάμον. Ἐννοήσας δὲ ὡς κρείττονος ἡ παρθένος ἀξία νυμφίου, καὶ δείσας, μὴ φωραθείς ποτε, κακοῖς ἀνηκέστοις περιπέσοι· τόν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ᾐτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρῃτήσατο.

θ'. Δευτέρας δὴ διαμαρτὼν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ μάτην τυροὺς ἀγαθοὺς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ μόνῃ γενομένῃ· καὶ παραφυλάξας, ὅτι παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτεχνᾶται τέχνην ποιμένι πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, ὃν ταῦρός ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφθαρε, περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος· ὡς τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφη-

qui non amplius mammam defideraret; adeo ut parum abeffet, quin Dryas hifce donis delinitus nuptias annueret. Attamen confiderans, praeftantiori dignam effe fponfo hanc virginem, veritufque, ne aliquando deprehenfus, graviffima in mala incideret, abnuit coniugium, utque fibi ignofcat, orans, praedicata munera recufat.

IX. Hac altera fpe decidens Dorcon, & incaffum bonis illis cafeis perditis, ftatuit vi adoriri Chloën, quamprimum eam folam adverteret. Itaque cum obfervaffet ad aquas appellere greges alternis diebus, nunc quidem Daphnim, nunc vero puellam ipfam, artem quandam bubulco convenientem comminifcitur. Lupi magni pellem fumtam, quem aliquando pro armentis pugnans fuis taurus peremerat cornibus, circumponit corpori in dorfum reiectam & ab humeris ufque ad talos demiffam, ita ut anteriores lupi pedes fuper manus ipfius expanfi

πλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀνδρὸς ὁπλίτου κράνος. Ἐκθηριώσας δὲ αὐτὸν ὡς ἔνι μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἶγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομήν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῇ ἦν ἡ πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, καὶ βάτοις, καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ, καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο· ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε λόχῳ. Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας, λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν Χλόην. Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατήλαυνε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα, τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ τὴν νομήν· καὶ οἱ κύνες, οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες καὶ τῶν αἰγῶν, ἑπόμενοι, οἷα

obtenderentur, posteriores vero super crura, ad calcaneos usque, oris vero hiatus, perinde atque armati viri galea, caput velaret. Cum se autem, quam fieri poterat maxime, efferasset, ad fontem accedit, ex quo bibere capellae & oves post pastum solebant. In cavo autem prorsus terrae loco situs erat fons, locusque circa hunc totus spinis, rubis, iunipero humili carduisque ita horrebat, ut vel verus ac germanus lupus facile ibidem in insidiis delituisset. Hic sese abscondens, tempus, quo potum agerentur greges, observabat, nec levem concipiebat spem, fore ut habitu illo perterrefactam Chloën suis comprehenderet manibus. Pauxillum interlabitur temporis, & Chloë pecora ad fontem compellebat, relicto Daphnide, qui frondes virides decutiebat, quibus post pastum alerentur haedi. Atque canes, ovium & caprarum custodes, Chloën secuti, at-

δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία κινούμενον ὑλακτήσαντες, ὥρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον· καὶ περισχόντες, πρὶν ὅλως ἀναστῆναι δι' ἔκπληξιν, ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος. Τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος Φρουρούμενος, ἔκειτο σιωπῶν ἐν τῇ λόχμῃ. Ἐπεὶ δὲ ἥ τε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην θέαν διαταραχθεῖσα, τὸν ΔάΦνιν ἐκάλει βοηθὸν, οἵτε κύνες περισπῶντες τὸ δέρμα, τοῦ σώματος ἥπτοντο αὐτοῦ, μέγα οἰμώξας, ἱκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν ΔάΦνιν ἤδη παρόντα. Τοὺς μὲν κύνας δὴ ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἡμέρωσαν, τὸν δὲ Δόρκωνα κατά τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον, ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πηγὴν, ἀπένιψαν τὰ δήγματα, ἵνα ἦσαν τῶν ὀδόντων αἱ ἐμβολαὶ, καὶ διαμασσησάμενοι Φλοιὸν χλωρὸν πτελέας, ἐπέ-

que, pro ſua in odorando ſagacitate, Dorconem, qui ad manus puellae iniiciendas ſeſe movebat, deprehendentes, & valde acute allatrantes, ut in lupum irruere, & circumfuſi atque undique inhaerentes, ei, priusquam ob ſtuporem aſſurgeret, acres morſus intulerunt. Ac primum quidem, ne manifeſte proderetur, metuens, & pelle, qua tegebatur, munitus, tacitus inter frutices iacebat: ubi vero Chloë, ad primum intuitum perterrita, Daphnim inclamavit auxiliatorem, & canes ipſum corpus, dilacerato iam corio, morſu apprehenderunt, ibi magno cum eiulatu ſuppliciter Daphnidis, qui iam advenerat, & puellae auxilium implorare coepit. Illi autem ſuos canes conſueta inclamatione celeriter mitigaverunt; Dorconem vero, femora & humeros lacerum, ad fontem deduxerunt, atque morſus ipſius ubi apparebant dentium impreſſiones, abluerunt, & viridem ulmi corticem commanducatum ſuperimpoſuerunt.

πᾶσαν· ὑπό τε ἀπειρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικὴν παιδιὰν νομίζοντες, τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Δόρκωνος οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ παραμυθησάμενοι, καὶ μέχρι τινὸς χειραγωγήσαντες, ἀπέπεμψαν. Καὶ ὁ μὲν κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, καὶ σωθεὶς ἐκ κυνὸς, φασὶν, οὐ λύκου στόματος, ἐθεράπευε τὸ σῶμα.

ί. Ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη κάματον πολὺν ἔσχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἶγας καὶ τὰς ὄϊς συλλέγοντες· ὑπὸ γὰρ τοῦ δέρματος πτοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακτησάντων ταραχθεῖσαι, αἱ μὲν εἰς πέτρας ἀνέδραμον, αἱ δὲ μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. Καίτοιγε ἐπεπαιδεύντο καὶ φωνῇ πείθεσθαι, καὶ σύριγγι θέλγεσθαι, καὶ χειρὸς παταγῇ συλλέγεσθαι· ἀλλὰ τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐνέβαλε, καὶ μόλις, ὥσπερ λαγὼς ἐκ τῶν ἰχνῶν εὑρίσκοντες, εἰς τὰς ἐπαύλεις ἤγαγον. Ἐκείνης μόνης τῆς νυκτὸς ἐκοι-

Atque ob imperitiam amatoriorum aufорum, lufum pafloralem deputantes, quod pellem induiffet Dorcon, nulloque modo illi fuccenfentes, fed etiam verbis levare dolorem ipfius conati, aliquatenus manu ductum dimiferunt. Eo difcriminis adductus ille, &, ut aiunt, e canis, non autem e lupi ore, fervatus, fuum curabat corpus.

X. At Daphnis & Chloë defatigabantur ufque in noctem capris ovibufque colligendis. Quippe illae lupi pelle conterritae, & canum latratu conturbatae, aliae in petras evaferant, aliae ad mare ufque curfu contenderant. Tametfi edoctae effent & voci obtemperare, & fiftula demulceri, & vel manuum ftrepitu cogi; tunc vero timor omnium oblivionem ipfis iniecerat, aegreque tandem eas veluti lepores ex veftigiis indagantes, ad cafas reduxerunt. Illa nocte fola profunde dormita-

μήθησαν βαθὺν ὕπνον, καὶ τῆς ἐρωτικῆς λύπης φάρμακον τὸν κάματον ἔσχον. Αὖθις δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, πάλιν ἔπασχον παραπλήσια. Ἔχαιρον ἰδόντες, ἐλυποῦντο ἀπαλλαγέντες, ἤλγουν, ἔθελον τί· ἠγνόουν ὅ, τι θέλουσι. Τοῦτο μόνον ᾔδεσαν, ὅτι τὸν μὲν φίλημα, τὴν δὲ λουτρὸν ἀπώλεσεν.

ια΄. Ἐξέκαε δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Ἦρος οὖν ἤδη τέλη, καὶ θέρους ἀρχὴ, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ· δένδρα ἐν καρποῖς· πεδία ἐν ληΐοις· ἡδεῖα μὲν τεττίγων ἠχή· γλυκεῖα καὶ ἡ τῆς ὀπώρας ὀδμή· τερπνὴ δὲ ποιμνίων βληχή. Εἴκασεν ἄν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ᾄδειν, ἠρέμα ῥέοντας· καὶ τοὺς ἀνέμους συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας· καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα πίπτειν χαμαί· καὶ τὸν ἥλιον φιλόκαλον ὄντα, πάντας ἀποδύειν. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις θαλπόμενος τούτοις ἅπασιν, εἰς τοὺς πο-

verunt, atque illam defatigationem pro ſuae ex amore conceptae aegritudinis remedio habuerunt. Quamprimum autem dies rediit, ſimilem rurſus in modum ſe affici ſentiebant. Laeti erant, ſi ſe invicem videbant; moeſti, ſi forte paulisper eos ſeparari contigerat. Dolebant, aliquid amplius volebant; quidnam tamen vellent, neſciebant. Illud ſolum norant, quod hunc quidem oſculum, illam vero lavacrum perdidiſſet.

XI. Inſuper etiam ipſos anni illud tempus incendebat. Ver iam deſinebat, & aeſtas oriebatur, omniaque vigebant. Arbores fructibus, campi ſegetibus laeti: ſuavis cicadarum ſtrepitus, grata pomorum fragrantia, iucundus quoque ovium balatus. Putaſſes flumina ſenſim labentia modulari cantum, & ventos, qui pinus inflabant, fiſtula canere, poma amore capta humi decumbere, ſolemque, venuſtatis & formae amatorem, omnes veſtibus ſuis exuere. Daphnis igitur hiſce omnibus incen-

ταμοὺς ἐνέβαινε· καὶ ποτὲ μὲν ἐλούετο, ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα· πολλάκις δὲ καὶ ἔπινεν ὡς τὸ ἔνδοθεν καῦμα σβέσων. Ἡ δὲ Χλόη μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς ὄϊς καὶ τῶν αἰγῶν τὰς πολλὰς, ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον [1] εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα· δειναὶ γὰρ αἱ μυῖαι λυπῆσαι καὶ δακεῖν, εἰ διώκοιντο. Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, πίτυος ἐστεφανοῦτο κλάδοις, καὶ τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, καὶ τὸν γαυλὸν ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος, κοινὸν μετὰ τοῦ Δάφνιδος ποτὸν εἶχε. Τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγίνετο ἤδη ὀφθαλμῶν ἅλωσις αὐτοῖς· ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν ὁρῶσα Δάφνιν, ἐπανθοῦν [2] ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο, μηδὲν αὐτοῦ μέρος μέμψασθαι

fus, fluminibus ſeſe immergebat; & quandoque ſe abluebat, quandoque vero piſces laſcivientes & in gyrum tremula exſultantes cauda captabat; ſaepe etiam bibebat, veluti ſic internum aeſtum reſtincturus. Chloë vero, poſtquam oves multaſque e capris mulſiſſet, longo dein tempore in cogendo lacte erat occupata; muſcae namque erant ipſi graves, cum negotium faceſſendo, tum mordendo, ſi abigerentur. Illa deinde, abluta facie, pineis ſe coronabat ramis, pellem hinnuli induebat, & mulcrale vino atque lacte replens, communi ſimul cum Daphnide potu fruebatur. Ingruente vero meridie, amborum oculi fuerunt capti. Illa enim nudum conſpicata Daphnim, in eius efflorescentem pulchritudinem incidebat, indeque liqueſcebat, quod nullam in eo par-

1 Elegans eſt Wyttenbachii emendatio, h. l. ita refingentis: ἐπὶ πολὺ μὲν πόνον εἶχε. Nam, cum ἔχειν pro intentum eſſe alicui rei Graecis adhibetur, ſemper coniungitur cum περὶ vel ἀμφί.

2 Diviſim ἐπ' ἀνθοῦν volebat Reitz. ad Lucian. T. II, p. 537, quem ſecutus eſt Villoiſon. At Wyttenbachius, loco huic male affecto ita mederi conabatur: τῇ μὲν γὰρ γυμνὸν ὁρώσῃ Δάφνιν ἐνέπιπτε ſ. ἐνέχηψε τὸ κάλλος. Mihi v. ἐνέπιπτε mendoſum videtur.

δυναμένη. Ὁ δὲ, ἰδὼν ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν, μίαν ᾤετο τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ Νυμφῶν ὁρᾷν. Ὁ μὲν οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἁρπάζων, αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον φιλήσας τὸν στέφανον· ἡ δὲ, τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ γυμνωθέντος ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ φιλήσασα. Ἤδη ποτὲ καὶ μήλοις ἀλλήλους ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν, διακρίναντες τὰς κόμας, καὶ ἡ μὲν εἴκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις· ὁ δὲ, μήλῳ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν, καὶ ἀρξαμένης ἐμπνεῖν, ἁρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχεν·[1] καὶ ἐδόκει μὲν

tem reprehendere posset; Daphnis vicissim pelle hinnuli corollaque pinea ornatam Chloën, & sibi mulcram porrigentem intuens, unam e Nymphis, quae in antro, videre se existimabat. Ipse vero pinum de capite Chloës detractam sibi imponebat, osculis tamen prius corollae impressis: Chloë contra vestem illius lavantis & denudati, prius osculata, induebat. Iam aliquando & malis sese petebant, atque discriminantes comam, invicem capita adornabant sibi. Et Chloë caesariem Daphnidis, utpote nigricantem, myrteis baccis; Daphnis vero faciem Chloës, quod candida & subrubicunda esset, malo assimilabat. Docebat eam & fistula canere; simulque ea inspirare coeperat, fistulam eripiens, labellis ipse calamos percurrebat. Sicque dum videbatur errantem infor-

1 Cod. Reg. ἐπέλειχεν, quod ita arrisit Villoisono, ut statim ei in contextu locum faceret. Equidem teneo ἐπέτρεχεν, quod & ipsum Daphnidis aviditatem in excipiendo, qui calamis adhuc inerraret, spiritu declarat, & verbum proprium est de fistula canendi arte.

ἁμαρτάνουσαν διδάσκειν, εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει.

ιβ΄. Συρίττοντος δὲ κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, καὶ τῶν ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαθεν ἡ Χλόη κατανυστάξασα. Φωράσας τοῦτο ὁ Δάφνις, καὶ καταθέμενος τὴν σύριγγα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα ὑπεφθέγγετο· Οἷοι καθεύδουσιν ὀφθαλμοί· οἷον δὲ ἀποπνεῖ τὸ στόμα· οὐδὲ τὰ μῆλα τοιοῦτον, οὐδὲ αἱ λόχμαι. ἀλλὰ φιλεῖν μὲν δέδοικα· δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν, καὶ, ὥσπερ τὸ νέον μέλι, μαίνεσθαι ποιεῖ· ὀκνῶ μὴ καὶ φιλήσας αὐτὴν ἀφυπνίσω. Ὦ λάλων τεττίγων, οὐκ ἐάσουσιν αὐτὴν καθεύδειν μέγα ἠχοῦντες· ἀλλὰ καὶ οἱ τράγοι τοῖς κέρασι παίουσι μαχόμενοι· ὢ λύκων ἀλωπέκων δειλοτέρων, οἳ τούτους οὐχ ἥρπασαν. Ἐν τούτοις

mare, ſpecioſo admodum praetextu per fiſtulam Chloën oſculabatur.

XII. Contigit vero, cum per meridiem fiſtula luderet, & pecora opaca tegerentur umbra, Chloën imprudentem in ſomnum dilapſam eſſe. Quo animadverſo, Daphnis fiſtulam depoſuit, totamque ipſam inexplebiliter contemplatus eſt, quippe qui nihil tum revereretur; ſimulque ad ipſam leniter ſubloqui coepit: Quales dormiunt ocelli! Quem os exhalat ſpiritum! Certe non talem mala, non arbuſta. Sed oſculum figere vereor; cor quippe mordet ſuavium, & haud ſecus atque novum mel inſanire facit. Praeterea timeo, ſi oſculum ei dederim, ne ſomnium excutiam. O garrulas cicadas! Dormire ipſam non ſinent ita valide perſtrepentes. At & hirci cornibus confligentes pugnam conferunt. Lupos vel vulpibus magis ignavos, quod hoſce non rapue-

ὄντος αὐτοῦ λόγοις, τέττιξ φεύγων χελιδόνα θηρᾶσαι θέλουσαν, κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον Χλόης· καὶ ἡ χελιδὼν ἑπομένη, [1] τὸν μὲν οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἐγγὺς διὰ τὴν δίωξιν γενομένη, τῶν παρειῶν αὐτῆς ἥψατο. Ἡ δὲ οὐκ εἰδυῖα τὸ πραχθὲν, μέγα βοήσασα τῶν ὕπνων ἐξέθορεν. Ἰδοῦσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα ἔτι πλησίον πετομένην, καὶ τὸν Δάφνιν ἐπὶ τῷ δέει γελῶντα, τοῦ φόβου μὲν ἐπαύσατο, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀπέματτεν ἔτι καθεύδειν θέλοντας. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον ἱκέτῃ χάριν ὁμολογοῦντι τῆς σωτηρίας. Πάλιν οὖν ἡ Χλόη μέγα ἀνεβόησεν· ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασε. Καὶ προφάσεως λαβόμενος, καθῆκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξάγει τὸν βέλτιστον τέττιγα, μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶντα.

runt! Interea dum haec faciebat verba, cicada fugiens hirundinem, quae ipſam capere vellet, in Chloës incidit ſinum; atque hirundo inſequens, illam quidem apprehendere non potuit, ſed propius inſectando accedens, alis genas puellae attigit: quae quidem ignara quid actum fuiſſet, magno cum clamore e ſomno exſiluit. Cum autem vidiſſet & hirundinem prope adhuc volantem, & Daphnim ſuper hoc metu ridentem, timere deſtitit, & oculos adhuc dormiturientes abſterſit. Atque cicada, inſtar ſupplicis gratias agentis pro ſalute parta, ipſo e ſinu inſonuit. Iterum igitur Chloë valde exclamavit, Daphnis vero riſit; eaque occaſione arrepta, in ſinum puellae manus immiſit, optimamque illam cicadam, ne quidem in dextra ſilentem, extraxit. Qua

1 Pro ἑπομένη Codd. Flor. & Urſ. ἐπ' ἐκείνῃ. Quam utramque lectionem in textu repoſuit Boden, parum ſcite.

Ἡ δὲ ἥδετο ἰδοῦσα, καὶ ἐφίλησε λαβοῦσα, καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ λαλοῦντα.

ιγ΄. Ἔτερψεν αὐτοὺς τότε φάττα βουκολικὴ ἐκ τῆς ὕλης φθεγξαμένη. Τῆς Χλόης ζητούσης μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις μυθολογεῖν τὰ θρυλλούμενα. „Ἦν παρθένος, παρθένε, ὡς σὺ, οὕτω καλὴ,
„καὶ ἔνεμε βοῦς πολλὰς οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. ἦν ἄρα καὶ
„ᾠδικὴ, καὶ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, καὶ
„ἔνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῇ, οὔτε κέντρου προσ-
„βολῇ· ἀλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν, καὶ στεφανωσα-
„μένη πίτυϊ, ᾖδε Πᾶνα καὶ τὴν Πίτυν. Καὶ αἱ βόες
„τῇ φωνῇ παρέμενον. Παῖς οὐ μακρὰν νέμων βοῦς,
„καὶ αὐτὸς καλὸς, ᾠδικὸς ὡς ἡ παρθένος, φιλονεικήσας
„πρὸς τὴν μελῳδίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς,
„φωνὴν ἀντεπεδείξατο. Καὶ τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρί-

conspecta Chloë admodum delectabatur, apprehensamque deosculata, iterum sinu suo excepit garrientem.

XIII. Tunc ipsos palumbes, ex silva pastorale quid canens, oblectavit. Quaerentem autem Chloën, quidnam haec avis caneret, Daphnis eam edocuit fabulam, quae vulgo iactabatur: Erat virgo, mi virgo, ut tu, admodum formosa, quae similiter in flore aetatis multos pascebat boves. Eadem utique & perita canendi erat, impenseque illius modulatione delectabantur boves, adeo ut neque pedi ictu, neque stimuli inflictu inter pascendum opus haberet; sed sub pino sedens, pineaque cincta corona, Pana atque Pinum cantu celebrabat, quo delinitae vaccae ab ipsa nunquam discedebant. Adolescens, non procul inde boves pascens, & ipse pulcher & musicus, ut haec virgo, cumque illa de cantus suavitate contendens, maiorem vocem ut mas, dulcem ut puer, contra edidit, & sic octo e vaccis, easque opti-

„στας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας, ἀπεβουκόλησεν. „ἄχθεται ἡ παρθένος τῇ βλάβῃ τῆς ἀγέλης, τῇ ἥττῃ „τῆς ᾠδῆς· καὶ εὔχεται τοῖς θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν „οἴκαδε ἀφικέσθαι. Πείθονται οἱ θεοὶ, καὶ ποιοῦσι „τήνδε τὴν ὄρνιν, ὄρειον ὡς παρθένον, μουσικὴν ὡς ἐκεί„νην.[1] Καὶ ἔτι νῦν ᾄδουσα μηνύει τὴν συμφορὰν, ὅτι „βοῦς ζητεῖ πεπλανημένας.„

ιδ΄. Τοιάσδε τέρψεις αὐτοῖς τὸ θέρος παρεῖχε. Μετοπώρου δὲ ἀκμάζοντος καὶ τοῦ βότρυος,[2] Τύριοι λῃσταὶ καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν, ὡς ἴσως μὴ δοκοῖεν βάρβαροι, προσέσχον τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἐκβάντες σὺν μαχαίραις καὶ ἡμιθωρακίοις κατέσυρον πάντα τὰ εἰς χεῖρας ἐλθόντα· οἶνον ἀνθοσμίαν, πυρὸν ἄφθονον, μέλι

mas, ſuum in armentum pellectas abegit. Indigne tulit puella hoc ſui armenti damnum, cantuque ſuccubuiſſe dolens, precatur Deos, ut in avem, antequam domum redeat, convertatur. Annuunt Dii, inque avem illam mutant montanam atque muſicam, virgini iſti ſimilem, quae etiam nunc canendo ſuae facit indicium iacturae, quod ſcilicet errabundas vaccas quaerat.

XIV. Eiuſmodi oblectamenta illis ſuppeditavit aeſtas. Autumno vero adulto & uvis matureſcentibus, Tyrii praedones, Carico hemiolio ſumto, ne forte barbari viderentur, ad agros appulere, & gladiis dimidiatiſque thoracibus armati, cuncta, quae in manus incidebant, diripuere, vinum odoratum, magnam frumenti copiam,

1 Wyttenb. ita hunc locum tranſponendum cenſet: ὄρειον, ὡς ἐκείνην, μουσικὴν ὡς παρθένον. Forte paulo audaciot eſſet coniectura, ait Villoiſ. ſi quis ita emendare tentaret: ᾠδικὴν (pro ὄρειον) ὡς ἐκείνην παρθένον· ut μουσικὴν eſſet gloſſa τοῦ ᾠδικήν· vel ποιοῦσι τήνδε τὴν ὄρνιν ὄρειον, μουσικὴν ὡς παρθένον ἐκείνην. Quae poſterior ratio priori longe praeferenda videtur. Ita quoque Amyotus in ſuis libris habuiſſe videtur.

2 Aliquid h. l. deeſſe, facile ſuſpiceris. Ed. Par. offert: ἤδη περκάζοντος, quod ſane proprium de uvis matureſcentibus, ideoque textui intulere Dutens & Villoiſ.

ἐν κηρίοις· ἤλασάν τινας καὶ βοῦς ἐκ τῆς Δόρκωνος ἀγέλης. Λαμβάνουσι καὶ Δάφνιν περὶ τὴν θάλατταν ἀλύοντα· ἡ γὰρ Χλόη βραδύτερον ὡς κόρη τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ Δρύαντος, φόβῳ τῶν ἀγερώχων ποιμένων. Ἰδόντες δὲ μειράκιον μέγα καὶ καλὸν, κρεῖττον τῆς ἐξ ἀγρῶν ἁρπαγῆς, μηκέτι μηδὲν εἰς τὰς αἶγας, μηδὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροὺς περιεργαζόμενοι, [1] κατῆγον αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν κλαίοντα καὶ ἠπορημένον, καὶ μέγα Χλόην καλοῦντα. Καὶ οἱ μὲν, τὸ πεῖσμα ἄρτι ἀπολύσαντες, καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλαγος. Χλόη δὲ κατήλαυνε τὸ ποίμνιον, σύριγγα καινὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον κομίζουσα. Ἰδοῦσα δὲ τὰς αἶγας τεταραγμένας, καὶ ἀκούσασα τοῦ Δάφνιδος ἀεὶ μεῖζον αὐτὴν βοῶντος, προβάτων μὲν ἀμελεῖ, καὶ τὴν σύριγγα ῥίπτει· δρόμῳ

mel, quod ſuis continebatur favis. Boves quoque aliquot de Dorconis grege abegerunt, immo & Daphnim iuxta mare errabundum ceperunt. Chloë namque, utpote puella, laſcivorum & ferocium paſtorum metu, ſerius Dryantis oves eduxerat. Hi cum vidiſſent iuvenem hunc procerum ac formoſum, ipſa rapina ex agris ablata praeſtantiorem, non amplius ſatagentes caprarum, aut aliarum in aliis agris rerum, illum plorantem, conſilii inopem, & alta voce Chloën vocantem, ad navem abduxerunt. Confeſtim ſoluto fune, remiſque manibus iniectis, in altum provehuntur. Interea Chloë iam oves educebat, fiſtulamque novam Daphnidi munus afferebat. At videns capras perterritas, & audiens Daphnim ſemper magis magiſque ipſam inclamantem, neglectis ovibus, fiſtulam proiicit, atque ad Dorconem

1 Codd. quidam περιεργασάμενοι, quod recepit Villoiſ.

δὲ πρὸς τὸν Δόρκωνα παραγίνεται δεησομένη βοηθεῖν. Ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς συγκεκομμένος ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων αἵματος πολλοῦ χεομένου. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν Χλόην, καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβών· Ἐγὼ μὲν, εἶπε, Χλόη, τεθνήξομαι μετ' ὀλίγον· οἱ γάρ με ἀσεβεῖς λῃσταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον, κατέκοψαν ὡς βοῦν. Σὺ δὲ σοι [1] καὶ Δάφνιν σῶσον, κᾀμοὶ τιμώρησον, κᾀκείνους ἀπόλεσον. Ἐπαίδευσα τὰς βοῦς ἤχῳ σύριγγος ἀκολουθεῖν, καὶ διώκειν τὸ μέλος αὐτῆς, κᾂν νέμωνταί ποι μακράν. Ἴθι δὴ, λαβοῦσα τὴν σύριγγα ταύτην, ἔμπνευσον αὐτῇ μέλος ἐκεῖνο, ὃ Δάφνιν ἐγώ ποτε ἐδιδαξάμην, σὲ δὲ Δάφνις. τὸ δὲ ἐντεῦθεν τῇ σύριγγι μελήσει καὶ τῶν βοῶν ταῖς ἐκεῖ. χαρίζομαι δέ σοι καὶ

cursu contendit, oratura ut suppetias ferat. Ille vero gravibus plagis a latronibus concisus, & paululum adhuc spirans, sanguine multo erumpente, iacebat prostratus. Visa tamen Chloë, & exiguo prioris amoris igniculo exsuscitato, Mea Chloë, inquit, ego quidem iamiam moriturus sum: nefarii enim praedones me pro bobus pugnantem haud secus ac bovem conciderunt; tu vero & tibi Daphnim servato, & me ulciscere, & illos male perde. Assuefeci vaccas meas fistulae sequi sonum, cantumque eius consectari, licet alicubi procul pascantur. Agedum, accepta hac fistula, idem canito carmen, quod egomet olim Daphnim, te vero Daphnis docuit; cetera autem curae erunt fistulae & his, quae illic erunt, vaccis. Dono vero tibi & hanc ipsam fistu-

1 Pleraeque edd. vitiose: σοὶ δέ μοι, quod stare posse, si καὶ, quod statim sequitur, ita transponeretur: σοὶ δὲ καί μοι Δ. putabat Boden. Parum concinne. Villois. Cod. Urs. lectionem exhibuit, quam & nos recepimus. Non enim Dorconi sed Chloae servandus erat Daphnis.

τὴν σύριγγα αὐτὴν, ᾗ πολλοὺς ἐρίζων καὶ βουκόλους ἐνίκησα καὶ αἰπόλους. σὺ δὲ ἀντὶ τούτων, καὶ ζῶντα ἔτι Φίλησον, καὶ ἀποθανόντα κλαῦσον· κἂν ἴδῃς ἄλλον νέμοντα τὰς βοῦς, ἐμοῦ μνημόνευσον. Δόρκων μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, καὶ Φίλημα Φιλήσας ὕστατον, ἀΦῆκεν ἅμα καὶ τῷ Φιλήματι καὶ τῇ Φωνῇ τὴν ψυχήν.

ιε΄. Ἡ δὲ Χλόη λαβοῦσα τὴν σύριγγα, καὶ ἐνθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύνατο· καὶ αἱ βόες ἀκούουσι, καὶ τὸ μέλος γνωρίζουσι, καὶ ὁρμῇ μιᾷ μυκησάμεναι, πηδῶσιν εἰς τὴν θάλατταν. Βιαίου δὲ πηδήματος εἰς ἕνα τοῖχον τῆς νεὼς γενομένου, καὶ ἐκ τῆς ἐμπτώσεως τῶν βοῶν κοίλης τῆς θαλάττης διαστάσης, στρέΦεται μὲν ἡ ναῦς, καὶ τοῦ κλύδωνος συνιόντος, ἀπόλλυται. Οἱ δὲ ἐκπίπτουσιν, οὐχ ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ μὲν γὰρ λῃσταὶ τὰς μαχαίρας παρήρτηντο, καὶ τὰ ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ

lam, qua contendens multos ſuperavi & bubulcos & caprarios. Tu vero pro hiſce & adhuc viventem oſculator, & mox fato functum lugeto; & cum alium boves paſcentem videbis, mei memento. Et Dorco quidem his dictis, ſuavioque poſtremo dato, ſimul cum ſuavio atque voce animam emiſit.

XV. Chloë, accepta fiſtula, labiiſque ſuis admota, totis viribus annixa eam inflabat. Extemplo boves audire, cantum agnoſcere, mugituque edito, uno eodemque impetu in mare deſilire. Violento autem ſaltu in alterum navis latus facto, exque caſu boum profundo mari dehiſcente, navis evertitur, fluctibuſque coëuntibus, peſſum it; quique in ea, excidunt, impari tamen ſpe ſalutis: quippe praedones, gladiis accincti, atque dimidiatis ſquamoſiſque thoracibus induti, nec non

ἐνεδέδυντο, καὶ κνημίδας εἰς μέσην κνήμην ὑπεδέδεντο· ὁ δὲ Δάφνις, ἀνυπόδητος, ὡς ἐν πεδίῳ νέμων, καὶ ἡμίγυμνος, ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καυματώδους.[1] Ἐκείνους μὲν οὖν ἐπ᾽ ὀλίγον νηξαμένους τὰ ὅπλα κατήνεγκεν εἰς βυθόν· ὁ δὲ Δάφνις τὴν μὲν ἐσθῆτα ῥᾳδίως ἀπεδύετο, περὶ δὲ τὴν νῆξιν ἔκαμεν, οἷα πρότερον νηχόμενος ἐν ποταμοῖς μόνοις, ὕστερον δὲ παρὰ τῆς ἀνάγκης τὸ πρακτέον διδαχθεὶς εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βοῦς· καὶ δύο βοῶν κεράτων ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος, ἐκομίζετο μέσος ἀλύπως καὶ ἀπόνως, ὥσπερ ἐλαύνων ἅμαξαν. Νήχεται δὲ ἄρα βοῦς, ὅσον οὐδὲ ἄνθρωπος· μόνον λείπεται τῶν ἐνύδρων ὀρνίθων, καὶ αὐτῶν ἰχθύων. οὐδ᾽ ἂν ἀπόλοιτο βοῦς νηχόμενος, εἰ μὴ τῶν χηλῶν οἱ ὄνυχες περιπέσοιεν διάβροχοι γενόμενοι. Μαρτυροῦσι

ocreis ad media ufque crura calceati erant; Daphnis autem difcalceatus, ut qui in campo tunc pafceret, atque feminudus, utpote cum adhuc aeftivi ardores fervefcerent. Reliquos igitur, poftquam paulifper nataffent, arma in profundum demerfere; Daphnis contra veftem facile exuebat, in natando tamen non parum laborabat, quippe antea in fluviis tantum nare folitus. Verum deinceps quod facto opus, ab ipfa edoctus neceffitate, in medios boves irruit, & utraque manu duorum cornibus boum apprehenfis, abfque moleftia & abfque labore intermedius ferebatur, veluti currum agens. Natat autem in tantum bos, in quantum neque homo unquam queat, & tantum in nando ab aquatilibus avibus ipfifque pifcibus vincitur: neque utique bos natando perierit, nifi ungulae aquis emollitae circum deciderint. Multi maris loci, ad hanc ufque aetatem

1 Sic ed. Parif. Reliquae omnes vitiofe: καύματος.

τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θαλάττης Βοὸς πόροι λεγόμενοι.

ιϛ΄. Ἐκσώζεται μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Δάφνις, δύο κινδύνους παρ᾽ ἐλπίδα πᾶσαν διαφυγὼν, λῃστηρίου καὶ ναυαγίου. Ἐξελθὼν δὲ, καὶ τὴν Χλόην ἐπὶ τῆς γῆς γελῶσαν ἅμα καὶ δακρύουσαν εὑρὼν, ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, καὶ ἐπυνθάνετο, τί βουλομένη συρίσειεν. Ἡ δὲ αὐτῷ διηγεῖται πάντα· τὸν δρόμον τὸν ἐπὶ τὸν Δόρκωνα· τὸ παίδευμα τῶν βοῶν· πῶς κελευσθείη συρίσαι· καὶ ὅτι τέθνηκε Δόρκων· μόνον αἰδεσθεῖσα τὸ φίλημα οὐκ εἶπεν. Ἔδοξε δὴ τιμῆσαι τὸν εὐεργέτην· καὶ ἐλθόντες μετὰ τῶν προσηκόντων, Δόρκωνα θάπτουσι τὸν ἄθλιον. γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπέθεσαν, φυτὰ δὲ ἥμερα πολλὰ ἐφύτευσαν, καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῶν ἔργων ἀπαρχάς· ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπει-

Bovis traiectus nuncupati, meis dictis testimonium perhibent.

XVI. Hunc in modum Daphnis fuit servatus, duo pericula praeter spem omnem effugiendo, latronum agmen atque naufragium: inque terram egressus, Chloën invenit ridentem simul & flentem, in cuius sinu reclinatus, quid sibilo isto edito voluerit, percontatur. Atque haec omnia illi ordine enarrat: nimirum ut ad Dorconem currere coeperit, quomodo vaccae edoctae fuerint, quomodo fistulam inflare iussa fuerit, & quo pacto diem suum obierit Dorco; osculum solum, prae pudore, alto involvit silentio. Decreverunt igitur honore prosequi tam bene de ipsis meritum; & una cum propinquis venientes, Dorconem miserum sepulturae mandarunt. Terram igitur multam iniecerunt, & plantas sativas magna copia illic plantaverunt, primitiasque laborum ipsi suspenderunt. Insuper & lac libarunt, uvas

σαν, καὶ βότρυας κατέθλιψαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. Ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· καὶ ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα θρῆνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι. Μετὰ τὸν τοῦ Δόρκωνος τάφον, λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα. [εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαγοῦσα.] [1] καὶ αὐτὴ τότε πρῶτον, Δάφνιδος ὁρῶντος, ἐλούσατο τὸ σῶμα, λευκὸν, καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες, ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα.

ιζ΄. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα. Τὰ δὲ πάντα κατέκειτο, μήτε

compresserunt, & multas fistulas pastoritias confregerunt. Auditi fuerunt & boum mugitus miserabiles, visaeque una cum mugitibus discursitationes quaedam incompositae. Atque haec ipsa, ut opiliones caprariique coniectabant, erant boum lamentatio, defunctum suum bubulcum lugentium. Post has Dorconis exsequias, Chloë Daphnim ad Nymphas ductum, inque antrum introductum abluit. Quo tempore & illa, tunc primum inspiciente Daphnide, corpus lavit candidum & iam antea nitidum ob eximium formae decus, neque lavacro opus habens ad pulchritudinem. Hinc collectis pro anni tempestate floribus, Nympharum coronant signa, Dorconisque fistulam de petra consecratam suspendunt.

XVII. Postea regressi capras atque oves inspiciebant; quae omnes iacebant, neque pascentes, neque balan-

1 Haec verba, quae uncis inclusi, meram antecedentium, πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα, glossam sapiunt, eque textu eiicienda sunt.

νεμόμενα, μήτε βληχώμενα· ἀλλ', οἶμαι, τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. Ἐπειδὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες, καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο· αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰπόλου. Οὐ μὴν ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχήν· ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκκεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν καρδίαν, ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ φαρμάκων. καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέλειπε καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς. Ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάττης φοβερώτερον. Ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λησταῖς μένειν, οἷα νέος ἄγροικος καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ ἔρωτος ληστήριον.

tes, ſed, ut puto, Daphnim atque Chloën ex oculis ablatos deſiderantes. Ut vero conſpecti conſuetam edidere vocem, fiſtulamque inflarunt, illico ſurgentia pecora paſcebant, capellae autem prae gaudio fremebundae exſultabant, veluti ob noti caprarii ſalutem laetae. Non tamen Daphnis, ut gauderet, animum inducere potuit; poſtquam enim nudam vidit Chloën, atque pulchritudinem prius abſconditam, nunc detectam, ingentem corde ſentiebat dolorem, haud aliter ac ſi veneno exederetur. Ipſius ſpiritus interdum rapidus, quaſi eum perſequente aliquo, ducebatur; interdum prioribus veluti incurſionibus conſumtus deficiebat. Lavacrum hoc illi ipſo terribilius mari videbatur. Animum ſuum etiamnum apud latrones eſſe, utpote iuvenis agreſtis, latrociniique Amoris huc uſque ignarus, exiſtimabat.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΚΕΦ. α΄.

Ἤδη δὲ τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης, καὶ ἐπείγοντος τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ· ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκάθαιρεν· ὁ

LONGI PASTORALIUM DE DAPHNIDE ET CHLOE

LIBER SECUNDUS.

CAP. I.

Adulto iam autumno, inſtanteque vindemiae tempore, quilibet in agris operi intentus erat: alius torcularia reparabat, alius dolia extergebat, alius cophi-

δὲ, ἀῤῥίχους ἐπελύγιζεν·[1] ἔμελέ τινι δρεπάνης μικρᾶς ἐς βότρυος τομήν· καὶ ἑτέρῳ λίθου, θλῖψαι τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦκος φέροιτο. Ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδοσαν. ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀῤῥίχοις βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς τοὺς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον. ἡ δὲ τροφὴν παρεσκεύαζε τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶνον, καὶ τῶν ἀμπέλων τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα· πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἦν ἄμπελος ταπεινὴ, οὐ μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδράς· ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα

nos texebat. Erat qui ſibi falculam uvis praecidendis curabat: alius lapidem, qui vini plenas uvas contereret: alius viticem aridam ictibus impactis contuſam & bene dedolatam, quo ſcilicet praelucente lumine, tempore nocturno muſtum deferretur. Hinc Daphnis atque Chloë, neglectis ovibus capriſque, mutuam ſibi accommodabant operam. Daphnis nempe in corbibus portabat uvas, iniectaſque torculari calcabat, inque dolia vinum inferebat; Chloë autem cibum vindemiatoribus parabat, potumque iiſdem miſcebat vinum vetuſtius, atque ex humilioribus vitibus uvas colligebat. Omnis quippe in Lesbo vitis erat humilis, non ſublimis, neque arboribus maritata, ſed deorſum palmites protendens, atque

1 In pleriſque libris vulgatur ἐπελέκιζεν. Sed alterum, quod eſt e coniectura editoris Pariſ. probabatque Valkenaerius, tanquam verbum proprium hac in re, cum Villoiſono in textum admiſimus. Heſych. ἄῤῥιχος· κόφινος, ἢ ἀγγεῖον λύγινον. Cod. Urſ. offert ἔπλεκεν, ex interpretamento, unde forte vulgaris lectio enata eſt.

ἀποτείνουσα, καὶ ὥσπερ κιττὸς νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἐφίκοιτο βότρυος, ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος.

β'. Οἷον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπῄνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος· καί τις τῶν θρασυτέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. Οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας φωνὰς ἔῤῥιπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὥσπερ ἐπί τινα Βάκχην Σάτυροι μανικώτερον ἐπήδων, καὶ ηὔχοντο γενέσθαι ποίμνια, καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι· ὥστε αὖ πάλιν ἡ μὲν ἥδετο, Δάφνις δὲ ἐλυπεῖτο. Εὔχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυγητὸν, καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ ἀντὶ τῆς ἀμούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος, ἢ τῶν ποιμνίων αὐτῶν

hederae instar serpens. Et vel infans utique, cui recens manus a fasciis laxatae sint, uvas apprehenderit.

II. Ut igitur par est in Bacchi festo vinique natalibus, mulieres proximis ex agris arcessitae, ut rem sua opera adiuvarent, Daphnidi oculos adiiciebant, laudibusque eum tanquam Baccho pulchritudine parem efferebant. Et quaedam ex audacioribus osculum ipsi fixit; quae res sicuti Daphnim inflammavit, ita sane Chloae fuit dolori. Qui autem in calcatoriis erant, illi varias voces in Chloën iactabant, & veluti in quandam Baccham Satyri furiose insiliebant, optabantque oves fieri, & ab illa pasci; unde & illa vicissim delectabatur, Daphnis autem moerebat. Porro non aliud illis in votis erat, quam ut mox, vindemia finita, consuetos repeterent campos, proque incondito illo clamore, fistulam, aut ipsos balantes audirent greges. At postquam

βληχωμένων. Καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τετρύγηντο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ οὐκ ἔτι οὐδὲν πολυχειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πεδίον· καὶ μάλα χαίροντες, τὰς Νύμφας προσεκύνουν, βότρυς αὐταῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ. οὐδὲ τὸν πρότερον χρόνον ἀμελῶς ποτε παρῆλθον, ἀλλ' ἀεί τε ἀρχόμενοι νομῆς, προσήδρευον, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόντες, προσεκύνουν· καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ἢ ἄνθος, ἢ ὀπώραν, ἢ φυλλάδα χλωρὰν, ἢ γάλακτος σπονδήν. καὶ τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν θεῶν. Τότε δὲ κύνες, φασὶν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον τοῖς τράγοις, καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον.

γ'. Τερπομένοις δὲ αὐτοῖς, ἐφίσταται πρεσβύτης,

pauculis interiectis diebus, uvae quidem vindemiatae essent, dolia vero mustum iam recepissent, nihilque praeterea esset, quod manuum plurium operam deposceret, ibi rursus greges in campum depulerunt, atque admodum laeti Nymphas adoraverunt, racemos ipsis in palmitibus, vindemiae primitias, illis offerentes: neque vero priori tempore negligenter unquam praetergredi solebant Nymphas, sed semper, antequam in pascua greges abigerent, huic cultui incumbebant, eque pascuis redeuntes, eas adorabant, semper aliquid afferentes, sive florem, sive poma, sive ramum viridem, sive lactis libamen. Atque huius quidem pietatis gratiam postea a Deabus retulere; tunc autem quasi canes, quod aiunt, vinculis soluti, saltabundi lascivie-bant, fistula ludebant, cantabant hircis, ovibusque colluctabantur.

III. Dum sic indulgent genio, illis senex quidam rhe-

σισύραν [1] ἐνδεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πήραν ἐξηρτημένος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν. οὗτος πλησίον καθίσας αὐτῶν, ὧδε εἶπε· „Φιλητᾶς, ὦ παῖδες, ὁ πρεσβύτης ἐγώ· ὃς πολλὰ μὲν ταῖσδε ταῖς Νύμφαις ᾖσα, πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ ἐσύρισα, βοῶν δὲ πολλῆς ἀγέλης ἡγησάμην μόνῃ μουσικῇ. ἥκω δὲ ὑμῖν, ὅσα εἶδον, μηνύσων· ὅσα ἤκουσα, ἀπαγγελῶν. Κῆπός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν· ὃν, ἐξ οὗ νέμειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμεν, ἐξεπονησάμην· ὅσα ὧραι φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ καθ᾿ ὥραν ἑκάστην. Ἦρος, ῥόδα, κρίνα, καὶ ὑάκινθος, καὶ ἴα ἀμφότερα· θέρους, μήκωνες, καὶ ἀχράδες, καὶ μῆλα πάντα· νῦν, ἄμπελοι, καὶ συκαὶ, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μύρτα χλωρά. Εἰς τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ

none indutus, carbatinis calceatus, peram gerens appenſam, eamque admodum vetuſtam, ſupervenit; qui iuxta illos conſidens, hunc in modum fatur: Ego ſum, o pueri, ſenex ille Philetas, qui ſaepius in harumce Nympharum honorem cecini, frequenterque in huiuſce Panis laudem fiſtula ſum modulaius, & ſolo canendi artificio magna boum armenta duxi. Venio autem, quae vidi, vobis indicaturus, quaeque audivi, annuntiaturus. Eſt mihi hortus, quem ego ſedulo, ex quo paſcere armenta ob ſeneſtutem deſtiti, meis ipſe manibus excolui: quaecunque anni tempora ferunt, ea omnia in illo inveniens unoquoque tempore; vere, roſas, hyacinthos, & utraſque violas; aeſtate, papavera, pyra agreſtia, pomorumque omne genus; hoc autem autumnali tempore, vites, ficos, malaque punica, & virides myrtos. Hunc in hortum tempore conveniunt matutino avium

1 Vulgo σιτύρας. Sed σισύρας recte emendavit Toup. Em. in Suid. P. III, p. 132. De voce conf. Valken. Animadv. ad Ammon. p. 205.

ἑωθινόν· τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν· συνηρεφὴς γὰρ καὶ κατάσκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ κατάῤῥυτος· ἂν περιέλῃ τις τὴν αἱμασιὰν, ἄλσος ὁρᾷν οἰήσεται. Εἰσελθόντι δέ μοι τήμερον ἀμφὶ μέσην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ῥοιαῖς καὶ ταῖς μυῤῥίναις βλέπεται παῖς, μύρτα καὶ ῥοιὰς ἔχων, λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ· στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος· γυμνὸς ἦν· μόνος ἦν· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. Ἐγὼ μὲν οὖν ὥρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ ὑπ' ἀγερωχίας τὰς μυῤῥίνας καὶ τὰς ῥοιὰς κατακλάσῃ. Ὁ δέ με κούφως καὶ ῥᾳδίως ὑπέφευγε, ποτὲ μὲν ταῖς ῥοδωνιαῖς ὑποτρέχων, ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. Καίτοι πολλάκις μὲν πρᾶγμα ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνοὺς διώκων· πολλάκις δὲ ἔκαμον μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους· ἀλλὰ τοῦ-

greges: aliae quidem, ad paftum, aliae vero, ad canendum. Etenim umbrofus eft & opacus, tribufque irriguus fontibus. Si circum aliquis maceriam fuftulerit, lucum videre fe putabit. Ingredienti mihi hodierno die circa meridiem, fub malis punicis myrtifque confpicitur puellus, manu tenens myrti baccas, malaque punica, lac ipfum fuo candore, flava coma ignem referens, nitidufque, quafi qui modo lotus effet. Hic nudus folufque erat, & ludibundus hortum, haud fecus ac fuum, vindemiabat. Hac de caufa irrui in eum, comprehendere volens: metuebam enim, ne hac protervia myrtos malofque punicas mihi confringeret. At ille leviter & fine ullo negotio me effugit, nunc fubeundo rofaria, nunc fefe fub papaveribus occultando, inftar perdicis pulli. Sane faepiufcule laboravi, haedos lactentes fectando: faepiufcule etiam defeffus fui, curfu vitulos recens natos infequendo: fed hoc varium quid erat,

το ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. Καμὼν οὖν, ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα φυλάττων, μὴ φύγῃ, ἐπυνθανόμην, τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων· καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδέν· στὰς δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἁπαλὸν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔθελγε μηκέτι θυμοῦσθαι. Ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὤμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφήσειν, ἐπιδοὺς μήλων καὶ ῥοιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾷν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχὼν παρὰ αὐτοῦ φιλήματος ἑνός. Ἐνταῦθα πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλῆσαί σε πόνος [1] οὐδείς· βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι

& quod capi non poſſet. Defeſſus igitur, utpote aetate gravis, baculoque innixus, & ſimul cavens, ne elaberetur, cuiuſnam eſſet e vicinis, & quidnam ſibi vellet alienum hortum decerpendo, quaerebam. Ille nihil; ſed prope adſtans molliter ridebat, & me myrti baccis petens, neſcio quomodo permulcebat, ut omnes adeo iras ponerem. Rogabam itaque illum, ut, omiſſo iam metu, propius accederet, & in manus meas veniret, iurans per myrtos, & inſuper per mala atque granata, me ſemper ei vindemiandas vites floreſque decerpendos praebiturum, uno dumtaxat potitum oſculo. Hic in cachinnos effuſus emittit vocem, qualem neque hirundo, neque luſcinia, neque cycnus, ut ego, ſenex factus. Mihi quidem, ait, Phileta, tibi oſculum largiri nulla eſt moleſtia; malo etenim oſculari, quam tu iuveneſcere. At

1 Elegans eſt conieſtura Wyttenb. pro πόνος reponentis φθόνος.

νέος· ὅρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον. οὐδὲν γάρ σε ὠφελήσει τὸ γῆρας, πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ ἓν φίλημα. Δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἱέρακι καὶ ἀετῷ, καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὠκύτερος ὄρνις. Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. καί σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλατὺ βουκόλιον· καὶ παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς φηγοῖς ἐκείναις, ἡνίκα ἤρας Ἀμαρυλλίδος, ἀλλά με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλησίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδωκα· καὶ ἤδη σοι παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωργοί. Νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην· καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω τὸ ἑωθινὸν, εἰς τὸν σὸν ἔρχομαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς, κἀν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. διὰ τοῦτο καλὰ

vide, num hoc munus tuae conveniat aetati: nihil enim tua tibi proderit aetas, quo minus tu me, poſtquam unicum oſculum acceperis, perſequi incipias. Ego vero non queo capi, ne quidem ſi accipiter, vel aquila, vel alia his pernicior ales me inſequatur. Puer non ſum, quamvis videar; ſed ipſo Saturno & quovis omni tempore antiquior. Ac noram te iam, cum primos pubertatis annos nondum egreſſus in illo paluſtri loco late diffuſum paſceres armentum; aderamque tibi fiſtula canenti prope fagos illas, quando Amaryllida amabas: at me nullus videbas, quamvis puellae adſtantem prope admodum. Illam quidem tibi dedi; & hinc tibi filii egregii bubulci & agricolae. Nunc autem Daphnidis & Chloës tanquam paſtor curam ago; illoſque quando quaſi greges in unum compellere atque coniungere tempore matutino ſoleo, in tuum venio hortum, meque floribus plantiſque oblecto, fontibuſque in hiſce lavor.

σαν, καὶ βότρυας κατέθλιψαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. Ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· καὶ ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα θρῆνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι. Μετὰ τὸν τοῦ Δόρκωνος τάφον, λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα. [εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαγοῦσα.] [1] καὶ αὐτὴ τότε πρῶτον, Δάφνιδος ὁρῶντος, ἐλούσατο τὸ σῶμα, λευκὸν, καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες, ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα.

ιζ'. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα. Τὰ δὲ πάντα κατέκειτο, μήτε

compreſſerunt, & multas fiſtulas paſtoritias confregerunt. Auditi fuerunt & boum mugitus miſerabiles, viſaeque una cum mugitibus diſcurſitationes quaedam incompoſitae. Atque haec ipſa, ut opiliones caprariique coniectabant, erant boum lamentatio, defunctum ſuum bubulcum lugentium. Poſt has Dorconis exſequias, Chloë Daphnim ad Nymphas ductum, inque antrum introductum abluit. Quo tempore & illa, tunc primum inſpiciente Daphnide, corpus lavit candidum & iam antea nitidum ob eximium formae decus, neque lavacro opus habens ad pulchritudinem. Hinc collectis pro anni tempeſtate floribus, Nympharum coronant ſigna, Dorconiſque fiſtulam de petra conſecratam ſuſpendunt.

XVII. Poſtea regreſſi capras atque oves inſpiciebant; quae omnes iacebant, neque paſcentes, neque balan-

1 Haec verba, quae uncis incluſi, meram antecedentium, πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα, gloſſam ſapiunt, eque textu eiicienda ſunt.

νεμόμενα, μήτε βληχώμενα· ἀλλ', οἶμαι, τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. Ἐπειδὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες, καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο· αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρία συνήθους αἰπόλου. Οὐ μὴν ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχήν· ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκκεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν καρδίαν, ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ φαρμάκων. καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέλειπε καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς. Ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάττης φοβερώτερον. Ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λῃσταῖς μένειν, οἷα νέος ἄγροικος καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ ἔρωτος λῃστήριον.

tes, ſed, ut puto, Daphnim atque Chloën ex oculis ablatos deſiderantes. Ut vero conſpecti conſuetam edidere vocem, fiſtulamque inflarunt, illico ſurgentia pecora paſcebant, capellae autem prae gaudio fremebundae exſultabant, veluti ob noti caprarii ſalutem laetae. Non tamen Daphnis, ut gauderet, animum inducere potuit; poſtquam enim nudam vidit Chloën, atque pulchritudinem prius abſconditam, nunc detectam, ingentem corde ſentiebat dolorem, haud aliter ac ſi veneno exederetur. Ipſius ſpiritus interdum rapidus, quaſi eum perſequente aliquo, ducebatur; interdum prioribus veluti incurſionibus conſumtus deficiebat. Lavacrum hoc illi ipſo terribilius mari videbatur. Animum ſuum etiamnum apud latrones eſſe, utpote iuvenis agreſtis, latrociniique Amoris huc uſque ignarus, exiſtimabat.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΚΕΦ. α΄.

Ἤδη δὲ τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης, καὶ ἐπείγοντος τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ· ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκάθαιρεν· ὁ

LONGI PASTORALIUM

DE DAPHNIDE ET CHLOE

LIBER SECUNDUS.

CAP. I.

Adulto iam autumno, inſtanteque vindemiae tempore, quilibet in agris operi intentus erat: alius torcularia reparabat, alius dolia extergebat, alius cophi-

δὲ, ἀῤῥίχους ἐπελύγιζεν·[1] ἔμελέ τινι δρεπάνης μικρᾶς ἐς βότρυος τομήν· καὶ ἑτέρῳ λίθου, θλίψαι τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦκος φέροιτο. Ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδοσαν. ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀῤῥίχοις βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς τοὺς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον. ἡ δὲ τροφὴν παρεσκεύαζε τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶνον, καὶ τῶν ἀμπέλων τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα· πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἦν ἄμπελος ταπεινὴ, οὐ μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδράς· ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα

nos texebat. Erat qui ſibi falculam uvis praecidendis curabat: alius lapidem, qui vini plenas uvas contereret: alius viticem aridam ictibus impactis contuſam & bene dedolatam, quo ſcilicet praelucente lumine, tempore nocturno muſtum deferretur. Hinc Daphnis atque Chloë, neglectis ovibus capriſque, mutuam ſibi accommodabant operam. Daphnis nempe in corbibus portabat uvas, iniectaſque torculari calcabat, inque dolia vinum inferebat; Chloë autem cibum vindemiatoribus parabat, potumque iiſdem miſcebat vinum vetuſtius, atque ex humilioribus vitibus uvas colligebat. Omnis quippe in Lesbo vitis erat humilis, non ſublimis, neque arboribus maritata, ſed deorſum palmites protendens, atque

1 In pleriſque libris vulgatur ἐπελέκιζεν. Sed alterum, quod eſt e coniectura editoris Pariſ. probabatque Valkenaerius, tanquam verbum proprium hac in re, cum Villoiſono in textum admiſimus. Heſych. ἄῤριχος· κόφινος, ἢ ἀγγεῖον λύγινον. Cod. Urſ. offert ἔπλεκεν, ex interpretamento, unde forte vulgaris lectio enata eſt.

ἀποτείνουσα, καὶ ὥσπερ κιττὸς νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἐφίκοιτο βότρυος, ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος.

β'. Οἷον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπῄνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος· καί τις τῶν θρασυτέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. Οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας φωνὰς ἔῤῥιπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὥσπερ ἐπί τινα Βάκχην Σάτυροι μανικώτερον ἐπήδων, καὶ ηὔχοντο γενέσθαι ποίμνια, καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι· ὥστε αὖ πάλιν ἡ μὲν ἥδετο, Δάφνις δὲ ἐλυπεῖτο. Εὔχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυγητὸν, καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ ἀντὶ τῆς ἀμούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος, ἢ τῶν ποιμνίων αὐτῶν

hederae inftar ferpens. Et vel infans utique, cui recens manus a fafciis laxatae fint, uvas apprehenderit.

II. Ut igitur par eft in Bacchi fefto vinique natalibus, mulieres proximis ex agris arceffitae, ut rem fua opera adiuvarent, Daphnidi oculos adiiciebant, laudibufque eum tanquam Baccho pulchritudine parem efferebanr. Et quaedam ex audacioribus ofculum ipfi fixit; quae res ficuti Daphnim inflammavit, ita fane Chloae fuit dolori. Qui autem in calcatoriis erant, illi varias voces in Chloën iactabant, & veluti in quandam Baccham Satyri furiofe infiliebant, optabantque oves fieri, & ab illa pafci; unde & illa viciffim delectabatur, Daphnis autem moerebat. Porro non aliud illis in votis erat, quam ut mox, vindemia finita, confuetos repeterent campos, proque incondito illo clamore fiftulam, aut ipfos balantes audirent greges. At poftquam

βληχωμένων. Καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τετρύγηντο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ οὐκ ἔτι οὐδὲν πολυχειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πεδίον· καὶ μάλα χαίροντες, τὰς Νύμφας προσεκύνουν, βότρυς αὐταῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ. οὐδὲ τὸν πρότερον χρόνον ἀμελῶς ποτε παρῆλθον, ἀλλ' ἀεί τε ἀρχόμενοι νομῆς, προσήδρευον, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόντες, προσεκύνουν· καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ἢ ἄνθος, ἢ ὀπώραν, ἢ φυλλάδα χλωρὰν, ἢ γάλακτος σπονδήν. καὶ τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν Θεῶν. Τότε δὲ κύνες, φασὶν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἦδον τοῖς τράγοις, καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον.

γ'. Τερπομένοις δὲ αὐτοῖς, ἐφίσταται πρεσβύτης,

pauculis interiẹctis diebus, uvae quidem vindemiatae essent, dolia vero mustum iam recepissent, nihilque praeterea esset, quod manuum plurium operam deposceret, ibi rursus greges in campum depulerunt, atque admodum laeti Nymphas adoraverunt, racemos ipsis in palmitibus, vindemiae primitias, illis offerentes: neque vero priori tempore negligenter unquam praetergredi solebant Nymphas, sed semper, antequam in pascua greges abigerent, huic cultui incumbebant, eque pascuis redeuntes, eas adorabant, semper aliquid afferentes, sive florem, sive poma, sive ramum viridem, sive lactis libamen. Atque huius quidem pietatis gratiam postea a Deabus retulere; tunc autem quasi canes, quod aiunt, vinculis soluti, saltabundi lasciviebant, fistula ludebant, cantabant hircis, ovibusque colluctabantur.

III. Dum sic indulgent genio, illis senex quidam rhe-

σισύραν [1] ἐνδεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πήραν ἐξηρτημένος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν. οὗτος πλησίον καθίσας αὐτῶν, ὧδε εἶπε· „Φιλητᾶς, ὦ παῖδες, ὁ πρεσβύτης ἐγώ· ὃς πολλὰ μὲν ταῖσδε ταῖς Νύμφαις ᾖσα, πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ ἐσύρισα, βοῶν δὲ πολλῆς ἀγέλης ἡγησάμην μόνῃ μουσικῇ. ἥκω δὲ ὑμῖν, ὅσα εἶδον, μηνύσων· ὅσα ἤκουσα, ἀπαγγελῶν. Κῆπός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν· ὃν, ἐξ οὗ νέμειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμεν, ἐξεπονησάμην· ὅσα ὧραι φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ καθ᾽ ὥραν ἑκάστην. Ἦρος, ῥόδα, κρίνα, καὶ ὑάκινθος, καὶ ἴα ἀμφότερα· θέρους, μήκωνες, καὶ ἀχράδες, καὶ μῆλα πάντα· νῦν, ἄμπελοι, καὶ συκαὶ, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μύρτα χλωρά. Εἰς τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ

none indutus, carbatinis calceatus, peram gerens appenſam, eamque admodum vetuſtam, ſupervenit; qui iuxta illos confidens, hunc in modum fatur: Ego ſum, o pueri, ſenex ille Philetas, qui ſaepius in harumce Nympharum honorem cecini, frequenterque in huiuſce Panis laudem fiſtula ſum modulatus, & ſolo canendi artificio magna boum armenta duxi. Venio autem, quae vidi, vobis indicaturus, quaeque audivi, annuntiaturus. Eſt mihi hortus, quem ego ſedulo, ex quo paſcere armenta ob ſenectutem deſtiti, meis ipſe manibus excolui: quaecunque anni tempora ferunt, ea omnia in illo inveniens unoquoque tempore; vere, roſas, hyacinthos, & utraſque violas; aeſtate, papavera, pyra agreſtia, pomorumque omne genus; hoc autem autumnali tempore, vites, ficos, malaque punica, & virides myrtos. Hunc in hortum tempore conveniunt matutino avium

1 Vulgo σιτύρας. Sed σισύραν recte emendavit Toup. Em. in Suid. P. III, p. 132. De voce conf. Valken. Animadv. ad Ammon. p. 205.

ἑωθινόν· τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν· συνηρεφὴς γὰρ καὶ κατάσκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ καταῤῥυτος· ἂν περιέλῃ τις τὴν αἱμασιὰν, ἄλσος ὁρᾷν οἰήσεται. Εἰσελθόντι δέ μοι τήμερον ἀμφὶ μέσην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ῥοιαῖς καὶ ταῖς μυῤῥίναις βλέπεται παῖς, μύρτα καὶ ῥοιὰς ἔχων, λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ· στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος· γυμνὸς ἦν· μόνος ἦν· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. Ἐγὼ μὲν οὖν ὥρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ ὑπ' ἀγερωχίας τὰς μυῤῥίνας καὶ τὰς ῥοιὰς καταλάσῃ. Ὁ δέ με κούφως καὶ ῥᾳδίως ὑπέφευγε, ποτὲ μὲν ταῖς ῥοδωνιαῖς ὑποτρέχων, ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. Καίτοι πολλάκις μὲν πρᾶγμα ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνοὺς διώκων· πολλάκις δὲ ἔκαμον μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους· ἀλλὰ τοῦ-

greges: aliae quidem, ad paſtum, aliae vero, ad canendum. Etenim umbroſus eſt & opacus, tribuſque irriguus fontibus. Si circum aliquis maceriam ſuſtulerit, lucum videre ſe putabit. Ingredienti mihi hodierno die circa meridiem, ſub malis punicis myrtiſque conſpicitur puellus, manu tenens myrti baccas, malaque punica, lac ipſum ſuo candore, flava coma ignem referens, nitiduſque, quaſi qui modo lotus eſſet. Hic nudus ſoluſque erat, & ludibundus hortum, haud ſecus ac ſuum, vindemiabat. Hac de cauſa irrui in eum, comprehendere volens: metuebam enim, ne hac protervia myrtos maloſque punicas mihi confringeret. At ille leviter & ſine ullo negotio me effugit, nunc ſubeundo roſaria, nunc ſeſe ſub papaveribus occultando, inſtar perdicis pulli. Sane ſaepiuſcule laboravi, haedos lactentes ſectando: ſaepiuſcule etiam defeſſus fui, curſu vitulos recens natos inſequendo: ſed hoc varium quid erat,

το ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. Καμὼν οὖν, ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα φυλάττων, μὴ φύγῃ, ἐπυνθανόμην, τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων· καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδέν· στὰς δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἁπαλὸν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔθελγε μηκέτι θυμοῦσθαι. Ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὤμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφήσειν, ἐπιδοὺς μήλων καὶ ῥοιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾷν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχὼν παρὰ αὐτοῦ φιλήματος ἑνός. Ἐνταῦθα πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλῆσαί σε πόνος [1] οὐδείς· βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι

& quòd capi non poſſet. Defeſſus igitur, utpote aetate gravis, baculoque innixus, & ſimul cavens, ne elaberetur, cuiuſnam eſſet e vicinis, & quidnam ſibi vellet alienum hortum decerpendo, quaerebam. Ille nihil; ſed prope adſtans molliter ridebat, & me myrti baccis petens, neſcio quomodo permulcebat, ut omnes adeo iras ponerem. Rogabam itaque illum, ut, omiſſo iam metu, propius accederet, & in manus meas veniret, iurans per myrtos, & inſuper per mala atque granata, me ſemper ei vindemiandas vites floreſque decerpendos praebiturum, uno dumtaxat potitum oſculo. Hic in cachinnos effuſus emittit vocem, qualem neque hirundo, neque luſcinia, neque cycnus, ut ego, ſenex factus. Mihi quidem, ait, Phileta, tibi oſculum largiri nulla eſt moleſtia; malo etenim oſculari, quam tu iuveneſcere. At

1 Elegans eſt conieſtura Wyttenb. pro πόνος reponentis φθόνος.

νέος· ὅρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον. οὐδὲν γάρ σε ὠφελήσει τὸ γῆρας, πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ ἓν φίλημα. Δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἱέρακι καὶ ἀετῷ, καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὠκύτερος ὄρνις. Οὗτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. καί σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλατὺ βουκόλιον· καὶ παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς φηγοῖς ἐκείναις, ἡνίκα ἤρας Ἀμαρυλλίδος, ἀλλά με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλησίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδωκα· καὶ ἤδη σοι παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωργοί. Νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην· καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω τὸ ἑωθινὸν, εἰς τὸν σὸν ἔρχομαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς, κἀν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. διὰ τοῦτο καλὰ

vide, num hoc munus tuae conveniat aetati: nihil enim tua tibi proderit aetas, quo minus tu me, poſtquam unicum oſculum acceperis, perſequi incipias. Ego vero non queo capi, ne quidem ſi accipiter, vel aquila, vel alia his pernicior ales me inſequatur. Puer non ſum, quamvis videar; ſed ipſo Saturno & quovis omni tempore antiquior. Ac noram te iam, cum primos pubertatis annos nondum egreſſus in illo paluſtri loco late diffuſum paſceres armentum; aderamque tibi fiſtula canenti prope fagos illas, quando Amaryllida amabas: at me nullus videbas, quamvis puellae adſtantem prope admodum. Illam quidem tibi dedi; & hinc tibi filii egregii bubulci & agricolae. Nunc autem Daphnidis & Chloës tanquam paſtor curam ago; illoſque quando quaſi greges in unum compellere atque coniungere tempore matutino ſoleo, in tuum venio hortum, meque floribus plantiſque oblecto, fontibuſque in hiſce lavor.

καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ, τοῖς ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα. ὅρα δὲ μή τί σοι τῶν φυτῶν κατακέκλασται, μή τις ὀπώρα τετρύγηται, μή τις ἄνθους ῥίζα πεπάτηται, μή τις πηγὴ τετάρακται. Καὶ χαῖρε μόνος ἀνθρώπων ἐν γήρᾳ θεασάμενος τοῦτο τὸ παιδίον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνήλατο καθάπερ ἀηδόνος νεοττὸς ἐπὶ τὰς μυῤῥίνας, καὶ κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου, διὰ τῶν φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς ἄκρον. Εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέρυγας ἐκ τῶν ὤμων, καὶ τοξάρια μεταξὺ πτερύγων καὶ τῶν ὤμων· καὶ οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα, οὔτε αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔφυσα, μηδὲ γηράσας ματαιοτέρας τὰς φρένας ἐκτησάμην, Ἔρωτι, ὦ παῖδες, κατέσπεισθε, καὶ Ἔρωτι ὑμῶν μέλει. „

δ'. Πάνυ ἐτέρφθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ ἐπυνθάνοντο, τί ἐστί ποτε ὁ Ἔρως,

Ob hoc flores illi plantaeque ſunt venuſtae, utpote meis lavacris irrigatae. Vide autem, num tibi aliqua ſtirps ſit confracta, num fructus aliquis decerptus, num quae floſculi radix conculcata, num quis fons perturbatus ſit; ac toto laetare pectore, qui ſolus mortalium in ſenectute hunc puerulum vidiſti. Hiſce dictis, tanquam luſciniae pullus, myrtos inſiluit, & de ramo in ramum tranſiliens, per frondes ereptavit in ſummum cacumen. Vidi ipſius tum alas ex humeris dependulas, tum arculos inter alas & humeros iacentes; at deinde non vidi illa, neque illum amplius. Ac niſi fruſtra hoſce produxi canos, atque ſeneſcens vaniorem & minus ſanam mentem nactus fuerim, Amori, o pueri, conſecrati atque dicati eſtis, & Amor veſtri curam gerit.

IV. Maiorem in modum delectati ſunt, veluti fabulam, non ſermonem verum audientes, quaeſiveruntque

πότερα, παῖς, ἢ ὄρνις, καὶ τί δύναται; Πάλιν οὖν ὁ Φιλητᾶς ἔφη· „Θεός ἐστιν, ὦ παῖδες, ὁ Ἔρως· νέος, καὶ καλὸς, καὶ πετόμενος· διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαίρει, κάλλος διώκει, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ. Δύναται δὲ τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεύς. κρατεῖ μὲν στοιχείων· κρατεῖ δὲ ἄστρων· κρατεῖ δὲ τῶν ὁμοίων θεῶν· οὐδὲ ὑμεῖς τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Τὰ ἄνθη πάντα Ἔρωτος ἔργα· τὰ φυτὰ ταῦτα τούτου ποιήματα· διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, καὶ ἄνεμοι πνέουσιν. Ἔγνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐρασθέντα, καὶ ὡς οἴστρῳ πληγεὶς ἐμυκᾶτο· καὶ τράγον φιλήσαντα αἶγα, καὶ ἠκολούθει πανταχοῦ. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην νέος, καὶ ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος· καὶ οὔτε τροφῆς ἐμεμνήμην, οὔτε ποτὸν προσεφερόμην, οὔτε ὕπνον ᾑρούμην. Ἤλγουν τὴν ψυχήν· τὴν καρδίαν ἐπαλλόμην· τὸ σῶ-

quidnam tandem esset Amor, utrum puer, an avis, & quidnam posset? Iterum ad haec Philetas: Deus est, o pueri, Amor, iuvenis, formosus, idemque volaticus. Idcirco & iuventute gaudet, pulchritudinem sectatur, & animis alas addit. Potentia eius tanta, quanta ne Iovis quidem. Imperat elementis, imperat astris, inque Deos sibi pares imperium obtinet: neque vos tantum imperii in capras ovesque habetis. Omnes flores Amoris sunt opera; istae plantae ipsius sunt factura. Per hunc & fluvii fluunt, & venti spirant. Ego vidi taurum amore correptum, & veluti oestro percitus mugiebat: vidi etiam hircum, qui amabat capellam, & illam ubique insequebatur. Egomet ipse iuvenis fui, & amavi Amaryllida; & ne de cibo quidem cogitabam, nec potum ori admovere, neque somnum capere curabam. Animo dolebam, corde contremiscebam, frigo-

μα ἐψυχόμην· ἐβόων ὡς παιόμενος· ἐσιώπων ὡς νεκρούμενος· εἰς ποταμοὺς ἐνέβαινον ὡς καιόμενος· ἐκάλουν τὸν Πᾶνα βοηθὸν, ὡς καὶ αὐτὸν τῆς Πίτυος ἐρασθέντα· ἐπῄνουν τὴν Ἠχὼ, τὸ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ' ἐμὲ καλοῦσαν· κατέκλων τὰς σύριγγας, ὅτι μοι τὰς μὲν βοῦς ἔθελγον, Ἀμαρυλλίδα δὲ οὐκ ἦγον. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον· ὅτι μὴ φίλημα καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. „

έ. Φιλητᾶς μέντοι ταῦτα παιδεύσας αὐτοὺς, ἀπαλλάττεται, τυρούς τινας παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κεράστην λαβών. Οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ Ἔρωτος ὄνομα, τάς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης,[1] καὶ ἐπανελθόντες

re corpus horrebat: vociferabar, non ſecus ac ſi vapularem: tacebam, veluti emortuus: fluviis me immergebam, quaſi igne flagrarem: implorabam Panis auxilium, utpote qui ipſe quoque Pinus amore captus fuiſſet: laudabam Echo, quod Amaryllidis nomen mecum una ingeminaret: calamos confringebam, quod boves quidem mihi demulcerent, non tamen Amaryllida pellicere poſſent. Nulla enim amoris eſt medicina, nec cibus, nec potus, nec carmen ullum, praeterquam oſculum, amplexus, & nudorum corporum concubitus.

V. Philetas quidem, poſtquam ipſos tali modo inſtituit, caſeis quibuſdam & haedo iam cornigero ab illis acceptis, diſceſſit. Illi vero ſoli relicti, & tunc primum audito Amoris nomine, moeſtitia veluti contracti ſunt,

1 Ita e coniectura Molli cum Villoiſono reſcribendum duximus. Vulgatur: ὑπὸ λύττης, quae, etſi in amantes cadat, huius tamen loci non eſt. Nam & verbum συνεστάλησαν unice τῇ λύπῃ convenit, & paulo inferius Longus ait: εἰ τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν;

νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὐτῶν. Ἀλγοῦσιν οἱ ἐρῶντες· καὶ ἡμεῖς. Ἀμελοῦσιν· ἴσως καὶ ἡμεῖς ἠμελήκαμεν. Καθεύδειν οὐ δύνανται· τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς. Καίεσθαι δοκοῦσι· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ. Ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὁρᾷν· διὰ τοῦτο θᾶττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Σχεδὸν τοῦτό ἐστιν ὁ ἔρως· καὶ ἐρῶμεν ἀλλήλων οὐκ εἰδότες. Εἰ τοῦτο μέν ἐστιν [1] ὁ ἔρως, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀληθῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλητᾶς. Τὸ ἐκ τοῦ κήπου παιδίον ὤφθη καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖνο, καὶ νέμειν ἡμᾶς τὰς ἀγέλας ἐκέλευσε. Πῶς ἄν τις αὐτὸ λάβοι; μικρόν ἐστι, καὶ φεύξεται. Καὶ πῶς ἄν τις αὐτὸ φύγοι; πτερὰ ἔχει καὶ καταλήψεται. Ἐπὶ τὰς

& noctu caſas repetentes, quae ipſi in ſe experiebantur cum illis comparabant, quae audiverant. Dolent amantes: etiam nos dolemus. Rerum ſuarum minus ſatagunt: & nos quoque eas neglectui habemus. Dormire nequeunt: nec nos quoque. Uri videntur: & intra nos ignis ardet. Mutuum exoptant adſpectum: & eam ob cauſam nos citius oriri diem cupimus. Forſan hoc ipſum amor eſt, & imprudentes ac neſcii mutuo tenemur amore. Enimvero niſi hoc eſſet amor, & niſi ego eſſem amaſius, cur tandem ſic doleremus, cur alter alterum quaereremus? Omnia vera nobis dixit Philetas. Ille ex horto puellus viſus eſt quoque parentibus noſtris in illis olim ſomniis, & paſcere nos greges iuſſit. Sed quo pacto quis illum capere poterit? Puſillus eſt, & fugiet. Et qua quis ratione illum effugerit? Alas habet, & nos aſſequetur. Ad Nymphas

1 Villoiſonus acute legendum coniecit: εἰ τοῦτο μή ἐστιν ὁ ἔρως, idque verſione ſua expreſſit, quam vide.

Νύμφας δεῖ βοηθοὺς καταφυγεῖν· ἀλλ' οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πὰν ὠφέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. Ὅσα εἶπεν ἄρα φάρμακα, ταῦτα ζητητέα· φίλημα, καὶ περιπλοκὴν, καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χαμαί. κρύος μὲν, ἀλλὰ καρτερήσομεν [1] δεύτερον μετὰ Φιλητᾶν.

στ'. Τοῦτο αὐτοῖς γίνεται νυκτερινὸν παιδευτήριον. καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μήπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. Τὸ δὲ τρίτον ὤκνουν φάρμακον, ἀποδυθέντες κατακλιθῆναι· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων. Πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν [2] τῶν

oportebit patronas confugere? at nihil quidquam Pan profuit Philetae Amaryllida amanti. Sunt igitur quaerenda nobis illa, quae dixit, remedia; nempe osculum, complexus, nudusque humi concubitus. Frigus quidem est intensum; ceterum hoc Philetae exemplo sustinebimus.

VI. Hic illis fuit quasi nocturnus ludus. Imminente vero die, gregibus in pascua eductis, ut in conspectum venerunt, mutua dedere oscula, &, quod nunquam hactenus fecerant, manibus alternis amplexus iunxere. Tertium autem illud remedium, scilicet exutis vestibus concumbere, adhibere non audebant: calidum namque nimis hoc facinus, quam ut in virgines, vel etiam in iuvenes caprarios caderet. Iterum igitur insomnes traducebant noctes cum recordatione eorum, quae fecissent,

1 Καρτερήσομεν est e praeclara Dan. Heinsii coniectura, quam in textum admittere non dubitavi. Codd. & edd. offerunt μαρτυρήσομεν, quod frustra explicandum tibi sumas.

2 Ita Iungerm. h. l. correxit, sensu hoc iubente; probavitque Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 7. Vulgo κατάμεμψις, absque καί quod, hic omissum, male intrusum puta ante ἐφιλήσαμεν.

παραλελειμμένων· καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφελος· περιεβάλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον σχεδόν.[1] Τὸ οὖν κατακλιθῆναι, μόνον φάρμακον ἔρωτος· πειρατέον καὶ τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρεῖττον ἔσται φιλήματος. Ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς οἷον εἰκὸς καὶ ὀνείρατα ἑώρων ἐρωτικά· τὰ φιλήματα, τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα δὲ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν· γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων ἔκειντο.

ζ'. Ἐνθεώτεροι δὲ κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἀνέστησαν, καὶ ῥοίζῳ τὰς ἀγέλας κατήλαυνον, ἐπειγόμενοι κατὰ τὰ φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα μειδιάματι κατέδραμον. Τὰ μὲν οὖν φιλήματα ἐγένετο, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκολούθησε· τὸ δὲ τρίτον φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶν-

& querela ac desiderio eorum, quae non fecissent. Oscula mutua dedimus; sed nihil profuit. In mutuos amplexus ruimus; nec quidquam amplius profecimus. Concubitus igitur solum erit amoris remedium. Illud itaque tentandum: omnino in eo quidquam inerit osculo efficacius. Illis talia mente agitantibus somnia, ut par est, amatoria obversabantur, videlicet oscula, amplexus; & quae per diem non patraverant, haec per somnum perpetrabant; nudi nempe iacebant.

VII. Tanquam vero numine aliquo vehementiore adflati, die insequenti surrexerunt, & cum impetu suos greges egerunt, ad oscula festinantes; seseque invicem conspicati, risu cum blando sibi mutuo occurrerunt. Intercesserunt igitur oscula nonnulla, amplexibus insecutis: ceterum tertium illud cessabat remedium, quod neque Daphnis illius mentionem facere auderet, neque

1 Male claudit τὸ σχεδόν· hinc cum sqq. iungi vult Wyttenb. sic: σχεδόν τι οὖν κ. Villois. vero σχεδὸν οὖν τὸ κ.

το ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. Καμὼν οὖν, ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα φυλάττων, μὴ φύγῃ, ἐπυνθανόμην, τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων· καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδέν· στὰς δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἁπαλὸν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔθελγε μηκέτι θυμοῦσθαι. Ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὤμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφήσειν, ἐπιδοὺς μήλων καὶ ῥοιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾷν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχὼν παρὰ αὐτοῦ φιλήματος ἑνός. Ἐνταῦθα πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλῆσαί σε πόνος [1] οὐδείς· βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι

& quod capi non poſſet. Defeſſus igitur, utpote aetate gravis, baculoque innixus, & ſimul cavens, ne elaberetur, cuiuſnam eſſet e vicinis, & quidnam ſibi vellet alienum hortum decerpendo, quaerebam. Ille nihil; ſed prope adſtans molliter ridebat, & me myrti baccis petens, neſcio quomodo permulcebat, ut omnes adeo iras ponerem. Rogabam itaque illum, ut, omiſſo iam metu, propius accederet, & in manus meas veniret, iurans per myrtos, & inſuper per mala atque granata, me ſemper ei vindemiandas vites floreſque decerpendos praebiturum, uno dumtaxat potitum oſculo. Hic in cachinnos effuſus emittit vocem, qualem neque hirundo, neque luſcinia, neque cycnus, ut ego, ſenex factus. Mihi quidem, ait, Phileta, tibi oſculum largiri nulla eſt moleſtia; malo etenim oſculari, quam tu iuveneſcere. At

1 Elegans eſt coniectura Wyttenb. pro πόνος reponentis φθόνος.

νέος· ὅρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον. οὐδὲν γάρ σε ὠφελήσει τὸ γῆρας, πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ ἓν φίλημα. Δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἱέρακι καὶ ἀετῷ, καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὠκύτερος ὄρνις. Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. καί σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλατὺ βουκόλιον· καὶ παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς φηγοῖς ἐκείναις, ἡνίκα ἤρας Ἀμαρυλλίδος, ἀλλά με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλησίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδωκα· καὶ ἤδη σοι παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωργοί. Νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην· καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω τὸ ἑωθινὸν, εἰς τὸν σὸν ἔρχομαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς, κἀν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. διὰ τοῦτο καλὰ

vide, num hoc munus tuae conveniat aetati: nihil enim tua tibi proderit aetas, quo minus tu me, poſtquam unicum oſculum acceperis, perſequi incipias. Ego vero non queo capi, ne quidem ſi accipiter, vel aquila, vel alia his pernicior ales me inſequatur. Puer non ſum, quamvis videar; ſed ipſo Saturno & quovis omni tempore antiquior. Ac noram te iam, cum primos pubertatis annos nondum egreſſus in illo paluſtri loco late diffuſum paſceres armentum; aderamque tibi fiſtula canenti prope fagos illas, quando Amaryllida amabas: at me nullus videbas, quamvis puellae adſtantem prope admodum. Illam quidem tibi dedi; & hinc tibi filii egregii bubulci & agricolae. Nunc autem Daphnidis & Chloës tanquam paſtor curam ago; illoſque quando quaſi greges in unum compellere atque coniungere tempore matutino ſoleo, in tuum venio hortum, meque floribus plantiſque oblecto, fontibuſque in hiſce lavor.

καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ, τοῖς ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα. ὅρα δὲ μή τί σοι τῶν φυτῶν κατακέκλασται, μή τις ὀπώρα τετρύγηται, μή τις ἄνθους ῥίζα πεπάτηται, μή τις πηγὴ τετάρακται. Καὶ χαῖρε μόνος ἀνθρώπων ἐν γήρᾳ θεασάμενος τοῦτο τὸ παιδίον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνήλατο καθάπερ ἀηδόνος νεοττὸς ἐπὶ τὰς μυῤῥίνας, καὶ κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου, διὰ τῶν φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς ἄκρον. Εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέρυγας ἐκ τῶν ὤμων, καὶ τοξάρια μεταξὺ πτερύγων καὶ τῶν ὤμων· καὶ οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα, οὔτε αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔφυσα, μηδὲ γηράσας ματαιοτέρας τὰς φρένας ἐκτησάμην, Ἔρωτι, ὦ παῖδες, κατέσπεισθε, καὶ Ἔρωτι ὑμῶν μέλει.,,

δ΄. Πάνυ ἐτέρφθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ ἐπυνθάνοντο, τί ἐστί ποτε ὁ Ἔρως,

Ob hoc flores illi plantaeque ſunt venuſtae, utpote meis lavacris irrigatae. Vide autem, num tibi aliqua ſtirps ſit confracta, num fructus aliquis decerptus, num quae floſculi radix conculcata, num quis fons perturbatus ſit; ac toto laetare pectore, qui ſolus mortalium in ſenectute hunc puerulum vidiſti. Hiſce dictis, tanquam luſciniae pullus, myrtos inſiluit, & de ramo in ramum tranſiliens, per frondes ereptavit in ſummum cacumen. Vidi ipſius tum alas ex humeris dependulas, tum arculos inter alas & humeros iacentes; at deinde non vidi illa, neque illum amplius. Ac niſi fruſtra hoſce produxi canos, atque ſeneſcens vaniorem & minus ſanam mentem nactus fuerim, Amori, o pueri, conſecrati atque dicati eſtis, & Amor veſtri curam gerit.

IV. Maiorem in modum delectati ſunt, veluti fabulam, non ſermonem verum audientes, quaeſiveruntque

πότερα, παῖς, ἢ ὄρνις, καὶ τί δύναται; Πάλιν οὖν ὁ Φιλητᾶς ἔφη· „ Θεός ἐστιν, ὦ παῖδες, ὁ Ἔρως· νέος, καὶ καλὸς, καὶ πετόμενος· διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαίρει, κάλλος διώκει, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ. Δύναται δὲ τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεύς. κρατεῖ μὲν στοιχείων· κρατεῖ δὲ ἄστρων· κρατεῖ δὲ τῶν ὁμοίων θεῶν· οὐδὲ ὑμεῖς τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Τὰ ἄνθη πάντα Ἔρωτος ἔργα· τὰ φυτὰ ταῦτα τούτου ποιήματα· διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, καὶ ἄνεμοι πνέουσιν. Ἔγνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐρασθέντα, καὶ ὡς οἴστρῳ πληγεὶς ἐμυκᾶτο· καὶ τράγον φιλήσαντα αἶγα, καὶ ἠκολούθει πανταχοῦ. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην νέος, καὶ ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος· καὶ οὔτε τροφῆς ἐμεμνήμην, οὔτε ποτὸν προσεφερόμην, οὔτε ὕπνον ᾑρούμην. Ἤλγουν τὴν ψυχήν· τὴν καρδίαν ἐπαλλόμην· τὸ σῶ-

quidnam tandem esset Amor, utrum puer, an avis, & quidnam posset? Iterum ad haec Philetas: Deus est, o pueri, Amor, iuvenis, formosus, idemque volaticus. Idcirco & iuventute gaudet, pulchritudinem sectatur, & animis alas addit. Potentia eius tanta, quanta ne Iovis quidem. Imperat elementis, imperat astris, inque Deos sibi pares imperium obtinet: neque vos tantum imperii in capras ovesque habetis. Omnes flores Amoris sunt opera; istae plantae ipsius sunt factura. Per hunc & fluvii fluunt, & venti spirant. Ego vidi taurum amore correptum, & veluti oestro percitus mugiebat: vidi etiam hircum, qui amabat capellam, & illam ubique insequebatur. Egomet ipse iuvenis fui, & amavi Amaryllida; & ne de cibo quidem cogitabam, nec potum ori admovere, neque somnum capere curabam. Animo dolebam, corde contremiscebam, frigo-

μα ἐψυχόμην· ἐβόων ὡς παιόμενος· ἐσιώπων ὡς νεκρούμενος· εἰς ποταμοὺς ἐνέβαινον ὡς καιόμενος· ἐκάλουν τὸν Πᾶνα βοηθὸν, ὡς καὶ αὐτὸν τῆς Πίτυος ἐρασθέντα· ἐπῄνουν τὴν Ἠχὼ, τὸ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ' ἐμὲ καλοῦσαν· κατέκλων τὰς σύριγγας, ὅτι μοι τὰς μὲν βοῦς ἔθελγον, Ἀμαρυλλίδα δὲ οὐκ ἦγον. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον· ὅτι μὴ φίλημα καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. „

έ. Φιλητᾶς μέντοι ταῦτα παιδεύσας αὐτοὺς, ἀπαλλάττεται, τυρούς τινας παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κεράστην λαβών. Οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ Ἔρωτος ὄνομα, τάς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης, [1] καὶ ἐπανελθόντες

re corpus horrebat: vociferabar, non ſecus ac ſi vapularem: tacebam, veluti emortuus: fluviis me immergebam, quaſi igne flagrarem: implorabam Panis auxilium, utpote qui ipſe quoque Pinus amore captus fuiſſet: laudabam Echo, quod Amaryllidis nomen mecum una ingeminaret: calamos confringebam, quod boves quidem mihi demulcerent, non tamen Amaryllida pellicere poſſent. Nulla enim amoris eſt medicina, nec cibus, nec potus, nec carmen ullum, praeterquam oſculum, amplexus, & nudorum corporum concubitus.

V. Philetas quidem, poſtquam ipſos tali modo inſtituit, caſeis quibuſdam & haedo iam cornigero ab illis acceptis, diſceſſit. Illi vero ſoli relicti, & tunc primum audito Amoris nomine, moeſtitia veluti contracti ſunt,

1 Ita e coniectura Molli cum Villoiſono reſcribendum duximus. Vulgatur: ὑπὸ λύττης, quae, etſi in amantes cadat, huius tamen loci non eſt. Nam & verbum συνεστάλησαν unice τῇ λύπῃ convenit, & paulo inferius Longus ait: εἰ τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν;

νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὐτῶν. Ἀλγοῦσιν οἱ ἐρῶντες· καὶ ἡμεῖς. Ἀμελοῦσιν· ἴσως καὶ ἡμεῖς ἠμελήκαμεν. Καθεύδειν οὐ δύνανται· τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς. Καίεσθαι δοκοῦσι· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ. Ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὁρᾷν· διὰ τοῦτο θᾶττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Σχεδὸν τοῦτό ἐστιν ὁ ἔρως· καὶ ἐρῶμεν ἀλλήλων οὐκ εἰδότες. Εἰ τοῦτο μέν ἐστιν [1] ὁ ἔρως, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀληθῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλητᾶς. Τὸ ἐκ τοῦ κήπου παιδίον ὤφθη καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖνο, καὶ νέμειν ἡμᾶς τὰς ἀγέλας ἐκέλευσε. Πῶς ἄν τις αὐτὸ λάβοι; μικρόν ἐστι, καὶ φεύξεται. Καὶ πῶς ἄν τις αὐτὸ φύγοι; πτερὰ ἔχει καὶ καταλήψεται. Ἐπὶ τὰς

& noctu casas repetentes, quae ipsi in se experiebantur cum illis comparabant, quae audiverant. Dolent amantes: etiam nos dolemus. Rerum suarum minus satagunt: & nos quoque eas neglectui habemus. Dormire nequeunt: nec nos quoque. Uri videntur: & intra nos ignis ardet. Mutuum exoptant adspectum: & eam ob causam nos citius oriri diem cupimus. Forsan hoc ipsum amor est, & imprudentes ac nescii mutuo tenemur amore. Enimvero nisi hoc esset amor, & nisi ego essem amasius, cur tandem sic doleremus, cur alter alterum quaereremus? Omnia vera nobis dixit Philetas. Ille ex horto puellus visus est quoque parentibus nostris in illis olim somniis, & pascere nos greges iussit. Sed quo pacto quis illum capere poterit? Pusillus est, & fugiet. Et qua quis ratione illum effugerit? Alas habet, & nos assequetur. Ad Nymphas

1 Villoisonus acute legendum coniecit: εἰ τοῦτο μή ἐστιν ὁ ἔρως, idque versione sua expressit, quam vide.

Νύμφας δεῖ βοηθοὺς καταφυγεῖν· ἀλλ᾽ οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πὰν ὠφέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. Ὅσα εἶπεν ἄρα φάρμακα, ταῦτα ζητητέα· φίλημα, καὶ περιπλοκὴν, καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χαμαί. κρύος μὲν, ἀλλὰ καρτερήσομεν [1] δεύτερον μετὰ Φιλητᾶν.

στ′. Τοῦτο αὐτοῖς γίνεται νυκτερινὸν παιδευτήριον. καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μήπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. Τὸ δὲ τρίτον ὤκνουν φάρμακον, ἀποδυθέντες κατακλιθῆναι· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων. Πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν [2] τῶν

oportebit patronas confugere? at nihil quidquam Pan profuit Philetae Amaryllida amanti. Sunt igitur quaerenda nobis illa, quae dixit, remedia; nempe osculum, complexus, nudusque humi concubitus. Frigus quidem est intensum; ceterum hoc Philetae exemplo sustinebimus.

VI. Hic illis fuit quasi nocturnus ludus. Imminente vero die, gregibus in pascua eductis, ut in conspectum venerunt, mutua dedere oscula, &, quod nunquam hactenus fecerant, manibus alternis amplexus iunxere. Tertium autem illud remedium, scilicet exutis vestibus concumbere, adhibere non audebant: calidum namque nimis hoc facinus, quam ut in virgines, vel etiam in iuvenes caprarios caderet. Iterum igitur insomnes traducebant noctes cum recordatione eorum, quae fecissent,

1 Καρτερήσομεν est e praeclara Dan. Heinsii coniectura, quam in textum admittere non dubitavi. Codd. & edd. offerunt μαρτυρήσομεν, quod frustra explicandum tibi sumas.

2 Ita Iungerm. h. l. correxit, sensu hoc iubente; probavitque Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 7. Vulgo κατάμεμψις, absque καὶ quod, hic omissum, male intrusum puta ante ἐφιλήσαμεν.

παραλελειμμένων· καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφελος· περιεβάλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον σχεδόν. [1] Τὸ οὖν κατακλιθῆναι, μόνον φάρμακον ἔρωτος· πειρατέον καὶ τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρεῖττον ἔσται φιλήματος. Ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς οἷον εἰκὸς καὶ ὀνείρατα ἑώρων ἐρωτικά· τὰ φιλήματα, τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα δὲ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν· γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων ἔκειντο.

ζ'. Ἐνθεώτεροι δὲ κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἀνέστησαν, καὶ ῥοίζῳ τὰς ἀγέλας κατήλαυνον, ἐπειγόμενοι κατὰ τὰ φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα μειδιάματι κατέδραμον. Τὰ μὲν οὖν φιλήματα ἐγένετο, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκολούθησε· τὸ δὲ τρίτον φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶν-

& querela ac desiderio eorum, quae non fecissent. Oscula mutua dedimus; sed nihil profuit. In mutuos amplexus ruimus; nec quidquam amplius profecimus. Concubitus igitur solum erit amoris remedium. Illud itaque tentandum: omnino in eo quidquam inerit osculo efficacius. Illis talia mente agitantibus somnia, ut par est, amatoria obversabantur, videlicet oscula, amplexus; & quae per diem non patraverant, haec per somnum perpetrabant; nudi nempe iacebant.

VII. Tanquam vero numine aliquo vehementiore adflati, die insequenti surrexerunt, & cum impetu suos greges egerunt, ad oscula festinantes; sesequé invicem conspicati, risu cum blando sibi mutuo occurrerunt. Intercesserunt igitur oscula nonnulla, amplexibus insecutis: ceterum tertium illud cessabat remedium, quod neque Daphnis illius mentionem facere auderet, neque

1 Male claudit τὸ σχεδόν· hinc cum sqq. iungi vult Wyttenb. sic: σχεδόν τι οὖν κ. Villois. vero σχεδὸν οὖν τὸ κ.

τος εἰπεῖν, μήτε τῆς Χλόης βουλομένης κατάρχεσθαι, ἕς τε τύχῃ καὶ τοῦτο ἔπραξαν. Καθέζοντο ἐπὶ στελέχους δρυὸς, πλησίον ἀλλήλων· καὶ γευσάμενοι τῆς ἐν φιλήματι τέρψεως, ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. Ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν περιβολαὶ, θλίψιν τοῖς σώμασι [1] παρέχουσαι. Κατὰ τὴν τῶν χειρῶν περιβολὴν βιαιότερον δὴ τοῦ Δάφνιδος ἐπισπασαμένου, κλίνεταί πως ἐπὶ πλευρὰν ἡ Χλόη, κἀκεῖνος δὲ συγκατακλίνεται τῷ φιλήματι ἀκολουθῶν. καὶ γνωρίσαντες τῶν ὀνείρων τὴν εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ συνδεδεμένοι. Εἰδότες δὲ τῶν ἐντεῦθεν οὐδὲν, καὶ νομίσαντες τοῦτο εἶναι πέρας ἀπολαύσεως ἐρωτικῆς, μάτην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δαπανήσαντες, διελύθησαν, καὶ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυνον, τὴν νύκτα μισοῦντες. Ἴσως

Chloë ſane initium dare rei vellet, donec forte fortuna & hoc ipſum feciſſent. Quercus trunco inſidebant, alter prope alterum; atque guſtata, quae eſt in oſculo, dulcedine, expleri voluptate nequibant, oriebaturque ſimul brachiorum mutua lucta, quae corporum compreſſionem arctiorem efficiebat. Interea dum Daphnis violentius inter amplexus illam attraheret, in latus utcunque ſeſe reclinat Chloë, illeque ſuper, ſuavium ſubſequens, inclinatus recumbit. Agnoſcentes igitur ſomniorum hanc ipſam imaginem, longo tempore quaſi inter ſe conſtricti iacuerunt. Ceterum ignari, quae poſt illa agere deberent, & arbitrati, hunc eſſe fruitionis amatoriae finem, plurima diei parte nequidquam ita conſumta, rurſus ſunt disiuncti, & greges compulerunt, noctem exoſi. Fortaſſe autem non infecta re digreſſi

1 Vulgo στόμασι, quod quidem cum θλίψει convenit; non vero cum antec. χειρῶν περιβολαί· hinc eleganter Wyttenbach. corr. σώμασι,

δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ θόρυβος τοιόσδε πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην κατέλαβε.

η'. Νέοι Μηθυμναῖοι πλούσιοι διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες, τοὺς Μιτυληναίων ἀγροὺς περιέπλεον, ὅσοι θαλάττης πλησίον. Εὐλίμενός τε γὰρ ἡ παραλία, καὶ οἰκήσεσιν ἠσκημένη πολυτελῶς, καὶ λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση· τὰ μὲν Φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνης·[1] πάντα ἐνοικῆσαι καλά. Καταπλέοντες δὲ καὶ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν μὲν ἐποίουν οὐδέν· τέρψεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο· ποτὲ μὲν ἀγκίστροις καλάμων ἀπηρτημένοις ἐκ λίνου λεπτοῦ, πετραίους ἰχθῦς ἁλιεύοντες ἐκ πέτρας ἁλιτενοῦς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λα-

fuiſſent, niſi quidam huiuſcemodi tumultus totum illum agrum occupaſſet.

VIII. Quidam iuvenes Methymnaei opibus pollentes, vindemiam hilare peregrino in ſolo facere volentes, navicula in mare deducta, ſervisque domeſticis remigum vice impoſitis, Mitylenaeorum agros, qui iuxta mare erant ſiti, legebant. Eſt enim ora illa maritima portubus opportuna, atque magnifice domiciliis inſtructa, nec non lavacris frequentibus adornata. Nec non & horti atque luci, partim opera naturae, partim humana elaborati induſtria: cuncta habitatu egregia. Nave igitur appulſa & in ſtationem ſubducta, nihil perpetrabant mali, ſed variis ſemet oblectabant modis: nunc hamis ab arundine ſuſpenſis linea tenui, piſces ſaxatiles de petra in pelagus prominente captantes; nunc canibus retibuſ-

1 Edd. & MSS. τέχνη. Sed τέχνης legi oportere vidit iam Valkenar. ad Eurip. Hippol. 282. Idem mox pro ἐνοικῆσαι legendum ſtatuebat ἐντρυφῆσαι, h. e. *cuncta opportuna voluptati iuvenili.*

γωοὺς, Φεύγοντας τὸν ἐν ταῖς ἀμπέλοις θόρυβον, λαμβάνοντες. Ἤδη δὲ καὶ ὀρνίθων ἄγρας ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ ἔλαβον βρόχοις χῆνας ἀγρίους καὶ νήττας καὶ ὠτίδας· ὥστε καὶ ἡ τέρψις αὐτοῖς καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν. εἰ δέ τινος προσέδει, παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβολοὺς καταβάλλοντες. Ἔδει δὲ μόνον ἄρτου, καὶ οἴνου, καὶ στέγης. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετοπωρινῆς ὥρας ἐνεστώσης, ἐνθαλαττεύειν· ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνείλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. Τῶν δή τις ἀγροίκων, ἐς ἀνολκὴν λίθου θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρύδια χρῄζων σχοίνου, τῆς πρότερον ῥαγείσης, κρυφὰ ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐλθὼν, ἀφρουρήτῳ τῇ νηὶ προσελθὼν, τὸ πεῖσμα ἐκλύσας, οἴκαδε κομίσας, ἐς ὅ, τι ἔχρῃζεν, ἐχρήσατο.

que lepores, qui ſtrepitum in vineis laborantium fugitabant, venantes: iam vero & aucupio vacantes, laqueis poſitis feros anſeres, anates & aves tardas capiebant; adeo ut & haec oble&atio ipſis menſam quoque non inutiliter inſtrueret. Si qua re inſuper opus haberent, ab iis, qui in agris degebant, accipientes, ultra iuſtum pretium nummos ſolvebant. Pane dumtaxat, vino atque tecto indigebant; haudquaquam enim periculi expers videbatur, vergentis iam autumni tempeſtate, in mari pernoctare: itaque & navem ipſam in terram ſubduxerunt, metu noctis tempeſtuoſae. Agreſtium porro unus, reſtis indigus, cuius ope lapis, qui calcatos acinos contunderet, tolli in altum poſſet, ea, quam ante habuerat, rupta, clandeſtino ad mare tetenderat, & ad navem, quam nemo cuſtodiebat, acceſſerat, atque funem, quo ea religabatur, exſolverat, eoque domum abſportato, ad quod volebat, uſus fuerat.

θ'. Ἕωθεν οὖν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι ζήτησιν ἐποιοῦντο τοῦ πείσματος, καὶ (ὡμολόγει γὰρ οὐδεὶς τὴν κλοπὴν) ὀλίγα μεμψάμενοι [1] τοὺς ξενοδόκους, [2] παρέπλεον· καὶ στάδια τριάκοντα παρελάσαντες, προσορμίζονται τοῖς ἀγροῖς, ἐν οἷς ᾤκουν ἡ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καλὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγωῶν. σχοῖνον μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πεῖσμα· λύγον δὲ χλωρὰν μακρὰν στρέψαντες ὡς σχοῖνον, ταύτῃ τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. Ἔπειτα τοὺς κύνας ἀφέντες ῥινηλατεῖν ἐν ταῖς εὐκαίροις φαινομέναις τῶν ὁδῶν ἐλινοστάτουν. Οἱ μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῇ διαθέοντες, ἐφόβησαν τὰς αἶγας· αἱ δὲ τὰ ὀρεινὰ καταλιποῦσαι, μᾶλλόν τι πρὸς τὴν θάλατταν ὥρμησαν. Ἔχουσαι δὲ οὐδὲν ἐν ψάμμῳ τρώξιμον, ἐλθοῦσαι πρὸς τὴν ναῦν

IX. Mane igitur facto, Methymnaea iuventus de fune inquirere coepit; &, quoniam furtum confitebatur nemo, paucis de hospitum iniuria conquesti, inde solventes nave discesserunt. Atque stadia triginta profecti, ad agros, in quibus Chloë & Daphnis degebant, appulerunt. Hoc quippe solum aptum illis leporum venatui videbatur. Reste itaque destituti, qua pro rudente uti potuissent, vimine longo & virenti, haud secus ac fune contorto, navem summa de puppi ad terram religarunt. Deinde canibus ad feras indagandas dimissis, in viis maxime opportunis sibi visis casses tendebant. Canes proinde cum latratu discurrentes, capras terruere; quae ideo montanis relictis magis versus mare se proripuere. Cumque in arena, quod ederent, non haberent, au-

1 Sic praeclare corr. Iungerm. cum antea legeretur μεμψόμενοι.
2 Ξενοδόκους rescripsi cum Villois. quae est forma Attica. Vide Thom. Magist. p. 640. Moerim p. 271.

αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὴν λύγον τὴν χλωρὰν, ᾗ δέδετο ἡ ναῦς, ἀπέφαγον. Ἦν δέ τι καὶ κλυδώνιον ἐν τῇ θαλάττῃ, κινηθέντος ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύματος. ταχὺ δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν ὑπήνεγκεν ἡ παλίῤῥοια τοῦ κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Αἰσθήσεως δὴ τοῖς Μηθυμναίοις γενομένης, οἱ μὲν ἐπὶ θάλατταν ἔθεον, οἱ δὲ τοὺς κύνας συνέλεγον· ἐβόων δὲ πάντες, ὡς πάντας τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἀκούσαντας συνελθεῖν. ἀλλ᾽ ἦν οὐδὲν ὄφελος· τοῦ γὰρ πνεύματος ἀκμάζοντος, ἀσχέτῳ τάχει κατὰ ῥοῦν ἡ ναῦς ἐφέρετο. Οἱ δ᾽ οὖν οὐκ ὀλίγων κτημάτων Μηθυμναῖοι στερόμενοι, ἐζήτουν τὸν νέμοντα τὰς αἶγας· καὶ εὑρόντες τὸν Δάφνιν ἔπαιον, ἀπέδυον. εἷς δέ τις καὶ κυνόδεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δήσων. Ὁ δὲ ἐβόα τε παιόμενος, καὶ ἱκέτευε τοὺς ἀγροίκους, καὶ

daciores quaedam harum ad navem progreſſae, virens vimen, quo religata erat navis, morſu avulſerunt. Eodem autem temporis momento, etiam aeſtu quodam mare fervere coeperat, commoto de montibus vento; unde fluctuum reciprocatio quam celeriter navem ſolutam avehebat, inque altum provectam auferebat. Quod cum ſenſiſſent Methymnaei, alii ad mare accurrere, alii canes congregare: omnes autem clamare, ita ut, quicunque in vicinis eſſent agris, hoc audito confluerent. Sed nihil inde proficere; vento quippe increbreſcente, irrevocabili quadam celeritate navis aeſtu ferebatur ſecundo. Ideo Methymnaei, haud parva opum iactura facta, caprarium quaerebant, & Daphnim inventum caedebant, veſtibuſque exuebant. Unus aliquis, ſumto canis vinculo, manus illius in tergum, ut vincturus, retorſit: at ille vapulans clamare, ſupplexque agricolarum

πρώτους τε τὸν Λάμωνα καὶ τὸν Δρύαντα βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. Οἱ δὲ ἀντείχοντο σκιῤῥοὶ [1] γέροντες, καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἰσχυρὰς ἔχοντες, καὶ ἠξίουν δικαιολογήσασθαι περὶ τῶν γεγενημένων. Ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιούντων, δικαστὴν καθίζουσι Φιλητᾶν τὸν βουκόλον· πρεσβύτατός τε γὰρ ἦν τῶν παρόντων, καὶ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμήταις δικαιοσύνης περιττῆς.

ί. Πρῶτοι δὲ κατηγόρουν οἱ Μηθυμναῖοι σαφῆ καὶ σύντομα, βουκόλον ἔχοντες δικαστήν. „Ἤλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς θηράσαι θέλοντες, τὴν μὲν οὖν ναῦν λύγῳ χλωρᾷ δήσαντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κατελίπομεν· αὐτοὶ δὲ διὰ τῶν κυνῶν ζήτησιν ἐποιούμεθα θηρίων. Ἐν τούτῳ πρὸς τὴν θάλατταν αἱ αἶγες τούτου κατελθοῦσαι, τήν τε λύγον κατεσθίουσι, καὶ τὴν ναῦν

opem implorare, & ante omnes Lamonem ac Dryanta in auxilium vocare. Hi vero duri ſenes, opereque ruſtico validas habentes manus, ſummiſque viribus renitendo retinentes, ut iure de iis, quae acciddiſſent, diſceptaretur, poſtulabant. Eadem autem & aliis poſcentibus, iudex conſtituitur Philetas bubulcus. Ipſe enim erat eorum, qui tunc convenerant, natu maximus, interque paganos eximiae iuſtitiae fama inſignis.

X. Primi itaque Methymnaei perſpicue & breviter accuſare inceperunt, coram bubulco nempe agentes iudice. Venandi gratia hoſce ingreſſi ſumus agros: itaque noſtram navem vimine virenti in litore religatam reliquimus, ipſimet canum ope feras indagaturi. Interea temporis huius caprae ad mare deſcendentes vimen de-

1 Cod. Pariſ. σκηροὶ, quod prope accedit ad coni. Dan. Heinſii, reponentis σκληροὶ, quod per ſe ſatis commodum videtur. Sed idem ſenſus ineſt vulgatae lectioni, & Heſychius σκιῤῥώσασθαι exponit per ἀποσκληροῦσθαι. Iungerm. vero malebat σκιῤῥογέροντες, una voce, ut τυμβογέροντες, ὠμογέροντες.

ἀπολύουσιν. Εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ θαλάττῃ φερομένην, πόσων οἴει μεστὴν ἀγαθῶν; οἷα μὲν ἐσθὴς [1] ἀπόλωλεν; οἷος δὲ κόσμος κυνῶν· ὅσον δὲ ἀργύριον· τοὺς ἀγροὺς ἄν τις τούτων, ἐκεῖνα ἔχων, ὠνήσατο. Ἀνθ' ὧν ἀξιοῦμεν ἄγειν τοῦτον, πονηρὸν ὄντα αἰπόλον, ὃς ἐπὶ τῆς θαλάττης νέμει τὰς αἶγας ὡς ναύτης.„ Τοιαῦτα οἱ Μηθυμναῖοι κατηγόρησαν.

ιά. Ὁ δὲ Δάφνις διέκειτο μὲν κακῶς ὑπὸ τῶν πληγῶν, Χλόην δὲ ὁρῶν παροῦσαν, πάντων κατεφρόνει. Καὶ ὧδε εἶπεν· „Ἐγὼ νέμω τὰς αἶγας καλῶς. Οὐδέ ποτε ᾐτιάσατο κωμήτης οὐδὲ εἷς, ὡς ἢ κῆπον αἲξ ἐμὴ κατεβοσκήσατο, ἢ ἄμπελον βλαστάνουσαν κατέκλασεν. Οὗτοι δέ εἰσι κυνηγέται πονηροὶ, καὶ κύ-

pascuntur, navemque solvunt. Tutemet in altum provectam vidisti, quantis, putas, bonis refertam? quales perierunt vestes! qualis canum ornatus! quanta argenti copia! Agros horum quispiam, illis instructus bonis, facile comparaverit. Pro his istum abducere aequum censemus, utpote malum caprarium, qui instar nautae iuxta mare suas pascit capras. Talis Methymnaeorum fuit accusatio.

XI. Daphnis contra, quamvis verberibus male esset affectus, ubi tamen Chloën praesentem conspexit, omnia susque deque habebat, atque ita locutus est: Ego quidem recte meas pasco capras; neque unquam vicinorum vel unus criminatus est, mea quod capra vel hortum depaverit, vitemve germinantem confregerit. Isti autem sunt venatores improbi, maleque institutos ca-

1 *Quam pretiosa vestimenta periere!* Inepte antea legebatur pro ἐσθὴς in omnibus libris εὐθύς. Ita vero correxit prior ed. Paris. quem secuti sunt Dutens & Villoison. Atque sic respondet sqq. ἀλλὰ ἐσθὴς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος.

νας ἔχουσι κακῶς πεπαιδευμένους· οἵτινες τρέχοντες πολλὰ, καὶ ὑλακτοῦντες σκληρὰ, κατεδίωξαν αὐτὰς ἐκ τῶν ὀρῶν καὶ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ λύκοι. Ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν λύγον· οὐ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν, ἢ κόμαρον, ἢ θύμον. ἀλλὰ ἀπώλετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θαλάττης· ταῦτα χειμῶνος, οὐκ αἰγῶν, ἐστιν ἔργα. ἀλλὰ ἐσθὴς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος· καὶ τίς πιστεύσει νοῦν ἔχων, ὅτι τοσαῦτα φέρουσα ναῦς, πεῖσμα εἶχε λύγον;„

ιβ΄. Τούτοις ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις, καὶ εἰς οἶκτον ὑπηγάγετο τοὺς ἀγροίκους πολύν· ὥστε ὁ Φιλητᾶς ὁ δικαστὴς ὤμνυε Πᾶνα καὶ Νύμφας, μηδὲν ἀδικεῖν Δάφνιν, ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας· τὴν δὲ θάλατταν καὶ τὸν ἄνεμον, ὧν ἄλλους εἶναι δικαστάς. Οὐκ ἔπειθε ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίοις λέγων· ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ὁρμήσαντες, ἦγον τὸν Δάφνιν πάλιν, καὶ συνδεῖν ἤθε-

nes habent, qui curſu rapido ſaevoque latratu capellas ex montibus & campis ad mare uſque non ſecus ac lupi exagitaverunt. At vero, dices, vimen depaſtae ſunt! Non enim in arena herbam, vel arbutum, vel thymum habebant. At enim, perges, navis vi venti atque maris periit! Hoc eſt tempeſtatis, non autem capellarum, crimen. Sed veſtimenta & argentum navi continebantur! Et quis credat, ſi modo ſapiat, navem tantarum opum vectricem pro rudente vimen habuiſſe?

XII. His dictis illacrimans Daphnis, omnino in magnam commiſerationem ruſticos adduxit; adeo ut Philetas iudex iurando conteſtaretur Pana & Nymphas, nihil contra fas egiſſe Daphnim, ſicuti neque capellas; verum mare & ventos eſſe in culpa, quorum ſcilicet alios eſſe iudices. Haec dicendo Philetas Methymnaeis non perſuaſit; ſed prae ira proſilientes, iterum Daphnim

λον. Ἐνταῦθα οἱ κωμῆται ταραχθέντες, ἐπιπηδῶσιν αὐτοῖς ὡσεὶ ψᾶρες, ἢ κολοιοί· καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιροῦνται τὸν Δάφνιν ἤδη καὶ αὐτὸν μαχόμενον· ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες, ἐκείνους εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Ἀπέστησαν δὲ οὐ πρότερον, ἕς τε τῶν ὅρων αὐτοὺς ἐξήλασαν ἐς ἄλλους ἀγρούς. Διωκόντων δὲ τοὺς Μηθυμναίους ἐκείνων, ἡ Χλόη κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς Νύμφας τὸν Δάφνιν, καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον ἡμαγμένον ἐκ τῶν ῥινῶν ῥαγεισῶν ὑπὸ πληγῆς τινος, καὶ τῆς πήρας προκομίσασα ζυμήτου μέρος καὶ τυροῦ τμῆμά τι, δίδωσι φαγεῖν. Τότε μάλιστα ἀνακτησαμένη αὐτὸν, φίλημα ἐφίλησε μελιτῶδες ἁπαλοῖς τοῖς χείλεσι.

ιγ΄. Τότε μὲν δὴ παρὰ τοσοῦτον Δάφνις ἦλθε κακοῦ. Τὸ δὲ πρᾶγμα οὐ ταύτῃ πέπαυτο, ἀλλ' ἐλθόντες οἱ Μηθυμναῖοι μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν, ὁδοιπόροι

rapiebant, & constringere volebant. Ibi vicani commoti in ipsos non aliter ac sturni graculique impetum fecerunt, eque vestigio eripuerunt Daphnim iam & ipsum manus conferentem, & repente baculis eos tundentes, terga vertere coëgerunt. Neque prius destiterunt, quam illos e suis finibus in alios agros expulissent. Dum autem illi Methymnaeos sic persequuntur, interim Chloë placide Daphnim ad Nymphas deducit, eiusque faciem sanguine adspersam & nares ictu contusas abluit, atque e pera depromtam fermentati panis particulam caseique frustulum dat illi comedendum. Et postquam eum ita recreasset, mellitum tenellis labellis osculum ei infixit.

XIII. Tantillum quidem tunc absuit, uti ne malo infortunio Daphnis mactaretur: at vero finis huic negotio neque dum impositus erat; nam Methymnaei magna

μὲν ἀντὶ ναυτῶν, τραυματίαι δὲ ἀντὶ τρυφώντων, ἐκκλησίαν τε συνήγαγον τῶν πολιτῶν, καὶ ἱκετηρίας θέντες, ἱκέτευον τιμωρίας ἀξιωθῆναι· τῶν μὲν ἀληθῶν λέγοντες οὐδὲ ἕν, μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιντο, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὸ ποιμένων· κατηγοροῦντες δὲ Μιτυληναίων ὡς τὴν ναῦν ἀφελομένων, καὶ τὰ χρήματα ἁρπασάντων πολέμου νόμῳ. Οἱ δὲ πιστεύοντες διὰ τὰ τραύματα, καὶ νεανίσκοις τῶν πρώτων οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς τιμωρῆσαι δίκαιον νομίζοντες, Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο· τὸν δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν δέκα ναῦς καθελκύσαντα κακουργεῖν αὐτῶν τὴν παραλίαν. πλησίον γὰρ χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἀσφαλὲς ἦν μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ θαλάττῃ. Ὁ δὲ εὐθὺς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτ-

difficultate domum ſuam, viatores nimirum pro nautis, & ſaucii vulneribus pro luxuriantibus, reverſi, & in concionem civibus advocatis, cum ſuppliciis prodierunt, obſecrantes, ne ſe indignos putarent, quorum cauſa vindicta ſuſciperetur; ne ullum quidem verbum verum dicentes, ne etiam deridiculo praeterea eſſent, qui talia tantaque a paſtoribus pati ſuſtinuiſſent; verum Mitylenaeos, quaſi qui navem ipſis abſtuliſſent, & opes hoſtium more diripuiſſent, incuſantes. Hi vero facile ob illa vulnera fidem habentes, & adoleſcentibus primariarum apud ſe familiarum factam iniuriam ulciſci iuſtum eſſe arbitrati, Mitylenaeis bellum, nec illud per praeconem ullum indictum, decreverunt, & praefecto ſtatim mandaverunt, denis in mare deductis navibus, maritimam incurſionibus infeſtare oram: non enim tutum erat, imminente hieme, maiorem mari committere claſſem. Hic confeſtim die ſequenti cum militibus,

ερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. Καὶ πολλὰ μὲν ἥρπαξε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον, καὶ οἶνον, ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ· καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐργάται. Ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὀξεῖαν θέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν.

ιδ΄. Ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἶγας, ἀλλὰ ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν, ὡς ἔχοι τὴν τοῦ χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν· ὥστε ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει κοίλῳ ξηρᾶς ὀξύης. [1] Ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διωκομένη καταφεύγει πρὸς τὰς Νύμφας ἱκέτις, καὶ ἐδεῖτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ

qui remigum vice ipſi fungebantur, in altum provectus, Mitylenaeorum agros mari proximos hoſtiliter invadens, multos tum greges, tum frumenti acervos, ac vinum, paulo ante finita vindemia, & homines quoque, quorum cura & opera circa iſta verſabatur, non paucos rapuit. Impetum etiam ſuis navibus fecit in Chloës & Daphnidis agros, egreſſuſque quanta celeritate poſſet, quaevis obvia agebat, ferebat.

XIV. Et Daphnis quidem tunc non paſcebat capras; ſed ſilvam intraverat, frondeſque virides ſtringebat, quas hiberno tempore haedis in pabulum dare poſſet. Quamobrem de ſuperiore loco hac incurſione conſpecta, ſeſe cavo aridae fagi trunco occultavit. Chloë autem aderat gregibus, hoſtibuſque illam perſequentibus, ad Nymphas ſupplex confugiebat, orabatque, ut & illis, quos paſceret, gregibus, atque ſibi propter Deas par-

1 Optime hunc locum ita perſanavit Koen. ad Greg. de Dialect. p. 7, applaudente Valkenario. Vulgo legitur: στελέχει καὶ ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύνης.

αὐτῆς, διὰ τὰς θεάς· ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος. οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατακερτομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, κἀκείνην ἤγαγον ὥσπερ αἶγα ἢ πρόβατον παίοντες λύγοις. Ἔχοντες δὲ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἁρπαγῆς μεστὰς, οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἴκαδε πλοῦν ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιότες. Οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ ταλαιπωροῦντες· ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν.

ιε΄. Ὁ δὲ Δάφνις, ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ πεδίον, ἔνθα ἔνεμον, καὶ μήτε τὰς αἶγας ἰδὼν, μήτε τὰ πρόβατα καταλαβὼν, μήτε Χλόην εὑρὼν, ἀλλὰ ἐρημίαν πολλὴν, καὶ τὴν σύριγγα ἐῤῥιμμένην, ᾗ συνήθως ἐτέρπετο ἡ Χλόη, μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν φηγὸν ἔτρεχεν, ἔνθα ἐκαθέ-

cerent. Sed nihil precando profecit; Methymnaei namque non solum conviciis multis & probris Deorum simulacra illuserunt, verum etiam greges ipsos abegerunt, & illam ipsam non aliter, quam capram, aut ovem, virgis feriendo prae se egerunt. Illi, iam naves suas praeda omnigena onustas habentes, non ulterius navigare decernebant, sed domum, hiemem hostemque timentes, dirigebant. Itaque inde solvebant, summa ope incumbentes remis, cum nullus eos prosequeretur ventus.

XV. Daphnis vero, iam tranquillitate oborta, ingressus campum, in quo pecora pascere solebant, cumque nec capras vidisset, nec oves offendisset, neque Chloën invenisset, sed ubique magnam solitudinem, & proiectam fistulam, qua se pro more oblectabat Chloë, magno clamore miserabilique ploratu edito, nunc quidem cursu contendebat ad fagum, ubi sederat; nunc vero

ζετο· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὡς ὀψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς Νύμφας, ἐφ' ἃς ἑλκομένη κατέφυγεν. Ἐνταῦθα καὶ ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν χαμαὶ, καὶ ταῖς Νύμφαις ὡς προδούσαις κατεμέμφετο. „Ἀφ' ὑμῶν ἡρπάσθη Χλόη, καὶ τοῦτο ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπεμείνατε; ἡ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέκουσα· ἡ σπένδουσα τοῦ πρώτου γάλακτος· ἧς καὶ ἡ σύριγξ ἥδε ἀνάθημα. Αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν μοι λύκος ἥρπασε, πολέμιοι δὲ τὴν ἀγέλην καὶ τὴν συννέμουσαν. Καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι, καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι· Χλόη δὲ πόλιν οἰκήσει. Ποίοις ποσὶν ἄπειμι παρὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἄνευ Χλόης, λειπεργάτης ἐσόμενος; ἔχω γὰρ νέμειν ἔτι οὐδέν. Ἐνταῦθα περιμένω κείμενος ἢ θάνατον, ἢ πολέμιον δεύτερον. Ἆρα καὶ σὺ, Χλόη, τοιαῦτα πάσχεις; ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε, κἀμοῦ; ἢ παραμυθοῦνταί σε τὰ πρό-

ad mare, tanquam illam viſurus; aliquando ad Nymphas, ad quas, cum abſtraheretur, confugerat; ibique ſe in ſolum proiecit, & Nymphas quaſi proditrices incuſare occepit. A veſtris ſtatuis abſtracta fuit Chloë, idque videre ſuſtinuiſtis! Illa, quae vobis corollas plectebat, illa, quae primitias lactis libabat, cuius etiam haecce fiſtula vobis dicata pendet! Nullam quidem lupus mihi capram eripuit; ſed hoſtes gregem, & illam, quae una paſcebat mecum! quin capras excoriabunt, oveſque mactabunt; Chloë autem in urbe inpoſterum habitabit! At quibus pedibus patrem & matrem, operis deſertor, ſine capris, ſine Chloë, adibo? Amplius enim, quod paſcam, non habeo. Hic proiectus mortem, aut alterum hoſtem exſpectabo. Num vero tu quoque, Chloë, talia perfers? Meminiſtine amplius huiuſce campi, harumce Nympharum, atque mei? An ſolatium tibi

βατα καὶ αἱ αἶγες αἰχμάλωτοι μετὰ σοῦ γενόμεναι;„

ιϛʹ. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης, ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει· καὶ αὐτῷ αἱ τρεῖς ἐφίστανται Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες καὶ καλαὶ, ἡμίγυμνοι καὶ ἀνυπόδητοι, τὰς κόμας λελυμέναι, καὶ τοῖς ἀγάλμασιν ὅμοιαι. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν· ἔπειτα ἡ πρεσβυτάτη λέγει ἐπιῤῥωννύουσα· „ Μηδὲν ἡμᾶς μέμφου, Δάφνι· Χλόης γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοὶ μέλει. Ἡμεῖς καὶ παιδίον οὖσαν αὐτὴν ἠλεήσαμεν, καὶ ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ κειμένην αὐτὴν ἀνεθρέψαμεν. Ἐκείνη πεδίοις κοινὸν οὐδὲν [1] καὶ τοῖς προβατίοις τοῦ Λάμωνος. Καὶ νῦν δὲ ἡμῖν πεφρόντισται τὸ κατ' ἐκείνην· ὡς μήτε εἰς τὴν Μήθυμναν κομισθεῖσα δουλεύοι, μήτε μέρος γένοιτο λείας πολεμικῆς. Καὶ τὸν Πᾶνα ἐκεῖνον τὸν ὑπὸ τῇ

afferunt oves & capellae tecum in captivitatem abductae?

XVI. Hoc ipsum dicentem, prae moerore & lacrimis somnus opprimit profundus, & ipsi obveniunt tres illae Nymphae, mulieres procerae & formosae, seminudae discalceataeque, crinibus solutis, simulacrisque suis similes. Atque primo quidem quasi miserari Daphnidis vicem sunt visae; deinde natu maxima animum iacentem erigendo ita infit: Noli nos insimulare, Daphni: nobis quippe magis curae, quam tibi, est Chloë. Nos eius etiamnum infantulae misertae fuimus, inque hoc antro iacentem suscepimus nutriendam. Nihil illi cum campis & ovibus Lamonis commune. Atque res illius etiam nunc nobis sunt curae, & providimus, ne vel Methymnam deportetur in servitutem, vel in partem hostilis praedae veniat. Atque Pana illum, qui pinu sub hac se-

1 Ita exhibent tres Codd. Reg. teste Villoisono, uti & legendum coniecerat Iungerm. Vulgo: ἐκείνῃ πεδίοις κοινὸν οὐδὲν ἔχει.

πίτυϊ ἱδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄνθεσιν ἐτιμήσατε, τοῦτον ἐδεήθημεν ἐπίκουρον γενέσθαι Χλόης· συνήθης γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον ἡμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν καταλιπών· καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. Κάμνε δὲ μηδέν· ἀλλὰ ἀναστὰς ὄφθητι Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ· οἱ καὶ αὐτοὶ κεῖνται χαμαὶ, νομίζοντες καί σε μέρος γεγονέναι τῆς ἁρπαγῆς. Χλόη γάρ σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξεται μετὰ τῶν αἰγῶν, μετὰ τῶν προβάτων· καὶ νομεύσετε κοινῇ, καὶ συρίσετε κοινῇ. Τὰ δὲ ἄλλα μελήσει περὶ ὑμῶν Ἔρωτι. „

ιζ'. Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας Δάφνις, ἀναπηδήσας τῶν ὕπνων, καὶ ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης μεστὸς δακρύων, τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν προσεκύνει, καὶ ἐπηγγέλλετο, σωθείσης Χλόης, θύσειν τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην. δραμὼν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πίτυν, ἔνθα τὸ τοῦ Πανὸς

dem habet, quem vos nunquam adhuc vel flosculo quidem honorastis, hunc, inquam, oravimus, ut Chloae suppetias veniat: magis enim, quam nos, assuevit castris; nec pauca iam bella, rure relicto, gessit; & abit Methymnaeis sat metuendus hostis. Noli laborare; quin surge, & videndum te exhibe Lamoni atque Myrtalae, qui & ipsi humi prostrati iacent, te quoque partem rati huiusce rapinae factum. Etenim Chloë postera die tibi una cum capris ovibusque redibit, atque una pascetis, & una fistula canetis: cetera de vobis curae erunt Amori.

XVII. Hisce visis ac auditis Daphnis, e somno exsiliens, prae laetitia ac moerore obortis lacrimis, Nympharum simulacra adorat, vovens, sospite Chloë, optimam ex capris sese mactaturum. Et procurrens ad pinum, ubi Panis simulacrum positum erat, cruribus hir-

ἄγαλμα ἵδρυτο, τραγοσκελὲς, κερασφόρον, τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχον, κἀκεῖνον προσεκύνει, καὶ ηὔχετο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ τράγον θύσειν ἐπηγγέλλετο. Καὶ μόλις ποτὲ περὶ ἡλίου καταφορὰς παυσάμενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς φυλλάδας, ἃς ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν· καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Λάμωνα πένθους ἀπαλλάξας καὶ εὐφροσύνης ἐμπλήσας, τροφῆς τε ἐγεύσατο, καὶ ἐς ὕπνον ὥρμησεν, οὐδὲ τοῦτον ἀδάκρυν· ἀλλ᾽ εὐχόμενος μὲν αὖθις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχόμενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ.

ιη΄. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Ἐπράχθη δὲ ἐπ᾽ αὐτῆς τάδε. Ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν Μηθυμναίων ὅσον δέκα σταδίους ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ καταδρομῇ τοὺς στρατιώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν. ἄκρας οὖν ἐπεμβαινούσης τῷ πελάγει λαβό-

cinis, cornigerum, altera manu fiftulam, altera hircum falientem tenens, illum advenerabatur, votaque pro falute Chloës fufcipiebat, & fe hircum immolaturum fancte promittebat. Et vix tandem circa folis occafum flendi ac precandi finem faciens, fublatis, quas deputaverat, frondibus, ad villam rediit, Lamonem moerore liberavit, gaudio replevit; & ftatim, cibo fumto, in fomnum delapfus eft, nec illum quidem fine flectu; fed iterum preces faciens, ut Nymphas in fomno videat, ociufque illucefcat dies, qua illi Chloës reditum promiferant.

XVIII. Cunctarum noctium illa ei vifa fuit longiffima. In illa autem haec acta fuere. Praefectus Methymnaeorum, in altum decem circiter ftadia progreffus, fuos illa incurfione defatigatos milites voluit recreare. Nactus igitur promontorium in mare procurrens, luna-

μενος, ἐπεκτεινομένης μηνοειδῶς, ἧς ἐντὸς θάλαττα γαληνότερον τῶν λιμένων ὅρμον εἰργάζετο, ἐνταῦθα τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, ὡς μηδεμίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων τινὰ λυπῆσαι, ἀνῆκεν τοὺς Μηθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρηνικήν. Οἱ δὲ ἔχοντες πάντων ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἁρπαγῆς, ἔπινον, ἔπαιζον, ἐπινίκιον ἑορτὴν ἐμιμοῦντο. Ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰφνίδιον μὲν πᾶσα ἡ γῆ ἐδόκει λάμπεσθαι πυρί· κτύπος δὲ ἠκούετο ῥόθιος κωπῶν, ὡς ἐπιπλέοντος μεγάλου στόλου. ἐβόα τις ὁπλίζεσθαι τὸν στρατηγὸν, ἄλλος ἄλλον ἐκάλει, καὶ τετρῶσθαί τις ἐδόκει· καὶ σχῆμά τι ἔκειτο νεκροῦ μιμούμενον. εἴκασεν ἄν τις ὁρᾶν νυκτομαχίαν οὐ παρόντων πολεμίων.

ιθ'. Τῆς δὲ νυκτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γενομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. Οἱ τράγοι

taque exporrectum forma, cuius finus ipfis portubus tranquilliorem praebebat ftationem, hoc in loco naves ancoris ftabilitas cum conftituiffet, ne cui ex terra agreftium quifquam negotium faceffleret, Methymnaeis velut in pace fecuram indulfit oblectationem. Qui cum ex rapina omnium affluerent copia, potabant, ludebant, victorialia quafi celebrabant. Commodum vero definente die, & hilaritate in noctem protracta, vifa fuit repente univerfa illa terra flammis collucere, atque vehemens audiri remorum ftrepitus, quafi ingens adventaret claffis. Clamabat quidam, ut fe belli dux armis accingeret; alius alium vocabat, videbaturque nonnullus vulneratus: immo erat, quod faciem cadaveris prae fe ferebat. Putaffet aliquis, nocturnum fe videre proelium, hofte nullo praefente.

XIX. Nocte tali peracta, illis illuxit dies nocte longe

μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἶγες κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ αἱ ὄϊες τῆς Χλόης λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο. Ὤφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος ἐστεφανωμένη. ἐγίνετο καὶ περὶ τὴν θάλατταν αὐτὴν πολλὰ παράδοξα. αἵ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ πειρωμένων ἀναφέρειν ἔμενον· αἵ τε κῶπαι καθιέντων εἰς εἰρεσίαν ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες, ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς, ἐξ ἁλὸς [1] ἔλυον τὰ γομφώματα. ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὸ τὴν ἄκραν σύριγγος ἦχος· ἀλλὰ οὐκ ἔτερπεν, ὡς σύριγξ· ἐφόβει δὲ τοὺς ἀκούοντας, ὡς σάλπιγξ. Ἐταράττοντο οὖν, καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἔθεον, καὶ πολεμίους ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπομένους· ὥστε πάλιν εὔχοντο νύκτα ἐπελθεῖν ὡς τευξόμενοι σπονδῶν ἐν αὐτῇ. Συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γινόμενα τοῖς φρονοῦσιν ὀρθῶς,

terribilior. Hirci namque & caprae Daphnidis hederam corymbiferam in cornibus geſtabant, arietes autem & oves Chloës luporum ululatum edere audiebantur. Apparebat & ipſa Chloë pinu redimita caput. Multa quoque & in ipſo mari fiebant mira & praeter exſpectationem. Ancorae namque, quamvis in altum eas tollere conniterentur, in profundo fixae perſtabant, remique in mare demiſſi, ut abremigarent milites, confringebantur: delphines ſalientes e mari, ferientesque ſuis naves caudis, compages ſolvebant. Audiebatur & ſuper arduae petrae cacumine ſonus quidam fiſtulae; non autem audientes oblectabat, ut fiſtula, ſed terrebat, ut tuba. Quare perculſi ad arma concurrebant, atque, quos non videbant, hoſtes vocabant; qua de cauſa noctem redire optabant, veluti eius beneficio inducias nacturi. Omnibus quidem, quibus mens non erat laeva, conſtabat, a

1 Verba ἐξ ἁλὸς ſtatim poſt πηδῶντες cum Villoiſ. ponenda videntur.

ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ φαντάσματα καὶ ἀκούσματα μηνίοντός τι τοῖς ναύταις· οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν, (οὐδὲν γὰρ ἱερὸν σεσύλητο Πανὸς) ἔς τε ἀμφὶ μέσην ἡμέραν ἐς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ στρατηγοῦ καταπεσόντος, αὐτὸς ὁ Πὰν ὤφθη τοιάδε λέγων.

κ'. „Ὦ πάντων ἀνοσιώτατοι καὶ ἀσεβέστατοι, τί ταῦτα μαινομέναις φρεσὶν ἐτολμήσατε; πολέμου μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ φίλην· ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν ποίμνας ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ μελομένας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον, ἐξ ἧς Ἔρως μῦθον ποιῆσαι θέλει· οὔτε τὰς Νύμφας ᾐδέσθητε βλεπούσας, οὔτε τὸν Πᾶνα ἐμέ. Οὔτε οὖν Μήθυμναν ὄψεσθε μετὰ τοιούτων λαφύρων πλέοντες, οὔτε τήνδε φεύξεσθε τὴν σύριγγα τὴν ὑμᾶς ταράξασαν· ἀλλὰ βορὰν ἰχθύων θήσω καταδύσας, εἰ μὴ τὴν ταχίστην

Pane haec eſſe terriculamenta auditioneſque, hiſce ſuccenſente nautis: cauſam tamen haudquaquam coniicere poterant, quippe nullum Panis templum direptum fuerat; donec circa meridiem belli praefecto, non ſine numine Divûm, in ſomnum effuſo, ipſemet Pan talia dicere viſus fuit.

XX. O omnium ſceleratiſſimi atque ſacerrimi mortalium, quaenam cauſa vos impulit tanta facinora furibunda mente patrare? Agrum hunc mihi carum auſi eſtis bello infeſtare! Boum armenta & caprarum greges, qui mihi ſunt curae, abegiſtis! Ab aris meis virginem abſtraxiſtis, de qua Amor vult fabulam facere! Quin neque Nymphas adſpicientes, nec me Pana reveriti eſtis! Quapropter neque cum eiuſmodi navigantes ſpoliis Methymnam unquam videbitis, neque hanc fiſtulam, quae veſtros animos ita perculſit, effugietis; ſed vos undis obrutos dabo piſcibus eſcam, niſi quam ociſſime his

καὶ Χλόην ταῖς Νύμφαις ἀποδώσεις, καὶ τὰς ἀγέλας Χλόης, καὶ τὰς αἶγας, καὶ τὰ πρόβατα. Ἀνίστω δὴ, καὶ ἐκβίβαζε τὴν κόρην μεθ' ὧν εἶπον. Ἡγήσομαι δὲ ἐγὼ καί σοι τοῦ πλοῦ, κἀκείνῃ τῆς ὁδοῦ.»

κα'. Πάνυ οὖν τεθορυβημένος ὁ Βρύαξις (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ στρατηγὸς) ἀναπηδᾷ, καὶ τῶν νεῶν καλέσας τοὺς ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις ἀναζητεῖσθαι Χλόην· οἱ δὲ ταχέως καὶ ἀνεῦρον, καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. ἐκαθέζετο γὰρ τῆς πίτυος ἐστεφανωμένη. Σύμβολον δὴ καὶ τοῦτο τῆς ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος, ἐπ' αὐτῆς τῆς ναυαρχίδος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κομίζει. Κἀκείνη δὲ ἄρτι ἀποβεβήκει, καὶ σύριγγος ἦχος ἀκούεται πάλιν ἐκ τῆς πέτρας, οὐκέτι πολεμικὸς καὶ φοβερὸς, ἀλλὰ ποιμενικὸς, καὶ οἷος εἰς νομὴν ἡγεῖται ποιμνίων. Καὶ τά τε πρόβατα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἐξέτρεχον, οὐκ ἐξολι-

Nymphis Chloën, & insuper hos greges Chloës, & capras, & oves reddideris. Surgito proinde, & e navi puellam cum his, quae dixi, educito. Tui tibi cursus ducem, illi viae me praebebo.

XXI. Hisce omnibus consternatus Bryaxis (illud enim nomen duci erat) exsilit, &, navium ductoribus convocatis, inter captivos quam citissime inquiri Chloën iussit; qui illico eam invenerunt, & in eius conspectum adduxerunt: sedebat namque pinu coronata. Ille vero hoc ipsum pro indicio & argumento habens eius, quod in somnis viderat, illam ad terram in ipsa praetoria vehit navi. Vix illa e mari in terram descenderat, cum fistulae sonus iterum de petra exaudiri coepit, non ille tamen, ut antea, bellicus & formidolosus, sed pastoralis, & qualis ad pastum ducere solet pecora; ovesque per scalam navis decurrerunt, nec ullam, eo quod

σθαίνοντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν· καὶ αἱ αἶγες πολὺ θρασύτερον, οἷα καὶ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι. Καὶ ταῦτα μὲν περιΐσταται κύκλῳ τὴν Χλόην ὥσπερ χορὸς σκιρτῶντα, καὶ βληχώμενα, καὶ ὅμοια χαίρουσιν. Αἱ δὲ τῶν ἄλλων αἰπόλων αἶγες, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ βουκόλια κατὰ χώραν ἔμενεν ἐν κοίλῃ νηΐ, καθάπερ αὐτὰ τοῦ μέλους μὴ ἐκκαλοῦντος. Θαύματι πάντων ἐνεχομένων καὶ τὸν Πᾶνα ἀνευφημούντων, ὤφθη τούτων ἐν τοῖς στοιχείοις ἀμφοτέροις θαυμασιώτερα. Τῶν μὲν Μηθυμναίων, πρὶν ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον αἱ νῆες· καὶ τῆς ναυαρχίδος ἡγεῖτο δελφὶν πηδῶν ἐξ ἁλός· τῶν δὲ αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων ἡγεῖτο σύριγγος ἦχος ἥδιστος, καὶ τὸν συρίττοντα ἔβλεπεν οὐδείς· ὥστε τὰ ποίμνια καὶ αἱ αἶγες προήεσαν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι τῷ μέλει.

cornipedes effent, labi contigit; capellae tamen longe audacius, quippe quae etiam per praerupta rupium fcandere non infolentes effent. Atque totus ifte grex undique Chloën circumftabat, & tanquam chorus quidam tripudiabat, balabatque, & laetitiam atque hilaritatem prae fe ferebat. Aliorum autem paftorum caprae atque oves, nec non armenta, ne pedem quidem movebant, fed in navis carina manebant, tanquam ipfa cantu illo non evocante. Cum itaque admiratione omnes tenerentur, Panaque celebrarent, confpecta funt in utroque elemento prioribus mirabiliora. Methymnaeis namque, priufquam revellerent ancoras, naves currebant, & navem praetoriam delphin e mari profiliens praeibat: fuaviffimus fiftulae fonus capras ovefque ducebat, nemine fiftula canentem vidente. Oves ergo & capellae fimul procedebant, & pabulabantur, fuaviter huiufce cantus modulamine delinitae.

κβ'. Δευτέρας που νομῆς καιρὸς ἦν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ σκοπῆς τινος μετεώρου θεασάμενος τὰς ἀγέλας καὶ τὴν Χλόην, μέγα βοήσας, ὦ Νύμφαι καὶ Πὰν, κατέδραμεν εἰς τὸ πεδίον· καὶ περιπλακεὶς τῇ Χλόῃ καὶ λειποθυμήσας κατέπεσε. Μόλις δὲ ἔμβιος ὑπὸ τῆς Χλόης φιλούσης καὶ ταῖς περιβολαῖς θαλπούσης γενόμενος, ἐπὶ τὴν συνήθη φηγὸν ἔρχεται· καὶ ὑπὸ τῷ στελέχει καθίσας ἐπυνθάνετο, πῶς ἀπέδρα τοσούτους πολεμίους. Ἡ δὲ αὐτῷ κατέλεξε πάντα· τὸν τῶν αἰγῶν κιττόν· τὸν τῶν προβάτων ὠρυγμόν· τὴν ἐπανθήσασαν τῇ κεφαλῇ πίτυν· τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ· τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ κτύπον· τὰ συρίσματα ἀμφότερα, τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ εἰρηνικόν· τὴν νύκτα τὴν φοβεράν· ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἀγνοούσῃ καθηγήσατο τῆς ὁδοῦ μουσική. Γνωρίσας οὖν ὁ Δάφνις τὰ τῶν Νυμφῶν ὀνείρατα, καὶ τὰ τοῦ Πανὸς ἔργα, διηγεῖται καὶ αὐτὸς, ὅσα εἶδεν,

XXII. Alterius paſtionis tempus erat, cum Daphnis, ab edita quadam ſpecula proſpectis gregibus atque Chloë, valide exclamans, o Nymphae, o Pan, decurrit in campum, & in Chloës amplexus ruens, animo deficiens collabitur. Ille autem aegre, Chloë baſiante, ſuoque eum amplexu fovente, tandem reviviſcens, ad conſuetam fagum perrexit, ſedenſque ſuper trunco percontabatur, quomodo tot hoſtes effugiſſet. Illa cuncta illi ordine enarravit, videlicet, caprarum hederam, ovium ululatum, efflorescentem in ipſius capite pinum, flammam in terra, ſtrepitum in mari, geminos fiſtulae modos, bellicum nempe atque pacificum, noctem illam horrendam, quomodo ſibi itineris ignarae viam monſtraſſet cantus ille. Agnovit ergo Daphnis Nympharum ſomnia & opera Panis, expoſuitque viciſſim & ille, quae vidiſ-

ὅσα ἤκουσεν· ὅτι, μέλλων ἀποθνήσκειν, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε. Καὶ τὴν μὲν ἀποπέμπει κομίσουσαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα, καὶ ὅσα πρέποντα θυσίᾳ· αὐτὸς δὲ ἐν τούτῳ τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην συλλαβὼν, καὶ κιττῷ στεφανώσας, ὥσπερ ὤφθησαν τοῖς πολεμίοις, καὶ γάλα τῶν κεράτων κατασπείσας, ἔθυσέ τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρεμάσας ἀπέδειρε, καὶ τὸ δέρμα ἀνέθηκεν. Ἤδη δὲ παρόντων τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην, πῦρ ἀνακαύσας, καὶ τὰ μὲν ἑψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ὀπτήσας, ἀπήρξατό τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρατῆρα ἀπέσπεισε μεστὸν γλεύκους. καὶ ἐκ φυλλάδος στιβάδας ἀποσωρεύσας,[1] ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν καὶ ποτῷ καὶ παιδιᾷ· καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκόπει, μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα ποιήσει πολεμίων. ᾖσάν τινας καὶ ᾠδὰς εἰς τὰς Νύμφας, παλαιῶν ποι-

ſet, quae audiviſſet, quod mori volens Nymphis vitam deberet. Poſt Chloën dimiſit, ut Dryantem & Lamonem, eaque, quibus opus eſſet ad ſacrificium recte perpetrandum, adduceret; ipſe interea optimam e capris correptam, hederaque coronatam, quales hoſtibus ante viſae fuerant, & lacte ſuper cornua fuſo, Nymphis mactavit, ſuſpenſam excoriavit, pellemque dicavit. Iam praeſente Chloë atque eius comitatu, focum accendit Daphnis, & parte carnium elixata, parte aſſata, Nymphis obtulit primitias, & pateram muſto plenam libavit. Mox toris e fronde ſibi ſubſtratis, deinde totus in cibo, in potu, in luſu erat, ſimulque greges ſervabat, ne lupus irruens hoſtilia perpetraret. Quaſdam quoque cantilenas in Nympharum honorem cecinerunt, vete-

1 Retraximus hanc plurimorum librorum lectionem, ſatis commodam h. l. Nonnulli tenent ὑποστορέσας, quod cum Mollo amplexus eſt Boden.

μένων ποιήματα. Νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης, αὐτοῦ [1] κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τῆς ἐπιούσης τοῦ Πανὸς ἐμνημόνευον· καὶ τῶν τράγων τὸν ἀγελάρχην στεφανώσαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ· καὶ ἐπισπείσαντες οἴνου, καὶ εὐφημοῦντες τὸν Θεὸν, ἔθυσαν, ἐκρέμασαν, ἀπέδειραν· καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπτήσαντες καὶ ἑψήσαντες πλησίον ἔθηκαν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τοῖς φύλλοις. Τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ Θεῷ. ἀπήρξαντο καὶ τῶν κρεῶν· ἀπέσπεισαν καὶ κρατῆρος μείζονος· ᾖσεν ἡ Χλόη· Δάφνις ἐσύρισεν.

κγ΄. Ἐπὶ τούτοις κατακλιθέντες, ἤσθιον· καὶ αὐτοῖς ἐφίσταται ὁ Φιλητᾶς βουκόλος κατὰ τύχην, στεφανίσκους τινὰς τῷ Πανὶ κομίζων, καὶ βότρυς ἔτι ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι· καὶ αὐτῷ τῶν παίδων ὁ νεώτα-

rum paſtorum carmina. Poſtquam nox advenit, ibidem in agro pernoctarunt, & die ſequenti Panis meminerunt: ſed & ex hircis ipſum gregis ducem, pinea redimitum corona, ad pinum adduxerunt, libatoque deſuper vino, bona verba Deo dicentes, mactarunt, ſuſpenderunt, pellem diripuerunt; carnes vero tam aſſatas, quam elixatas, frondibus impoſitas in prato appoſuerunt. Pellem una cum cornibus pinui iuxta Panis ſtatuam affixerunt, paſtorale donum paſtorali Deo. Primitias quoque carnium obtulerunt, & cratere capaciore libationem peregerunt. Voce Chloë, fiſtula cecinit Daphnis.

XXIII. Hiſce curatis diſcubuerunt, & cibo indulſerunt. Ibi forte fortuna ipſis ſupervenit Philetas bubulcus, nonnullas Pani afferens corollas, atque uvas adhuc in pampinis & palmitibus haerentes. Hunc filiorum

1 Αὐτοῦ, *ibidem*. Sic Cod. Urſin. probante eodem & Iungerm. quo & reliqui Codd. ducunt, αὐτοῦ κοιμηθέντος vitioſe exhibentes.

τος εἵπετο Τίτυρος, πυῤῥὸν παιδίον, καὶ γλαυκόν· λευκὸν δὲ παιδίον, καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. Ἀναπηδήσαντες οὖν συνεστεφάνουν τὸν Πᾶνα, καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυος ἐξήρτων· καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτῶν, πότον ἐποιοῦντο. Καὶ, οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον· ὡς ἔνεμον, ἡνίκα ἦσαν νέοι· ὡς πολλὰς λῃστῶν καταδρομὰς διέφυγον· ἐσεμνύνετό τις, ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος, ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας· τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν. Ὁ οὖν Δάφνις καὶ ἡ Χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδοῦναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ θεοῦ σύριγγι χαίροντος. Ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν μεμψάμενος, καὶ ἔλαβε σύριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος. Ἡ δὲ ἦν μικρὰ πρὸς

natu minimus Tityrus comitabatur, crinibus ardentibus, caesiis oculis, candidus puellus & lasciviens, qui saltu levi veluti haedulus quidam gressus faciebat. Exsilientes igitur omnes simul Pani corollas imponebant, palmitesque de fronde pini suspendebant, atque, prope se discumbere Philetam iubentes, compotabant. Tum vero, ut facere amant senes, qui uvidi subbiberunt, varios inter se sermones miscebant: videlicet, quomodo circa iuventutis suae annos pecus pavissent, quot latronum invasiones evasissent: quidam se lupum interfecisse gloriabatur: alius se, canendo, soli dumtaxat Pani secundum esse; quae erat Philetae gloriatio. Daphnis autem & Chloë nullas non preces adhibebant, ut & cum ipsis communicare artem istam vellet, fistulaque canere in illius Dei festo, cui fistula esset in deliciis. Promittit Philetas, tametsi senectam uti iam inflando ineptam causatus, fistulamque accipit Daphnidis. Atqui

μεγάλην τέχνην, οἷα ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. πέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα. Ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν, ὥσπερ νεβρός.

κδ΄. Ὁ δὲ Λάμων ἐπηγγείλατο αὐτοῖς τὸν περὶ τῆς σύριγγος ἀφηγήσασθαι μῦθον, ὃν αὐτῷ Σικελὸς αἰπόλος [1] ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. „Αὕτη ἡ σύριγξ τὸ ἀρχαῖον [2] οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλὴ, καὶ τὴν φωνὴν μουσική. αἶγας ἔνεμεν, Νύμφαις συνέπαιζεν, ᾖδεν οἷον νῦν. Πὰν, ταύτης νεμούσης, παιζούσης, ᾀδούσης, προσελθὼν, ἔπειθεν ἐς ὅ, τι ἔχρηζε· καὶ ἐπηγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θήσειν διδυμοτόκους. ἡ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, οὐδὲ ἐραστὴν,

ea erat exigua nimis pro arte magna, quippe quae ore pueri inflari ſoleret. Miſit igitur Tityrum, ut ſuam fiſtulam afferret, caſa inde diſtante ſtadiis decem. Is, abiecta penula, nudus, inſtar hinnuli currere geſtiit.

XXIV. Lamon autem pollicitus eſt ipſis, ſe fabulam de Syringe enarraturum, quam ipſi Siculus paſtor, mercede, hirco ſcilicet & fiſtula, adductus cecinerat. Haec fiſtula, inquit, olim non erat organum, ſed virgo forma eleganti & voce concinna. Capras paſcebat, cum Nymphis colludebat, canebat ſicuti nunc. Pan ad illam paſcentem, ludentem, canentem accedens, pellicere conatus eſt ad id, quod cupiebat, promittens ſe facturum, ut omnes caprae geminos partu ederent foetus. At illa amorem ipſius irridebat, & amaſium recipere ſe ne-

1 Hanc vocem, quae in omnibus edd. deeſt, e tribus Codd. reſtituit Dutens, approbante Villoiſono. Neque ſane recte abeſſe poteſt.

2 Elegantiſſimam hanc emendationem extudit Koenii (ad Gregor. de Dial. p. 196) ingenium, quae firmatur Amyoti verſione: *cette ſyringe n'étoit point anciennement un inſtrument de muſique.*

ἔφη, δέξασθαι μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὁλόκληρον. Ὁρμᾷ διώκειν ὁ Πὰν ἐς βίαν· ἡ Σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν· φεύγουσα, κάμνουσα, ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Πὰν, τοὺς δόνακας ὀργῇ ταμὼν, τὴν κόρην οὐχ εὑρὼν, τὸ πάθος μαθὼν, τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἄνισος αὐτοῖς· καὶ ἡ τότε παρθένος καλὴ νῦν ἐστι σύριγξ μουσική.»

κέ. Ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῄνει Φιλητᾶς αὐτὸν, ὡς εἰπόντα μῦθον, ᾠδῆς γλυκύτερον, καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον, καὶ αὐλῶν [1] μεγάλων, καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. Εἴκασεν ἄν τις εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν ὁ Πὰν πρῶτον

gabat, qui neque hircus neque homo integer foret. Pan cum impetu ſectari incipit, vim illaturus: Syrinx & Pana & vim fugiebat. Fugiendo defeſſa inter arundines ſe abſcondit, inque paludem immerſa evaneſcit. Pan, arundinibus prae ira ſuccifis, puella non reperta, hocce caſu animadverſo, organum hoc excogitat, diſpares calamos cera coniungens, ad teſtandum, illis diſparem fuiſſe amorem. Sic quae tunc temporis formoſa fuit virgo, nunc eſt fiſtula canora.

XXV. Commodum deſierat a fabuloſa narratione Lamon, & ipſum collaudabat Philetas, quaſi qui fabulam omni cantu ſuaviorem recitaſſet, cum affuit & Tityrus fiſtulam patri afferens, ingens organum, & ex ingentibus compactum calamis, quodque, ubi cera coaptatum, ibidem & aere diſtinctum erat. Coniectaſſet utique quiſquam, illam eſſe hanc fiſtulam, quam Pan pri-

1 Pro καὶ αὐλῶν Villoiſonus legendum coniecit καλάμων, quod & expreſſit Amyotus: *composé des plus groſſes cannes, que l'on trouve.*

ἐπῆξατο. Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς, καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι· ἔπειτα μαθὼν, ὡς ἀκώλυτον διατρέχει τὸ πνεῦμα, ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ καὶ νεανικόν· αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκούειν, τοσοῦτον ἦχει τὸ σύριγμα. Κατ' ὀλίγον δὲ τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος, καὶ πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς, ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλῃ πρέπον, οἷον αἰπολίῳ πρόσφορον, οἷον ποίμναις φίλον. Τερπνὸν ἦν τὸ ποιμενικόν· μέγα τὸ βοῶν· ὀξὺ τὸ αἰγῶν· ὅλως πάσας σύριγγας μία σύριγξ ἐμιμήσατο.

κστ΄. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμενοι· Δρύας δὲ ἀναστὰς καὶ κελεύσας συρίζειν διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο. καὶ

mum compegerat. Poſtquam itaque Philetas ſurrexiſſet, & poſuiſſet ſe in ſella corpore erecto, primum quidem calamorum periculum fecit, an inſpiranti dulciter ſonarent; tum ſentiens, ſpiritum ſine impedimento permeare, exinde alte & iuveniliter inflavit: adeo ut quis ſe tibiarum concentum audire putaſſet; tantum edebat ſonum. Paulatim vero vehementiam iſtam remittendo, in iucundiorem ſonum convertit modulationem, omnemque artem muſicam, qua paſcentia regi & duci poſſunt armenta & pecora, ambitioſe explicans & oſtentans, fiſtula canebat, quatenus armento quadraret boum, quatenus caprarum gregi conveniret, quale gregibus eſſet gratum. Suavis erat ovium cantus, boum vehemens, acutus capellarum: in ſumma, omnes fiſtulas una exprimebat fiſtula.

XXVI. Ceteri igitur taciti iacebant, iſta modulatione deliniti. At Dryas ſurgens, canereque iubens cantilenam Bacchicam, torculariam ſaltationem ipſis ſaltare

ἐώκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι· ποτὲ δὲ φέροντι ἀῤῥίχους· εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρυς· εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους· εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. Ταῦτα πάντα οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο Δρύας καὶ ἐναργῶς, ὥστε ἐδόκουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. Τρίτος δὴ γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλόην καὶ Δάφνιν· οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες, ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος· ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο, τὴν Σύριγγα Χλόη· ὁ μὲν ἱκέτευε πείθων· ἡ δὲ ἀμελοῦσα ἐμειδία· ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε τὰς χηλὰς μιμούμενος· ἡ δὲ ἐνέφαινε τὴν κάμνουσαν ἐν τῇ φυγῇ· ἔπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν ὕλην ὡς εἰς ἕλος κρύπτεται. Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν Φιλητᾶ σύριγγα τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερὸν ὡς ἐρῶν· ἐρωτικὸν, ὡς πείθων· ἀνακλητικὸν, ὡς ἐπιζητῶν·

coepit, nunc referens vindemiantem, modo cophinos ferentem, deinde uvas calcantem, tum dolia implentem, denique bibentem muftum. Quae omnia ita apte & perfpicue exhibuit Dryas, ut fibi videre viderentur & vites, & prelum, & dolia, & re ipfa bibentem Dryantem. Hic ergo tertius fenex, cum magnam faltando affecutus fuiffet laudem, Chloën atque Daphnim eft deofculatus, qui ftatim furgentes fabulam Lamonis faltant. Daphnis agebat Pana, Chloë Syringa. Ille fuadere conando fupplicabat; haec faftidiendo eum deridebat. Ille bifulcas imitatus ungulas, fummis pedum unguibus infiftens currebat; Chloë contra in filvam, quafi in paludem, fubducitur. Daphnis autem, arrepta illa grandi Philetae fiftula, flebilem, ut amans, edebat cantum, amatorium, veluti ad amorem illiciens; revocatorium,

ὥστε Φιλητᾶς θαυμάσας, φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται Φιλήτας· καὶ εὔχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. Ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεὶς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν, καὶ Φιλήσας ὡς ἐκ φυγῆς ἀληθινῆς εὑρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων.

κζ΄. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα· καὶ αἵ τε αἶγες πλησίον τῶν προβάτων ᾔεσαν, ὅ τε Δάφνις ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης· ὥστε ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς ἀλλήλους, καὶ συνέθεντο θᾶττον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης κατελάσαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. Ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομήν· καὶ τὰς Νύμφας προτέρας, εἶτα τὸν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες, ἐσύ-

inſtar requirentis; adeo ut Philetas, admiratione perculſus, ſubſiliret, eumque oſcularetur, oſculatuſque donaret fiſtula, & optaret, ut ſimiliter Daphnis eam pari relinqueret ſucceſſori. Daphnis autem ſuam illam parvulam Pani ſuſpendit, & oſculatus Chloën, tanquam veram poſt fugam receptam, gregem fiſtula canendo abigebat.

XXVII. Nocte oborta, ſimul e paſtu reduxit ovium gregem Chloë, ſuae fiſtulae cantu cogens: & caprae prope aderant ovibus, & Daphnis prope Chloën incedebat. Quare ſemet in noctem multis verbis ultro citroque habitis explevere, & conſtituerunt ſequenti die maturius educere greges: atque ita fecerunt. Illuceſcente enim die, ſtatim in paſcua venerunt; & poſtquam Nymphas primum, deinde Pana ſalutaſſent, hinc ſub quercu ſedentes, fiſtula ludere coeperunt; exinde ſua-

F 2

ριττον· εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν, περιέβαλλον, κατεκλίνοντο· καὶ οὐδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. Ἐμέλησεν αὐτοῖς καὶ τροφῆς· καὶ ἔπιον οἶνον, μίξαντες γάλα. Καὶ τούτοις ἅπασι θερμότεροι γενόμενοι καὶ θρασύτεροι, πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν· καὶ κατ' ὀλίγον εἰς ὅρκων πίστιν προῆλθον. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα ὤμοσεν ἐλθὼν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος ἄνευ Χλόης μηδὲ μιᾶς χρόνον ἡμέρας· ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἄντρον, τὸν αὐτὸν ἕξειν θάνατον καὶ βίον. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀφελὲς ἦν ὡς κόρῃ, ὥστε ἐξιοῦσα τοῦ ἄντρου, καὶ δεύτερον ἠξίου λαβεῖν ὅρκον παρ' αὐτοῦ· ὦ Δάφνι, λέγουσα, θεὸς ὁ Πὰν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος· ἠράσθη μὲν Πίτυος, ἠράσθη δὲ Σύριγγος. παύεται δὲ οὐδέποτε Δρυάσιν ἐνοχλῶν, καὶ Ἐπιμηλίσι Νύμφαις πράγμα-

via mutuo dabant, & accipiebant: ibant in amplexus alter alterius, ſimulque decumbebant, &, nihil ultra perpetrantes, iterum ſurgebant. Nec cibi incurioſi fuerunt, potuſque illis vinum lacte mixtum. Quibus omnibus calidiores audacioreſque redditi, inter ſe concertationem inſtituerunt amatoriam, & paulo poſt ad fidem iuramento ſtabiliendam proceſſerunt. Ad pinum progreſſus Daphnis, per Pana iuravit, ſe abſque Chloë ſolum in vita non manſurum ne unius quidem diei ſpatio: Chloë autem antrum ingreſſa, per Nymphas iurat, eandem cum Daphnide habituram ſe & mortem & vitam. Ea tamen Chloae, utpote puellae, erat ſimplicitas, ut antro egreſſa, denuo etiam ſibi ab illo iusiurandum putaret accipiendum: Daphni, dicens, Pan eſt Deus in amores propenſus & infidus. Amavit quippe Pinum, amavit & Syringa. Nunquam deſinit moleſtus eſſe Dryadibus, & Epimelidibus Nymphis negotium faceſſere. Ille

τα παρέχων· ὁ μὲν οὖν ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὅρκοις ἀμελήσει σε κολάσαι, κἂν ἐπὶ πλείονας ἔλθῃς γυναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγγι καλάμων. σὺ δέ μοι τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην, ἥ σε ἀνέθρεψε, μὴ καταλιπεῖν Χλόην, ἕς τ' ἂν πιστή σοι μένῃ· ἄδικον δὲ εἴς σε καὶ τὰς Νύμφας γενομένην, καὶ φεῦγε, καὶ μίσει, καὶ ἀπόκτεινον, ὥσπερ λύκον. Ἥδετο ὁ Δάφνις ἀπιστούμενος· καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν αἰγὸς, τῇ δὲ τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην φιλῆσαι φιλοῦσαν· κἂν ἕτερον προκρίνῃ Δάφνιδος, ἀντ' ἐκείνης αὐτὸν ἀποκτενεῖν. Ἡ δὲ ἔχαιρε, καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίους θεούς.

igitur, etiamſi non ſteteris ſacramento, quo per eum te obſtrinxeris, non curabit de te ſumere poenas, quamvis ad tot feminas, quot ſunt in fiſtula calami, acceſſeris. Tu autem mihi per caprarum hunc gregem, perque capram illam, quae te educavit, iurato, te nunquam deſerturum Chloën, dum tibi fida manebit: erga te autem & Nymphas iniuſtam fugito, odio inſectator, quin occidito tanquam lupum. Laetabatur ſibi derogata fide Daphnis; & in medio caprarum grege ſtans, & altera manu capram, altera hircum prehendens, iuravit, ſe Chloën amantem amaturum; quod ſi alium Daphnidi praeferret, pro illa ipſum eſſe ſe occiſurum. Gaudebat, fidemque adhibebat Chloë, utpote puella, & puella, quae oves paſceret, quaeque capras & oves opilionum & caprariorum proprios eſſe Deos crederet.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΚΕΦ. α΄.

ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΙ δὲ ὡς ἤσθοντο τὸν κατάπλουν [1] τῶν δέκα νεῶν, καί τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἁρπα-

LONGI PASTORALIUM DE DAPHNIDE ET CHLOE LIBER TERTIUS.

CAP. I.

MITYLENAEI vero, ut hoſtilem illarum decem navium appulſum reſciverunt, atque ipſis nonnulli, qui ex agris

1 Sic omnes editiones & Codices praeter Florent. & Urſin. qui habent ἐπίπλουν, quod adoptavit Boden.

γῆν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν· οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ταχίστην ἐπ' αὐτοὺς ὅπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαντες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἵππασον, ὀκνοῦντες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλατταν. Ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς, ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέλας καὶ κτήματα ἥρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λῃστοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ· ταχὺ δὲ [1] ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Καὶ αὐτῷ σταδίους ὅσον ἑκατὸν ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾷ, σπονδὰς κομίζων· οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἑαλωκότων, ὡς οὐδὲν ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ

veniebant, populationem iſtam indicaverunt, indignum rati a Methymnaeis iſta pati, quanta fieri poſſet celeritate maxima adverſus illos arma movere decreverunt. Et conſcriptis tribus clypeatorum millibus, equitibus quingentis, miſerunt terra ſuum imperatorem Hippaſum, tempore hiberno maris fidem tentare non auſi. Hic igitur expeditione ſuſcepta, agros Methymnaeorum haudquaquam depopulabatur, nec greges aut bona diripiebat agricolarum atque paſtorum, ratus ſcilicet, id potius latronis, quam ducis eſſe: ſed illico ad civitatem ipſam feſtinabat, veluti portas minus cuſtoditas invaſurus. Verum illi, cum centum circiter ſtadia abeſſet ab urbe, inducias offerens occurrit praeco. Poſtquam enim Methymnaei edocti fuere a captivis, quod inſciis omnino Mitylenaeis haec omnia accidiſſent, quodque agrico-

1 Koen. ad Gregor. de Dial. p. 31 emendaverat ταχύνει δὲ, quod recepit cum Dutenſ. Villoiſ. Alii ὥρμησε, ἦγεν, ἔσπευδεν, vel ἐχίνει, vel ſimile quid deeſſe ſuſpicantur. Sed oratio pendet a ſuperiori ἐξορμηθεὶς.

καὶ ποιμένες ὑβρίζοντες [1] τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα, μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστερα· σπουδὴν [2] δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἁρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μιτυληναίοις ὁ Ἵππασος ἀποστέλλει, καίτοι γε αὐτοκράτωρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε. Καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τήν τε ἁρπαγὴν ἐκέλευσε κομίσασθαι, καὶ ἀδικήσαντα μηδὲν ἀναχωρεῖν οἴκαδε· πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἱρέσει

lae & paſtores in adoleſcentes contumelioſi, iſtorum facinorum auctores fuiſſent, ſtatim eos poenituit facti, praecipitanter magis, vel atrociter, quam prudenter, contra vicinam urbem ſuſcepti. Id autem praeſtare ſumma cum cura feſtinabant, & unice intendebant, ut, univerſa reſtituta rapina, tuto tam mari, quam terra, commercia exercerentur. Caduceatorem itaque iſtum ad Mitylenaeos Hippaſus mittit, quamquam imperator belli ſummus creatus eſſet, idque pro arbitrio ſtatuendi poteſtatem haberet. Ipſe a Methymna ad decem quaſi ſtadia caſtra metatus, mandata ab urbe ſua praeſtolabatur. Biduo interiecto nuntius adveniens illum praedam recipere, & nulla illis iniuria illata domum reverti iuſſit: nam cum illorum eſſet arbitrii pacem eligere, aut bel-

1 Magnopere arridet Villoiſoni coniectura, legentis: ὑβρίζοντας τοὺς νεανίσκους· nam illi Methymnaei iuvenes Daphim a ſuis abreptum vinculis conſtringere auſi fuerant. Atque ſic iam Amyotum legiſſe ex eius verſione videre licet. Et ſane totius orationis contextus hoc flagitare videtur.

2 Σπουδὴν, quod auctoritate trium Codd. Pariſ. nititur, recte vulgatae praetulit Villoiſ. quae eſt, σπουδὴν δὲ εἶχον.

γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὕρισκον κερδαλεωτέραν. Ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος ἀδόκητον λαβὼν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη.

β'. Γίνεται δὲ χειμὼν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος. ἐξαίφνης γὰρ πεσοῦσα χιὼν πολλὴ, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδούς· πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργούς. Λάβροι μὲν οἱ χείμαῤῥοι κατέῤῥεον· ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος· τὰ δένδρα ἐῴκει κατακλωμένοις·[1] ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγάς που καὶ ῥεύματα. οὔτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἦγεν, οὔτε αὐτὸς προῄει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον, οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο. Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον

lum, pacem utiliorem eſſe inveniebant. Porro illud Methymnaeos inter & Mitylenaeos bellum, inſperato tam initio, quam fine, accepto, ſic fuit compoſitum.

II. Verum hiems Daphnidi atque Chloae ipſo bello longe acerbior oritur. Quippe nix denſa repente lapſa omnes interclufit vias, agricolaſque omnes caſis incluſit. Rapidi torrentes pleno flumine decurrebant, glacieſque concreverat. Arbores quaſi putatae videbantur; terra univerſa cooperta, nuſquam apparebat, niſi circa ſcatebras & fluvios. Nemo itaque gregem pabulatum educebat, vel ipſe prodibat foras; ſed luculentis focis accenſis tempore gallorum cantus, alii lina verſabant & intorquebant, alii caprinos contexebant pilos, alii tendiculas avibus capiendis artificioſe conſtruebant. Tunc boves curabant in praeſepibus palea; ca-

1 Arbores, nive ramos degravante, contuſae videbantur. Eadem fere imago in Horatii I, 9, 1: *Vides, ut alta ſtet nive candidum Soracte, nec iam ſuſtineant onus ſilvae laborantes*. Non igitur opus eſt emendatione Cl. Wyttenbachii, etſi ingenioſe, λελευκωμένοις corrigentis.

τος εἵπετο Τίτυρος, πυῤῥὸν παιδίον, καὶ γλαυκὸν· λευκὸν δὲ παιδίον, καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. Ἀναπηδήσαντες οὖν συνεστεφάνουν τὸν Πᾶνα, καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυος ἐξήρτων· καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτῶν, πότον ἐποιοῦντο. Καὶ, οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον· ὡς ἔνεμον, ἡνίκα ἦσαν νέοι· ὡς πολλὰς λῃστῶν καταδρομὰς διέφυγον· ἐσεμνύνετό τις, ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος, ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας· τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν. Ὁ οὖν Δάφνις καὶ ἡ Χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδοῦναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ Θεοῦ σύριγγι χαίροντος. Ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν μεμψάμενος, καὶ ἔλαβε σύριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος. Ἡ δὲ ἦν μικρὰ πρὸς

natu minimus Tityrus comitabatur, crinibus ardentibus, caesiis oculis, candidus puellus & lasciviens, qui saltu levi veluti haedulus quidam gressus faciebat. Exsilientes igitur omnes simul Pani corollas imponebant, palmitesque de fronde pini suspendebant, atque, prope se discumbere Philetam iubentes, compotabant. Tum vero, ut facere amant senes, qui uvidi subbiberunt, varios inter se sermones miscebant: videlicet, quomodo circa iuventutis suae annos pecus pavissent, quot latronum invasiones evasissent: quidam se lupum interfecisse gloriabatur: alius se, canendo, soli dumtaxat Pani secundum esse; quae erat Philetae gloriatio. Daphnis autem & Chloë nullas non preces adhibebant, ut & cum ipsis communicare artem istam vellet, fistulaque canere in illius Dei festo, cui fistula esset in deliciis. Promittit Philetas, tametsi senectam uti iam inflando ineptam causatus, fistulamque accipit Daphnidis. Atqui

μεγάλην τέχνην, οἷα ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. πέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα. Ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν, ὥσπερ νεβρός.

κδ΄. Ὁ δὲ Λάμων ἐπηγγείλατο αὐτοῖς τὸν περὶ τῆς σύριγγος ἀφηγήσασθαι μῦθον, ὃν αὐτῷ Σικελὸς αἰπόλος [1] ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. „Αὕτη ἡ σύριγξ τὸ ἀρχαῖον [2] οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλὴ, καὶ τὴν φωνὴν μουσική. αἶγας ἔνεμεν, Νύμφαις συνέπαιζεν, ᾖδεν οἷον νῦν. Πὰν, ταύτης νεμούσης, παιζούσης, ᾀδούσης, προσελθὼν, ἔπειθεν ἐς ὅ, τι ἔχρῄζε· καὶ ἐπηγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θήσειν διδυμοτόκους. ἡ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, οὐδὲ ἐραστὴν,

ea erat exigua nimis pro arte magna, quippe quae ore pueri inflari ſoleret. Miſit igitur Tityrum, ut ſuam fiſtulam afferret, caſa inde diſtante ſtadiis decem. Is, abiecta penula, nudus, inſtar hinnuli currere geſtiit.

XXIV. Lamon autem pollicitus eſt ipſis, ſe fabulam de Syringe enarraturum, quam ipſi Siculus paſtor, mercede, hirco ſcilicet & fiſtula, adductus cecinerat. Haec fiſtula, inquit, olim non erat organum, ſed virgo forma eleganti & voce concinna. Capras paſcebat, cum Nymphis colludebat, canebat ſicuti nunc. Pan ad illam paſcentem, ludentem, canentem accedens, pellicere conatus eſt ad id, quod cupiebat, promittens ſe facturum, ut omnes caprae geminos partu ederent foetus. At illa amorem ipſius irridebat, & amaſium recipere ſe ne-

1 Hanc vocem, quae in omnibus edd. deeſt, e tribus Codd. reſtituit Dutens, approbante Villoiſono. Neque ſane recte abeſſe poteſt.

2 Elegantiſſimam hanc emendationem extudit Koenii (ad Gregor. de Dial. p. 196) ingenium, quae firmatur Amyoti verſione; *cette ſyringe n'étoit point* anciennement *un inſtrument de muſique.*

ἔφη, δέξασθαι μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὁλόκληρον. Ὁρμᾷ διώκειν ὁ Πὰν ἐς βίαν· ἡ Σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν· φεύγουσα, κάμνουσα, ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Πὰν, τοὺς δόνακας ὀργῇ ταμὼν, τὴν κόρην οὐχ εὑρὼν, τὸ πάθος μαθὼν, τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἄνισος αὐτοῖς· καὶ ἡ τότε παρθένος καλὴ νῦν ἐστι σύριγξ μουσική.„

κέ. Ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῄνει Φιλητᾶς αὐτὸν, ὡς εἰπόντα μῦθον, ᾠδῆς γλυκύτερον, καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον, καὶ αὐλῶν [1] μεγάλων, καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. Εἴκασεν ἄν τις εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν ὁ Πὰν πρῶτον

gabat, qui neque hircus neque homo integer foret. Pan cum impetu sectari incipit, vim illaturus: Syrinx & Pana & vim fugiebat. Fugiendo defessa inter arundines se abscondit, inque paludem immersa evanescit. Pan, arundinibus prae ira succisis, puella non reperta, hocce casu animadverso, organum hoc excogitat, dispares calamos cera coniungens, ad testandum, illis disparem fuisse amorem. Sic quae tunc temporis formosa fuit virgo, nunc est fistula canora.

XXV. Commodum desierat a fabulosa narratione Lamon, & ipsum collaudabat Philetas, quasi qui fabulam omni cantu suaviorem recitasset, cum affuit & Tityrus fistulam patri afferens, ingens organum, & ex ingentibus compactum calamis, quodque, ubi cera coaptatum, ibidem & aere distinctum erat. Coniectasset utique quisquam, illam esse hanc fistulam, quam Pan pri-

1 Pro καὶ αὐλῶν Villoisonus legendum coniecit καλάμων, quod & expressit Amyotus: *composé des plus grosses cannes, que l'on trouve.*

ἐπήξατο. Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς, καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι· ἔπειτα μαθὼν, ὡς ἀκώλυτον διατρέχει τὸ πνεῦμα, ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ καὶ νεανικόν· αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκούειν, τοσοῦτον ἤχει τὸ σύριγμα. Κατ' ὀλίγον δὲ τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος, καὶ πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς, ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλῃ πρέπον, οἷον αἰπολίῳ πρόσφορον, οἷον ποίμναις φίλον. Τερπνὸν ἦν τὸ ποιμενικόν· μέγα τὸ βοῶν· ὀξὺ τὸ αἰγῶν· ὅλως πάσας σύριγγας μία σύριγξ ἐμιμήσατο.

κστ'. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμενοι· Δρύας δὲ ἀναστὰς καὶ κελεύσας συρίζειν διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο. καὶ

mum compegerat. Postquam itaque Philetas surrexisset, & posuisset se in sella corpore erecto, primum quidem calamorum periculum fecit, an inspiranti dulciter sonarent; tum sentiens, spiritum sine impedimento permeare, exinde alte & iuveniliter inflavit: adeo ut quis se tibiarum concentum audire putasset; tantum edebat sonum. Paulatim vero vehementiam istam remittendo, in iucundiorem sonum convertit modulationem, omnemque artem musicam, qua pascentia regi & duci possunt armenta & pecora, ambitiose explicans & ostentans, fistula canebat, quatenus armento quadraret boum, quatenus caprarum gregi conveniret, quale gregibus esset gratum. Suavis erat ovium cantus, boum vehemens, acutus capellarum: in summa, omnes fistulas una exprimebat fistula.

XXVI. Ceteri igitur taciti iacebant, ista modulatione deliniti. At Dryas surgens, canereque iubens cantilenam Bacchicam, torculariam saltationem ipsis saltare

Longus. F

ἐῴκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι· ποτὲ δὲ φέροντι ἀῤῥίχους· εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρυς· εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους· εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. Ταῦτα πάντα οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο Δρύας καὶ ἐναργῶς, ὥστε ἐδόκουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. Τρίτος δὴ γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλόην καὶ Δάφνιν· οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες, ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος· ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο, τὴν Σύριγγα Χλόη· ὁ μὲν ἱκέτευε πείθων· ἡ δὲ ἀμελοῦσα ἐμειδία· ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε τὰς χηλὰς μιμούμενος· ἡ δὲ ἐνέφαινε τὴν κάμνουσαν ἐν τῇ φυγῇ· ἔπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν ὕλην ὡς εἰς ἕλος κρύπτεται. Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν Φιλητᾶ σύριγγα τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερὸν ὡς ἐρῶν· ἐρωτικὸν, ὡς πείθων· ἀνακλητικὸν, ὡς ἐπιζητῶν·

coepit, nunc referens vindemiantem, modo cophinos ferentem, deinde uvas calcantem, tum dolia implentem, denique bibentem muſtum. Quae omnia ita apte & perſpicue exhibuit Dryas, ut ſibi videre viderentur & vites, & prelum, & dolia, & re ipſa bibentem Dryantem. Hic ergo tertius ſenex, cum magnam ſaltando aſſecutus fuiſſet laudem, Chloën atque Daphnim eſt deoſculatus, qui ſtatim ſurgentes fabulam Lamonis ſaltant. Daphnis agebat Pana, Chloë Syringa. Ille ſuadere conando ſupplicabat; haec faſtidiendo eum deridebat. Ille biſulcas imitatus ungulas, ſummis pedum unguibus inſiſtens currebat; Chloë contra in ſilvam, quaſi in paludem, ſubducitur. Daphnis autem, arrepta illa grandi Philetae fiſtula, flebilem, ut amans, edebat cantum, amatorium, veluti ad amorem illiciens; revocatorium,

ὥστε Φιλητᾶς θαυμάσας, φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται Φιλήτας· καὶ εὔχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. Ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεὶς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν, καὶ φιλήσας ὡς ἐκ φυγῆς ἀληθινῆς εὑρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων.

κζ´. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα· καὶ αἵ τε αἶγες πλησίον τῶν προβάτων ᾔεσαν, ὅ τε Δάφνις ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης· ὥστε ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς ἀλλήλους, καὶ συνέθεντο θᾶττον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης κατελάσαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. Ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομήν· καὶ τὰς Νύμφας προτέρας, εἶτα τὸν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες, ἐσύ-

inſtar requirentis; adeo ut Phileras, admiratione percul-ſus, ſubſiliret, eumque oſcularetur, oſculatuſque donaret fiſtula, & optaret, ut ſimiliter Daphnis eam pari relinqueret ſucceſſori. Daphnis autem ſuam illam parvulam Pani ſuſpendit, & oſculatus Chloën, tanquam veram poſt fugam receptam, gregem fiſtula canendo abigebat.

XXVII. Nocte oborta, ſimul e paſtu reduxit ovium gregem Chloë, ſuae fiſtulae cantu cogens: & caprae prope aderant ovibus, & Daphnis prope Chloën incedebat. Quare ſemet in noctem multis verbis ultro citroque habitis explevere, & conſtituerunt ſequenti die maturius educere greges: atque ita fecerunt. Illuceſcente enim die, ſtatim in paſcua venerunt; & poſtquam Nymphas primum, deinde Pana ſalutaſſent, hinc ſub quercu ſedentes, fiſtula ludere coeperunt; exinde ſua-

ριττον· εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν, περιέβαλλον, κατεκλίνοντο· καὶ οὐδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. Ἐμέλησεν αὐτοῖς καὶ τροφῆς· καὶ ἔπιον οἶνον, μίξαντες γάλα. Καὶ τούτοις ἅπασι θερμότεροι γενόμενοι καὶ θρασύτεροι, πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν· καὶ κατ᾽ ὀλίγον εἰς ὅρκων πίστιν προῆλθον. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα ὤμοσεν ἐλθὼν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος ἄνευ Χλόης μηδὲ μιᾶς χρόνον ἡμέρας· ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἄντρον, τὸν αὐτὸν ἕξειν θάνατον καὶ βίον. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀφελὲς ἦν ὡς κόρῃ, ὥστε ἐξιοῦσα τοῦ ἄντρου, καὶ δεύτερον ἠξίου λαβεῖν ὅρκον παρ᾽ αὐτοῦ· ὦ Δάφνι, λέγουσα, θεὸς ὁ Πὰν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος· ἠράσθη μὲν Πίτυος, ἠράσθη δὲ Σύριγγος. παύεται δὲ οὐδέποτε Δρυάσιν ἐνοχλῶν, καὶ Ἐπιμηλίσι Νύμφαις πράγμα-

via mutuo dabant, & accipiebant: ibant in amplexus alter alterius, ſimulque decumbebant, &, nihil ultra perpetrantes, iterum ſurgebant. Nec cibi incurioſi fuerunt, potuſque illis vinum lacte mixtum. Quibus omnibus calidiores audacioresque redditi, inter ſe concertationem inſtituerunt amatoriam, & paulo poſt ad fidem iuramento ſtabiliendam proceſſerunt. Ad pinum progreſſus Daphnis, per Pana iuravit, ſe abſque Chloë ſolum in vita non manſurum ne unius quidem diei ſpatio: Chloë autem antrum ingreſſa, per Nymphas iurat, eandem cum Daphnide habituram ſe & mortem & vitam. Ea tamen Chloae, utpote puellae, erat ſimplicitas, ut antro egreſſa, denuo etiam ſibi ab illo iusiurandum putaret accipiendum: Daphni, dicens, Pan eſt Deus in amores propenſus & infidus. Amavit quippe Pinum, amavit & Syringa. Nunquam deſinit moleſtus eſſe Dryadibus, & Epimelidibus Nymphis negotium faceſſere. Ille

τα παρέχων· ὁ μὲν οὖν ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὅρκοις ἀμελήσει σε κολάσαι, κἂν ἐπὶ πλείονας ἔλθῃς γυναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγγι καλάμων. σὺ δέ μοι τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην, ἥ σε ἀνέθρεψε, μὴ καταλιπεῖν Χλόην, ἕς τ' ἂν πιστή σοι μένῃ· ἄδικον δὲ εἰς σὲ καὶ τὰς Νύμφας γενομένην, καὶ φεῦγε, καὶ μίσει, καὶ ἀπόκτεινον, ὥσπερ λύκον. Ἥδετο ὁ Δάφνις ἀπιστούμενος· καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν αἰγὸς, τῇ δὲ τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην φιλῆσαι φιλοῦσαν· κἂν ἕτερον προκρίνῃ Δάφνιδος, ἀντ' ἐκείνης αὐτὸν ἀποκτενεῖν. Ἡ δὲ ἔχαιρε, καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίους θεούς.

igitur, etiamſi non ſteteris ſacramento, quo per eum te obſtrinxeris, non curabit de te ſumere poenas, quamvis ad tot feminas, quot ſunt in fiſtula calami, acceſſeris. Tu autem mihi per caprarum hunc gregem, perque capram illam, quae te educavit, iurato, te nunquam deſerturum Chloën, dum tibi fida manebit: erga te autem & Nymphas iniuſtam fugito, odio inſectator, quin occidito tanquam lupum. Laetabatur ſibi derogata fide Daphnis; & in medio caprarum grege ſtans, & altera manu capram, altera hircum prehendens, iuravit, ſe Chloën amantem amaturum; quod ſi alium Daphnidi praeferret, pro illa ipſum eſſe ſe occiſurum. Gaudebat, fidemque adhibebat Chloë, utpote puella, & puella, quae oves paſceret, quaeque capras & oves opilionum & caprariorum proprios eſſe Deos crederet.

ΛΟΓΓΟΥ
ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ
ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΚΕΦ. α΄.

Μιτυληναιοι δὲ ὡς ᾔσθοντο τὸν κατάπλουν [1] τῶν δέκα νεῶν, καί τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἁρπα-

LONGI
PASTORALIUM
DE
DAPHNIDE ET CHLOE
LIBER TERTIUS.

CAP. I.

Mitylenaei vero, ut hostilem illarum decem navium appulsum resciverunt, atque ipsis nonnulli, qui ex agris

1 Sic omnes editiones & Codices praeter Florent. & Ursin. qui habent ἐπίπλουν, quod adoptavit Boden.

γῆν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν· οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ταχίστην ἐπ᾽ αὐτοὺς ὅπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαντες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἵππασον, ὀκνοῦντες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλατταν. Ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς, ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέλας καὶ κτήματα ἥρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λῃστοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ· ταχὺ δὲ [1] ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Καὶ αὐτῷ σταδίους ὅσον ἑκατὸν ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾷ, σπονδὰς κομίζων· οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἑαλωκότων, ὡς οὐδὲν ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ

veniebant, populationem iſtam indicaverunt, indignum rati a Methymnaeis iſta pati, quanta fieri poſſet celeritate maxima adverſus illos arma movere decreverunt. Et conſcriptis tribus clypeatorum millibus, equitibus quingentis, miſerunt terra ſuum imperatorem Hippaſum, tempore hiberno maris fidem tentare non auſi. Hic igitur expeditione ſuſcepta, agros Methymnaeorum haudquaquam depopulabatur, nec greges aut bona diripiebat agricolarum atque paſtorum, ratus ſcilicet, id potius latronis, quam ducis eſſe: ſed illico ad civitatem ipſam feſtinabat, veluti portas minus cuſtoditas invaſurus. Verum illi, cum centum circiter ſtadia abeſſet ab urbe, inducias offerens occurrit praeco. Poſtquam enim Methymnaei edocti fuere a captivis, quod inſciis omnino Mitylenaeis haec omnia accidiſſent, quodque agrico-

1 Koen. ad Gregor. de Dial. p. 31 emendaverat ταχύνει δὲ, quod recepit cum Dutenſ. Villoiſ. Alii ὥρμησε, ἦγεν, ἔσπευδεν, vel ἐχώρει, vel ſimile quid deeſſe ſuſpicantur. Sed oratio pendet a ſuperiori ἐξορμηθείς.

καὶ ποιμένες ὑβρίζοντες [1] τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα, μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστερα· σπουδὴν [2] δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἁρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μιτυληναίοις ὁ Ἵππασος ἀποστέλλει, καίτοι γε αὐτοκράτωρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε. Καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τήν τε ἁρπαγὴν ἐκέλευσε κομίσασθαι, καὶ ἀδικήσαντα μηδὲν ἀναχωρεῖν οἴκαδε· πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἱρέσει

lae & paftores in adolefcentes contumeliofi, iftorum facinorum auctores fuiffent, ftatim eos poenituit facti, praecipitanter magis, vel atrociter, quam prudenter, contra vicinam urbem fufcepti. Id autem praeftare fumma cum cura feftinabanr, & unice intendebant, ut, univerfa reftituta rapina, tuto tam mari, quam terra, commercia exercerentur. Caduceatorem itaque iftum ad Mitylenaeos Hippafus mittit, quamquam imperator belli fummus creatus effet, idque pro arbitrio ftatuendi poteftatem haberet. Ipfe a Methymna ad decem quafi ftadia caftra metatus, mandata ab urbe fua praeftolabatur. Biduo interiecto nuntius adveniens illum praedam recipere, & nulla illis iniuria illata domum reverti iuffit: nam cum illorum effet arbitrii pacem eligere, aut bel-

1 Magnopere arridet Villoifoni coniectura, legentis: ὑβρίζοντας τοὺς νεανίσκους· nam illi Methymnaei iuvenes Daphim a fuis abreptum vinculis conftringere aufi fuerant. Atque fic iam Amyotum legiffe ex eius verfione videre licet. Et fane totius orationis contextus hoc flagitare videtur.

2 Σπουδὴν, quod auctoritate trium Codd. Parif. nititur, recte vulgatae praetulit Villoif. quae eft, σπουδὴν δὲ εἶχον.

γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὕρισκον κερδαλεωτέραν. Ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος ἀδόκητον λαβὼν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη.

β'. Γίνεται δὲ χειμὼν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος. ἐξαίφνης γὰρ πεσοῦσα χιὼν πολλή, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδούς· πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργούς. Λάβροι μὲν οἱ χείμαρροι κατέρρεον· ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος· τὰ δένδρα ἐῴκει κατακλωμένοις· [1] ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγάς που καὶ ῥεύματα. οὔτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἦγεν, οὔτε αὐτὸς προῄει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον, οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο. Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον

lum, pacem utiliorem esse inveniebant. Porro illud Methymnaeos inter & Mitylenaeos bellum, insperato tam initio, quam fine, accepto, sic fuit compositum.

II. Verum hiems Daphnidi atque Chloae ipso bello longe acerbior oritur. Quippe nix densa repente lapsa omnes interclusit vias, agricolasque omnes casis inclusit. Rapidi torrentes pleno flumine decurrebant, glaciesque concreverat. Arbores quasi putatae videbantur; terra universa cooperta, nusquam apparebat, nisi circa scatebras & fluvios. Nemo itaque gregem pabulatum educebat, vel ipse prodibat foras; sed luculentis focis accensis tempore gallorum cantus, alii lina versabant & intorquebant, alii caprinos contexebant pilos, alii tendiculas avibus capiendis artificiose construebant. Tunc boves curabant in praesepibus palea; ca-

1 Arbores, nive ramos degravante, contusae videbantur. Eadem fere imago in Horatii I, 9, 1: *Vides, ut alta stet nive candidum Soracte, nec iam sustineant onus silvae laborantes.* Non igitur opus est emendatione Cl. Wyttenbachii, etsi ingeniose, λελευκωμένοις corrigentis.

σος· ὥστε ἐφ' ἑκατέραν διαθεὶς τοὺς ἀκρέμονας ὡς ἄμπελος, ἄντρου σχῆμα διὰ τῶν φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει· καὶ ὁ κόρυμβος πολὺς καὶ μέγας ὅσος βότρυς κλημάτων ἐξεκρέματο. Ἦν οὖν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χειμερινῶν ὀρνίθων, ἀπορίᾳ τῆς ἔξω τροφῆς· πολὺς μὲν κόψιχος, πολλὴ δὲ κίχλη, καὶ φάτται, καὶ ψᾶρες, καὶ ὅσον ἄλλο κιττοφάγον πτερόν. Τούτων τῶν ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας ἐξώρμησεν ὁ Δάφνις, ἐμπλήσας μὲν τὴν πήραν ὀψημάτων μεμελιτωμένων, κομίζων δὲ ἐς πίστιν ἰξὸν καὶ βρόχους. Τὸ μὲν οὖν μεταξὺ σταδίων ἦν οὐ πλέον δέκα. Οὔπω δὲ ἡ χιὼν λελυμένη, πολὺν κάματον αὐτῷ παρέσχεν· ἔρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών. Δρόμῳ οὖν πρὸς τὴν αὐλὴν ἔρχεται, καὶ ἀποσεισάμενος τῶν σκελῶν τὴν χιόνα, τούς τε βρόχους ἔστησε, καὶ τὸν ἰξὸν ῥάβδοις μακραῖς ἐπήλειψε· καὶ

erat, quae ad utramque ſuos diffundens ramos, haud ſecus ac vitis, formam antri foliis alternantibus praebebat; plurimus magnitudineque racemo par corymbus e palmitibus pendebat. Hinc iuxta hanc ingens avium hibernarum multitudo inopia victus compulſa, quem foris non inveniebat. Frequentes erant merulae, frequentes turdi, palumbes, atque ſturni, & quaecunque hederam depaſci amant volucres. Sub praetextu illius aucupii profectus eſt Daphnis, pera obſoniis mellitis repleta, & ad fidem faciendam viſcum & laqueos ſecum portans. Loci quidem intercapedo non excedebat ſtadia decem; at vero nix nondum reſoluta plurimum illi negotii faceſſebat: verum amori cuncta, ignis, aqua, immo nix ipſa Scythica, ſunt pervia. Igitur curſitando ad caſam pervenit, niveque cruribus decuſſa, laqueos collocavit, viſcumque virgis longis illevit; dehinc conſedit,

ἐκαθέζετο τὸ ἐντεῦθεν ὄρνιθας καὶ τὴν Χλόην μεριμνῶν. ἀλλ᾽ ὄρνιθες μὲν καὶ ἧκον πολλοὶ καὶ ἐλήφθησαν ἱκανοί· ὥστε πράγματα μυρία ἔσχε συλλέγων αὐτοὺς καὶ ἀποκτιννὺς, καὶ ἀποδύων τὰ πτερά.

δ΄. Τῆς δὲ αὐλῆς προῆλθεν οὐδεὶς, οὐκ ἀνὴρ, οὐ γυναίκιον, οὐ κατοικίδιος ὄρνις, ἀλλὰ πάντες τῷ πυρὶ παραμένοντες ἔνδον κατέκλειντο· ὥστε πάνυ ἠπορεῖτο ὁ Δάφνις ὡς οὐκ αἰσίοις ὄρνισιν ἐλθών· καὶ ἐτόλμα πρόφασιν σκηψάμενος ὤσασθαι διὰ θυρῶν, καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον. Πῦρ ἐναυσόμενος ἦλθον· μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν ἀπὸ σταδίου γείτονες. Ἄρτους αἰτησόμενος ἧκον· ἀλλ᾽ ἡ πήρα μεστὴ τροφῆς. Οἴνου δέομαι· καὶ μὴν χθὲς καὶ πρώην ἐτρύγησας. Λύκος με ἐδίωκε· καὶ ποῦ τὰ ἴχνη τοῦ λύκου; Θηράσων

de avibus & de Chloë follicitus. Ceterum volucres quidem & advolarunt complures, & capta fuit ipfarum fatis magna copia; adeo ut mille modis occupatus effet Daphnis eas colligendo, necando, plumis nudando.

IV. Extra tamen villam nemo prodibat, nec mas, nec femina, immo ne quidem gallina villaris; fed omnes ad ignem defidentes intus erant conclufi: ita ut animi pendens, quo fe verteret, Daphnis nefciret, veluti malis progreffus avibus; & audebat fane, modo commentitus fuiffet fpeciofam quandam rationem, foribus fefe inferre atque intrudere; ideoque fecum deliberabat, quid bene dici poffet, quod a verifimilitudine minus abhorreret. Ignem accendere volebam. Scilicet intra ftadii fpatium vicinos non habebas? Panes petiturus acceffi. Sed pera tibi plena cibi. Vino opus habeo. Atqui heri & nudius tertius vindemiafti. Lupus me perfequebatur. Et ubinam lupi veftigium? Ad aves capiendas ve-

ἀφικόμην τοὺς ὄρνιθας· τί οὖν θηράσας οὐκ ἄπεις; Χλόην θεάσασθαι βούλομαι· πατρὶ δὲ τίς καὶ μητρὶ παρθένου ὁμολογεῖ; παίδων δὴ πανταχοῦ σιωπή·[1] ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἁπάντων ἀνύποπτον. Ἄμεινον ἄρα σιγᾷν. Χλόην δὲ ἦρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἵμαρτο, ὡς ἔοικε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν.

ε'. Τοιαῦτα δή τινα διανοηθεὶς, καὶ τὰ θηραθέντα συλλαβὼν, ὥρμητο ἀπιέναι· καὶ, ὥσπερ αὐτὸν οἰκτείραντος τοῦ Ἔρωτος, τάδε γίνεται. Τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα· κρέα διῃρεῖτο, ἄρτοι παρετίθεντο,

niebam. Cum eas igitur cepisti, cur non abis? Chloën videre cupio. At enim patri & matri virginis quis hoc fateatur? Verum enimvero nihil ex his omnibus caret suspicione. Melius itaque tacere. Puerorum ubique silentium. Chloën autem tempore verno videbo, quandoquidem fata, quod videtur, hieme hanc me cernere vetant.

V. His atque id genus aliis mente agitatis, suisque, quas ceperat, avibus comprehensis, abitum moliebatur. At, velut ipsius vicem Cupido miseraretur, ista accidunt. Dryas cum suis mensae accumbebat. Carnes distribuebantur, apponebantur panes, miscebatur crater.

1 Locus haud dubie corruptus. Varia Villoisonus tentat, coni. περὶ παρθένων δὴ πανταχοῦ σιωπὴ, hoc sensu: nemo virginis parentibus confitetur, se illius videndae causa venire; sed de virginibus altum ubique silentium. Mox, cum Cod. Paris. pro παίδων offerret πταίων, malebat, inverso ordine: ὁμολογεῖ; ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἀνύποπτον· πταίων δὴ πανταχοῦ σιωπήσω. ἄμεινον ἄρα σιγᾷν· *tunc ubique offendens, semper malas excusationes afferens, silere cogar; melius igitur est me iam nunc silere.* Denique: πάντων (pro παίδων) δὴ πανταχοῦ σιωπή· ἄμεινον ἄρα σιγᾷν. Nullam tamen sibi arridere coniecturam, ingenue ipse fatetur. Nec meliora profert Iungerman. Equidem integrae sententiae iacturam ante παίδων deprehendisse mihi videor, qua novam Chloës videndae rationem cogitaverat, quam his, παίδων κ. τ. λ. tanquam parum concinnam iterum abiicit.

κρατὴρ ἐκιρνᾶτο. εἷς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἁρπάσας ἔφυγε διὰ τῶν θυρῶν. Ἀλγήσας ὁ Δρύας (καὶ γὰρ ἦν ἐκείνου μοῖρα) ξύλον ἁρπασάμενος ἐδίωκε κατ᾽ ἴχνος, ὥσπερ κύων. διώκων δὲ, καὶ κατὰ τὸν κιττὸν γενόμενος, ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα. Κρέως μὲν καὶ κυνὸς αὐτίκα ἐπελάθετο· μέγα δὲ βοήσας, Χαῖρε, ὦ παῖ, περιεπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ περιῆγεν ἔσω λαβόμενος. Μικροῦ μὲν οὖν ἰδόντες ἀλλήλους εἰς τὴν γῆν κατεῤῥύησαν· μεῖναι δὲ καρτερήσαντες ὀρθοὶ, προσηγόρευσάν τε καὶ κατεφίλησαν· καὶ τοῦτο οἱονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς τοῦ μὴ πεσεῖν ἐγένετο. Τυχὼν δὲ ὁ Δάφνις παρ᾽ ἐλπίδας καὶ φιλήματος καὶ Χλόης, τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον, καὶ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς φάττας

Interea canis unus ex pecuariis, observata dominorum incuria, raptoque carnis frustulo, proripuit se foras ex aedibus. Aegre hoc ferens Dryas, quippe ipsius portio erat, arrepto baculo illum persequebatur per vestigia, veluti alius canis; & cum persequendo iam ad hederam illam venisset, videt Daphnim suis sibi humeris captas aves imponentem, & citato gradu abire parantem. Et statim carnis & canis cura omni abiecta, alte exclamavit: Salve, puer; collumque eius invasit, & osculo dato, manu prehensum intro secum adduxit. Parum certe tum abfuit, quin se mutuo conspicientes Daphnis & Chloë in terram collapsi fuissent: obdurantes tamen erecti perstare, salutaverunt se, & osculo exceperunt; idque fulcri instar ipsis, ne caderent, fuit. Daphnis praeter spem & osculo potitus & Chloë, prope ignem assedit, & in mensam ab humeris palumbas cum merulis

ἀπεΦορτίσατο καὶ τοὺς κοψίχους· καὶ διηγεῖτο πῶς ἀσχάλλων πρὸς τὴν οἰκουρίαν, ὥρμησε πρὸς τὴν ἄγραν· καὶ ὅπως τὰ μὲν βρόχοις αὐτῶν, τὰ δὲ ἰξῷ λάβοι, τῶν μύρτων καὶ τοῦ κιττοῦ γλιχόμενα. Οἱ δὲ ἐπῄνουν τὸ ἐνεργόν· [1] καὶ ἐκέλευον ἐσθίειν, ὧν ὁ κύων κατέλιπεν. Ἐκέλευον δὲ τῇ Χλόῃ πιεῖν ἐγχέαι. καὶ ἡ χαίρουσα τοῖς τε ἄλλοις ὤρεξε, καὶ ΔάΦνιδι μετὰ τοὺς ἄλλους· ἐσκήπτετο γὰρ ὀργίζεσθαι, διότι ἐλθὼν, ἔμελλεν ἀποτρέχειν οὐκ ἰδών. Ὅμως μέντοι πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν· εἶθ' οὕτως ἔδωκεν. Ὁ δὲ, καίτοι διψῶν, βραδέως ἔπινε, παρέχων ἑαυτῷ διὰ τῆς βραδύτητος

depoſuit, referens, quo pacto pertaeſus continúo deſidere domi, venatum proruperit, & quomodo nonnullas harum laqueis, alias viſco, myrtos atque hederam appetentes, ceperit. Illi contra novum hunc Apollinem, uti non minus & ipſum longe ferientem, collaudabant, & ad edendum invitabant, quae reliqua canis fecerat; Chloae vero, ut potum infunderet, mandabant. Tum ipſa hilari facie aliis porrexit, Daphnidi autem ultimo loco poſt ceteros. Simulabat enim ſe illi ſubiratam, quod iſtuc veniens, ne quidem inviſis illis, curriculo domum reverti voluiſſet; attamen priuſquam offerret, praelibans inde aliquantulum bibit, eique ſic dedit. Ille, quantumvis ſitiens, tarde bibebat, hac mora longiorem ſibi volu-

1 Codd. fere & edd. τὸ ἑκάεργον· niſi quod unus Cod. Pariſ. offerat ἐνεργῶν, & Codd. Urſin. & Flor. ἐνεργόν. Ex iſta Codd. lectione Heinſ. apud Iungermann. legendum propoſuit, τὸν ἑκάεργον, hoc ſenſu: *laudabant eum, quod, tanquam alter Apollo, in aucupio felix fuiſſet.* Quae coniectura omnium paene Interpretum aſſenſum tulit. Recepit eam quoque Villoiſonus, cum ita plane in uno Cod. legi vidiſſet. Sed, ne illud moveam, doctrinam hanc ab iſtis hominibus admodum abhorrere, Longumque adeo hic parum decere, cur, quae vulgetur lectio, τὸ ἑκάεργον, mutari debeat, equidem nullus video. *Laudabant Daphnidis ſollertiam, qui & e longinquo, viſco & laqueo uſus, avibus inſidiaretur.* Satis commode.

μακροτέραν ἡδονήν. Ἡ μὲν δὴ τράπεζα ταχέως ἐγένετο κενὴ ἄρτων καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ περὶ τῆς Μυρταλῆς καὶ τοῦ Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτοὺς τοιούτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. καὶ τοῖς ἐπαίνοις μὲν ἥδετο, Χλόης ἀκροωμένης· ὅτε δὲ κατεῖχον αὐτὸν ὡς θύσοντες Διονύσῳ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, μικροῦ δεῖν ὑφ' ἡδονῆς ἐκείνους ἀντὶ τοῦ Διονύσου προσεκύνησεν. Αὐτίκα οὖν ἐκ τῆς πήρας προσεκόμιζε μελιτώματα πολλὰ, καὶ τοὺς θηραθέντας δὲ τῶν ὀρνίθων· καὶ τούτους ἐς τράπεζαν νυκτερινὴν ηὐτρέπιζον. Δεύτερος κρατὴρ ἵστατο, καὶ δεύτερον πῦρ ἀνεκάετο· καὶ ταχὺ μάλα νυκτὸς γενομένης, δευτέρας τραπέζης ἐνεφοροῦντο· μεθ' ἣν τὰ μὲν μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ᾄσαντες, εἰς ὕπνον ἐχώρουν, Χλόη μετὰ τῆς μητρὸς, Δρύας ἅμα Δάφνιδι. Χλόη μὲν οὖν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας

ptatem elaborans. Mensaque subito panibus carnibusque vacua reddita, qui assidebant, super Myrtale & Lamone rogitabant, & beatos eos praedicabant, qui talem senectutis suae altorem nacti essent. Et Daphnidi sane, ipsum ita laudari, audiente Chloë, erat periucundum. Cumque illum praeterea detinerent, quod postridie sacra facturi Baccho essent, parum abfuit, quin prae voluptate illos pro Baccho ipso adorasset. Ideoque confestim ex pera sua liba mellita non pauca depromsit, & captas aves; easque in coenam mensamque nocturnam apparaverunt. Secundus crater statuebatur, alterque ignis denuo accendebatur; iamque nocte quam celerrime oborta, secundis explebantur ferculis, a quibus partim enarrando fabulas, partim canendo, cubitum secedebant, Chloë cum matre, Dryas una cum Daphnide. Atqui nihil inde utilitatis ad Chloën redibat, nisi quod crastino

ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις. Δάφνις δὲ κενὴν [1] τέρψιν ἐτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνόμιζε καὶ πατρὶ συγκοιμηθῆναι Χλόης· ὥστε καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν καὶ κατεφίλει πολλάκις, ταῦτα πάντα ποιεῖν Χλόην ὀνειροπολούμενος.

στ'. Ὡς ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον, καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. Οἱ δὲ ἀναστάντες θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον, καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα, παρεσκευάζοντο τροφήν. Τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης, καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν ἕψοντος, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι, προῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός· καὶ πάλιν βρόχους στήσαντες, καὶ ἰξὸν ἐπαλείψαντες, [2] ἐθήρων πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχὴς, καὶ λόγων ὁμιλία τερπνή·

die iterum Daphnis eſſet adſpiciendus: inani gaudio ſeſe paſcebat Daphnis; ſuave namque ducebat vel cum Chloës parente una cubare; adeo ut eum quoque amplexaretur, & saepe oſcularetur, omnia nempe haec cum Chloë agere ſe ſomnians.

VI. Ut illuxit dies, frigus erat acerrimum, & vis Boreae adurebat omnia. Illi autem ſurgentes Baccho arietem mactant anniculum, nec non luculento igne accenſo, cibum apparant. Nape autem panem conficiente, & Dryante arietem elixante, otium Daphnis atque Chloë nacti, extra villam prodierunt, ubi erat hedera; iterumque pedicis poſitis, & virgis viſco illitis, vim haud ſpernendam avium ceperunt. Continuo interim mutuis fruebantur oſculis, iucundoſque ſermones ferebant:

1 Prior edit. Pariſ. coni. καινὴν, quod probabat Boden. Male.

2 Omnes Codd. & edd. ante Villoiſonum, ἀπαλείψαντες, quod in ἐπαλ. abire iuſſerunt Weſſeling. Obſſ. I, 14, Valkenar. alii.

Διὰ σὲ ἦλθον, Χλόη. — Οἶδα, Δάφνι. — Διὰ σὲ ἀπολλύω τοὺς ἀθλίους κοψίχους· τίς οὖν σοι γίνομαι; [1] μέμνησό μου. — Μνημονεύω, νὴ τὰς Νύμφας, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἥξομεν εὐθὺς, ἂν ἡ χιὼν τακῇ. — Ἀλλὰ πολλή ἐστι, Χλόη, καὶ δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ ταύτης τακῶ. — Θάῤῥει, Δάφνι· θερμός ἐστιν ὁ ἥλιος. — Εἰ γὰρ οὕτως γένοιτο, Χλόη, θερμὸς, ὡς τὸ καῖον πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν. — Παίζεις ἀπατῶν με. — Οὐ, μὰ τὰς αἶγας, ἃς σύ με ἐκέλευες ὀμνύειν.

ζ'. Ταῦτα ἀντιφωνήσασα πρὸς τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη καθάπερ ἠχὼ, καλούντων αὐτοὺς τῶν περὶ τὴν Νάπην, εἰσέδραμον, πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες· καὶ ἀπαρξάμενοι τῷ Διονύσῳ κρατῆρος, ἤσθιον,

Propter te veni, Chloë. — Scio, Daphni. — Tua causa misellas interimo merulas: in quo igitur sum apud te pretio? Sis memor mei. — Tui memini, ita me ament Nymphae, per quas aliquando antro in illo iuravi, ad quod, simulac nix resoluta fuerit, veniemus. — Verum alte cumulata iacet, Chloë; & metuo, ne ipsemet ante illam liquescam. — Esto bono animo, Daphni: sol namque fervet. — Utinam ita, mea Chloë, ferveat, quemadmodum flamma illa, meum quae adurit cor! — Iocos agis, & me decipis. — Non equidem, non per capras, per quas tu me iubebas iurare.

VII. Cum Chloë his verbis viciffim Daphnidi respondisset velut echo, ipsos vocavit Nape; & curriculo intrarunt, praeda longe uberiori, quam hesterna fuerat, reportata. Tum vero Baccho primitiis de vino libatis,

1 Admodum ingeniose Wyttenbachius haec verba: *τίς οὖν σοι γίνωμαι* (ita legendum statuit pro *γίνομαι*) Chloae tribuit hoc sensu: *Quo igitur me erga te animo affectum esse oportet?* cui Daphnis respondet: *μέμνησό μου.*

κιττῷ τὰς κεφαλὰς ἐστεφανωμένοι. καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἰακχάσαντες καὶ εὐάσαντες, προὔπεμπον τὸν Δάφνιν, πλήσαντες αὐτοῦ τὴν πήραν κρεῶν καὶ ἄρτων. Ἔδωκαν δὲ καὶ τὰς φάττας καὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν, ὡς αὐτοὶ θηράσοντες [1] ἄλλας, ἔς τ' ἂν ὁ χειμὼν μένῃ, καὶ ὁ κιττὸς μὴ λείπῃ. Ὁ δὲ ἀπῄει, φιλήσας αὐτοὺς προτέρους Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης φίλημα καθαρὸν μείνῃ. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἦλθεν ὁδοὺς ἐπ' ἄλλαις τέχναις· ὥστε μὴ παντάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν χειμῶνα ἀνέραστον.

η'. Ἤδη δὲ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης, καὶ τῆς πόας ὑπανθούσης, [2] οἵ τε ἄλλοι νομεῖς ἦγον τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων Χλόη καὶ Δάφνις, οἷα μείζονι δουλεύοντες ποιμένι. Εὐθὺς οὖν δρόμος ἦν ἐπὶ τὰς

epulabantur, capita redimiti hedera. Utque tempus fuit, Bacche & Evoë clamato, Daphnim dimiſerunt, ipſius pera carnibus & panibus prius repleta. Dederunt & illi palumbes ac turdos, Lamoni & Myrtalae afferendos, tanquam ipſi alios capturi, dum quidem hiems maneret, nec hedera deficeret. Daphnis itaque ſic abiit, oſculatus ceteros priores, quam Chloën, quo huius ſuavium purum illibatumque ſibi ſervaretur. Aliaſque ſaepe ad eos profectus eſt, alias atque alias rationes excogitando; ita ut ipſis non omnino invenuſta hiems effluxerit.

VIII. Ineunte iam vere, cum nix reſoluta, terraque detecta eſſet, & herbae vireſcerent, paſtores ceteri greges in paſcua educebant, & ante alios Chloë & Daphnis, utpote longe potentiori ſervientes paſtori. Illico

1 Plenius Cod. Pariſ. θηράσοντες ἄλλοτε ἄλλας, unde in textum admiſere Dutens & Villoiſ.

2 Ita Codd. Pariſ. & Urſ. Reliqui verbo ſimplici: ἀνθούσης. Sed alterum aptius.

Νύμφας καὶ τὸ ἄντρον· ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Πάνα, καὶ τὴν πίτυν· εἶτα ἐπὶ τὴν δρῦν, ὑφ' ἣν καθίζοντες καὶ τὰς ἀγέλας ἔνεμον, καὶ ἀλλήλους κατεφίλουν. ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη, στεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς· τὰ δὲ ἄρτι ὁ ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν· ὅμως δὲ εὑρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλὶς, καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα. Ἡ μὲν Χλόη καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν τινῶν γάλα νέον·[1] καὶ τοῦτο, στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, κατέσπεισαν. Ἀπήρξαντο καὶ σύριγγος, καθάπερ τὰς ἀηδόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες· αἱ δὲ ὑπεφθέγγοντο ἐν ταῖς λόχμαις, καὶ τὸν Ἴτυν κατ' ὀλίγον ἠκρίβουν, ὥσπερ ἀναμιμνησκόμεναι τῆς ᾠδῆς ἐκ μακρᾶς σιωπῆς.

igitur curſus ad Nymphas & antrum dirigitur: illinc ad Pana & pinum: deinde ad quercum, ſub qua ſedentes & greges paſcebant, & ſeſe invicem oſculabantur. Conquiſiverunt & flores, coronis ornare Deos volentes. Hos autem vix Zephyrus miti aura alendo, ſolque ſuo calore fovendo, educere incipiebant: tamen iam illis inventae ſunt violae, narciſſus, & anagallis, & ceterae veris primitiae. Chloë etiam & Daphnis caprarum oviumque lac ceperunt, idque, coronando ſimulacra, Diis libavere. Quin & fiſtulae primitias ſolverunt, tanquam luſcinias ad cantum provocantes, quae ex fruticetis & virgultis reſonabant, Itynque paulatim accurate exprimebant, veluti poſt longum ſilentium cantum

1 Oratio ſcabra, & parum concinna h. l. Naturalis ordo ita poſtulabat: Καὶ τούτοις στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, ἡ μὲν Χλόη ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ οἰῶν τινῶν γάλα νέον κατέσπεισαν. Ita fere in Cod. ſuo legiſſe videtur Amyot. niſi quod illa ἡ μὲν Χλόη καὶ ὁ Δάφνις omiſerit, quae & recte abeſſe poſſunt. Iungerm ſupplendum cenſebat poſt γάλα νέον v. ἔλαβον. Nec melius Villoiſ. qui τινῶν in ἔπινον mutare geſtiebat.

Ἐβληχήσατό που καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν που καὶ ἄρνες· καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες [1] αὐτοὺς, τὴν θηλὴν ἔσπασαν· τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κριοὶ καταδιώκοντες, καὶ καμάτῳ [2] στήσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. Ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἶγας ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν· καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε, μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαθών.

θ'. Καὶ γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα· οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκάοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβο-

memoria repetentes. Alibi etiam grex balabat, alibi & ſaltu laſciviebant agni, & matribus ſeſe ſubſternentes, mammam premebant. Quae vero nondum pepererant, haſce arietes perſequentes, alius aliam ſubiectam & ſuppoſitam inibat. Hirci etiam ſectabantur capras, inque illas laſciviores faciebant ſaltus, deque capellis pugnabant, & unuſquiſque ſuas habebat, & ſollicite curabat, ne quis moechus clam eas adoriretur.

IX. Huiuſmodi ſpectacula videntes vel ipſi ſenes, ad venerem irritati fuiſſent; illi vero & iuvenes, & praeterea prurientes, ac in aetatis fervore conſtituti, quique iam pridem amatorias appetebant voluptates, hiſce auditis inflammabantur, hiſce viſis intabeſcebant, & ipſi aliquid requirebant, quod oſculo amplexuque praeſtan-

1 Moll. coni. ὑποχαλύψαντες, quod aſſumſit Dutens; temere.

2 Codd. tres Pariſ. cum Flor. & Urſ. κάτω στήσαντες, eaque lectio Valkenarii & Villoiſoni aſſenſum tulit. Reliqui cum Amyoto vulgatum καμάτῳ στήσαντες & ipſum ſatis probum praeferunt. Similiter paulo poſt in eadem re: οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες. Quare nihil mutandum cenſui.

λῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. Οἷα γοῦν ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ,[1] πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε,[2] καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. ᾔτει δὴ τὴν Κλόην χαρίσασθαί οἱ πᾶν ὅσον βούλεται, καὶ γυμνὴν γυμνῷ συγκατακλιθῆναι μακρότερον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φιλητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦον φάρμακον. Τῆς δὲ πυνθανομένης, τί πλέον ἐστὶ φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως, καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγκατακλινείς; τοῦτο, εἶπεν, ἃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς ὄϊς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἶγας. Ὁρᾷς, ὡς μετὰ τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκεῖναι ἔτι

tius foret: tum praecipue Daphnis, quippe qui per hiemem domi servando & nihil agendo adolevisset, iam ad oscula impatientius ferebatur, & ad complexus lascivius gestiebat, eratque in omni re venerea plus solito curiosior & audacior. Petebat sane a Chloë, ut in omnibus, quae vellet, sibi morem gereret, suique copiam ipsi faceret, nudaque cum nudo longius, quam antea consueverant, concumberet: illud dicens adhuc desiderari iuxta ea, quae praeceperat Philetas, tanquam unicum sedando amori remedium. Chloae sciscitanti, quid amplius esset osculo, amplexu & concubitu ipso, quidve statuisset patrare nudus nudae incumbendo: Illud, inquit, quod arietes ovibus, quod hirci capris faciunt. Vides, ut, hoc opere peracto, nec hae postea il-

1 Pro ἀσχολίᾳ Wyttenbach. legendum coni. σχολῇ vel ἀμελείᾳ. Villoif. vero, ἀεργίᾳ, iuxta Bionis: χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίᾳ τε καὶ ὕπνῳ.

2 Ita legendum ex praestantissima Toupii (Emend. in Suidam P. III, p. 137) coniectura, quem docte de h. v. agentem vide sis. Vulgo legitur ἐσκυτάλιζε, pro quo Heins. & Iungermann. reponi volebant ἐσκυλάκιζε. Mollus vero, ἐσκύζα λίαν, pessime.

φεύγουσιν αὐτοὺς, οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες· ἀλλ' ὥσπερ κοινῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται; Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρόν. Εἶτ' οὐχ ὁρᾷς, ὦ Δάφνι, τὰς αἶγας καὶ τοὺς κριοὺς καὶ τοὺς τράγους, καὶ τὰς ὄϊς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν· οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι; σὺ δέ με ἀξιοῖς συγκατακλιθῆναι, καὶ ταῦτα γυμνήν; καίτοί γε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι; Πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεὶς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα, ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτὴν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τα ἔρωτος ἔργα.

ι'. Ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας,

los refugiant, nec illi has insectando se postea fatigent; sed communi deinceps veluti fruantur voluptate, atque una pascantur. Dulce quid, ut videtur, hoc opus habet, atque amoris vincit amaritudinem. Quid? an non vides, Daphni, capras & hircos, sicuti arietes & oves, quemadmodum recti illi faciant, & rectae contra istae patiantur; alteri nempe insilientes, alterae vero dorso impositos admittentes? Tu tamen a me petis, ut una recumbam, idque nuda? Atqui illae me, licet vestibus amicta, quanto sunt hirsutiores? Paret Daphnis, & concumbens cum ea, diu iacuit; nesciusque quidquam eorum agere, quorum gratia tanto libidinis impetu concitabatur, illam erigit, & a tergo, hircos imitando, illi adhaesit. At multo magis animi pendens, ploravit sedens. quod arietibus rudior rerum amatoriarum esset.

X. Erat autem ipsi vicinus quidam, proprii agelli cul-

Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τούτῳ γυναίκιον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὡραῖον, καὶ ἀγροικίας ἁβρότερον· τούτῳ Λυκαίνιον ὄνομα ἦν. Αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα, καὶ δή ποτε λοχήσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου· εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ. Πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἴς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν, ὅσα εἶπον· πάντα εἶδεν, ὅσα ἔπραξαν· οὐκ

tor, nomine Chromis, aetatis iam ad feneƈtutem vergentis. Hic uxorem ex oppido duxerat, iuvenculam, nec non formofam, atque feminis rufticis venuftiorem, cui nomen Lycaenium. Haec quotidie Daphnim confpicata, mane ad pafcua capras fuas, noƈtu e pafcuis abigentem, donis illum inefcando fibi conciliare amatorem concupivit. Aliquando foli infidiata, fiftulam ipfi, mel in favis, peramque de pelle cervina donavit. Quidquam tamen eloqui verebatur, cum Daphnidis erga Chloën amorem facile conieƈtaret; ipfum namque totum puellae addiƈtum videbat: quod antea quidem ex nutibus & rifu poterat intelligere; tunc temporis vero mane, apud Chromin fingens fe ad vicinam ire puerperam, a tergo illos eft infecuta, & in frutetum quoddam denfum irrependo fefe abdidit, ne confpici poffet, ficque omnia, quae dixerunt, audivit, omnia, quae

ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἥκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾶταί τι τοιόνδε. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα Λάβα [1] τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα, φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ [2] ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται, καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην· „Σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι, τὴν ἀθλίαν. ἐκ γάρ μοι τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψηλὴν κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τήνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς

patrarunt, vidit; ne flens quidem Daphnis illam latuit. Quare vicem horumce miserorum dolens, rataque, geminam sibi oblatam occasionem, cum salutis ipsorum inveniendae, tum suae libidinis explendae, tale quid comminiscitur. Postridie eius diei fingens, quasi iterum ad coniugem Labae parturientem itaret, ad quercum aperte, sub qua Chloë atque Daphnis sedebant, accedit, accurateque animi consternationem prae se ferens: Serva me, inquit, Daphni, miseram; etenim ex anseribus mihi, qui numero viginti erant, unum, eumque optimum, eripuit aquila, quem tamen, magno scilicet onere pressa, non potuit alte evolando in solitam illam excelsam petram deportare, sed in hancce humilem silvam cum eo decidit. Tu itaque, per Nymphas

1 Ita corr. Toup. in Addend. ad Theocr. p. 397, ut Longus, ut passim, etiam hic alludat ad Theocr. XIV, 24: Λάβα τοῦ γείτονος υἱός. Sed Tollius Doricum illud Theocriti in Λάβων mutatum volebat. Vulgata tamen defensorem nacta est Albertum ad Hesych. T. II, p. 406, qui per parenthesin τὸ λαβὼν, *praetextum*, *causam*, n. γυναῖκα τίκτουσαν, intelligit. Paulo durius.

2 Villois. cum Wyttenbach. corr. ὑφ' ᾗ, citra necessitatem, puto.

ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα· μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν· μὴ δὲ περιίδῃς ἀτελῆ μου τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. Τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀετὸν ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρίφους ἁρπάσει. Τὴν δὲ ἀγέλην τέως φρουρήσει Χλόη. πάντως αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἶγες ἀεί σοι συννέμουσαν.,,

ιά. Οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις, εὐθὺς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ· ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης. καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότατον ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτόν· ,,Ἐρᾷς, εἶπε, Δάφνι, Χλόης, καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ παρὰ τῶν Νυμφῶν. δι' ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χθιζά σου αἱ Νύμφαι διηγήσαντο δάκρυα· καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι διδαξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. Τὰ δέ ἐστιν οὐ φιλήματα καὶ περιβολὴ, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἀλλὰ

& Pana illum oro, hanc ingreffus filvam, meum mihi ferva anferem, fola enim intrare non aufim, neve finas anferum meorum numerum fic imminui. Fortaffe & aquilam hanc ipfam interimes, neque amplius tam multos vobis agnos haedofque rapiet. Ad cuftodiam gregis interea relinquetur Chloë: omnino illam capellae norunt, tanquam perpetuam tibi in pafcendo fociam.

XI. Daphnis, nihil futurorum fufpicatus, furgit e veftigio, & fumto pedo Lycaenium pone fequitur, quae illum quam longiffime a Chloë abducebat. Cumque iam, qua filva erat denfiffima, veniffent, iuffo illo federe iuxta fontem; Amas, inquit, Daphni, Chloën; idque hac nocte ex Nymphis refcivi. Hae mihi in fomniis hefternas tuas lacrimas expofuere, atque iufferunt, ut te res amatorias edocendo, fervarem. Haec autem non funt fuavia, & amplexus, & qualia faciunt arietes hir-

ταῦτα πηδήματα καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα. πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. Εἰ δή σοι φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν, καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι, παράδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητήν· ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς Νύμφαις ἐκείναις διδάξω.„ Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ᾽ ἡδονῆς, ἀλλ᾽ ἅτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος, ἐρῶν καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἱκέτευεν, ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι᾽ ἧς, ὃ βούλεται, δράσει Χλόην· καὶ ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεσθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἁπαλοὺς πρωτοῤῥύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Εὑροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν, οἵαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς, ὡς

cique, ſed ſaltus hi longe illis dulciores; habent enim longioris temporis voluptatem. Quod ſi tibi collibitum fuerit hiſce liberari malis, & experimentum capere voluptatis ac ſuavitatis diu vobis quaeſitae, age, temet mihi iucundum praebe diſcipulum; ego te, in harumce Nympharum gratiam, informabo. Prae voluptate amplius ſibi non temperavit Daphnis; ſed, utpote ruſticus, caprariuſque, amans & adoleſcens, ad genua provolutus, ſupplex oravit Lycaenium, ut quam primum hanc ipſum doceret artem, cuius beneficio, quod vellet, faceret Chloae; & veluti magnam vereque coelo demiſſam rem accepturus eſſet, cum haedum ſe illi largiturum, tum caſeolos tenellos de primo lacte factos, immo ipſam quoque capram, pollicitus eſt. Quare Lycaenium, ubi advertit tam prolixam caprarii liberalitatem, qualem non exſpectaſſet, coepit Daphnim ad iſtum modum inſtituere. Iuſſit illum, ut ſe habebat, iuxta ſe

ἴχει, καὶ φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε· τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιηγάγετο ξένον· αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον.

ιβ'. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην, ὥρμησε τρέχειν ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾷν αὐτίκα· καθάπερ δεδοικὼς μὴ βραδύνας ἐπιλάθοιτο· ἡ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ὧδε· „Ἔτι καὶ ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν, ὦ Δάφνι. Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνου-

sedere, nec non oscula figere, qualia & quot consueverat, simul & inter basiandum ruere in amplexus, seseque humi reclinare. Ut ergo sedit, & basiavit, atque reclinato corpore iacuit, ipsa iam edocta eum ad patrandum non solum fortem esse, verum etiam libidine turgere, ab reclinatione in latus facta ipsum erexit, seseque tum perite substernens, illum ad viam diu quaesitam direxit; deinde non ultra peregrinum istum circumduxit, ipsa natura, quod porro agendum restabat, docente.

XII. Peracta tandem hacce amatoria informatione, Daphnis, qui pastoralem adhuc haberet mentem, statim ad Chloën cursum instituit, & quaecunque didicisset, statim exsequi parat, tanquam veritus, ne si paulisper moratus esset, illud ipsum oblivioni traderet. Verum Lycaenium ipsum inhibuit, sic locuta: Insuper ista quoque te discere oportet, Daphni. Ego, quae sum mu-

σα πέπονθα νῦν οὐδέν· πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευσε, μισθὸν τὴν παρθενίαν λαβών· Χλόη δὲ συμπαλαίουσά σοι ταύτην τὴν πάλην, οἰμώξει καὶ κλαύσεται, καὶ αἵματι κείσεται πολλῷ καθάπερ πεφονευμένη. ἀλλὰ σὺ τὸ αἷμα μὴ φοβηθῇς, ἀλλ' ἡνίκα ἂν πείσῃς αὐτήν σοι παρασχεῖν, ἄγαγε αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, ἵνα, κἂν βοήσῃ, μηδεὶς ἀκούσῃ· κἂν δακρύσῃ, μηδεὶς ἴδῃ· κἂν αἱμαχθῇ, λούσηται τῇ πηγῇ. καὶ μέμνησο, ὅτι σε ἄνδρα ἐγὼ πρὸ Χλόης πεποίηκα.„

ιγ'. Ἡ μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα ὑποθεμένη, κατ' ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν, ὡς ἔτι ζητοῦσα τὸν χῆνα· ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρημένα, τῆς μὲν προτέρας ὁρμῆς ἀπήλλακτο· διοχλεῖν δὲ τῇ Χλόῃ περιττότερον ὤκνει φιλήματος καὶ περιβολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτὴν ὡς πρὸς πολέμιον, μήτε δακρύ-

lier, nihil nunc paſſa fui inſolens; olim namque me haec vir alius docuit, pro mercede virginitate mea accepta. Chloë autem ubi tecum in hac palaeſtra colluctata fuerit, plorabit eiulabitque; immo iacebit haud ſecus ac vulnerata, multo manans ſanguine. Verum non eſt, quod cruorem timeas; ſed quando illam perſuaſeris, ut tibi morem gerat, tunc tu illam in hunc adducito locum, ubi, ſi forte clamaverit, nemo audiat, ſi lacrimata fuerit, nemo videat, ſi cruore foedata fuerit, fonte ſe abluat; nec unquam oblivioni trade, quod ego te ante virum, quam Chloë, fecerim.

XIII. Hiſce igitur Lycaenium praeceptis traditis ad alteram ſilvae partem ſeceſſit, veluti ſuum etiamnum anſerem quaeſitura; Daphnidi autem, dicta illa mente agitanti, prior ille impetus deferbuerat, verebaturque ullum Chloae faceſſere negotium ultra oſculum amplexumque, cavens, ne vel illa veluti hoſte conſpecto cla-

σαι ὡς ἀλγοῦσαν, μήτε αἱμαχθῆναι καθάπερ πεφονευμένην. ἀρτιμαθὴς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα· καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ἄρα ἐκ μόνου τραύματος αἷμα γίνεται. Γνοὺς δὲ τὰ συνήθη τέρπεσθαι μετ' αὐτῆς, ἐξέβη τῆς ὕλης· καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκάθητο στεφανίσκον ἴων πλέκουσα, τόν τε χῆνα τῶν τοῦ ἀετοῦ ὀνύχων ἐψεύσατο ἐξαρπάσαι, καὶ περιθεὶς ἐφίλησεν, οἷον ἐν τῇ τέρψει Λυκαίνιον· τοῦτο γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. Ἡ δὲ τὸν στέφανον ἐφήρμοσεν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὴν κόμην ἐφίλησεν, ὡς τῶν ἴων κρείττονα. Καὶ πήρας προκομίσασα [1] παλάθης μοῖραν, καὶ ἄρτους τινὰς, ἔδωκε φαγεῖν· καὶ ἐσθίοντος ἀπὸ τοῦ στόματος ἥρπαζε, καὶ οὕτως ἤσθιεν ὥσπερ νεοττὸς ὄρνιθος.

maret, vel tanquam dolore affecta fleret, vel ſanguine foedaretur tanquam contrucidata. Non ita dudum namque periculum fecerat ipſe, a Methymnaeis plagis affectus; ideoque a ſanguine abhorrebat, ſanguinemque de ſolo vulnere ſequi opinabatur. Itaque cum conſtituiſſet ſe cum illa conſueto modo oblectare, ſilva exceſſit; atque progreſſus ad locum, ubi ſedebat corollam ex violis contexens, anſerem illum aquilae ex unguibus abs ſe extortum mentitus eſt, illique circumfuſus baſiavit, uti Lycaenium in illo ſuavi ludo; illud quippe, utpote extra periculi aleam poſitum, licebat. Illa vero capiti eius fertum aptavit, comamque, utpote violis longe praeſtantiorem, oſculata eſt; deque pera caricanae maſſae portionem & panes aliquot depromtos porrexit eſum, atque veſcentis ab ore illa rapiens, inſtar aviculae pulli edebat.

1 Omnes fere libri: *προσκομίσασα*. Alterum tamen habet Cod. Urſ. uti & legendum coni. Hemſterh. in Miſcell. Obſſ. Vol. V, T. III, p. 58. Huetius auctor eſt, legi quoque: *καὶ ἐκ πήρας πρὸς παλάθης μοῖραν*, quod eſſet: *praeter portionem maſſae ficuum panes etiam e pera depromtas praebuit.* Sane *πρὸς παλάθης* liquido exſtat in tribus Codd. Pariſ.

ιδ´. Ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον φιλούντων ὢν ἤσθιον, ναῦς ἁλιέων ὤφθη παραπλέουσα. ἄνεμος μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, καὶ ἐρέττειν ἐδόκει· καὶ ἤρεττον ἐῤῥωμένως. ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν διασώσασθαι τῶν τινι πλουσίων.[1] Οἷον οὖν εἰώθασι ναῦται δρᾷν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κἀκεῖνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον· εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χορὸς, ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἠφανίζετο ἡ βοὴ χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν ἀέρα· ἐπεὶ δὲ ἄκρᾳ τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μηνοειδῆ καὶ κοῖλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοὴ, σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων

XIV. Dum edunt ipsi, crebriusque oscula ingerunt, quam escam, navis quaedam piscatoria, quae oram legebat, visa fuit. Nullus erat ventus, & malacia altaque erat maris tranquillitas. Remigare itaque visum, remisque valide incumbentes festinabant recens captos pisces cuidam ex opulentis civibus in urbem vivos afferre. Quod igitur facere amant nautae ad laborem fallendum, hoc idem illi egerunt, dum remos attollebant: unus inter ipsos hortator nauticos faciebat modos; reliqui, sicuti chorus, una voce conclamantes, per certa intervalla, ipsius vocem excipiebant. Quamdiu itaque in aperto mari haec fiebant, evanescebat clamor, per auras videlicet voce diffusa; at postquam promontorium subierunt, inque sinum lunatim flexuosum & concavum ingressi fuerunt, ibi ut fortior exaudiebatur vox, ita clara in continentem excidebant celeusmatum car-

1 Debetur haec lectio Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 82, cum inficete Codd. & edd. legant τῶν τισιν πλουσίων.

ᾄσματα. κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ αὐλὼν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν Φωνὴν ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν Φωνὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγίνετο ἄκουσμα τερπνόν. Φθανούσης τῆς ἀπὸ τῆς θαλάττης Φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς Φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξ. το. Ὁ μὲν οὖν ΔάΦνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ θαλάττῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπετο τῇ νηῒ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ, καὶ ἐπειρᾶτό τινα διασώσασθαι τῶν ᾀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. Ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν θάλατταν ἀπέβλεπε τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεΦε ζητοῦσα τοὺς ἀντιΦωνοῦντας. Καὶ ἐπεὶ παραπλευσάντων ἦν κἀν τῷ αὐλῶνι σιγὴ, ἐπυνθάνετο τοῦ

mina. Cava namque convallis campo ſubiecta clamorem illum in ſe velut organum quoddam recipiebat, & omnium, quae proferebantur, aemulam reddebat vocem; ſeparatim videlicet remorum ſtrepitum, ſeparatim etiam clamorem iſtum nauticum reddebat, & erat iucundum auditu. Praevertente a mari ſono, ex terra ſonus tanto deſinebat ſerior, quanto tardior inceperat. Daphnis igitur non ignarus, quid ageretur, animum ad mare ſolum advertit, delectatus navigio terram ocius volucre praeterlabente, tentabatque conſervare ex his cantiunculis quaſdam, quas ſua deinde caneret fiſtula. Chloë autem, tum primum illam, quae Echo appellatur, experta, modo mare reſpiciebat, dum nautae ſuum celeuſma canebant, modo in ſilvam oculos avertebat, quaerens eos, qui clamore reſponderent. Poſtquam autem praeternavigaſſent, & tunc in convalle ſilentium factum fuiſſet, ex Daphnide percontabatur, num a ter-

Ἐβληχήσατό που καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν που καὶ ἄρνες· καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες [1] αὐτοὺς, τὴν θηλὴν ἔσπασαν· τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κριοὶ καταδιώκοντες, καὶ καμάτῳ [2] στήσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. Ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἶγας ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν· καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε, μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαθών.

θ'. Καὶ γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα· οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκάοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβο-

memoria repetentes. Alibi etiam grex balabat, alibi & ſaltu laſciviebant agni, & matribus ſeſe ſubſternentes, mammam premebant. Quae vero nondum pepererant, haſce arietes perſequentes, alius aliam ſubiectam & ſuppoſitam inibat. Hirci etiam ſectabantur capras, inque illas laſciviores faciebant ſaltus, deque capellis pugnabant, & unuſquiſque ſuas habebat, & ſollicite curabat, ne quis moechus clam eas adoriretur.

IX. Huiuſmodi ſpectacula videntes vel ipſi ſenes, ad venerem irritati fuiſſent; illi vero & iuvenes, & praeterea prurientes, ac in aetatis fervore conſtituti, quique iam pridem amatorias appetebant voluptates, hiſce auditis inflammabantur, hiſce viſis intabeſcebant, & ipſi aliquid requirebant, quod oſculo amplexuque praeſtan-

1 Moll. coni. ὑποκαλύψαντες, quod aſſumſit Dutens; temere.

2 Codd. tres Pariſ. cum Flor. & Urſ. κάτω στήσαντες, eaque lectio Valkenarii & Villoiſoni aſſenſum tulit. Reliqui cum Amyoto vulgatum καμάτῳ στήσαντες & ipſum ſatis probum praeferunt. Similiter paulo poſt in eadem re: οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες. Quare nihil mutandum cenſui.

λῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. Οἷα γοῦν ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ,[1] πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε,[2] καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. ᾔτει δὴ τὴν Κλόην χαρίσασθαί οἱ πᾶν ὅσον βούλεται, καὶ γυμνὴν γυμνῷ συγκατακλιθῆναι μακρότερον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φιλητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦον φάρμακον. Τῆς δὲ πυνθανομένης, τί πλέον ἐστὶ φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως, καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγκατακλινείς; τοῦτο, εἶπεν, ἃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς ὄϊς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἶγας. Ὁρᾷς, ὡς μετὰ τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκεῖναι ἔτι

tius foret: tum praecipue Daphnis, quippe qui per hiemem domi servando & nihil agendo adolevisset, iam ad oscula impatientius ferebatur, & ad complexus lascivius gestiebat, eratque in omni re venerea plus solito curiosior & audacior. Petebat sane a Chloë, ut in omnibus, quae vellet, sibi morem gereret, suique copiam ipsi faceret, nudaque cum nudo longius, quam antea consueverant, concumberet: illud dicens adhuc desiderari iuxta ea, quae praeceperat Philetas, tanquam unicum sedando amori remedium. Chloae sciscitanti, quid amplius esset osculo, amplexu & concubitu ipso, quidve statuisset patrare nudus nudae incumbendo: Illud, inquit, quod arietes ovibus, quod hirci capris faciunt. Vides, ut, hoc opere peracto, nec hae postea il-

1 Pro ἀσχολίᾳ Wyttenbach. legendum coni. σχολῇ vel ἀμελείᾳ. Villoif. vero, ἀεργίᾳ, iuxta Bionis: χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίᾳ τε καὶ ὕπνῳ.

2 Ita legendum ex praestantissima Toupii (Emend. in Suidam P. III, p. 137) coniectura, quem docte de h. v. agentem vide sis. Vulgo legitur ἐσκυτάλιζε, pro quo Heinf. & Iungermann. reponi volebant ἐσκυλάκιζε. Mollus vero, ἐσκύζα λίαν, pessime.

φεύγουσιν αὐτοὺς, οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες· ἀλλ᾽ ὥσπερ κοινῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται; Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρόν. Εἶτ᾽ οὐχ ὁρᾷς, ὦ Δάφνι, τὰς αἶγας καὶ τοὺς κριοὺς καὶ τοὺς τράγους, καὶ τὰς ὄϊς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν· οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι; σὺ δέ με ἀξιοῖς συγκατακλιθῆναι, καὶ ταῦτα γυμνήν; καίτοί γε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι; Πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεὶς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα, ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτὴν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τα ἔρωτος ἔργα.

ι'. Ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας,

los refugiant, nec illi has insectando se postea fatigent; sed communi deinceps veluti fruantur voluptate, atque una pascantur. Dulce quid, ut videtur, hoc opus habet, atque amoris vincit amaritudinem. Quid? an non vides, Daphni, capras & hircos, sicuti arietes & oves, quemadmodum recti illi faciant, & rectae contra istae patiantur; alteri nempe insilientes, alterae vero dorso impositos admittentes? Tu tamen a me petis, ut una recumbam, idque nuda? Atqui illae me, licet vestibus amicta, quanto sunt hirsutiores? Paret Daphnis, & concumbens cum ea, diu iacuit; nesciusque quidquam eorum agere, quorum gratia tanto libidinis impetu concitabatur, illam erigit, & a tergo, hircos imitando, illi adhaesit. At multo magis animi pendens, ploravit sedens, quod arietibus rudior rerum amatoriarum esset.

X. Erat autem ipsi vicinus quidam, proprii agelli cul-

Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τούτῳ γυναίκιον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὡραῖον, καὶ ἀγροικίας ἀβρότερον· τούτῳ Λυκαίνιον ὄνομα ἦν. Αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα, καὶ δή ποτε λοχήσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου· εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ. Πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἴς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν, ὅσα εἶπον· πάντα εἶδεν, ὅσα ἔπραξαν· οὐκ

tor, nomine Chromis, aetatis iam ad fenectutem vergentis. Hic uxorem ex oppido duxerat, iuvenculam, nec non formofam, atque feminis rufticis venuftiorem, cui nomen Lycaenium. Haec quotidie Daphnim confpicata, mane ad pafcua capras fuas, noctu e pafcuis abigentem, donis illum inefcando fibi conciliare amatorem concupivit. Aliquando foli infidiata, fiftulam ipfi, mel in favis, peramque de pelle cervina donavit. Quidquam tamen eloqui verebatur, cum Daphnidis erga Chloën amorem facile coniectaret; ipfum namque totum puellae addictum videbat: quod antea quidem ex nutibus & rifu poterat intelligere; tunc temporis vero mane, apud Chromin fingens fe ad vicinam ire puerperam, a tergo illos eft infecuta, & in frutetum quoddam denfum irrependo fefe abdidit, ne confpici poffet, ficque omnia, quae dixerunt, audivit, omnia, quae

ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἥκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾶταί τι τοιόνδε. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα Λάβα [1] τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα, φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ [2] ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται, καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην· „Σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι, τὴν ἀθλίαν. ἐκ γάρ μοι τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψηλὴν κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τήνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς

patrarunt, vidit; ne flens quidem Daphnis illam latuit. Quare vicem horumce miserorum dolens, rataque, geminam sibi oblatam occasionem, cum salutis ipsorum inveniendae, tum suae libidinis explendae, tale quid comminiscitur. Postridie eius diei fingens, quasi iterum ad coniugem Labae parturientem itaret, ad quercum aperte, sub qua Chloë atque Daphnis sedebant, accedit, accurateque animi consternationem prae se ferens: Serva me, inquit, Daphni, miseram: etenim ex anseribus mihi, qui numero viginti erant, unum, eumque optimum, eripuit aquila, quem tamen, magno scilicet onere pressa, non potuit alte evolando in solitam illam excelsam petram deportare, sed in hancce humilem silvam cum eo decidit. Tu itaque, per Nymphas

1 Ita corr. Toup. in Addend. ad Theocr. p. 397, ut Longus, ut passim, etiam hic alludat ad Theocr. XIV, 24: Λάβα τοῦ γείτονος υἱός. Sed Tollius Doricum illud Theocriti in Λάβου mutatum volebat. Vulgata tamen defensorem nacta est Albertum ad Hesych. T. II, p. 406, qui per parenthesin τὸ λαβὴν, *praetextum*, *causam*, n. γυναῖκα τίκτουσαν, intelligit. Paulo durius.

2 Villois. cum Wyttenbach. corr. ὑφ' ᾗ, citra necessitatem, puto.

ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα· μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν· μὴ δὲ περιίδῃς ἀτελῆ μου τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. Τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀετὸν ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρίφους ἁρπάσει. Τὴν δὲ ἀγέλην τέως φρουρήσει Χλόη. πάντως αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἶγες ἀεί σοι συννέμουσαν.„

ια´. Οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις, εὐθὺς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ· ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης. καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότατον ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτόν· „Ἐρᾷς, εἶπε, Δάφνι, Χλόης, καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ παρὰ τῶν Νυμφῶν. δι' ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χθιζά σου αἱ Νύμφαι διηγήσαντο δάκρυα· καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι διδαξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. Τὰ δέ ἐστιν οὐ φιλήματα καὶ περιβολὴ, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἀλλὰ

& Pana illum oro, hanc ingreſſus ſilvam, meum mihi ſerva anſerem, ſola enim intrare non auſim, neve ſinas anſerum meorum numerum ſic imminui. Fortaſſe & aquilam hanc ipſam interimes, neque amplius tam multos vobis agnos haedoſque rapiet. Ad cuſtodiam gregis interea relinquetur Chloë: omnino illam capellae norunt, tanquam perpetuam tibi in paſcendo ſociam.

XI. Daphnis, nihil futurorum ſuſpicatus, ſurgit e veſtigio, & ſumto pedo Lycaenium pone ſequitur, quae illum quam longiſſime a Chloë abducebat. Cumque iam, qua ſilva erat denſiſſima, veniſſent, iuſſo illo ſedere iuxta fontem; Amas, inquit, Daphni, Chloën; idque hac nocte ex Nymphis reſcivi. Hae mihi in ſomniis heſternas tuas lacrimas expoſuere, atque iuſſerunt, ut te res amatorias edocendo, ſervarem. Haec autem non ſunt ſuavia, & amplexus, & qualia faciunt arietes hir-

ταῦτα πηδήματα καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα. πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. Εἰ δή σοι φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν, καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι, παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητήν· ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς Νύμφαις ἐκείναις διδάξω." Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ἅτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος, ἐρῶν καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἱκέτευεν, ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι' ἧς, ὃ βούλεται, δράσει Χλόην· καὶ ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεσθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἁπαλοὺς πρωτοῤῥύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Εὑροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν, οἵαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς, ὡς

cique, ſed ſaltus hi longe illis dulciores; habent enim longioris temporis voluptatem. Quod ſi tibi collibitum fuerit hiſce liberari malis, & experimentum capere voluptatis ac ſuavitatis diu vobis quaeſitae, age, temet mihi iucundum praebe diſcipulum; ego te, in harumce Nympharum gratiam, informabo. Prae voluptate amplius ſibi non temperavit Daphnis; ſed, utpote ruſticus, caprariuſque, amans & adoleſcens, ad genua provolutus, ſupplex oravit Lycaenium, ut quam primum hanc ipſum doceret artem, cuius beneficio, quod vellet, faceret Chloae; & veluti magnam vereque coelo demiſſam rem accepturus eſſet, cum haedum ſe illi largiturum, tum caſeolos tenellos de primo lacte factos, immo ipſam quoque capram, pollicitus eſt. Quare Lycaenium, ubi advertit tam prolixam caprarii liberalitatem, qualem non exſpectaſſet, coepit Daphnim ad iſtum modum inſtituere. Iuſſit illum, ut ſe habebat, iuxta ſe

ἔχει, καὶ φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε· τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιηγάγετο ξένον· αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον.

ιβʹ. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην, ὥρμησε τρέχειν ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾷν αὐτίκα· καθάπερ δεδοικὼς μὴ βραδύνας ἐπιλάθοιτο· ἡ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ὧδε· „Ἔτι καὶ ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν, ὦ Δάφνι. Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνου-

ſedere, nec non oſcula figere, qualia & quot conſueverat, ſimul & inter baſiandum ruere in amplexus, ſeſeque humi reclinare. Ut ergo ſedit, & baſiavit, atque reclinato corpore iacuit, ipſa iam edocta eum ad patrandum non ſolum fortem eſſe, verum etiam libidine turgere, ab reclinatione in latus facta ipſum erexit, ſeſeque tum perite ſubſternens, illum ad viam diu quaeſitam direxit; deinde non ultra peregrinum iſtum circumduxit, ipſa natura, quod porro agendum reſtabat, docente.

XII. Peracta tandem hacce amatoria informatione, Daphnis, qui paſtoralem adhuc haberet mentem, ſtatim ad Chloën curſum inſtituit, & quaecunque didiciſſet, ſtatim exſequi parat, tanquam veritus, ne ſi pauliſper moratus eſſet, illud ipſum oblivioni traderet. Verum Lycaenium ipſum inhibuit, ſic locuta: Inſuper iſta quoque te diſcere oportet, Daphni. Ego, quae ſum mu-

ιδ'. Ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον φιλούντων ὧν ἤσθιον, ναῦς ἁλιέων ὤφθη παραπλέουσα. ἄνεμος μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, καὶ ἐρέττειν ἐδόκει· καὶ ἤρεττον ἐῤῥωμένως. ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν διασώσασθαι τῶν τινι πλουσίων.[1] Οἷον οὖν εἰώθασι ναῦται δρᾷν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κἀκεῖνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον· εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χορὸς, ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἠφανίζετο ἡ βοὴ χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν ἀέρα· ἐπεὶ δὲ ἄκρᾳ τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μηνοειδῆ καὶ κοῖλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοὴ, σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων

XIV. Dum edunt ipſi, crebriuſque oſcula ingerunt, quam eſcam, navis quaedam piſcatoria, quae oram legebat, viſa fuit. Nullus erat ventus, & malacia altaque erat maris tranquillitas. Remigare itaque viſum, remiſque valide incumbentes feſtinabant recens captos piſces cuidam ex opulentis civibus in urbem vivos afferre. Quod igitur facere amant nautae ad laborem fallendum, hoc idem illi egerunt, dum remos attollebant: unus inter ipſos hortator nauticos faciebat modos; reliqui, ſicuti chorus, una voce conclamantes, per certa intervalla, ipſius vocem excipiebant. Quamdiu itaque in aperto mari haec fiebant, evaneſcebat clamor, per auras videlicet voce diffuſa; at poſtquam promontorium ſubierunt, inque ſinum lunatim flexuoſum & concavum ingreſſi fuerunt, ibi ut fortior exaudiebatur vox, ita clara in continentem excidebant celeuſmatum car-

1 Debetur haec lectio Hemſterh. ad Lucian. T. I, p. 82, cum inficete Codd. & edd. legant τῶν τινων πλουσίων.

ἄσματα. κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ αὐλὼν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν Φωνὴν ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν Φωνὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγίνετο ἄκουσμα τερπνόν. Φθανούσης τῆς ἀπὸ τῆς θαλάττης Φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς Φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ θαλάττῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπετο τῇ νηὶ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ, καὶ ἐπειρᾶτό τινα διασώσασθαι τῶν ἀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. Ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν θάλατταν ἀπέβλεπε τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε ζητοῦσα τοὺς ἀντιφωνοῦντας. Καὶ ἐπεὶ παραπλευσάντων ἦν κἀν τῷ αὐλῶνι σιγὴ, ἐπυνθάνετο τοῦ

mina. Cava namque convallis campo fubiecta clamorem illum in fe velut organum quoddam recipiebat, & omnium, quae proferebantur, aemulam reddebat vocem; feparatim videlicet remorum ftrepitum, feparatim etiam clamorem iftum nauticum reddebat, & erat iucundum auditu. Praevertente a mari fono, ex terra fonus tanto definebat ferior, quanto tardior inceperat. Daphnis igitur non ignarus, quid ageretur, animum ad mare folum advertit, delectatus navigio terram ocius volucre praeterlabente, tentabatque confervare ex his cantiunculis quafdam, quas fua deinde caneret fiftula. Chloë autem, tum primum illam, quae Echo appellatur, experta, modo mare refpiciebat, dum nautae fuum celeufma canebant, modo in filvam oculos avertebat, quaerens eos, qui clamore refponderent. Poftquam autem praeternavigaffent, & tunc in convalle filentium factum fuiffet, ex Daphnide percontabatur, num a ter-

Ἐβληχήσατό που καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν που καὶ ἄρνες· καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες [1] αὐτοὺς, τὴν θηλὴν ἔσπασαν· τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κριοὶ καταδιώκοντες, καὶ καμάτῳ [2] στήσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. Ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἶγας ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν· καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε, μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαθών.

θ′. Καὶ γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα· οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκάοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβο-

memoria repetentes. Alibi etiam grex balabat, alibi & ſaltu laſciviebant agni, & matribus ſeſe ſubſternentes, mammam premebant. Quae vero nondum pepererant, haſce arietes perſequentes, alius aliam ſubiectam & ſuppoſitam inibat. Hirci etiam ſectabantur capras, inque illas laſciviores faciebant ſaltus, deque capellis pugnabant, & unuſquiſque ſuas habebat, & ſollicite curabat, ne quis moechus clam eas adoriretur.

IX. Huiuſmodi ſpectacula videntes vel ipſi ſenes, ad venerem irritati fuiſſent; illi vero & iuvenes, & praeterea prurientes, ac in aetatis fervore conſtituti, quique iam pridem amatorias appetebant voluptates, hiſce auditis inflammabantur, hiſce viſis intabeſcebant, & ipſi aliquid requirebant, quod oſculo amplexuque praeſtan-

1 Moll. coni. ὑποκαλύψαντες, quod aſſumſit Dutens; temere.

2 Codd. tres Pariſ. cum Flor. & Urſ. κάτω στήσαντες, eaque lectio Valkenarii & Villoiſoni aſſenſum tulit. Reliqui cum Amyoto vulgatum καμάτῳ στήσαντες & ipſum ſatis probum praeferunt. Similiter paulo poſt in eadem re: οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες. Quare nihil mutandum cenſui.

λῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. Οἷα γοῦν ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ,[1] πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε,[2] καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. ᾔτει δὴ τὴν Κλόην χαρίσασθαί οἱ πᾶν ὅσον βούλεται, καὶ γυμνὴν γυμνῷ συγκατακλιθῆναι μακρότερον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φιλητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦον φάρμακον. Τῆς δὲ πυνθανομένης, τί πλέον ἐστὶ φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως, καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγκατακλινείς; τοῦτο, εἶπεν, ὃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς οἶς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἶγας. Ὁρᾷς, ὡς μετὰ τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκεῖναι ἔτι

tius foret: tum praecipue Daphnis, quippe qui per hiemem domi fervando & nihil agendo adolevisset, iam ad oscula impatientius ferebatur, & ad complexus lascivius gestiebat, eratque in omni re venerea plus solito curiosior & audacior. Petebat sane a Chloë, ut in omnibus, quae vellet, sibi morem gereret, fuique copiam ipsi faceret, nudaque cum nudo longius, quam antea consueverant, concumberet: illud dicens adhuc desiderari iuxta ea, quae praeceperat Philetas, tanquam unicum sedando amori remedium. Chloae sciscitanti, quid amplius esset osculo, amplexu & concubitu ipso, quidve statuisset patrare nudus nudae incumbendo: Illud, inquit, quod arietes ovibus, quod hirci capris faciunt. Vides, ut, hoc opere peracto, nec hae postea il-

1 Pro ἀσχολίᾳ Wyttenbach. legendum coni. σχολῇ vel ἀμελείᾳ. Villoif. vero, ἀεργίᾳ, iuxta Bionis: χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίᾳ τε καὶ ὕπνῳ.

2 Ita legendum ex praestantissima Toupii (Emend. in Suidam P. III, p. 137) coniectura, quem docte de h. v. agentem vide sis. Vulgo legitur ἐσκυτάλιζε, pro quo Heinf. & Iungermann. reponi volebant ἐσκυλάκιζε. Mollus vero, ἐσκύζα λίαν, pessime.

φεύγουσιν αὐτοὺς, οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες· ἀλλ' ὥσπερ κοινῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται; Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρόν. Εἶτ' οὐχ ὁρᾷς, ὦ Δάφνι, τὰς αἶγας καὶ τοὺς κριοὺς καὶ τοὺς τράγους, καὶ τὰς οἶς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν· οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι; σὺ δέ με ἀξιοῖς συγκατακλιθῆναι, καὶ ταῦτα γυμνήν; καίτοί γε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι; Πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεὶς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδέν, ὧν ἕνεκα ὤργα, ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτὴν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα.

ί. Ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας,

los refugiant, nec illi has insectando se postea fatigent; sed communi deinceps veluti fruantur voluptate, atque una pascantur. Dulce quid, ut videtur, hoc opus habet, atque amoris vincit amaritudinem. Quid? an non vides, Daphni, capras & hircos, sicuti arietes & oves, quemadmodum recti illi faciant, & rectae contra istae patiantur; alteri nempe insilientes, alterae vero dorso impositos admittentes? Tu tamen a me petis, ut una recumbam, idque nuda? Atqui illae me, licet vestibus amicta, quanto sunt hirsutiores? Paret Daphnis, & concumbens cum ea, diu iacuit; nesciusque quidquam eorum agere, quorum gratia tanto libidinis impetu concitabatur, illam erigit, & a tergo, hircos imitando, illi adhaesit. At multo magis animi pendens, ploravit sedens, quod arietibus rudior rerum amatoriarum esset.

X. Erat autem ipsi vicinus quidam, proprii agelli cul-

Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τούτῳ γυναίκιον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὡραῖον, καὶ ἀγροικίας ἁβρότερον· τούτῳ Λυκαίνιον ὄνομα ἦν. Αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα, καὶ δή ποτε λοχήσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου· εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ. Πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἴς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν, ὅσα εἶπον· πάντα εἶδεν, ὅσα ἔπραξαν· οὐκ

tor, nomine Chromis, aetatis iam ad feneẽtutem vergentis. Hic uxorem ex oppido duxerat, iuvenculam, nec non formofam, atque feminis rufticis venuftiorem, cui nomen Lycaenium. Haec quotidie Daphnim confpicata, mane ad pafcua capras fuas, noctu e pafcuis abigentem, donis illum inefcando fibi conciliare amatorem concupivit. Aliquando foli infidiata, fiftulam ipfi, mel in favis, peramque de pelle cervina donavit. Quidquam tamen eloqui verebatur, cum Daphnidis erga Chloën amorem facile conieẽtaret; ipfum namque totum puellae addiẽtum videbat: quod antea quidem ex nutibus & rifu poterat intelligere; tunc temporis vero mane, apud Chromin fingens fe ad vicinam ire puerperam, a tergo illos eft infecuta, & in frutetum quoddam denfum irrependo fefe abdidit, ne confpici poffet, ficque omnia, quae dixerunt, audivit, omnia, quae

ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἥκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾶταί τι τοιόνδε. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα Λάβα [1] τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα, φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ [2] ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται, καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην· „Σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι, τὴν ἀθλίαν. ἐκ γάρ μοι τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψηλὴν κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τήνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς

patrarunt, vidit; ne flens quidem Daphnis illam latuit. Quare vicem horumce miserorum dolens, rataque, geminam sibi oblatam occasionem, cum salutis ipsorum inveniendae, tum suae libidinis explendae, tale quid comminiscitur. Postridie eius diei fingens, quasi iterum ad coniugem Labae parturientem itaret, ad quercum aperte, sub qua Chloë atque Daphnis sedebant, accedit, accurateque animi consternationem prae se ferens: Serva me, inquit, Daphni, miseram; etenim ex anseribus mihi, qui numero viginti erant, unum, eumque optimum, eripuit aquila, quem tamen, magno scilicet onere pressa, non potuit alte evolando in solitam illam excelsam petram deportare, sed in hancce humilem silvam cum eo decidit. Tu itaque, per Nymphas

1 Ita corr. Toup. in Addend. ad Theocr. p. 397, ut Longus, ut passim, etiam hic alludat ad Theocr. XIV, 24: *Λάβα τοῦ γείτονος υἱός*. Sed Tollius Doricum illud Theocriti in Λάβων mutatum volebat. Vulgata tamen defensorem nacta est Albertum ad Hesych. T. II, p. 406, qui per parenthesin τὸ λαβὴν, *praetextum*, *causam*, n. γυναῖκα τίκτουσαν, intelligit. Paulo durius.

2 Villois. cum Wyttenbach. corr. ὑφ' ᾗ, citra necessitatem, puto.

ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα· μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν· μὴ δὲ περιίδῃς ἀτελῆ μου τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. Τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀετὸν ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρίφους ἁρπάσει. Τὴν δὲ ἀγέλην τέως φρουρήσει Χλόη. πάντως αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἶγες ἀεί σοι συννέμουσαν.,,

ια΄. Οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις, εὐθὺς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ· ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης. καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότατον ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτόν· ,, Ἐρᾷς, εἶπε, Δάφνι, Χλόης, καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ παρὰ τῶν Νυμφῶν. δι᾽ ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χθιζά σου αἱ Νύμφαι διηγήσαντο δάκρυα· καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι διδαξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. Τὰ δέ ἐστιν οὐ φιλήματα καὶ περιβολὴ, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἀλλὰ

& Pana illum oro, hanc ingressus silvam, meum mihi serva anserem, sola enim intrare non ausim, neve sinas anserum meorum numerum sic imminui. Fortasse & aquilam hanc ipsam interimes, neque amplius tam multos vobis agnos haedosque rapiet. Ad custodiam gregis interea relinquetur Chloë: omnino illam capellae norunt, tanquam perpetuam tibi in pascendo sociam.

XI. Daphnis, nihil futurorum suspicatus, surgit e vestigio, & sumto pedo Lycaenium pone sequitur, quae illum quam longissime a Chloë abducebat. Cumque iam, qua silva erat densissima, venissent, iusso illo sedere iuxta fontem; Amas, inquit, Daphni, Chloën; idque hac nocte ex Nymphis rescivi. Hae mihi in somniis hesternas tuas lacrimas exposuere, atque iusserunt, ut te res amatorias edocendo, servarem. Haec autem non sunt suavia, & amplexus, & qualia faciunt arietes hir-

ταῦτα πηδήματα καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα. πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. Εἰ δή σοι φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν, καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι, παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητήν· ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς Νύμφαις ἐκείναις διδάξω. „ Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ἅτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος, ἐρῶν καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἱκέτευεν, ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι' ἧς, ὃ βούλεται, δράσει Χλόην· καὶ ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεσθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἁπαλοὺς πρωτοῤῥύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Εὑροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν, οἵαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς, ὡς

cique, ſed ſaltus hi longe illis dulciores; habent enim longioris temporis voluptatem. Quod ſi tibi collibitum fuerit hiſce liberari malis, & experimentum capere voluptatis ac ſuavitatis diu vobis quaeſitae, age, temet mihi iucundum praebe diſcipulum; ego te, in harumce Nympharum gratiam, informabo. Prae voluptate amplius ſibi non temperavit Daphnis; ſed, utpote ruſticus, caprariuſque, amans & adoleſcens, ad genua provolutus, ſupplex oravit Lycaenium, ut quam primum hanc ipſum doceret artem, cuius beneficio, quod vellet, faceret Chloae; & veluti magnam vereque coelo demiſſam rem accepturus eſſet, cum haedum ſe illi largiturum, tum caſeolos tenellos de primo lacte factos, immo ipſam quoque capram, pollicitus eſt. Quare Lycaenium, ubi advertit tam prolixam caprarii liberalitatem, qualem non exſpectaſſet, coepit Daphnim ad iſtum modum inſtituere. Iuſſit illum, ut ſe habebat, iuxta ſe

ἔχει, καὶ φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε· τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιηγάγετο ξένον· αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον.

ιβ'. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην, ὥρμησε τρέχειν ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾷν αὐτίκα· καθάπερ δεδοικὼς μὴ βραδύνας ἐπιλάθοιτο· ἡ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ὧδε· „Ἔτι καὶ ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν, ὦ Δάφνι. Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνου-

sedere, nec non oscula figere, qualia & quot consueverat, simul & inter basiandum ruere in amplexus, seseque humi reclinare. Ut ergo sedit, & basiavit, atque reclinato corpore iacuit, ipsa iam edocta eum ad patrandum non solum fortem esse, verum etiam libidine turgere, ab reclinatione in latus facta ipsum erexit, seseque tum perite substernens, illum ad viam diu quaesitam direxit; deinde non ultra peregrinum istum circumduxit, ipsa natura, quod porro agendum restabat, docente.

XII. Peracta tandem hacce amatoria informatione, Daphnis, qui pastoralem adhuc haberet mentem, statim ad Chloën cursum instituit, & quaecunque didicisset, statim exsequi parat, tanquam veritus, ne si paulisper moratus esset, illud ipsum oblivioni traderet. Verum Lycaenium ipsum inhibuit, sic locuta: Insuper ista quoque te discere oportet, Daphni. Ego, quae sum mu-

ιδ΄. Ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον φιλούντων ὧν ἤσθιον, ναῦς ἁλιέων ὤφθη παραπλέουσα. ἄνεμος μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, καὶ ἐρέττειν ἐδόκει· καὶ ἤρεττον ἐῤῥωμένως. ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν διασώσασθαι τῶν τινι πλουσίων.[1] Οἷον οὖν εἰώθασι ναῦται δρᾷν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κᾀκεῖνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον· εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χορὸς, ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἠφανίζετο ἡ βοὴ χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν ἀέρα· ἐπεὶ δὲ ἄκρᾳ τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μηνοειδῆ καὶ κοῖλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοὴ, σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων

XIV. Dum edunt ipſi, crebriuſque oſcula ingerunt, quam eſcam, navis quaedam piſcatoria, quae oram legebat, viſa fuit. Nullus erat ventus, & malacia altaque erat maris tranquillitas. Remigare itaque viſum, remiſque valide incumbentes feſtinabant recens captos piſces cuidam ex opulentis civibus in urbem vivos afferre. Quod igitur facere amant nautae ad laborem fallendum, hoc idem illi egerunt, dum remos attollebant: unus inter ipſos hortator nauticos faciebat modos; reliqui, ſicuti chorus, una voce conclamantes, per certa intervalla, ipſius vocem excipiebant. Quamdiu itaque in aperto mari haec fiebant, evaneſcebat clamor, per auras videlicet voce diffuſa; at poſtquam promontorium ſubierunt, inque ſinum lunatim flexuoſum & concavum ingreſſi fuerunt, ibi ut fortior exaudiebatur vox, ita clara in continentem excidebant celeuſmatum car-

1 Debetur haec lectio Hemſterh. ad Lucian. T. I, p. 82, cum inficete Codd. & edd. legant τῶν τινων πλουσίων.

ᾄσματα. κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ αὐλὼν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν φωνὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγίνετο ἄκουσμα τερπνόν. Φθανούσης τῆς ἀπὸ τῆς θαλάττης φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἦρξ. το. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ θαλάττῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπετο τῇ νηὶ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ, καὶ ἐπειρᾶτό τινα διασώσασθαι τῶν ᾀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. Ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν θάλατταν ἀπέβλεπε τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε ζητοῦσα τοὺς ἀντιφωνοῦντας. Καὶ ἐπεὶ παραπλευσάντων ἦν κἀν τῷ αὐλῶνι σιγὴ, ἐπυνθάνετο τοῦ

mina. Cava namque convallis campo ſubiecta clamorem illum in ſe velut organum quoddam recipiebat, & omnium, quae proferebantur, aemulam reddebat vocem; ſeparatim videlicet remorum ſtrepitum, ſeparatim etiam clamorem iſtum nauticum reddebat, & erat iucundum auditu. Praevertente a mari ſono, ex terra ſonus tanto deſinebat ſerior, quanto tardior inceperat. Daphnis igitur non ignarus, quid ageretur, animum ad mare ſolum advertit, delectatus navigio terram ocius volucre praeterlabente, tentabatque conſervare ex his cantiunculis quaſdam, quas ſua deinde caneret fiſtula. Chloë autem, tum primum illam, quae Echo appellatur, experta, modo mare reſpiciebat, dum nautae ſuum celeuſma canebant, modo in ſilvam oculos avertebat, quaerens eos, qui clamore reſponderent. Poſtquam autem praeternavigaſſent, & tunc in convalle ſilentium factum fuiſſet, ex Daphnide percontabatur, num a ter-

Δάφνιδος, εἰ καὶ ὀπίσω τῆς ἄκρας ἐστὶ θάλαττα, καὶ ναῦς ἄλλη παραπλεῖ, καὶ ἄλλοι ναῦται τὰ αὐτὰ ᾖδον, καὶ ἅμα πάντες σιωπῶσι; Γελάσας οὖν ὁ Δάφνις ἡδὺ, καὶ φιλήσας ἥδιον φίλημα, καὶ τὸν τῶν ἴων στέφανον ἐκείνῃ περιθεὶς, ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, μισθὸν παρ' αὐτῆς ἄλλα φιλήματα δέκα.

ιε'. „ Νυμφῶν, ὦ κόρη, πολὺ γένος, Μελιαὶ, Δρυάδες, καὶ Ἕλειοι· πᾶσαι καλαὶ, πᾶσαι μουσικαί. Καὶ μιᾶς τούτων θυγάτηρ Ἠχὼ γίνεται· θνητὴ μὲν, ὡς ἐκ πατρὸς θνητοῦ· καλὴ δὲ, ὡς ἐκ μητρὸς καλῆς. Τρέφεται μὲν ὑπὸ Νυμφῶν, παιδεύεται δὲ ὑπὸ Μουσῶν συρίζειν, αὐλεῖν τὰ πρὸς λύραν, τὰ πρὸς κιθάραν, πᾶσαν ᾠδήν· ὥστε καὶ παρθενίας εἰς ἄνθος ἀκμάσασα ταῖς Νύμφαις συνεχόρευε, ταῖς Μούσαις συνῇδεν· ἄῤῥενας δὲ

go huius promontorii etiam esset mare, sive alia praeterveheretur navis, aliive nautae eadem canerent, cunctique simul tacerent. Suaviter igitur Daphnis ridens, & suaviori osculo impresso, impositaque illi violacea corolla, coepit ei fabulam de Echo narrare, stipulatus ab illa pro docendo, alia decem basia, operae mercedem.

XV. Nympharum, mea puella, multiplex genus est. Sunt Meliae, sunt Dryades, sunt etiam palustres, formosae omnes, omnes canendi peritae. Uni ex hisce filia Echo nascitur; mortalis quidem, ut patre nata mortali, formosa vero, ut ex matre itidem formosa. Educatur a Nymphis, docetur a Musis fistula canere, tibiam inflare, pulsare lyram, cithara personare, denique omnem musicen. Et inde postquam adolevit & ad aetatis florem pervenit, simul cum Nymphis choreas ducebat, simul cum Musis concinebat; virginitatis amans,

ἔφευγε πάντας, καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς, φιλοῦσα τὴν παρθενίαν. Ὁ Πὰν ὀργίζεται τῇ κόρῃ, τῆς μουσικῆς φθονῶν, τοῦ κάλλους μὴ τυχών· καὶ μανίαν ἐμβάλλει τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς αἰπόλοις. Οἱ δὲ ὥσπερ κύνες ἢ λύκοι διασπῶσιν αὐτὴν, καὶ ῥίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν ἔτι ᾄδουσαν [1] τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέλη Γῆ, χαριζομένη Νύμφαις, ἔκρυψε πάντα· καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν, καὶ γνώμῃ Μουσῶν ἀφίησι φωνήν· καὶ μιμεῖται πάντα, καθάπερ τότε ἡ κόρη, θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία· μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶνα. Ὁ δὲ ἀκούσας, ἀναπηδᾷ, καὶ διώκει κατὰ τῶν ὀρῶν, οὐχ

mares fugiebat omnes, tam homines, quam Deos. Pan, huic puellae ſuccenſens, & hanc canendi peritiam invidens, & illius formae repulſam paſſus, furorem opilionibus caprariiſque immittit: hi vero haud aliter, quam canes aut lupi, illam diſcerpunt, & iactant quoquo terrarum cantabunda adhuc membra. Verum ea cuncta Terra in gratiam Nympharum ita condidit, ut canendi vim ſervarent, & Muſarum decreto vocem emitterent, atque nihil non imitarentur, quemadmodum tunc puella, Deos, homines, organa, beſtias, immo & ipſum Pana, ſi quando fiſtula canit. Quo audito ille ſubſilit, & per montes inſectari incipit, non ut illa potiatur, ſed

1 Alii ᾄδοντα. Utcunque legas, eodem redit. Si vulgatum tenes, erit: *diſcerpunt eam etiamnum modulantem carmina.* Ex altera vero lectione ſenſus oritur hic: *iactant cantabunda adhuc membra.* Idem de Orpheo Virgil. Ge. IV, 522: *Diſcerptum latos iuvenem ſparſere per agros. Tum quoque, marmorea caput a cervice revulſum Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus Volveret, Eurydicen vox ipſa & frigida lingua, Ah miſeram Eurydicen! anima fugiente vocabat.* Ceterum Wyttenb. cum μέλη diverſo hic ſenſu poni videret, ut notent & carmina & membra, quod ſane perquam abſurdum eſſe lubentes ei damus, totum locum ſic refingit: καὶ ῥίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν τὰ μέλη· καὶ ταῦτα μὲν Γῆ χαρ. κ. τ. λ. Sed perlecta eius nota ſtatim vidi legendum καὶ τὰ μὲν ἡ Γῆ χ. quod & Villoiſono in mentem veniſſe mox animadverti.

ἐρῶν τυχεῖν, ἀλλ᾽ ἢ τοῦ μαθεῖν, τίς ἐστιν ὁ λανθάνων μαθητής. „

ιϛ΄. Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐ δέκα μόνον φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἡ Χλόη· μικροῦ γὰρ καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν ἠχὼ, καθάπερ μαρτυροῦσα, ὅτι μηδὲν ἐψεύσατο. Θερμοτέρου δὲ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν γιγνομένου τοῦ ἡλίου, οἷα τοῦ μὲν ἦρος παυομένου, τοῦ δὲ θέρους ἀρχομένου, πάλιν αὐτοῖς ἐγίνοντο καιναὶ τέρψεις καὶ θέρειοι. ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς, ἡ δὲ ἐν ταῖς πηγαῖς ἐλούετο· ὁ μὲν ἐσύριζεν ἁμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς, ἡ δὲ ᾖδε ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα· ἐθήρων ἀκρίδας λάλους, ἐλάμβανον τέττιγας ἠχοῦντας, ἄνθη συνέλεγον, δένδρα ἔσειον, ὀπώρας ἤσθιον· ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἓν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. Ἀμέλει καὶ

ut intelligat, quisnam clandestinus ille sit discipulus.

XVI. Ubi Daphnis haec ita enarrasset, non decem modo oscula, sed innumera a Chloë retulit; eadem enim fere sonuit Echo, suo veluti testimonio confirmans, illum nihil fuisse mentitum. Iam in dies sole magis magisque fervente, utpote vere desinente & aestate ineunte, iterum illis oboriuntur novae aestivaeque voluptates. Quippe natabat ille in fluviis, abluebat se illa fontibus; ille fistula cum pinis certabat, haec cantu cum luscinìis contendebat. Venabantur locustas garrulas, cicadas capiebant resonantes, flores legebant, fructus arboribus decutiebant, poma comedebant. Iam tandem nudi concubuere, atque una caprae pelle instrati iacuere. Et mulier facile Chloë fuisset facta, nisi Daphnim sanguinis e primo coitu effluentis cogitatio ex-

δεδοικὼς μὴ νικηθῇ τὸν λογισμόν ποτε, πολλὰ γυμνοῦσθαι τὴν Χλόην οὐκ ἐπέτρεπεν· ὥστε ἐθαύμαζε μὲν ἡ Χλόη, τὴν δὲ αἰτίαν ᾐδεῖτο πυθέσθαι.

ιζ'. Ἐν τῷ θέρει τῷδε καὶ μνηστήρων πλῆθος ἦν περὶ τὴν Χλόην, καὶ πολλοὶ πολλαχόθεν ἐφοίτων παρὰ Δρύαντα πρὸς γάμον αἰτοῦντες αὐτήν· καὶ οἱ μέν τι δῶρον ἔφερον, οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιρομένη, συνεβούλευσεν ἐκδιδόναι τὴν Χλόην, μηδὲ κατέχειν οἴκοι πρὸς πλέον τηλικαύτην κόρην, ἢ τάχα μικρὸν ὕστερον νέμουσα τὴν παρθενίαν ἀπολέσει, καὶ ἄνδρα ποιήσεταί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις ἢ ῥόδοις· ἀλλ' ἐκείνην τε ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας, καὶ αὐτοὺς πολλὰ λαβόντας, ἰδίῳ φυλάττειν αὐτὰ καὶ γνησίῳ παιδίῳ. (ἐγεγόνει δὲ αὐτοῖς ἄῤῥεν παιδίον οὐ πρὸ πολλοῦ τινος.) Ὁ δὲ Δρύας ποτὲ

terruiſſet. Certe veritus, ne ratio aliquando ſua dimoveretur ſede, crebro nudari Chloën non permittebat: id igitur mirabatur Chloë, ſed cauſam eius ſciſcitari verebatur.

XVII. Iſta aeſtate complures Chloën ambiebant proci, & undique frequentes veniebant ad Dryantem, ipſam ſibi uxorem petentes: quorum alii donum aliquod afferebant, alii magna promittebant. Nape itaque, ſpe incitata, auctor elocandi Chloën fuit, rata non eſſe conſultum tam grandem puellam diutius detinere domi, quae forſan paulo poſt inter paſcendum virginitatem amiſſura eſſet, & virum aliquem paſtorem factura, roſis maliſque acceptis; ſed potius illam matrem familias conſtituere, & multa illa accepta dona proprio genuinoque ſervare filio: namque non multo ante ipſis puellus erat prognatus maſculus. Ac Dryas quidem mo-

μὲν ἐθέλγετο τοῖς λεγομένοις· μείζονα γὰρ ἢ κατὰ ποιμαίνουσαν κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ᾽ ἑκάστου· ποτὲ δὲ ὡς κρείττων ἐστὶν ἡ παρθένος μνηστήρων γεωργῶν, καὶ, εἴ ποτε τοὺς ἀληθινοὺς γονέας εὕροι, μεγάλως αὐτοὺς εὐδαίμονας θήσει, ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν, καὶ εἷλκε χρόνον ἐκ χρόνου, καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα.

ιή. Ἡ μὲν δὴ μαθοῦσα, λυπηρῶς πάνυ διῆγε, καὶ τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολὺ, λυπεῖν οὐ θέλουσα. ὡς δὲ ἐλιπάρει καὶ ἐνέκειτο πυνθανόμενος, καὶ ἐλυπεῖτο μᾶλλον μὴ μανθάνων, ἢ ἔμελλε μαθὼν, πάντα αὐτῷ διηγεῖται· τοὺς μνηστευομένους, ὡς πολλοὶ καὶ πλούσιοι· τοὺς λόγους, οὓς ἡ Νάπη σπεύδουσα πρὸς τὸν γάμον ἔλεγεν· ὡς οὐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ᾽ ὡς εἰς τὸν τρυγητὸν ἀναβέβληται. Ἔκφρων ἐπὶ τούτοις ὁ Δάφνις γί-

do hisce sermonibus deliniebatur; maiora namque, quam pro pastoritia puella, enumerabantur a singulis munera: interdum vero reputans, illam praestantiorem esse, quam quae rusticis illis elocanda esset procis, quodque, si quando suos veros parentes inveniret, ipsos admodum beatos esset reddituta, suum differebat responsum, nectendoque moras tempus de tempore ducebat, & interea temporis non pauca inde lucrabatur munera.

XVIII. Illa vero, hoc intellecto, magno in moerore degebat, idque Daphnim celabat longo tempore, huic aegre facere nolens. Cum vero instaret urgeretque percontando, & magis contristari videretur ignarus, quam si gnarus foret, omnia illi recensere orsa est: videlicet quam sint multi & locupletes, qui nuptias ipsius ambiant, quae verba Nape ad nuptias festinans dixerit, quomodo Dryas non abnuisset, sed in vindemiam distulisset. Hisce auditis amens fit Daphnis, & sedens col-

νεται, καὶ ἐδάκρυσε καθήμενος, ἀποθανεῖσθαι μηκέτι νεμούσης [1] Χλόης λέγων· καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τοιοῦτον ποιμένα. Εἶτα ἀνενεγκὼν ἀνεθάῤῥει, καὶ πείσειν ἐνενόει τὸν πατέρα, καὶ ἕνα τῶν μνωμένων αὐτὸν ἠρίθμει, καὶ πολὺ κρατήσειν ἤλπιζε τῶν ἄλλων. Ἓν αὐτὸν ἐτάραττεν· οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος· τοῦτο αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα μόνον λεπτὴν εἰργάζετο. Ὅμως δὲ ἐδόκει μνᾶσθαι, καὶ τῇ Χλόῃ συνεδόκει. Τῷ Λάμωνι μὲν οὖν οὐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν, τῇ Μυρτάλῃ δὲ θαῤῥήσας καὶ τὸν ἔρωτα ἐμήνυσε, καὶ περὶ τοῦ γάμου λόγους προσήνεγκεν. ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ ἐκοινωνήσατο. Σκληρῶς δὲ ἐκείνου τὴν ἔντευξιν ἐνεγκόντος, καὶ λοιδορήσαντος, εἰ παιδὶ θυγάτριον ποιμένων προξενεῖ, μεγάλην ἐν τοῖς γνωρίσμασιν ἐπαγγελλο-

lacrimare coepit, mortem oppetere se velle, si privaretur Chloë, affirmans; nec se ipsum solum, sed & oves, tali pastore amisso. Deinde cum sese collegisset, animum recipiebat, & constituebat hoc Chloës persuadere patri, & inter reliquos procos suum profitebatur nomen, sperabatque fore, ut ceteros longe superaret. Id tantum eum terrebat; Lamon scilicet non erat dives: hoc unum ipsius spes tenues efficiebat. Nihilominus ambire decrevit, censuitque ita faciendum Chloë. Porro Lamoni nihil ausus fuit eloqui: at Myrtalae, fiducia sumta, non solum amorem indicavit, verum & de nuptiis sermonem iniecit. Haec cum Lamone noctu rem omnem communicavit. Duriter autem illo hunc sermonem accipiente, acriterque illam obiurgante, quod pastorum filiam copulatam vellet puero ingentem fortu-

1 Sic e duobus Codd. restituit Villois. Ita quoque legi voluere prior edit. Paris. & Bernard. ad Synes. de Febr. p. 42. Vulgatum tamen μενούσης tuetur Boden, qui istam coniecturam satis lepidam vocat.

μένῳ τύχην, ὃς αὐτοὺς, εὑρὼν τοὺς οἰκείους, καὶ ἐλευθέρους θήσει, καὶ δεσπότας ἀγρῶν μειζόνων· ἡ Μυρτάλη διὰ ἔρωτα φοβουμένη, μὴ τελέως ἀπελπίσας ὁ Δάφνις τὸν γάμον, τολμήσει τι θανατῶδες, ἄλλας αὐτῷ τῆς ἀντιῤῥήσεως αἰτίας ἀπήγγελλε. „Πένητες ἐσμὲν, ὦ παῖ, καὶ δεόμεθα νύμφης φερούσης τὶ μᾶλλον· οἱ δὲ πλούσιοι καὶ πλουσίων νυμφίων δεόμενοι. Ἴθι δὴ, πεῖσον Χλόην, ἡ δὲ τὸν πατέρα, μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν· πάντως δέ που κἀκείνη φιλεῖ σε, καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον, ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ.„

ιθ'. Μυρτάλη μὲν οὔποτε ἐλπίσασα Δρύαντα τούτοις συντεθήσεσθαι, μνηστῆρας ἔχοντα πλουσιωτέρους, εὐπρεπῶς ᾤετο παρῃτῆσθαι τὸν γάμον. Δάφνις δὲ οὐκ εἶχε μέμφεσθαι τὰ λελεγμένα·[1] λειπόμενος δὲ πολὺ

nam fuis pollicenti monumentis, qui ipfos, repertis fuis parentibus, non folummodo liberos, fed etiam agrorum lariorum dominos conftiturus fit; Myrtale timens, ne Daphnis, defperatis omnino nuptiis, prae amoris vehementia necem fibi inferret, alias ipfi, cur Lamon contradixiffet, caufas renuntiavit. Pauperes fumus, mi fili; quin potius opus habemus, quae conferat aliqua fponfa: illi contra opulenti, & qui opulentos expetant fponfos. Nunc perfuade Chloae, illa autem patri fuo, ne quid magnum petat, fed ut omnino connubere vos finat. Illa te amat, & mavult cum paupere formofo, quam cum divite fimio concumbere.

XIX. Myrtale, nunquam fperans fore, ut Dryas hifce confenfum adhiberet, utpote qui longe divitiores haberet procos, fpeciofas fatis recufationis nuptiarum caufas fefe allegaffe exiftimabat. Daphnis autem dicta redarguere nequibat; at cum longe ab iis abeffet, quae

1 Ita duo Codd. Villoif. & unus Urf. Vulgo λεγόμενα· minus apte.

τῶν αἰτουμένων, τὸ σύνηθες ἐρασταῖς πενομένοις ἔπραττεν· ἐδάκρυε, καὶ τὰς Νύμφας αὖθις ἐκάλει βοηθούς. αἱ δὲ αὐτῷ καθεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίστανται σχήμασιν, ἐν οἷς καὶ πρότερον· ἔλεγε δὲ ἡ πρεσβυτάτη πάλιν· „ Γάμου μὲν μέλει τῆς Χλόης ἄλλῳ θεῷ· δῶρα δέ σοι δώσομεν ἡμεῖς, ἃ θέλξει Δρύαντα. Ἡ ναῦς ἡ τῶν Μυθυμναίων νεανίσκων, ἧς τὸν λύγον αἱ σαί ποτε αἶγες κατέφαγον, ἡμέρᾳ μὲν ἐκείνῃ μακρὰν τῆς γῆς ὑπηνέχθη πνεύματι· νυκτὸς δὲ, πελαγίου ταράξαντος ἀνέμου τὴν θάλατταν, εἰς τὴν γῆν εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη. Αὐτὴ μὲν οὖν διεφθάρη, καὶ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ· βαλάντιον δὲ τρισχιλίων δραχμῶν ὑπὸ τοῦ κύματος ἀπεπτύσθη, καὶ κεῖται φυκίοις κεκαλυμμένον πλησίον δελφῖνος νεκροῦ, δι' ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλθεν ὁδοιπόρος, τὸ δυσῶδες τῆς σηπεδόνος παρατρέχων.

exfpectaret, quod folemne eft amatoribus, egeftate laborantibus, id agebat: plorabat, & Nympharum iterum implorabat auxilium. Eae autem ipfi, cum dormitaret, noctis tempore fuperveniunt, illa ipfa forma & habitu, quo prius. Atque rurfus natu maxima verba faciebat: De nuptiis quidem Chloës alius Deus curam fufcepit; nos autem ea tibi dabimus munera, quae Dryanta demulcebunt. Navis illa, quae Methymnaeorum iuvenum erat, cuius vimineum funem tuae quondam capellae corroferunt, eodem illo die longe a terra in altum provecta fuit; nocte vero, vento ex alto fpirante mareque turbante, ad terram in arduas cautes eft eiecta. Ipfamet igitur periit, multaque, quae in ea erant coniecta; at marfupium ter mille drachmis plenum, a fluctu excuffum eiectumque, iacet alga coopertum prope delphinem mortuum, propter quem nullus viator acceffit, putredinis huius foetorem praeter-

Ἀλλὰ σὺ πρόσελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελοῦ, καὶ ἀνελόμενος δός. ἱκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι· χρόνῳ δὲ ὕστερον ἔσῃ καὶ πλούσιος.„

κ'. Αἱ μὲν ταῦτα εἰποῦσαι; τῇ νυκτὶ συναπῆλθον. Γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις περιχαρὴς ἤλαυνε ῥοίζῳ πολλῷ τὰς αἶγας εἰς τὴν νομήν· καὶ τὴν Χλόην φιλήσας, καὶ τὰς Νύμφας προσκυνήσας, κατῆλθεν ἐπὶ θάλατταν, ὡς περιῤῥάνασθαι θέλων· καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματωγῆς [1] ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. ἔμελλε δὲ ἄρα οὐ πολὺν κάματον ἕξειν· ὁ γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδὼς αὐτῷ προσέπιπτεν ἐῤῥιμμένος καὶ μυδῶν, οὗ τῇ σηπεδόνι καθάπερ ἡγεμόνι χρώμενος ὁδοῦ, προσῆλθέ τε εὐθὺς, καὶ τὰ φυκία ἀφελὼν, εὑρίσκει τὸ βαλάντιον ἀργυρίου μεστόν.

iens. Sed tu accurrito, cumque acceſſeris, tollito, &, poſtquam ſuſtuleris, dato. Sat tibi nunc eſt, non pauperem videri; tempore vero tandem eris & dives.

XX. Hiſce dictis illae ſimul cum nocte abierunt. Orto autem die proſiliens e lecto Daphnis plenus gaudii, magno cum impetu paſtum agebat greges, atque oſculatus Chloën, adoratiſque Nymphis, ad mare aſcendit quaſi ſe abluturus. Ibi tum in ſabulo, prope litus, quo fluctus allidebantur, inambulabat, illa terna drachmarum millia quaerens. Atqui haud multus labor ipſi impendendus erat: quippe delphin male olens, ibi proiectus & putreſcens, naribus eius incurrit, cuius putredinem quaſi viae ducem nactus, confeſtim adeſt, & fuco marino remoto, plenam argenti crumenam invenit.

1 Codd. duo Pariſ. & unus Urſ. & inde edd. κυματώδους γῆς, quae gloſſa eſt alterius lectionis κυματωγῆς, quae deprehenditur in Codd. Flor. & altero Urſ. & in ora Cod. Pariſ. Ita quoque legendum cenſuerunt Valken. & Hemſterh. ad Lucian. T. I, p. 174.

Τοῦτο ἀνελόμενος, καὶ εἰς τὴν πήραν ἐνθέμενος, οὐ πρόσθεν ἀπῆλθε, πρὶν τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι καὶ αὐτὴν τὴν θάλατταν· καίπερ γὰρ αἰπόλος ὢν, ἤδη καὶ τὴν θάλατταν ἐνόμιζε τῆς γῆς γλυκυτέραν, ὡς εἰς τὸν γάμον αὐτῷ τὸν Χλόης συλλαμβάνουσαν.

κα΄. Εἰλημμένος δὲ τῶν τρισχιλίων, οὐκέτ᾽ ἔμελλεν· ἀλλ᾽, ὡς πάντων ἀνθρώπων πλουσιώτατος, οὐ μόνον τῶν ἐκεῖ γεωργῶν, αὐτίκα ἐλθὼν παρὰ τὴν Χλόην, διηγεῖται τὸ ὄναρ, δείκνυσι τὸ βαλάντιον, κελεύει τὰς ἀγέλας φυλάττειν, ἔς τ᾽ ἂν ἐπανέλθῃ· καὶ συντείνας, σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα. καὶ εὑρὼν πυρούς τινας ἀλωνοτριβοῦντα μετὰ τῆς Νάπης, πάνυ θρασὺν ἐμβάλλει λόγον περὶ γάμου. „Ἐμοὶ δὸς Χλόην γυναῖκα. ἐγὼ καὶ συρίζειν οἶδα καλῶς, καὶ κλᾶν ἄμπελον, καὶ φυτὰ κατορύττειν· οἶδα καὶ γῆν ἀροῦν, καὶ λικμῆσαι πρὸς

Sustulit hanc, & in peram suam condidit; nec tamen prius abiit, quam bona verba dixisset Nymphis, & ipsi mari. Tametsi enim caprarius esset, iam tamen mare terra iucundius censebat, utpote quod in nuptiis Chloës conciliandis sibi opem tulisset.

XXI. Nactus autem tria illa millia drachmarum, nihil amplius morabatur; ac veluti non modo agricolarum illic degentium, sed etiam omnium mortalium ditissimus, statim ad Chloën venit, eique somnium enarrat; iubet illam gregem tantisper custodire, donec ipse redeat; citatoque gradu ad Dryanta fertur animose, eumque inveniens frumenta quaedam in area una cum Nape triturantem, magna cum fiducia talem de matrimonio infert sermonem: Chloën mihi in uxorem tradito. Ego novi canere egregie fistula, putare vitem, & stirpem in terram infodere. Novi etiam arare terram, & frumentum ad ventum vanno excutere. Quomodo vero

ἄνεμον· ἀγέλην δὲ ὅπως νέμω, μάρτυς Χλόη· πεντήκοντα αἶγας παραλαβὼν, διπλασίονας πεποίηκα· ἔθρεψα καὶ τράγους μεγάλους καὶ καλούς· πρότερον δὲ ἀλλοτρίοις τὰς αἶγας ὑπεβάλλομεν. ἀλλὰ καὶ νέος εἰμὶ, καὶ γείτων ὑμῖν ἄμεμπτος· καί με ἔθρεψε αἴξ, ὡς Χλόην ὄϊς. τοσοῦτον δὲ τῶν ἄλλων κρατῶν, οὐδὲ δώροις ἡττηθήσομαι· ἐκεῖνοι δώσουσιν αἶγας καὶ πρόβατα, καὶ ζεῦγος ψωραλέων βοῶν, καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτορίδας θρέψαι δυνάμενον· παρ' ἐμοῦ αἵδε ὑμῖν τρισχίλιαι· μόνον ἴστω τοῦτο μηδεὶς, μὴ Λάμων αὐτὸς οὑμὸς πατήρ.„ Ἅμα τε ἐδίδου, καὶ περιβαλὼν κατεφίλει.

κβ'. Οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον, αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πείσειν ὑπισχνοῦντο Λάμωνα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη μετὰ τοῦ Δάφνιδος αὐτοῦ μένουσα, περιήλαυνε τοὺς βοῦς, καὶ

gregem pascam, testis est Chloë: quinquaginta capras acceptas duplicavi; educavi etiam ingentes atque formosos hircos, cum antea alienis meas submitterem capras. Denique sum iuvenis, & vicinus vester inculpatae vitae. Quin me capra educavit, sicuti Chloën ovis. Cum autem tanto alios intervallo post me relinquam, neque in donis illis quidquam concesserim. Dabunt illi capras ovesque, & par boum scabiosorum, nec non frumentum, ne gallinis quidem cibandis idoneum. A me vero tria haecce drachmarum millia habebitis. Tantum hoc nemo rescifcat, ne ipse quidem Lamon meus parens. Simulque porrigebat, atque Dryanta complexus osculabatur.

XXII. Illi, ex insperato tanta vi argenti conspecta, e vestigio Chloën huic uxorem spondebant, idemque se Lamoni persuasuros pollicebantur. Nape autem, cum Daphnide ibidem manens, boves circumagebat, & tri-

τοῖς τριβίοις [1] κατειργάζετο τὸν στάχυν· ὁ δὲ Δρύας θησαυρίσας τὸ βαλάντιον ἔνθα ἀπέκειτο τὰ γνωρίσματα, ταχὺς παρὰ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην ἐφέρετο, μέλλων παρ' αὐτῶν, τὸ καινότατον, μνᾶσθαι νυμφίον. Εὑρὼν δὲ κἀκείνους κριθία μετροῦντας οὐ πρὸ πολλοῦ λελικμημένα, ἀθύμως τε ἔχοντας ὅτι μικροῦ δεῖν ὀλιγώτερα ἦν τῶν καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπ' ἐκείνοις μὲν παρεμυθήσατο, κοινὴν ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ γεγονέναι· τὸν δὲ Δάφνιν ᾔτειτο Χλόῃ, καὶ ἔλεγεν ὅτι πολλὰ ἄλλων διδόντων, οὐδὲν παρ' αὐτῶν λήψεται, μᾶλλον δέ τοι οἴκοθεν αὐτοῖς ἐπιδώσει· συντετράφθαι [2] γὰρ ἀλλήλους, κἀν τῷ νέμειν συνῆφθαι

bulis ſpicas comminuebat. Dryas hic recondito marſupio, ubi monumenta repoſita habebat, citato gradu ad Lamona Myrtalenque ferebatur, ab iis, quod novum inſolitumque, ſponſum petiturus. Quos cum offendiſſet hordea metientes modo ventilata, animoſque deſpondentes, quod ferme pauciora eſſent, quam quae terrae mandaſſent ſemina, de illis eos conſolari aggreſſus eſt, ubique locorum communem hanc eſſe querelam profeſſus; & petebat Chloae Daphnim, dicens: Licet alii non pauca darent, ſe nihil quidquam a Lamone Myrtalaque accepturum; immo potius de ſuis bonis inſuper largiturum; ſimul namque eos educatos, & inter paſcendum ea coniunctos amicitia, quae facile di-

1 Iungermannus legendum ſtatuebat: καὶ τοῖς τριβόλοις, h. e. *tribulo*, ſ. vehiculo, quo maturae fruges in area terebantur, & grana e ſpicis excutiebantur. Quam coniecturam cum Dutenſ. recepit Villoiſ. At Boden coni. καὶ τοῖς κριθίοις κ. τ. λ. Equidem vulgatam lectionem mutare non auſim; nam utraque vox, τρίβολος & τρίβιον, de vehiculo triturae inſerviente hic tantum occurrit, & τρίβιον eodem quo τρίβολος analogiae iure gaudet.

2 Praeclara haec eſt Villoiſoni emendatio, cum vitioſe antea legeretur: συντέτραπται γὰρ ἀλλήλοις, κἀν τῷ νέμειν συνῆπται φιλία — μὴ δυναμένη. Sed eandem fere corrigendi rationem inſtitue-

φιλία ῥᾳδίως λυθῆναι μὴ δυναμένῃ· ἤδη δὲ καὶ ἡλικίαν ἔχειν ὡς καθεύδειν καὶ μετ' ἀλλήλων.

κγʹ. Ὁ μὲν ταῦτα καὶ ἔτι πλείω ἔλεγεν, οἷα τοῦ πεῖσαι ἆθλον ἔχων τὰς τρισχιλίας. Ὁ δὲ Λάμων ἔτι μήτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος· αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνουν· μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος· ἤδη γὰρ μειράκιον ἦν· τὸ μὲν ἀληθὲς, οὐδ' ὣς ἐξηγόρευσεν, ὅτι κρείττων ἐστὶ τοιούτου γάμου· χρόνον δὲ σιωπήσας ὀλίγον, οὕτως ἀπεκρίνατο· „Δίκαια ποιεῖτε τοὺς γείτονας προτιμῶντες τῶν ξένων, καὶ πενίας ἀγαθῆς πλοῦτον μὴ νομίζοντες κρείττονα. ὁ Πὰν ὑμᾶς ἀντὶ τῶνδε καὶ αἱ Νύμφαι φιλήσειαν. Ἐγὼ δὲ σπεύδω μὲν καὶ αὐτὸς τὸν γάμον· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην, ἡμιγέρων τε ὢν ἤδη, καὶ

velli nequeat: iam vero etiam eos ea esse aetate, qua mutui consortes tori esse possent.

XXIII. Dryas quidem haec & alia plura dicebat, quippe qui persuadendi praemium domi ter mille drachmas haberet. Lamon vero haudquaquam amplius paupertatem suam obtendere poterat illi; namque non fastidiebant: neque Daphnidis aetatem; iam enim erat adolescens. Quod tamen erat verum, ne sic quidem eloqui voluit, scilicet Daphnim talibus nuptiis longe superiorem esse; sed cum aliquamdiu conticuisset, ita respondit: Aequum facitis, qui vicinos peregrinis praefertis, & pauperie honesta non potiores aestimatis divitias. Pan & Nymphae pro iis vos suo amore dignentur. Egomet ipse ad nuptias maturandas pronus sum; utique namque insanirem, qui semisenex iam sum, &

re iam Huet. & Valkenar. nimirum: συντετράφθαι γὰρ ἀλλήλοις, κἂν τῷ νέμειν συνῆφθαι φιλίαν — μὴ δυναμένην. Si Codd. & edd. lectionem συντέθραπται κ. τ. λ. retinendam censeas, post ἀλλήλοις cum Amyoto subaudies ἔλεγεν, quod & ipsum ferri potest.

χειρὸς εἰς τὰ ἔργα δεόμενος περιττοτέρας, ὡς μὴ καὶ τὸν ὑμέτερον οἶκον Φίλον προσλαβεῖν. ἀγαθόν τι μέγα· περισπούδαστος δὲ καὶ Χλόη, καλὴ καὶ ὡραία κόρη, καὶ πάντα ἀγαθή· δοῦλος δὲ ὤν, οὐδενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος· ἀλλὰ δεῖ τὸν δεσπότην μανθάνοντα ταῦτα συγχωρεῖν. Φέρε οὖν, ἀναβαλλώμεθα τὸν γάμον εἰς τὸ μετόπωρον· ἀφίξεσθαι τότε λέγουσιν αὐτὸν οἱ παραγινόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄστεος. τότε ἔσονται ἀνὴρ καὶ γυνή· νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί. Ἴσθι μόνον, ὦ Δρύα, τοσοῦτον· σπεύδεις περὶ μειράκιον κρεῖττον ἡμῶν.„ Ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, ἐφίλησέ τε αὐτὸν, καὶ ὤρεξε ποτὸν ἤδη μεσημβρίας ἀκμαζούσης, καὶ προὔπεμψε μέχρι τινὸς φιλοφρονούμενος πάντα.

κδ'. Ὁ δὲ Δρύας οὐ παρέργως ἀκούσας τὸν ὕστερον

manibus ad opera quotidiana indigeo pluribus, nisi & vestrae familiae amicitiam mihi adiungerem. Magnum quiddam hoc bonum, magnoque quae affectetur studio digna Chloë, honesta atque formosa puella, omnino in omnibus rebus optima: verum servus cum sim, nullius meorum sum dominus; sed necesse est, ut dominus meus, certior factus, haec permittat. Age igitur, nuptias in autumnum differamus; tunc meum dominum adventurum aiunt, qui ex urbe ad nos venerunt. Erunt tunc maritus & uxor: nunc fraterno sese invicem prosequantur amore. Tantum, o Drya, hoc unum scito: affectas & ambis iuvenem longe nobis potiorem. His dictis Lamon osculum Dryanti dedit, potumque porrexit, cum iam tum sol meridianus incalesceret; eumque ad aliquid loci deduxit, omni humanitatis officio prosecutus.

XXIV. Dryas, non oscitanter postremo hoc Lamonis

λόγον τοῦ Λάμωνος, ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὑτὸν, ὅστις ὁ Δάφνις; „Ἐτράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς ὡς κηδομένων θεῶν· ἔστι δὲ καλὸς καὶ οὐδὲν ἐοικὼς σιμῷ γέροντι καὶ μαδώσῃ γυναικί. εὐπόρησε δὲ καὶ τρισχιλίων, ὅσον οὐδὲ ἀχράδων εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. Ἆρα καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς Χλόην; ἆρα καὶ τοῦτον εὗρε Λάμων ὡς ἐκείνην ἐγώ; ἆρα καὶ γνωρίσματα ὅμοια παρέκειτο τοῖς εὑρεθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ; Ἐὰν ταῦτα οὕτως, ὦ δέσποτα Πὰν, καὶ Νύμφαι φίλαι, τάχα οὗτος, τοὺς ἰδίους εὑρὼν, εὑρήσει τι καὶ τῶν Χλόης ἀποῤῥήτων. „

κέ. Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν ἐφρόντιζε, καὶ ὠνειροπόλει μέχρι τῆς ἅλω. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβὼν, ἀνέῤῥωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ τῷ μετοπώρῳ τοὺς γά-

ſermone audito, inter ambulandum ſecum cogitare coepit, quiſnam tandem hic eſſet Daphnis. Enutritus quidem a capra fuit, tanquam non ſine cura numinum; eſt facie decora, nullaque ex parte ſimilis ſimo ſeni, & mulieri glabrae. Habuit praeterea tria millia drachmarum, quantam ne pirorum quidem vim credibile eſt caprarium habere. Ecquid & hunc aliquis expoſuit, ſicuti Chloën? Ecquid & hunc invenit Lamon pari fortuna, atque ego illam? Ecquid & monumenta abiecta fuerunt ſimilia iis, quae a me ſunt inventa? Quod ſi haec ita ſe habeant, domine Pan, caraeque Nymphae, hicce ſuis inventis propinquis, forſan & de Chloës aliquid reperiet ſecretis.

XXV. Talia quidem animo volvebat ſuo, ſomniabatque, uſque dum veniret in aream: quo progreſſus, Daphnim arrectis auribus ſuſpenſum deprehendit, confirmavitque, gener ſalve, dicens; & autumno nuptias ſe

μους θήσειν [1] ἐπαγγέλλεται· δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐδενὸς ἐσομένης, ὅτι μὴ Δάφνιδος, Χλόης. Θᾶττον οὖν νοήματος, μηδὲν πιὼν μηδὲ φαγὼν, παρὰ τὴν Χλόην κατέδραμε· καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἀμέλγουσαν καὶ τυροποιοῦσαν, τόν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεφίλει, καὶ ἐκοινώνει τοῦ πόνου· ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοὺς τὸ γάλα· ἐνεπήγνυ δὲ ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητράσιν ἄρνας καὶ τοὺς ἐρίφους.

κϛʹ. Καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο, ἐνέφαγον, ἔπιον, περιῄεσαν ζητοῦντες ὀπώραν ἀκμάζουσαν· ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον· πολλαὶ μὲν ἀχράδες, πολλαὶ δὲ ὄχναι, πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω· τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν

facturum promisit, dexteramque dedit in fidem, quod nullius, praeterquam Daphnidis, coniux Chloë esset futura. Cogitatione itaque celerius, ne quidem potu vel cibo degustato, ad Chloën accurrit: quam cum offendisset mulgentem, caseolosque prementem, laetum hoc de matrimonio apportat nuntium, atque deinceps illam non furtim, sed ut uxorem deosculatur, inque communionem laboris veniebat. Mulgebat lac in mulctralia, conspissatos indebat cratibus caseos, admovebat matribus agnos & haedos.

XXVI. Postquam haec bene fuerunt curata, aqua se abluerunt, cibum & potum sumserunt, circumvagati sunt quaesitum fructus maturos. Horum quidem suppetebat magna copia, quia omnium ferax haec anni tempestas erat. Multa pira erant silvestria, multa hortensia, multa mala: quorum alia humi deciderant, alia ad-

1 Elsner. Obss. sacr. I, p. 100, em. θύειν· satis commode.

φυτῶν· τὰ ἐπὶ γῆς, εὐωδέστερα· τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα· τὰ μὲν, οἷον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἷον χρυσὸς ἀπέλαμπε. Μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχεν, οὔτε φύλλον· γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι. καὶ ἓν μῆλον ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν· ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. Τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὥρμα τρυγᾷν ἀνελθὼν, καὶ Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν. Ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀργισθεῖσα πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ, καὶ λόγον τοιόνδε εἶπεν ὠργισμένῃ·

κζ′. „Ὦ παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν Ὧραι

huc arboribus adhaerebant. Sed quae humi iacebant, fragrantiora; quae de ramis pendebant, venuſtiora erant: illa ceu vinum fragrabant; haec ceu aurum fulgebant. Una malus ſtabat, cuius iam omnia poma erant ablecta, quae neque fructum, neque frondes haberet, cuiuſque omnes rami nudati eſſent: ſed malum unicum in ipſo vertice ſupremum haerebat, magnum ac pulchrum, quodque multorum aliorum fragrantiam ſolum vinceret. Scilicet qui reliqua decerpſerat, eo aſcendere metuerat, ideoque iſtud inde avellere neglexerat. Forte vero & eximium illud pomum amanti paſtori ſervabatur. Hoc malum ut conſpexit Daphnis, enixus decerpere geſtiebat, atque Chloën impedientem neglectui habuit. Haec neglecta citato gradu ad greges abiit. Ceterum Daphnis, poſtquam aſcendiſſet, eo pervenit, ut decerperet, donumque Chloae afferret, & talia verba iratae dixit:

XXVII. Mea virgo, hoc pomum, quod vides, anni

καλαὶ, καὶ φυτὸν καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου, καὶ ἐτήρησεν ἡ τύχη. καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἢ ποίμνιον αὐτὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἑρπετὸν φαρμάξῃ συρόμενον, ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμενον,[1] βλεπόμενον, ἐπαινούμενον. τοῦτο Ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἆθλον· τοῦτο ἐγώ σοι δίδωμι νικητήριον. Ὁμοίως ἔχομεν τοὺς σοὺς [2] μάρτυρας· ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ. „ Ταῦτα εἰπὼν ἐντίθησι τοῖς κόλποις. ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν· ὥστε ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον ὕψος· ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα.

aetates pulchrae pepererunt, hoc arbor egregia enutrivit, ſol ad maturitatem perduxit, & conſervavit fortuna. Quod non potui, cum oculos habeam, relinquere, ne, ſi humi deflueret, vel pecus illud inter paſcendum pedibus conculcaret, vel ſerpens, dum prorepit, venenaret, vel tempus illud abſumeret proiectum, ac ſolummodo oculis & laudibus uſurpatum. Hoc Venus in certamine ſuae formae praemium tulit; hoc idem ego tibi do palmarium. Eiuſdem conditionis, ac Venus, tu teſtes habes. Paris erat opilio; caprarius ego. Hiſce dictis, hoc malum illius gremio impoſuit; at illa propius accedentem oſculata eſt: ita ut Daphnim non poeniteret audaciae, qua prorepſerat in tantam altitudinem; namque oſculum vel aureo malo pretioſius accepit.

1 Wyttenb. coni. κρεμάμενον, quod de pomo iacente minus bene κεῖσθαι dicatur. Sequentia βλεπόμενον, ἐπαινούμενον, puncto poſt κείμενον infixo, Valkenar. egregie ſic refingit: βλέπε μὲν οὖ πεπαινόμενον.

2 Huet. coni. ὁμοίως ἔχομεν τούτου μάρτυρες, vel, ὁμοίους ἐχομένη τοῦ κάλλους μάρτυρας. Villoiſon. autem, ὁμοίως ἔχομεν τοῦ σοῦ (vel οἱ τοῦ σοῦ) κάλλους μάρτυρες. Vel, ὁμοίους μὲν ἔχεις καὶ ἴσους μάρτυρας. Denique, ὁμοίως ἔχομεν τόσου (vel τοσούτου) κάλλους μάρτυρες. Ex his equidem priorem rationem veroſimillimam cenſeo.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ
ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΚΕΦ. α΄.

Ἧκον δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἤγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μήτι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν

LONGI PASTORALIUM
DE DAPHNIDE ET CHLOE
LIBER QUARTUS.

CAP. I.

Adveniens autem ex Mitylenarum urbe quidam Lamonis confervus, herum paulo ante vindemiam venturum nuntiavit, cogniturum, num quod damnum fuis

Μηθυμναίων εἴσπλους ἐλυμήνατο. Ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν· πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν· τὸν κόπρον ἐξεφόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλοίη· τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὠφθείη καλός. Ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα, καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς. ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεσσάρων. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ· εἶχε δὲ πάντα δένδρα, μηλέας, μυῤῥίνας, ὄχνας, καὶ ῥοιὰς, καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας· ἑτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν· καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλέαις καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα. τοσαῦτα ἥμερα.

agris intulisset appulsus ille Methymnaeorum. Aestate igitur iam abeunte, & autumno adventante, Lamon sedulo allaborare coepit, quo domino suo talis mansio praepararetur, in qua nihil, quod oculis non esset gratum, occurreret. Fontes emundabat, ut illimes unda clara pellucerent; fimum ex caula egerebat, ne suo foetore ullam crearet molestiam; hortum summa cura excolebat, ut omni amoenitate rideret. Hic autem hortus profecto res erat valde pulcherrima, & in morem regalium hortorum. Excurrebat ad stadii magnitudinem; situs erat in loco celso, latitudine complectens quaterna iugera; ut quis iure ipsum campo per planum porrecto assimilasset. Ferebat porro omnigenas arbores, malos, myrtos, piros, malos punicas, ficus, oleas; & alibi proceram vitem, quae foeta nigrescente uva, malis & piris incumbebat, perinde ac si de fructu cum illis contenderet. Atque hae quidem erant sativae arbo-

I 3

ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι, καὶ δάφναι, καὶ πλάτανοι, καὶ πίτυς· ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κιττὸς ἐπέκειτο· καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαινόμενος, βότρυν ἐμιμεῖτο. ἔνδον ἦν τὰ καρποφόρα φυτὰ καθάπερ φρουρούμενα· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θριγκὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέντοι λεπτῆς αἱμασιᾶς περιέθει περίβολος. τέτμητο καὶ διεκέκριτο πάντα, καὶ στέλεχος στελέχους ἀφειστήκει. ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας· ἐδόκει μέντοι καὶ ἡ τούτων φύσις εἶναι τέχνης.[1] ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαὶ, ὧν τὰ μὲν ἔφερεν ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη· ῥοδωνιὰ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνιὰς, καὶ ναρκίσσους, καὶ ἀναγαλλίδας ἔφερεν ἡ γῆ. σκιά τε ἦν θέρους, καὶ

res. Nec minus ibi cypariſſi, lauri, platani, & pini creſcebant; quibus omnibus loco vitis imminebat hedera, cuius corymbus ingens & nigreſcens uvam aemulabatur. Intus quaſi praeſidio aliquo munitae fructiferae ſtirpes continebantur; quas foris ſteriles circumvallabant, haud ſecus ac ſepimentum humano artificio fabrefactum. Porro ſeptum e tenui maceria factum haec omnia ambiebat. Secto limite erant digeſta & diſcreta omnia, truncique a truncis abiungebantur. In ſublimi invicem rami coibant & frondes conſociabant. Putaſſet utique quis, haec, quae natura ſane ita ſe habebant, etiam ab arte profecta. Erant & florum areolae, quorum alios producebat terra, alios induſtria humana. Roſae nempe, hyacinthi, & lilia, manu ſata atque culta; violas, narciſſos, anagallidas ſponte ſubmittebat humus. Aeſtate

1 Sic omnes Codd. & edd. eſtque exquiſitior lectio prae Molliana coniectura τεχνίτις, quam in textum admiſit Boden. Wyttenb. tranſpoſito ἡ ita legebat: ἐδόκει μέντοι καὶ τούτων ἡ φύσις εἶναι τεχνίτις.

ἦρος ἄνθη, καὶ μετοπώρου τρυφὴ,[1] καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ὀπώρα. Ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον, καὶ ἦν ὁρᾷν τοὺς νέμοντας· εὔοπτος δὲ ἡ θάλαττα, καὶ ἑωρῶντο οἱ παραπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγίνετο τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. Ἵνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτατον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεὼς Διονύσου καὶ βωμὸς ἦν. περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κιττὸς, τὸν νεὼν δὲ κλήματα· εἶχε δὲ καὶ ἔνδοθεν ὁ νεὼς διονυσιακάς γραφὰς, Σεμέλην τίκτουσαν, Ἀριάδνην καθεύδουσαν, Λυκοῦργον δεδεμένον, Πενθέα διαιρούμενον· ἦσαν καὶ Ἰνδοὶ νικώμενοι καὶ Τυῤῥηνοὶ μεταμορφούμενοι· πανταχοῦ Σάτυροι, πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πὰν ἠμέλητο· ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιος[2]

ibi umbra, vere florum amoenitas, autumno vindemiarum deliciae, & quavis anni tempeſtate fructus. Ab hoc loco campus deſpici poterat, eratque videre paſcentes: deſpici poterat & mare, conſpiciebanturque qui navibus praeterveherentur; adeo ut & hoc horti deliciis merito accenſeri poſſet. In ipſo vero horti meditullio, qua aeque in longitudinem ac latitudinem extendebatur, delubrum Baccho & ara erant poſita: aram hedera, delubrum palmites cingebant. Erant etiam in interiori delubri parte picturae, Bacchi res geſtas ob oculos ponentes, videlicet parientem Semelen, Ariadnen ſomno ſopitam, Lycurgum vinculis conſtrictum, Penthea diſcerptum exhibentes. Hic victi ſtabant Indi, atque transformati Tyrrheni. Ubique Satyri, ubique Bacchae choreas ducentes. Neque omiſſus Pan, qui in petra, ſua canens fiſtula, ſedebat ſimilis accinenti commune car-

1 Iungerm. coni. τρύγη. Hinlopen vero totum locum ſic tranſ. ponit: καὶ μετοπώρου ὀπώρα, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τρυφή. Ingenioſe admodum.

2 Tres Codd. Pariſ. & edd. Commel. Florent. & Iungerm. ὅμοιον, quod referendum ad συρίζων.

ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορευούσαις.

β΄. Τοιοῦτον ὄντα τὸν παράδεισον ὁ Λάμων ἐθεράπευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνων. τὸν Διόνυσον ἐστεφάνωσε τοῖς ἄνθεσιν· ὕδωρ ἐπωχέτευσε· πηγή τις, ἣν εὗρεν ἐς τὰ ἄνθη Δάφνις, ἐσχόλαζε μὲν τοῖς ἄνθεσιν, [ἡ πηγὴ] [1] Δάφνιδος δὲ ὅμως ἐκαλεῖτο πηγή. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον [2] διὰ μακροῦ. ὁ δὲ ἐθάῤῥει μὲν ὡς ἐπαινηθησόμενος ἐπ᾿ αὐταῖς· διπλασίονάς τε γὰρ, ὧν ἔλαβεν, ἐποίησε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἥρπαζε, καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν

men tam calcantibus viris, quam feminis tripudiantibus.

II. In hoc igitur tali horto Lamon omnem navabat operam, quo excultum atque politum daret, cum arida excidendo, tum palmites adſtringendo pedamentiſve alligando. Bacchum floribus coronabat, aquam per canales derivabat. Fons quidam a Daphnide floribus irrigandis inventus, operam quidem floribus dabat, Daphnidis tamen fons appellabatur. Hic Daphnim hortabatur Lamon, ut pingues nitidaſque, quam maxime poſſet, capras redderet, dicens, omnino illas herum, non longum poſt tempus adventurum, eſſe viſurum. Bono erat animo Daphnis, utpote laudem caprarum nomine promeriturus; duplo namque quam ſibi traditus fuerat, capellarum gregem reddiderat auctiorem, neque ullam lupus abſtulerat, & ipſis ovibus obeſiores erant. Cum

1 Parum concinne antea legebatur, πηγή τις, ἣν ε. ε. τ. α. Δάφνις· ἐσχ. μ. τ. α. ἡ πηγή· Δάφν. δὲ ὅμ. ἐκαλεῖτο πηγή. Quod uncis incluſimus vocabulum, e gloſſa ortum puta. Ita quoque iudicabat Villoiſ.

2 Hinlopen & Lefevre coni. οὐ διὰ μακροῦ. Villoiſon. vero ἀφιξόμενον. Utrumque ſine idonea cauſa. Nam praecedit ὄψεσθαι, & διὰ μακροῦ innuit longam domini abſentiam.

οἰῶν. Βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφερεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν· δὶς ἠγεῖτο ἐπὶ ποτόν· ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν χωρίων· ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν, καὶ γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν μειζόνων. Τοσαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρίχας ἐθεράπευε. Πανὸς ἂν τις ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὁρᾷν. Ἐκοινώνει δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη· καὶ τῆς ποίμνης παραμελοῦσα, τὸ πλέον ἐκείναις [1] ἐσχόλαζε· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι᾽ ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι καλάς.

γ΄. Ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλθὼν ἐξ ἄστεος, ἐκέλευεν ἀποτρυγᾷν τὰς ἀμπέλους ὡς

autem vellet herum promtiorem eſſe ad nuptias comprobandas, omni ſane cura, omni ſtudio & alacritate agebat, ſummo mane illas paſtum educendo, ſeraque veſpera reducendo. Bis appellebat ad aquam, ſedulo indagans, ubi maxima ſuppeteret pabuli copia. Curaverat quoque, ut ſibi eſſent ſina nova, mulctrarumque copia, & crates capaciores. Tantam his impendebat curam, ut etiam cornua capellarum inungeret, & pilos ipſos pexos nitidoſque efficere ſtuderet. Putaſſes, te Pani ſacrum videre gregem. In partem illius circa gregem caprarum laboris ipſa quoque Chloë veniebat, ſuoque grege neglecto, maiori ex parte iis vacabat; adeo ut Daphnis exiſtimaret, per illam fieri, quod capellae tam pulchrae viderentur.

III. Hiſce intentos alter urbe veniens nuntius, vindemiare vites quam ociſſime iuſſit, ſeque permanſu-

1 Vulgo ἐκείνοις. Pro quo Huet. & edit. Pariſ. ἐκείναις, ſcilicet αἰξί. Mollus dedit ἐκείναι, nullo ſenſu.

τάχιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη παραμένειν ἔς τ' ἂν τοὺς βότρυς ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἄξειν τὸν δεσπότην, ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης.[1] τοῦτόν τε οὖν Εὔδρομον, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, ὅτι ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν) ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες, τῶν βοτρύων τοὺς ἡβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες, ὡς εἴη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν ἐν εἰκόνι καὶ ἡδονῇ γενέσθαι τρυγητοῦ. Μέλλοντος δὲ ἤδη σοβεῖν ἐς ἄστυ τοῦ Εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ Δάφνις ἔδωκεν, ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου δῶρα· τυροὺς εὐπαγεῖς, ἔριφον ὀψίγονον, δέρμα αἰγὸς λευκὸν καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων· ὁ δὲ ἥδετο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν, καὶ ἀγαθόν τι ἐρεῖν

rum dixit, donec ex uvis mustum fecerint, & tum demum in urbem reversurum, ut dominum adduceret peracta autumnali vindemia. Hunc igitur Eudromum, (eo enim nomine appellabatur, quia hero suo erat a pedibus) excipiebant summa lubentia & benignitate, insimulque uvas e vitibus decerpebant, ad praela eas conferentes, mustum condentes in cados, racemos adultos cum palmitibus defecantes, quo liceret ex urbe venientibus aliqua frui vindemiae imagine & voluptate. Non pauca autem Eudromo, ad civitatem iam regressuro, Daphnis dedit dona; ea autem dedit dona, quae a caprario exspectari poterant, videlicet caseos bene compactos, haedum sero genitum, pellem albam atque hirsutam caprae, quam hiberno tempore currens indueret. Impense delectabatur, atque Daphnim osculabatur

1 Villoif. deesse putabat τελεσθείσης, πεπαυμένης, aut simile quid.

περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο. Καὶ ὁ μὲν ἀπῄει Φίλα Φρονῶν.

δ'. Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνένεμεν.[1] Εἶχε δὲ κἀκείνη πολὺ δέος· μειράκιον εἰωθὸς αἶγας βλέπειν, καὶ ὄρος,[2] καὶ γεωργοὺς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρῶτον μόνον ἤκουε τὸ ὄνομα. ὑπέρ τε οὖν τοῦ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότῃ, καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο, μὴ μάτην ὀνειροπολοῦσιν αὐτόν. Συνεχῆ μὲν οὖν τὰ φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἱ περιβολαί· καὶ τὰ φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἱ περιβολαὶ σκυθρωπαὶ, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λανθανόντων.

ε'. Προσγίνεται δέ τις αὐτοῖς καὶ τοιόσδε τάραχος.

ille, promittens, ſe aliquid boni de illo dictūrum domino. Sic ille abiit benevolo animo.

IV. Daphnis autem anxietatis & curarum plenus cum Chloë manebat. Quin & illa magno in metu erat; nempe adoleſcentulus, aſſuetus dumtaxat videre capras, montes, agricolas & Chloën, tunc primum viſurus erat herum, cuius ſolum nomen tunc primum fando audiebat. Erat igitur ſollicita de Daphnide, quo pacto herum aditurus & compellaturus eſſet, ac de matrimonio, ne fruſtra illud ſomniarent. Hinc continua intercedebant ſuavia, mutuique amplexus, haud aliter quam ſi coaluiſſent. Nec tamen illorum oſcula ſine timore erant, neque amplexus ſine vultu triſti; non ſecus ac eorum, qui herum iam praeſentem timerent, vel clam illo iſta agerent.

V. Verum talis tumultus illis intervenit. Lampis qui-

1 Exhibent hanc lectionem duo Codd. Pariſ. Ita quoque legendum coni. Iungerm. cum priore ed. Pariſ. Vulgo inepte: *συνέμενεν*.

2 Hinlopen corr. *καὶ ὄϊς*, *oves*, ſatis appoſite. Sed & vulgata bene habet, de caprario, qui *pendentes rupe* capellas paſcit.

λόγον τοῦ Λάμωνος, ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὑτὸν, ὅστις ὁ Δάφνις; „Ἐτράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς ὡς κηδομένων θεῶν· ἔστι δὲ καλὸς καὶ οὐδὲν ἐοικὼς σιμῷ γέροντι καὶ μαδώσῃ γυναικί. εὐπόρησε δὲ καὶ τρισχιλίων, ὅσον οὐδὲ ἀχράδων εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. Ἆρα καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς Χλόην; ἆρα καὶ τοῦτον εὗρε Λάμων ὡς ἐκείνην ἐγώ; ἆρα καὶ γνωρίσματα ὅμοια παρέκειτο τοῖς εὑρεθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ; Ἐὰν ταῦτα οὕτως, ὦ δέσποτα Πὰν, καὶ Νύμφαι φίλαι, τάχα οὗτος, τοὺς ἰδίους εὑρὼν, εὑρήσει τι καὶ τῶν Χλόης ἀπορρήτων. „

κέ. Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν ἐφρόντιζε, καὶ ὠνειροπόλει μέχρι τῆς ἅλω. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβὼν, ἀνέῤῥωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ τῷ μετοπώρῳ τοὺς γά-

ſermone audito, inter ambulandum ſecum cogitare coepit, quiſnam tandem hic eſſet Daphnis. Enutritus quidem a capra fuit, tanquam non ſine cura numinum; eſt facie decora, nullaque ex parte ſimilis ſimo ſeni, & mulieri glabrae. Habuit praeterea tria millia drachmarum, quantam ne pirorum quidem vim credibile eſt caprarium habere. Ecquid & hunc aliquis expoſuit, ſicuti Chloën? Ecquid & hunc invenit Lamon pari fortuna, atque ego illam? Ecquid & monumenta abiecta fuerunt ſimilia iis, quae a me ſunt inventa? Quod ſi haec ita ſe habeant, domine Pan, caraeque Nymphae, hicce ſuis inventis propinquis, forſan & de Chloës aliquid reperiet ſecretis.

XXV. Talia quidem animo volvebat ſuo, ſomniabatque, uſque dum veniret in aream: quo progreſſus, Daphnim arrectis auribus ſuſpenſum deprehendit, confirmavitque, gener ſalve, dicens; & autumno nuptias ſe

μους θήσειν [1] ἐπαγγέλλεται· δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐδενὸς ἐσομένης, ὅτι μὴ Δάφνιδος, Χλόης. Θᾶττον οὖν νοήματος, μηδὲν πιὼν μηδὲ φαγὼν, παρὰ τὴν Χλόην κατέδραμε· καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἀμέλγουσαν καὶ τυροποιοῦσαν, τόν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεφίλει, καὶ ἐκοινώνει τοῦ πόνου· ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοὺς τὸ γάλα· ἐνεπήγνυ δὲ ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητράσιν ἄρνας καὶ τοὺς ἐρίφους.

κϛʹ. Καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο, ἐνέφαγον, ἔπιον, περιῄεσαν ζητοῦντες ὀπώραν ἀκμάζουσαν· ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον· πολλαὶ μὲν ἀχράδες, πολλαὶ δὲ ὄχναι, πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω· τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν

facturum promifit, dexteramque dedit in fidem, quod nullius, praeterquam Daphnidis, coniux Chloë effet futura. Cogitatione itaque celerius, ne quidem potu vel cibo deguftato, ad Chloën accurrit: quam cum offendiffet mulgentem, cafeolofque prementem, laetum hoc de matrimonio apportat nuntium, atque deinceps illam non furtim, fed ut uxorem deofculatur, inque communionem laboris veniebat. Mulgebat lac in mulctralia, confpiffatos indebat cratibus cafeos, admovebat matribus agnos & haedos.

XXVI. Poftquam haec bene fuerunt curata, aqua fe abluerunt, cibum & potum fumferunt, circumvagati funt quaefitum fructus maturos. Horum quidem fuppetebat magna copia, quia omnium ferax haec anni tempeftas erat. Multa pira erant filveftria, multa hortenfia, multa mala: quorum alia humi deciderant, alia ad-

1 Elfner. Obff. facr. I, p. 100, em. θύειν· fatis commode.

φυτῶν· τὰ ἐπὶ γῆς, εὐωδέστερα· τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα· τὰ μὲν, οἷον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἷον χρυσὸς ἀπέλαμπε. Μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχεν, οὔτε φύλλον· γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι. καὶ ἓν μῆλον ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν· ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. Τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὥρμα τρυγᾷν ἀνελθὼν, καὶ Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν. Ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀργισθεῖσα πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ, καὶ λόγον τοιόνδε εἶπεν ὠργισμένῃ·

κζ'. „Ὦ παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν Ὧραι

huc arboribus adhaerebant. Sed quae humi iacebant, fragrantiora; quae de ramis pendebant, venuſtiora erant: illa ceu vinum fragrabant; haec ceu aurum fulgebant. Una malus ſtabat, cuius iam omnia poma erant ablecta, quae neque fructum, neque frondes haberet, cuiuſque omnes rami nudati eſſent: ſed malum unicum in ipſo vertice ſupremum haerebat, magnum ac pulchrum, quodque multorum aliorum fragrantiam ſolum vinceret. Scilicet qui reliqua decerpſerat, eo aſcendere metuerat, ideoque iſtud inde avellere neglexerat. Forte vero & eximium illud pomum amanti paſtori ſervabatur. Hoc malum ut conſpexit Daphnis, enixus decerpere geſtiebat, atque Chloën impedientem neglectui habuit. Haec neglecta citato gradu ad greges abiit. Ceterum Daphnis, poſtquam aſcendiſſet, eo pervenit, ut decerperet, donumque Chloae afferret, & talia verba iratae dixit:

XXVII. Mea virgo, hoc pomum, quod vides, anni

καλαὶ, καὶ Φυτὸν καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου, καὶ ἐτήρησεν ἡ τύχη. καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἢ ποίμνιον αὐτὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἑρπετὸν Φαρμάξῃ συρόμενον, ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμενον,[1] βλεπόμενον, ἐπαινούμενον. τοῦτο Ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἆθλον· τοῦτο ἐγώ σοι δίδωμι νικητήριον. Ὁμοίως ἔχομεν τοὺς σοὺς [2] μάρτυρας· ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ. „ Ταῦτα εἰπὼν ἐντίθησι τοῖς κόλποις. ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν· ὥστε ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον ὕψος· ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου Φίλημα.

aetates pulchrae pepererunt, hoc arbor egregia enutrivit, ſol ad maturitatem perduxit, & conſervavit fortuna. Quod non potui, cum oculos habeam, relinquere, ne, ſi humi deflueret, vel pecus illud inter paſcendum pedibus conculcaret, vel ſerpens, dum prorepit, venenaret, vel tempus illud abſumeret proiectum, ac ſolummodo oculis & laudibus uſurpatum. Hoc Venus in certamine ſuae formae praemium tulit; hoc idem ego tibi do palmarium. Eiuſdem conditionis, ac Venus, tu teſtes habes. Paris erat opilio; caprarius ego. Hiſce dictis, hoc malum illius gremio impoſuit; at illa propius accedentem oſculata eſt: ita ut Daphnim non poeniteret audaciae, qua prorepſerat in tantam altitudinem; namque oſculum vel aureo malo pretioſius accepit.

1 Wyttenb. coni. κρεμάμενον, quod de pomo iacente minus bene κεῖσθαι dicatur. Sequentia βλεπόμενον, ἐπαινούμενον, puncto poſt κείμενον infixo, Valkenar. egregie ſic refingit: βλέπε μὲν εὖ πεπαινόμενον.

2 Huet. coni. ὁμοίως ἔχομεν τούτου μάρτυρες, vel, ὁμοίους ἐχομένη τοῦ κάλλους μάρτυρας. Villoiſon. autem, ὁμοίως ἔχομεν τοῦ σοῦ (vel οἱ τοῦ σοῦ) κάλλους μάρτυρες. Vel, ὁμοίους μὲν ἔχεις καὶ ἴσους μάρτυρας. Denique, ὁμοίως ἔχομεν τόσου (vel τοσούτου) κάλλους μάρτυρες. Ex his equidem priorem rationem veroſimillimam cenſeo.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΚΕΦ. α΄.

Ἧκων δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἤγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μήτι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν

LONGI PASTORALIUM DE DAPHNIDE ET CHLOE

LIBER QUARTUS.

CAP. I.

Adveniens autem ex Mitylenarum urbe quidam Lamonis conſervus, herum paulo ante vindemiam venturum nuntiavit, cogniturum, num quod damnum ſuis

Μηθυμναίων εἴσπλους ἐλυμήνατο. Ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν· πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν· τὸν κόπρον ἐξεφόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλοίη· τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὀφθείη καλός. Ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα, καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς. ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεσσάρων. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ· εἶχε δὲ πάντα δένδρα, μηλέας, μυῤῥίνας, ὄχνας, καὶ ῥοιὰς, καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας· ἑτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν· καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλέαις καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα. τοσαῦτα ἥμερα.

agris intuliſſet appulſus ille Methymnaeorum. Aeſtate igitur iam abeunte, & autumno adventante, Lamon ſedulo allaborare coepit, quo domino ſuo talis manſio praepararetur, in qua nihil, quod oculis non eſſet gratum, occurreret. Fontes emundabat, ut illimes unda clara pellucerent; fimum ex caula egerebat, ne ſuo foetore ullam crearet moleſtiam; hortum ſumma cura excolebat, ut omni amoenitate rideret. Hic autem hortus profecto res erat valde pulcherrima, & in morem regalium hortorum. Excurrebat ad ſtadii magnitudinem; ſitus erat in loco celſo, latitudine complectens quaterna iugera; ut quis iure ipſum campo per planum porrecto aſſimilaſſet. Ferebat porro omnigenas arbores, malos, myrtos, piros, malos punicas, ficus, oleas; & alibi proceram vitem, quae foeta nigreſcente uva, malis & piris incumbebat, perinde ac ſi de fructu cum illis contenderet. Atque hae quidem erant ſativae arbo-

ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι, καὶ δάφναι, καὶ πλάτανοι, καὶ πίτυς· ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κιττὸς ἐπέκειτο· καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαινόμενος, βότρυν ἐμιμεῖτο. ἔνδον ἦν τὰ καρποφόρα φυτὰ καθάπερ φρουρούμενα· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θριγκὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέντοι λεπτῆς αἱμασιᾶς περιέθει περίβολος. τέτμητο καὶ διεκέκριτο πάντα, καὶ στέλεχος στελέχους ἀφειστήκει. ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας· ἐδόκει μέντοι καὶ ἡ τούτων φύσις εἶναι τέχνης.[1] ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαί, ὧν τὰ μὲν ἔφερεν ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη· ῥοδωνιὰ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνιάς, καὶ ναρκίσσους, καὶ ἀναγαλλίδας ἔφερεν ἡ γῆ. σκιά τε ἦν θέρους, καὶ

res. Nec minus ibi cypariſſi, lauri, platani, & pini creſcebant; quibus omnibus loco vitis imminebat hedera, cuius corymbus ingens & nigreſcens uvam aemulabatur. Intus quaſi praeſidio aliquo munitae fructiferae ſtirpes continebantur; quas foris ſteriles circumvallabant, haud ſecus ac ſepimentum humano artificio fabrefactum. Porro ſeptum e tenui maceria factum haec omnia ambiebat. Secto limite erant digeſta & diſcreta omnia, truncique a truncis abiungebantur. In ſublimi invicem rami coibant & frondes conſociabant. Putaſſet utique quis, haec, quae natura ſane ita ſe habebant, etiam ab arte profecta. Erant & florum areolae, quorum alios producebat terra, alios induſtria humana. Roſae nempe, hyacinthi, & lilia, manu ſata atque culta; violas, narciſſos, anagallidas ſponte ſubmittebat humus. Aeſtate

1 Sic omnes Codd. & edd. eſtque exquiſitior lectio prae Molliana coniectura τεχνίτις, quam in textum admiſit Boden. Wyttenb. tranſpoſito ἡ ita legebat: ἐδόκει μέντοι καὶ τούτων ἡ φύσις εἶναι τεχνίτις.

ἦρος ἄνθη, καὶ μετοπώρου τρυφὴ,[1] καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ὀπώρα. Ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον, καὶ ἦν ὁρᾶν τοὺς νέμοντας· εὔοπτος δὲ ἡ θάλαττα, καὶ ἑωρῶντο οἱ παραπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγίνετο τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. Ἵνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτατον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεὼς Διονύσου καὶ βωμὸς ἦν. περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κιττὸς, τὸν νεὼν δὲ κλήματα· εἶχε δὲ καὶ ἔνδοθεν ὁ νεὼς διονυσιακάς γραφὰς, Σεμέλην τίκτουσαν, Ἀριάδνην καθεύδουσαν, Λυκοῦργον δεδεμένον, Πενθέα διαιρούμενον· ἦσαν καὶ Ἰνδοὶ νικώμενοι καὶ Τυῤῥηνοὶ μεταμορφούμενοι· πανταχοῦ Σάτυροι, πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πὰν ἠμέλητο· ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιος[2]

ibi umbra, vere florum amoenitas, autumno vindemiarum deliciae, & quavis anni tempestate fructus. Ab hoc loco campus despici poterat, eratque videre pascentes: despici poterat & mare, conspiciebanturque qui navibus praeterveherentur; adeo ut & hoc horti deliciis merito accenseri posset. In ipso vero horti meditullio, qua aeque in longitudinem ac latitudinem extendebatur, delubrum Baccho & ara erant posita: aram hedera, delubrum palmites cingebant. Erant etiam in interiori delubri parte picturae, Bacchi res gestas ob oculos ponentes, videlicet parientem Semelen, Ariadnen somno sopitam, Lycurgum vinculis constrictum, Penthea discerptum exhibentes. Hic victi stabant Indi, atque transformati Tyrrheni. Ubique Satyri, ubique Bacchae choreas ducentes. Neque omissus Pan, qui in petra, sua canens fistula, sedebat similis accinenti commune car-

1 Iungerm. coni. τρύγη. Hinlopen vero totum locum sic transf. ponit: καὶ μετοπώρου ὀπώρα, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τρυφή. Ingeniose admodum.

2 Tres Codd. Parif. & edd. Commel. Florent. & Iungerm. ὅμοιον, quod referendum ad συρίζων.

ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορευούσαις.

β'. Τοιοῦτον ὄντα τὸν παράδεισον ὁ Λάμων ἐθεράπευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνων. τὸν Διόνυσον ἐστεφάνωσε τοῖς ἄνθεσιν· ὕδωρ ἐπωχέτευσε· πηγή τις, ἣν εὗρεν ἐς τὰ ἄνθη Δάφνις, ἐσχόλαζε μὲν τοῖς ἄνθεσιν, [ἡ πηγὴ] [1] Δάφνιδος δὲ ὅμως ἐκαλεῖτο πηγή. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον [2] διὰ μακροῦ. ὁ δὲ ἐθάῤῥει μὲν ὡς ἐπαινηθησόμενος ἐπ' αὐταῖς· διπλασιόνάς τε γὰρ, ὧν ἔλαβεν, ἐποίησε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἥρπαζε, καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν

men tam calcantibus viris, quam feminis tripudiantibus.

II. In hoc igitur tali horto Lamon omnem navabat operam, quo excultum atque politum daret, cum arida excidendo, tum palmites adſtringendo pedamentiſve alligando. Bacchum floribus coronabat, aquam per canales derivabat. Fons quidam a Daphnide floribus irrigandis inventus, operam quidem floribus dabat, Daphnidis tamen fons appellabatur. Hic Daphnim hortabatur Lamon, ut pingues nitidaſque, quam maxime poſſet, capras redderet, dicens, omnino illas herum, non longum poſt tempus adventurum, eſſe viſurum. Bono erat animo Daphnis, utpote laudem caprarum nomine promeriturus; duplo namque quam ſibi traditus fuerat, capellarum gregem reddiderat auctiorem, neque ullam lupus abſtulerat, & ipſis ovibus obeſiores erant. Cum

1 Parum concinne antea legebatur, πηγή τις, ἣν ε. ε. τ. α. Δάφνις· ἐσχ. μ. τ. α. ἡ πηγή· Δάφν. δὲ ὅμ. ἐκαλεῖτο πηγή. Quod uncis incluſimus vocabulum, e gloſſa ortum puta. Ita quoque iudicabat Villoiſ.

2 Hinlopen & Lefevre coni. οὐ διὰ μακροῦ. Villoiſon. vero ἀφιξόμενον. Utrumque ſine idonea cauſa. Nam praecedit ὄψεσθαι, & διὰ μακροῦ innuit longam domini abſentiam.

οἰῶν. Βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφερεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν· δὶς ἠγεῖτο ἐπὶ ποτόν· ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν χωρίων· ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν, καὶ γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν μειζόνων. Τοσαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρίχας ἐθεράπευε. Πανὸς ἄν τις ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὁρᾷν. Ἐκοινώνει δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη· καὶ τῆς ποίμνης παραμελοῦσα, τὸ πλέον ἐκείναις [1] ἐσχόλαζε· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι καλάς.

γ'. Ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλθὼν ἐξ ἄστεος, ἐκέλευεν ἀποτρυγᾷν τὰς ἀμπέλους ὡς

autem vellet herum promtiorem eſſe ad nuptias comprobandas, omni ſane cura, omni ſtudio & alacritate agebat, ſummo mane illas paſtum educendo, ſeraque veſpera reducendo. Bis appellebat ad aquam, ſedulo indagans, ubi maxima ſuppeteret pabuli copia. Curaverat quoque, ut ſibi eſſent ſina nova, mulctrarumque copia, & crates capaciores. Tantam his impendebat curam, ut etiam cornua capellarum inungeret, & pilos ipſos pexos nitidoſque efficere ſtuderet. Putaſſes, te Pani ſacrum videre gregem. In partem illius circa gregem caprarum laboris ipſa quoque Chloë veniebat, ſuoque grege neglecto, maiori ex parte iis vacabat; adeo ut Daphnis exiſtimaret, per illam fieri, quod capellae tam pulchrae viderentur.

III. Hiſce intentos alter urbe veniens nuntius, vindemiare vites quam ociſſime iuſſit, ſeque permanſu-

1 Vulgo ἐκείνοις. Pro quo Huet. & edit. Pariſ. ἐκείναις, ſcilicet αἰξί. Mollus dedit ἐκείναι, nullo ſenſu.

τάχιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη παραμένειν ἔς τ' ἂν τοὺς βότρυς ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἄξειν τὸν δεσπότην, ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης.[1] τοῦτόν τε οὖν Εὔδρομον, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, ὅτι ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν) ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες, τῶν βοτρύων τοὺς ἡβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες, ὡς εἴη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν ἐν εἰκόνι καὶ ἡδονῇ γενέσθαι τρυγητοῦ. Μέλλοντος δὲ ἤδη σοβεῖν ἐς ἄστυ τοῦ Εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ Δάφνις ἔδωκεν, ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου δῶρα· τυροὺς εὐπαγεῖς, ἔριφον ὀψίγονον, δέρμα αἰγὸς λευκὸν καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων· ὁ δὲ ἥδετο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν, καὶ ἀγαθόν τι ἐρεῖν

rum dixit, donec ex uvis muſtum fecerint, & tum demum in urbem reverſurum, ut dominum adduceret peracta autumnali vindemia. Hunc igitur Eudromum, (eo enim nomine appellabatur, quia hero ſuo erat a pedibus) excipiebant ſumma lubentia & benignitate, inſimulque uvas e vitibus decerpebant, ad praela eas conferentes, muſtum condentes in cados, racemos adultos cum palmitibus defecantes, quo liceret ex urbe venientibus aliqua frui vindemiae imagine & voluptate. Non pauca autem Eudromo, ad civitatem iam regreſſuro, Daphnis dedit dona; ea autem dedit dona, quae a caprario exſpectari poterant, videlicet caſeos bene compactos, haedum ſero genitum, pellem albam atque hirſutam caprae, quam hiberno tempore currens indueret. Impenſe delectabatur, atque Daphnim oſculabatur

1 Villoiſ. deeſſe putabat τελεσθείσης, πεπαυμένης, aut ſimile quid.

περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο. Καὶ ὁ μὲν ἀπῄει φίλα φρονῶν.

δʹ. Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνένεμεν.[1] Εἶχε δὲ κἀκείνη πολὺ δέος· μειράκιον εἰωθὸς αἶγας βλέπειν, καὶ ὄρος,[2] καὶ γεωργοὺς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρῶτον μόνον ἤκουε τὸ ὄνομα. ὑπέρ τε οὖν τοῦ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότῃ, καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο, μὴ μάτην ὀνειροπολοῦσιν αὐτόν. Συνεχῆ μὲν οὖν τὰ φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἱ περιβολαί· καὶ τὰ φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἱ περιβολαὶ σκυθρωπαὶ, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λανθανόντων.

εʹ. Προσγίνεται δέ τις αὐτοῖς καὶ τοιόσδε τάραχος.

ille, promittens, ſe aliquid boni de illo dicturum domino. Sic ille abiit benevolo animo.

IV. Daphnis autem anxietatis & curarum plenus cum Chloë manebat. Quin & illa magno in metu erat; nempe adoleſcentulus, aſſuetus dumtaxat videre capras, montes, agricolas & Chloën, tunc primum viſurus erat herum, cuius ſolum nomen tunc primum fando audiebat. Erat igitur ſollicita de Daphnide, quo pacto herum aditurus & compellaturus eſſet, ac de matrimonio, ne fruſtra illud ſomniarent. Hinc continua intercedebant ſuavia, mutuique amplexus, haud aliter quam ſi coaluiſſent. Nec tamen illorum oſcula ſine timore erant, neque amplexus ſine vultu triſti; non ſecus ac eorum, qui herum iam praeſentem timerent, vel clam illo iſta agerent.

V. Verum talis tumultus illis intervenit. Lampis qui-

1 Exhibent hanc lectionem duo Codd. Pariſ. Ita quoque legendum coni. Iungerm. cum priore ed. Pariſ. Vulgo inepte: *συνίμενεν*.

2 Hinlopen corr. καὶ ὄϊς, *oves*, ſatis appoſite. Sed & vulgata bene habet, de caprario, qui *pendentes rupe* capellas paſcit.

Λάμπις τὶς ἦν ἀγέρωχος βουκόλος. οὗτος καὶ αὐτὸς ἐμνᾶτο τὴν Χλόην παρὰ τοῦ Δρύαντος, καὶ δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδώκει σπεύδων τὸν γάμον. Αἰσθόμενος οὖν ὡς εἰ συγχωρηθείη παρὰ τοῦ δεσπότου, Δάφνις αὐτὴν ἄξεται, τέχνην ἐζήτει, δι' ἧς τὸν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν· καὶ εἰδὼς πάνυ αὐτὸν τῷ παραδείσῳ τερπόμενον, ἔγνω τοῦτον, ὅσον οἷός τέ ἐστι, διαφθεῖραι καὶ ἀποκοσμῆσαι. Δένδρα μὲν οὖν τέμνων, ἔμελλεν ἁλώσεσθαι διὰ τὸν κτύπον· ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. Νύκτα δὴ φυλάξας, καὶ ὑπερβὰς τὴν αἱμασιὰν, τὰ μὲν ἀνώρυξε, τὰ δὲ κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὥσπερ σῦς. Καὶ ὁ μὲν λαθὼν ἀπεληλύθει.

ϛ'. Λάμων δὲ τῆς ἐπιούσης παρελθὼν εἰς τὸν κῆπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν. ἰδὼν

dam erat, bubulcus ferox. Hic in uxorem a Dryante petebat Chloën, urgensque nuptias, multa dono dederat. Intelligens igitur, quod, siquidem dominus non reprobaret, Daphnis ipsam ducturus esset uxorem, dolos consuere aggreditur, quibus dominum adversus eos exacerbaret; cumque non ignoraret, magnopere illum horto delectari, eum, quoad fieri posset, vastare, suaque amoenitate privare decrevit. Ceterum, si arbores caederet, futurum erat, ut deprehenderetur fragore proditus: hinc animum floribus perdendis adiecit. Observata igitur nocte, transgressus sepem, flosculos partim e radicibus eruit, partim confregit, partim instar porci pedibus protrivit. Atque ille quidem clam se subduxit.

VI. Sequenti vero die Lamon ad hortum progressus, iam eum aqua fontana irrigaturus erat. Conspicatusque

δὲ πᾶν τὸ χωρίον δεδῃωμένον, καὶ ἔργον οἷον ἐχθρὸς λῃστὴς ἐργάσαιτο, κατεῤῥήξατο μὲν εὐθὺς τὸν χιτωνίσκον, βοῇ δὲ μεγάλῃ θεοὺς ἀνεκάλει· ὥστε καὶ ἡ Μυρτάλη τὰ ἐν χερσὶ καταλιποῦσα ἐξέδραμε, καὶ ὁ Δάφνις ἐλάσας τὰς αἶγας ἀνέδραμε· καὶ ἰδόντες ἐβόων, καὶ βοῶντες ἐδάκρυον. καὶ ἦν μὲν κοινὸν [1] πένθος ἀνθῶν, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι δεσπότην ἔκλαον· ἔκλαυσε δ' ἄν τις καὶ ξένος ἐπιστάς. ἀποκεκόσμητο γὰρ ὁ τόπος, καὶ ἦν λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώδης. τῶν δὲ εἴ τι διέφυγε τὴν ὕβριν, ὑπήνθει καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν ἔτι καλὸν καὶ κείμενον. ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ μέλιτται συνεχεῖς καὶ ἄπαυστον βομβοῦσαι καὶ θρηνούσαις ὅμοιον.

ζ'. Ὁ μὲν γὰρ Λάμων ὑπ' ἐκπλήξεως κἀκεῖνα

totum illum locum pervaſtatum, & facinus, quale infeſtus latro perpetraſſet, illico ſuam diſcidit tunicam, & voce alta Deos inclamavit, adeo ut Myrtale, omiſſis iis, quae in manu habebat, accurreret, pariterque Daphnis, qui capras in paſcua eduxerat, recurreret. Hoc videntes clamabant, & clamantes flebant. Incaſſum quidem lugebant flores; verum herum expaveſcentes, flebant. Ne peregrinus quidem ſuperveniens a lacrimis temperaſſet; exutus enim omni venere erat locus, reſtabatque tantum terrae ſolum lutulentum: floſculorum ſi quid effugiſſet iniuriam, ſubflorebat, atque fulgebat ſic tamen, & adhuc amoenum erat, etſi iaceret. His denſae inſidebant apes, & ſuum perpetuo bombum facientes, veluti illos lamentabantur.

VII. Lamon autem prae animi conſternatione in haec

1 Ita legitur e Molli coniectura, quam probavit Dorvill. ad Charit. p. 695. Vulgo κενὸν, quod reduxit Villoiſ. neſcio qua veri ſpecie. Infra; καὶ ἐθρήνουν οὐ τὰ ἄνθη λοιπόν.

ἔλεγε· „Φεῦ τῆς ῥοδωνιᾶς, ὡς κατακέκλασται· Φεῦ τῆς ἰωνιᾶς, ὡς πεπάτηται· Φεῦ τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ναρκίσσων, οὓς ἀνώρυξέ τις πονηρὸς ἄνθρωπος. Ἀφίξεται τὸ ἦρ, τὰ δὲ οὐκ ἀνθήσει· ἔσται τὸ θέρος, τὰ δὲ οὐκ ἀκμάσει· μετόπωρον, ἀλλὰ τάδε οὐδένα στεφανώσει. Οὐδὲ σὺ, δέσποτα Διόνυσε, τὰ ἄθλια ταῦτα ἠλέησας ἄνθη, οἷς παρῴκεις, καὶ ἔβλεπες,[1] ἀφ' ὧν ἐστεφάνωσά σε πολλάκις. Πῶς δείξω νῦν τὸν παράδεισον τῷ δεσπότῃ; τίς ἐκεῖνος θεασάμενος ἔσται; Κρεμᾷ[2] γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν· τάχα δὲ καὶ Δάφνιν, ὡς τῶν αἰγῶν ταῦτα εἰργασμένων.„ Δάκρυα ἦν ἐπὶ τούτοις θερμότερα· καὶ ἐθρήνουν οὐ τὰ ἄνθη λοιπὸν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώματα. ἐθρήνει καὶ Χλόη Δάφνιν εἰ κρεμήσεται, καὶ ηὔχετο μηκέτι

verba erumpebat: Eheu! rosae quam sunt diffractae? Heu! violae quam sunt conculcatae? Eheu! hyacinthi & narcissi, quos homo quis improbus e terra eruit. Ver adveniet; isti autem non vernabunt. Orietur aestas; hi autem non vigebunt. Autumnus aderit; isti autem neminem coronabunt. Neque vero, o domine Bacche, miserorum horumce florum misertus es, iuxta quos habitabas, quosque oculis usurpabas, & quibus te saepe coronavi? Qua fronte hunc hortum hero ostendam? Quo animo is haec visurus est? Me senem de pino aliqua, ut Marsyam, forte suspendet; forsan etiam & Daphnim, quasi nimirum caprarum facto haec acciderint. Ob haec lacrimae oboriebantur fervidiores, neque deinceps flores, sed semetipsos deflebant. Lugebat simul Chloë, si Daphnis suspendendus foret, & iam optabat,

1 Post hoc verbum Villois. deesse suspicatur διαφθειρόμενα, vel ἀνορυττόμενα, vel κατακλώμενα, vel πατούμενα. Sine omni causa. Est, *aspicere sustinuisti*, tale facinus non prohibuisti.

2 Huet. coni. κρεμάσει. Sed κρεμᾷ est futurum contractum, Attico more.

ἐλθεῖν τὸν δεσπότην αὐτῶν, καὶ ἡμέρας διήντλει μοχθηρὰς, ὡς ἤδη Δάφνιν βλέπουσα μαστιγούμενον.

η΄. Καὶ ἤδη νυκτὸς ἀρχομένης ὁ Εὔδρομος αὐτοῖς ἀπήγγελλεν, ὅτι ὁ μὲν πρεσβύτερος δεσπότης μεθ' ἡμέρας ἀφίξεται τρεῖς· ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ, τῆς ἐπιούσης πρόεισι. Σκέψεις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων, καὶ κοινωνὸν εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὔδρομον παρελάμβανον. ὁ δὲ εὔνους ὢν τῷ Δάφνιδι, παρήνει τὸ συμβὰν ὁμολογῆσαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότῃ, καὶ αὐτὸς συμπράξειν ἐπηγγέλλετο τιμώμενος, ὡς ὁμογάλακτος· καὶ ἡμέρας γενομένης, οὕτως ἐποίησαν. Ἧκε μὲν ὁ Ἄστυλος ἐφ' ἵππου, καὶ παράσιτος αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἐφ' ἵππου· ὁ μὲν, ἀρτιγένειος· ὁ δὲ Γνάθων (τουτὶ γὰρ ἐκαλεῖτο) τὸν πώγωνα ξυρώμενος πάλαι. Ὁ δὲ Λάμων ἅμα τῇ Μυρτάλῃ καὶ τῷ Δάφνιδι, πρὸ τῶν ποδῶν

ut nunquam ipforum dominus adveniret, diefque exantlabat acerbas, quafi iam cerneret Daphnim, flagrorum verbera patientem.

VIII. Coepta iam nocte venit nuntiatum Eudromus, dominum feniorem poft triduum affuturum, at gnatum eius die fequenti praeventurum. Deliberatum igitur fuit de hifce, quae acciderant, & confiliis conferendis Eudromum focium adhibuerunt. Ille, benevolo animo profequens Daphnim, fuafit, cafum illum prius aperiret domino iuniori, feque caufam adiuturum fpondebat, ut qui non certe nullo numero apud dominum haberetur, quippe cuius effet collactaneus; exortoque die ita egerunt. Veniebat Aftylus equo infidens, unaque eius parafitus, qui & ipfe equo vehebatur. Quorum ille nudius tertius barbam emittere coeperat; at huic Gnathoni (hoc enim huic nomen erat) iampridem abrafa barba fuerat. Lamon vero, una cum Myrtala & Daphnide ad

αὐτοῦ καταπεσὼν, ἱκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῆ, καὶ πατρῴας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὸν οὐδὲν ἀδικήσαντα. ἅμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. Οἰκτείρει τὴν ἱκεσίαν ὁ Ἄστυλος, καὶ ἐπὶ τὸν παράδεισον ἐλθὼν, καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ δεθέντες ἐξύβρισαν, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες. Ἐπὶ τούτοις ηὔχοντο μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ Λάμων καὶ Μυρτάλη· Δάφνις δὲ δῶρα προσεκόμισεν ἐρίφους, τυροὺς, ὄρνιθας, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, βότρυς ἐπὶ κλημάτων, μῆλα δὲ ἐπὶ κλάδων. ἦν ἐν τοῖς δώροις καὶ ἀνθοσμίας οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι κάλλιστος οἶνος.

θ'. Ὁ μὲν δὴ Ἄστυλος ἐπῄνει ταῦτα· καὶ περὶ θήραν εἶχε λαγωῶν, οἷα πλούσιος νεανίσκος, καὶ τρυ-

illius genua provolutus, infelicis ut misereatur senis, seque innocentem patris irae eripiat, supplex orat, simulque illi exponit, quae contigerant, omnia. Supplicantis misertus Astylus, hortum ingreditur, & conspicatus florum excidium, sese dixit ipse veniam impetraturum a patre, & incusaturum equos, quod ibi alligati insolentius lasciviissent, sicque alia contrivissent, alia proculcassent, alia suffodissent, loramentis nimirum liberati. Ob haec Lamon & Myrtale omnia ipsi fausta apprecabantur; Daphnis autem dona insuper attulit, videlicet haedos, caseos, aves, earumque foetus, racemos adhuc palmitibus dependentes, poma adhuc in ramis pendentia: inter ista dona erat & fragrantissimum vinum ex Lesbo, potu praestantissimum.

IX. Equidem Astylus collaudabat ista, eratque assiduus in venandis leporibus, utpote opibus abundans iu-

φῶν ἀεὶ, καὶ ἀφιγμένος εἰς τὸν ἀγρὸν εἰς ἀπόλαυσιν ξένης ἡδονῆς. Ὁ δὲ Γνάθων, οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἄνθρωπος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὢν, ἢ γνάθος, καὶ γαστὴρ, καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα, οὐ παρέργως εἶδε τὸν Δάφνιν τὰ δῶρα κομίσαντα· ἀλλὰ καὶ φύσει παιδεραστὴς ὢν, κάλλος οἷον οὐδὲ ἐπὶ τῆς πόλεως εὑρὼν, ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι, καὶ πείσειν ᾤετο ῥαδίως ὡς αἰπόλον. Γνοὺς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ ἐκοινώνει τῷ Ἀστύλῳ· κατιὼν δὲ ἵνα ἔνεμεν ὁ Δάφνις, λόγῳ μὲν τῶν αἰγῶν, τὸ δὲ ἀληθὲς, Δάφνιδος ἐγίνετο θεατής. μαλθάσσων δὲ αὐτὸν, τάς τε αἶγας ἐπῄνει, καὶ συρίσαι τὸ αἰπολικὸν ἠξίωσε· καὶ ἔφη ταχέως ἐλεύθερον θήσειν τὸ πᾶν δυνάμενος. Ὡς δὲ εἶχε χειροήθη,

venis, & luxu nunquam non diffluens, quique ideo rus venerat, ut nova voluptate perfrueretur. Gnatho autem, utpote homo unice edoctus edere & ad ebrietatem usque se ingurgitare, quique quantus quantus, nihil aliud quam gula & venter erat, quaeque sunt infra ventrem, non obiter & perfunctorie Daphnim sua dona conferentem contemplatus fuerat; sed cum natura puerorum amator esset, inventa, qualem in urbe non vidisset, forma, Daphnim aggredi decrevit, ratus hoc facile illi, utpote homini caprario, se persuasurum. Haec cum constituisset, venationis non erat cum Astylo particeps, sed descendens ad loca, ubi pascebat Daphnis, verbis quidem capras, sed revera Daphnim, spectatum veniebat. Deinde blandis illum deliniens verbis, laudibus efferebat capras, tibiaque ut pastorale carmen caneret, postulabat, addebatque, mox ei libertatem impetraturum se, qui videlicet nihil non apud Dionysophanem posset. Ut autem illum mansuetum sibique mo-

νύκτωρ λοχήσας ἐκ τῆς νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἶγας, πρῶτον μὲν ἐφίλησε προδραμών· εἶτα ὄπισθεν παρασχεῖν τοιοῦτον οἷον αἱ αἶγες τοῖς τράγοις. Τοῦ δὲ βραδέως νοήσαντος, καὶ λέγοντος, ὡς αἶγας μὲν βαίνειν τράγους, καλόν· τράγον δὲ οὐπώποτέ τις εἶδε βαίνοντα τράγον, οὐδὲ κριὸν ἀντὶ τῶν οἰῶν κριὸν, οὐδὲ ἀλεκτρυόνας ἀντὶ τῶν ἀλεκτορίδων ἀλεκτρυόνας· οἷός τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι τὰς χεῖρας προσφέρων· ὁ δὲ μεθύοντα ἄνθρωπον καὶ ἑστῶτα μόλις παρωσάμενος ἔσφηλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὥσπερ σκύλαξ ἀποδραμὼν, κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς, οὐ παιδὸς, πρὸς χειραγωγίαν δεόμενον. Οὐκέτι προσίετο ὅλως· ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ἄλλῃ τὰς αἶγας ἔνεμεν, ἐκεῖνον μὲν φεύγων, Χλόην δὲ τηρῶν. Οὐδὲ ὁ Γνάθων ἔτι περιειργάζετο, καταμαθὼν ὡς οὐ μόνον καλὸς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρός ἐστιν· ἐπετήρει δὲ

rigerum habuit, de nocte insidiatus capellas e pastu abducenti, prius praecurrens, oscula quaedam dedit; deinde, ut more caprarum, hircis sui copiam facientium, sibi tergum obvertat, precatur. Haec cum serius animadvertisset Daphnis, & dixisset, capras quod ineant hirci, id quidem se recte habere, sed hircum nunquam & nusquam gentium quem vidisse inire hircum, neque arietem pro ovibus arietem, neque gallos gallinarum loco gallos; ibi Gnatho velle vi adigere, manusque iniicere. At ille hominem ebrium, aegreque pedibus insistentem, cubito repulsum humi prostravit, & veluti catulus aufugiens, iacentem reliquit, viri, non pueri, qui manu deduceret, opera indigentem. Neque postea eum admittebat Daphnis; sed modo hoc, modo illo loco capras pascebat, illum certe vitans, Chloënque diligenter servans. Neque Gnatho amplius illum curiose observabat, cum intellexisset, eum non solum formosum, sed

καιρὸν διαλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ τῷ Ἀστύλῳ, καὶ ἤλπιζε δῶρον αὐτὸν ἕξειν παρὰ τοῦ νεανίσκου, πολλὰ καὶ μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντος.

ι'. Τότε μὲν οὖν οὐκ ἠδυνήθη· προσῄει γὰρ ὁ Διονυσοφάνης ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ· καὶ ἦν θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Μετὰ δὲ τοῦτο συνέταττε λόγον καὶ ἐρωτικὸν καὶ μακρόν. Ἦν δὲ ὁ Διονυσοφάνης μεσαιπόλιος μὲν ἤδη, μέγας δὲ καὶ καλὸς, καὶ μειρακίοις ἁμιλλᾶσθαι δυνάμενος· ἀλλὰ καὶ πλούσιος ἐν ὀλίγοις, καὶ χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Οὗτος ἐλθὼν, τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔθυσεν ὅσοι προεστᾶσιν ἀγροικίας, Δήμητρι, καὶ Διονύσῳ, καὶ Πανὶ, καὶ Νύμφαις· καὶ κοινὸν πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔστησε κρατῆρα. Ταῖς δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπεσκόπει τὰ τοῦ Λάμωνος ἔργα· καὶ ὁρῶν τὰ μὲν πεδία ἐν αὔλαξι, τὰς δὲ

etiam esse robustum. Captabat autem occasionem de eo colloquendi cum Astylo, sperabatque fore, ut illum dono habiturus esset a iuvene multa & praeclara largiri volente.

X. Tamen ista tunc temporis tractari non potuerunt. Namque adveniebat Dionysophanes una cum sua Clearista; omniaque tumultu & strepitu iumentorum, servorum, virorum atque mulierum fervebant. Inde autem componere coepit sermonem amatorium, eumque prolixum. Erat hic Dionysophanes aetate semicana, magnus autem & formosus, qui nec iuveni cederet; quin & dives inter paucos, & in tantum probus, in quantum nemo alius. Hic, post adventum suum, prima die omnibus Diis agri praesidibus sacra fecit, Cereri, Baccho, Pani, Nymphis, statuitque omnibus, quotquot aderant praesentes, cratera communem; reliquis diebus Lamonis inspexit opera: utque conspexit campum pro-

ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὸν δὲ παράδεισον ἐν κάλλει· (περὶ γὰρ τῶν ἀνθῶν Ἄστυλος τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν·) ἥδετο περιττῶς, καὶ τὸν Λάμωνα ἐπῄνει, καὶ ἐλεύθερον ἀφήσειν ἐπηγγέλλετο. Κατῆλθε μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον, τάς τε αἶγας ὀψόμενος καὶ τὸν νέμοντα. Χλόη μὲν οὖν εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν, ὄχλον τοσοῦτον αἰδεσθεῖσα καὶ φοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἱστήκει δέρμα λάσιον αἰγὸς ἐζωσμένος, πήραν νεόῤῥαφῆ κατὰ τῶν ὤμων ἐξηρτημένος, κρατῶν ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις, τῇ μὲν, ἀρτιπαγεῖς τυροὺς, τῇ δὲ, ἐρίφους γαλαθηνούς. Εἴποτε Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων ἐβουκόλησε, τοιόσδε ἦν, οἷος τότε ὤφθη Δάφνις. Αὐτὸς μὲν οὖν εἶπεν οὐδὲν, ἀλλὰ ἐρυθήματος πλησθεὶς, ἔνευσε κάτω, προτείνας τὰ δῶρα· ὁ δὲ Λάμων, „ οὗτος, εἶπε, σοὶ, δέσποτα, τῶν αἰγῶν αἰπόλος. Σὺ μὲν ἐμοὶ

be impreffis fulcis aratum, vineam palmitibus totam turgidam, hortum eleganter politum, (quod namque flores attinebat, Aftylus omnem culpam in fe receperat) impenfe delectabatur, atque Lamonem laudibus evehens, infuper pollicitus eft, fe eum liberum manumiffurum. Poft haec etiam ad caprarum gregem defcendit, capras caprariumque vifurus. Igitur Chloë in filvam aufugit, tantam turbam reverita. At Daphnis hirfuta caprae pelle indutus fubftitit, ex humeris fufpenfam recens confutam habens peram, tenens utraque manu, altera nempe recentes cafeolos, altera haedulos lactentes. Si quando Apollo Laomedonti mercede pacta ferviit, & armenta pavit, talis certe erat, qualis tunc vifus eft Daphnis: qui fane ne verbum quidem protulit, fed rubore fuffufus deiecit oculos humi, muneraque porrexit. Lamon vero: Hic, inquit, here, caprarum tuarum cuftos eft. Tu quidem quinquaginta mihi

πεντήκοντα νέμειν ἔδωκας καὶ δύο τράγους· οὗτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, καὶ δέκα τράγους. Ὁρᾷς ὡς λιπαραὶ καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, καὶ τὰ κέρατα ἄθραυστοι. Πεποίηκεν αὐτὰς καὶ μουσικάς· σύριγγος γοῦν ἀκούουσαι ποιοῦσι πάντα.„

ιά. Παροῦσα τοῖς λεγομένοις ἡ Κλεαρίστη, πεῖραν ἐπεθύμησε τοῦ λεχθέντος λαβεῖν, καὶ κελεύει τὸν Δάφνιν ταῖς αἰξὶν οἷον εἰώθει συρίσαι, καὶ ἐπαγγέλλεται συρίσαντι χαρίσασθαι χιτῶνα καὶ χλαῖναν καὶ ὑποδήματα. Ὁ δὲ καθίσας αὐτοὺς [1] ὥσπερ θέατρον, στὰς ὑπὸ τῇ φηγῷ, καὶ ἐκ τῆς πήρας τὴν σύριγγα κομίσας, πρῶτα μὲν ὀλίγον ἐνέπνευσε· καὶ αἱ αἶγες ἔστησαν τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι. εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον· καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο νεύσασαι κάτω. αὖθις λιγυρὸν

tradideras pascendas, & binos hircos; hic usque ad centenas auctas dedit, & denos hircos. Vides, quam sint pingues, nitidaeque, & villis densae, cornibusque integrae. Eas & musicas reddidit; fistula namque audita statim omnia imperata faciunt.

XI. His dictis aderat & Clearista, & specimen eius, quod dictum erat, sumere cupiens, iussit Daphnim capellis, ut solebat, fistula canere, insimul promittens, si id fecisset, se eum tunica, laena & calceis muneraturam. Ille, in theatri modum illis dispositis, stans sub fago, e pera fistulam depromsit. Primum quidem exilem inflando edidit sonitum, & statim capellae surrexerunt capitibus erectis: deinde pastoralem occepit cantum, atque capellae capite in terram demisso pascere coeperunt: rursus suavem & argutum sonum edidit,

1 Valken. coni. αὐτὰς, ut referatur ad αἶγας. Venuste.

ἔδωκε·[1] καὶ ἀθρόαι κατεκλίθησαν. ἐσύρισέ τε καὶ ὀξὺ μέλος· αἱ δὲ, ὥσπερ λύκου προσιόντος, εἰς τὴν ὕλην κατέφυγον. μετ' ὀλίγον ἀνακλητικὸν ἐφθέγξατο· καὶ ἐξελθοῦσαι τῆς ὕλης, πλησίον αὐτοῦ τῶν ποδῶν συνέδραμον. οὐδὲ ἀνθρώπους οἰκέτας εἶδεν ἄν τις οὕτω πειθομένους προστάγματι δεσπότου. Οἵ τε οὖν ἄλλοι πάντες ἐθαύμαζον, καὶ πρὸ πάντων ἡ Κλεαρίστη, καὶ δῶρα ἀποδώσειν ὤμοσε καλῷ τε ὄντι αἰπόλῳ καὶ μουσικῷ· καὶ ἀνελθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, καὶ τῷ Δάφνιδι, ἀφ' ὧν ἤσθιον, ἔπεμψαν. Ὁ δὲ μετὰ τῆς Χλόης ἤσθιε, καὶ ἥδετο γευόμενος ἀστυκῆς ὀψαρτυσίας, καὶ εὔελπις ἦν τεύξεσθαι τοῦ γάμου πείσας τοὺς δεσπότας.

ιβ'. Ὁ δὲ Γνάθων προσεκκαυθεὶς τοῖς κατὰ τὸ αἰπόλιον γεγενημένοις, καὶ ἀβίωτον νομίζων τὸν βίον, εἰ

& simul omnes reclinatae quieverunt. Tum quidem acutum insonuit; & illae, non secus ac lupo irruente, in silvam confugerunt. Paulo post receptui signum dedit; tum derepente silva egressae prope pedes ipsius circum circa currere omnes coeperunt. Nemo unquam famulos vidit ita dicto audientes hero suo. Ceteri itaque omnes demirati fuere, praecipue vero Clearista, quae promissa huic formoso & musico caprario dona se persoluturam iuravit. Reversique ad villam prandebant, & Daphnidi quaedam de sua misere, unde edebant, mensa. Ille una cum Chloë hisce epulis fruebatur, delectabaturque gustando conquisitissimos oppidanorum cibos, inque spem erigebatur, fore ut, dominis persuasis, hasce nuptias consequeretur.

XII. Gnatho autem magis accensus iis, quae apud capellas acciderant, minimeque viralem sibi vitam du-

1 Valkenarius coniecit λιγυρὸν ἐνέδωκε, uti paulo superius: ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος.

μὴ τεύξεται Δάφνιδος, περιπατοῦντα τὸν Ἄστυλον ἐν τῷ παραδείσῳ φυλάξας, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου νεὼν, πόδας καὶ χεῖρας κατεφίλει. Τοῦ δὲ πυνθανομένου, τίνος ἕνεκα ταῦτα δρᾷ, καὶ λέγειν κελεύοντος, καὶ ὑπουργήσειν ὀμνύοντος· „Οἴχεταί σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα. Ὁ μέχρι νῦν μόνης τραπέζης ἐρῶν· ὁ πρότερον ὀμνὺς, ὅτι μηδὲν ἐστιν ὡραιότερον οἴνου γέροντος· ὁ κρείττους τῶν ἐφήβων τῶν ἐν Μιτυλήνῃ, τοὺς σοὺς ὀψαρτυτὰς λέγων· μόνον λοιπὸν καλὸν εἶναι Δάφνιν νομίζω. Καὶ τροφῆς μὲν τῆς πολυτελοῦς οὐ γευόμενος, καίτοι τοσούτων παρασκευαζομένων ἑκάστης ἡμέρας, κρεῶν, ἰχθύων, μελιτωμάτων, ἡδέως δ' ἂν αἶξ γενόμενος, πόαν ἐσθίοιμι καὶ φύλλα, τῆς Δάφνιδος ἀκούων σύριγγος, καὶ ὑπ' ἐκείνῳ νεμόμενος. Σὺ δὲ σῶσον Γνάθωνα τὸν σὸν, καὶ τὸν ἀήττητον ἔρωτα νική-

cens, ni Daphnide potiretur, Aftylum in horto inambulantem captavit, & in Bacchi aedem abduxit, ubi ipfius pedes & manus ofculari coepit. At illo fcifcitante, curnam id faceret, & imperante, ut eloqueretur, quid rei effet, infuperque adiurante, fe nihil ipfi denegaturum, Actum eft, inquit, here, de Gnathone tuo. Qui ad hoc ufque tempus folam amabam menfam, qui antehac iurabam, nihil effe magis lepidum, quam vinum vetuftum, qui ephebis Mitylenaeis tuos obfoniorum conditores formofiores effe affirmabam, nunc folum Daphnim formofum effe cenfeo. Atque ne guftatis quidem conquifitiffimis illis dapibus, quarum fingulis diebus ingens eft apparatus, carnibus, pifcibus, libis melleis, libenter herbam ac frondes depafcerem in capellam converfus, Daphnidis modo aufcultans fiftulam, & fub illius manu pafcens. Tu vero tuum fervato Gnathonem, invictumque vince amorem. Sin minus, tibi

σον. εἰ δὲ μὴ, σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν Θεὸν, ξιφίδιον λαβὼν, καὶ ἐμπλήσας τὴν γαστέρα τροφῆς, ἐμαυτὸν ἀποκτενῶ πρὸ τῶν Δάφνιδος θυρῶν· σὺ δὲ οὐκέτι καλέσεις Γναθωνάριον, ὥσπερ εἰώθεις παίζων ἀεί. „

ιγ'. Οὐκ ἀντέσχε κλάοντι, καὶ αὖθις τοὺς πόδας καταφιλοῦντι, νεανίσκος μεγαλόφρων, οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης· ἀλλ' αἰτήσειν αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπηγγέλλετο, καὶ κομίσειν εἰς τὴν πόλιν, αὐτῷ μὲν δοῦλον, ἐκείνῳ δὲ ἐρώμενον. Εἰς εὐθυμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον θέλων προαγαγεῖν, ἐπυνθάνετο μειδιῶν, εἰ οὐκ αἰσχύνεται Λάμωνος υἱὸν φιλῶν, ἀλλὰ καὶ σπουδάζει συγκατακλιθῆναι νέμοντι αἶγας μειρακίῳ; καὶ ἅμα ὑπεκρίνετο τὴν τραγικὴν δυσωδίαν μυσάττεσθαι. Ὁ δὲ οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν ἀσώτων συμποσίοις πεπαιδευμένος, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος ἔλεγεν· „ Οὐδεὶς ταῦ-

per meum iuro Deum, pugione arrepto, & aqualiculo hoc cibis uſque repleto, memet occidam ad ipſas adeo Daphnidis fores. Tu vero haud amplius me vocabis Gnathonulum, ut aſſidue per iocum ſoles.

XIII. Ferre non potuit lacrimantem, iterumque pedes exoſculantem, iuvenis magnanimus, & amantium doloris haudquaquam ignarus, illique pollicitus eſt, ſe a patre petiturum Daphnim, eumque ductūrum in civitatem ſibi quidem mancipium, ipſi vero amaſium. Cum autem vellet eum bono eſſe animo, interrogabat ſubridens, numquid eum puderet Lamonis filium amare, & nihil non moliri, quo cum adoleſcentulo capras paſcente rem haberet? Et ſimul ſimulabat, ſeſe hircinum illum foetorem deteſtari. Gnatho contra, qui nullos non amatorios logos in luxu perditorum hominum compotationibus didiciſſet, non alienum a re de ſe ipſo & de

τα, δέσποτα, ἐραστὴς πολυπραγμονεῖ· ἀλλ᾽ ἐν οἵῳ ποτὲ ἂν σώματι εὕρῃ τὸ κάλλος, ἑάλωκε. διὰ τοῦτο καὶ Φυτοῦ τις ἠράσθη, καὶ ποταμοῦ, καὶ θηρίου. Καίτοι, τίς οὐκ ἂν ἐραστὴν ἠλέησεν, ὃν ἔδει φοβεῖσθαι τὸν ἐρώμενον; Ἐγὼ δὲ σώματος μὲν ἐρῶ δούλου, κάλλους δὲ ἐλευθέρου. Ὁρᾷς, ὡς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει; λάμπουσι δὲ ὑπὸ ταῖς ὀφρύσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς; καὶ τὸ μὲν πρόσωπον ἐρυθήματος μεστὸν, τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων, ὥσπερ ἐλέφαντος; Τίς ἐκεῖθεν οὐκ ἂν εὔξαιτο λαβεῖν ἐραστὴς λευκὰ [1] φιλήματα; Εἰ δὲ νέμοντος ἠράσθην, θεοὺς ἐμιμησάμην. Βουκόλος ἦν Ἀγχίσης, καὶ ἔσχεν αὐτὸν Ἀφροδίτη· αἶγας ἔνεμε Βράγχιος, καὶ Ἀπόλλων αὐτὸν ἐφίλησε· ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν

Daphnide retulit: Nemo amatorum, domine, hisce curiose perscrutandis immoratur; sed in quocunque tandem corpore formam invenerit, illa capitur: idcirco & plantam nonnullus deperiit, nec non flumen, & feram. Et quidem quis non amantem miseratus fuerit, cui formidandus sit ille ipse, quem amat? Servile quidem corpus, at liberalem formam amo. Vides, ut illius coma hyacintho similis sit? ut fulgeant oculi sub superciliis, veluti pala aurea inclusa gemma? ut illius facies rubore suffusa sit? ut illius oris dentes eboris instar candicent? Et quis amator non omnibus votis contenderet inde lactea sumere basia? Sin vero pastorem arsi, Deos imitatus feci. Bubulcus erat Anchises, attamen illum habuit Venus. Capellas pascebat Branchius, & Apollo ipsum amavit. Pastor Ganymedes erat, & illum Iup-

1 Λευκὰ φιλήματα quae sint, non exputo. Villoisonus substituit γλυκεῖα, vel μαλακά. Num Longus aliquem lusum captavit, ut λευκὰ φιλήματα responderent istis τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων; quod tamen vix putem. Ceterum v. ἐραστὴς e glossa irrepsisse videtur.

ὁ Ζεὺς ἥρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ᾧ καὶ αἶγας ὡς ἐρώσας πειθομένας εἴδομεν· ἀλλ' εἰ ἔτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχομεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς. „

ιδ'. Ἡδὺ δὲ γελάσας ὁ Ἄστυλος ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ λεχθέντι, καὶ ὡς μεγάλους ὁ Ἔρως ποιεῖ σοφιστὰς [1] εἰπὼν, ἐπετήρει καιρὸν, ἐν ᾧ τῷ πατρὶ περὶ Δάφνιδος διαλέξεται. Ἀκούσας δὲ τὰ λεχθέντα κρύφα πάντα ὁ Εὔδρομος, καὶ τὰ μὲν, τὸν Δάφνιν φιλῶν, ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δὲ ἀχθόμενος, εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος, αὐτίκα καταλέγει πάντα κἀκείνῳ καὶ Λάμωνι. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις ἐκπλαγεὶς, ἐγίνωσκεν ἅμα τῇ Χλόῃ τολμῆσαι φυγεῖν, ἢ ἀποθανεῖν, κοινωνὸν κἀκείνην λα-

piter rapuit. Nec contemnamus puerum, cui etiam capellas veluti amantes, morigeras videmus. Immo potius, quod adhuc in terris manere tantam venuſtatem ſinant, gratias agamus Iovis aquilis.

XIV. Aſtylus cum ob hoc maxime dictum ſuaviter riſiſſet, dixiſſetque magnos Sophiſtas ab Amore formari, circumſpectare commodum tempus coepit, quo ſuum patrem de Daphnide alloqui poſſet. Eudromus ſubauſcultavit, quaecunque locuti fuerant, clanculum, &, cum Daphnim, ut optimum iuvenem, diligens, tum aegre ferens, quod tam elegans iuvenis ludibrio eſſet futurus laſcivo Gnathoni, eiuſque libidini permittendus, extemplo omnem rem aperuit & Daphnidi ipſi, & Lamoni. Daphnis igitur, animo conſternatus, ſimul cum Chloë ſe in fugam dare conſtituit, vel vitae finem ſibi ponere, ea quoque comite exſilii adſcita. At Lamon,

1 Anaxandrides apud Stob. S. 53: Ἔρως σοφιστὴς γίνεται διδάσκαλος Σκαιοῦ πολὺ κρείττων πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον· citante iam Villoiſ.

βῶν. Ὁ δὲ Λάμων προσκαλεσάμενος ἔξω τῆς αὐλῆς τὴν Μυρτάλην· „Οἰχόμεθα, εἶπεν, ὦ γύναι. Ἥκει καιρὸς ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά. Ἔρημοι δὲ αἱ αἶγες καὶ τὰ λοιπὰ πάντα· ἀλλὰ, μὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας, οὐδ' εἰ μέλλω βοῦς, φασιν, ἐν αὐλίῳ καταλείπεσθαι, τὴν Δάφνιδος τύχην, ἥτις ἐστὶν, οὐ σιωπησόμενος, ἀλλὰ καὶ ὅ, τι εὗρον ἐκκείμενον ἐρῶ, καὶ ὅπως τρεφόμενον μηνύσω, καὶ ὅσα εὗρον συνεκκείμενα δείξω. Μαθέτω Γνάθων ὁ μιαρὸς οἷος ὢν οἵων ἐρᾷ. Παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα.„ Οἱ μὲν ταῦτα συνθέμενοι, ἀπῆλθον εἴσω πάλιν.

ιέ. Ὁ δὲ Ἄστυλος σχολὴν ἄγοντι τῷ πατρὶ προσρυεὶς, αἰτεῖ τὸν Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν, ὡς καλόν τε ὄντα, καὶ ἀγροικίας κρείττονα, καὶ ταχέως ὑπὸ Γνάθωνος καὶ τὰ ἀστυκὰ διδαχθῆναι δυνάμενον. Χαίρων ὁ πατὴρ δίδωσι· καὶ μεταπεμψάμενος

evocata foras Myrtala, Periimus, inquit, mea uxor. Adeſt tempus, ea revelandi, quae hactenus tecta fuere. Caprae & cuncta reliqua deſerta erunt: ſed, Pana atque Nymphas teſtor, etiamſi, quod aiunt, bos in ſtabulo ſim relinquendus, Daphnidis fortunam nequaquam reticebo; ſed, quod inveni expoſitum, dicam, quomodo educatum fuerit, indicabo, & quae cum illo expoſita fuerint, oſtendam. Diſcat ſceleſtus iſte Gnatho, & quis ſit ipſe, & quos amare audeat. Tu modo cura, ut haec mihi monumenta ſint promta parataque. Sic ubi inter ipſos convenit, ſe intrò receperunt.

XV. Aſtylus ad patrem otium agentem advolans, petit, ut Daphnim ſibi liceat in urbem abducere, utpote formoſum praeſtantioremque, quam qui ruri degat, & brevi temporis ſpatio a Gnathone urbanos mores edocendum. Lubens pater conceſſit, atque arceſſitis Lamo-

τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην, εὐηγγελλίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄστυλον θεραπεύσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις· ἐπηγγέλλετο δὲ δύο ἀντ' ἐκείνου δώσειν αὐτοῖς αἰπόλους. Ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη συνεῤῥυηκότων, καὶ ὅτι καλὸν ὁμόδουλον ἕξουσιν ἡδομένων, αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν· „Ἄκουσον, ὦ δέσποτα, παρὰ ἀνδρὸς γέροντος ἀληθῆ λόγον· ἐπόμνυμι δὲ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Νύμφας, ὡς οὐδὲν ψεύσομαι. Οὐκ εἰμὶ Δάφνιδος πατὴρ, οὐδ' εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι· ἄλλοι πατέρες ἐξέθηκαν τοῦτο τὸ παιδίον, ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἅλις ἔχοντες· ἐγὼ δὲ εὗρον ἐκκείμενον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς ἐμῆς τρεφόμενον· ἣν καὶ ἀποθανοῦσαν ἔθαψα ἐν τῷ περικήπῳ, φιλῶν, ὅτι ἐποίησε μητρὸς ἔργα. Εὗρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· ὁμολογῶ, δέσποτα, καὶ φυ-

ni ac Myrtalae laetum afferebat nuntium, quod, pro capris hircifque, Aftylo deinceps daturus fit operam Daphnis; pollicitus, pro illo duos illis fe daturum caprarios. Tum Lamon, cum iam omnes confluxiffent, atque, quod formofum effent habituri confervum, laetarentur, dicendi copiam petiit, ficque profari coepit: Audi, here, ex viro fene verum fermonem: iuro Pana Nymphafque, me nihil falfi effe dicturum. Non fum ego Daphnidis pater, neque tam beata fuit Myrtale, ut talis adolefcentis mater exfifteret. Alii parentes hunc expofuerunt infantulum, forfan grandiorum liberorum fatis habentes. Ego inveni illum expofitum, & a capra mea nutritum, quam etiam mortuam in horti ambitu fepelivi, magno illam amore profequens, quod matris officia praeftitiffet. Inveni & monumenta quaedam cum illo expofita. Confiteor, domine, atque affervo ifta; fortunae

λάττω. Τύχης γάρ ἐστι μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σύμβολα. Ἀστύλου μὲν οὖν εἶναι δοῦλον αὐτὸν, οὐχ ὑπερηφανῶ, καλὸν οἰκέτην καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δεσπότου· παροίνημα δὲ Γνάθωνος οὐ δύναμαι περιϊδεῖν γενόμενον· ὃς ἐς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ἐπὶ γυναικῶν ἔργα σπουδάζει.„

ιστ'. Ὁ μὲν Λάμων ταῦτα εἰπὼν, ἐσιώπησε, καὶ πολλὰ ἀφῆκε δάκρυα. Τοῦ δὲ Γνάθωνος θρασυνομένου, καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντος, ὁ Διονυσοφάνης εἰρημένοις ἐκπλαγεὶς, τὸν μὲν Γνάθωνα σιωπᾷν ἐκέλευσε, σφόδρα τὴν ὀφρῦν εἰς αὐτὸν τοξοποιήσας· τὸν δὲ Λάμωνα πάλιν ἀνέκρινε καὶ παρεκελεύετο τἀληθῆ λέγειν, μηδὲ ὅμοια πλάττειν μύθοις ἐπὶ τῷ κατέχειν ὡς υἱόν. Ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν, καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε Θεῶν, καὶ ἐδίδου βασανίζειν αὐτὸν, εἰ διαψεύδεται, καθημέ-

namque altioris, quam ut nobis convenire possint, haec sunt argumenta & indicia. Servum autem illum esse Astyli, videlicet famulum pulchrum domini pulchri atque boni, non aspernor; at illum Gnathonis libidini & iniuriae exponi, id nullo modo tolerare possum; cum eum Gnatho ideo Mitylenen adducat, ut muliebria patiatur.

XVI. His dictis Lamon, multas in lacrimas effusus, conticuit. Cum autem Gnatho audacius efferretur, verberaque minaretur, Dionysophanes dictis obstupefactus, Gnathoni silentium imperavit, torve supercilia in ipsum intorquens; & Lamonem iterum interrogavit, & iussit, ut ipsi vera responderet, neque consimilia fabulis confingeret, quo sic filium retinere posset. Cum autem Lamon firmus in verbis persisteret, perque omnes iuraret Deos, seque ad quaestionem offerret, si quid mentitus

νης τῆς Κλεαρίστης ἐβασάνιζε τὰ λελεγμένα. Τί δ' ἂν ἐψεύδετο Λάμων, μέλλων ἀνθ' ἑνὸς δύο λαμβάνειν αἰπόλους; πῶς δ' ἂν καὶ ταῦτα ἔπλασεν ἄγροικος; οὐ γὰρ εὐθὺς ἦν ἄπιστον, ἐκ τοιούτου γέροντος, καὶ μήτρας εὐτελοῦς, υἱὸν καλὸν οὕτω γενέσθαι; Ἐδόκει μὴ μαντεύεσθαι [1] ἐπιπλέον, ἀλλὰ ἤδη τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδοξοτέρας τύχης.

ιζ'. Ἀπῄει μὲν Μυρτάλη κομίσουσα πάντα, φυλαττόμενα ἐν πήρᾳ παλαιᾷ. Κομισθέντα πρῶτος Διονυσοφάνης ἔβλεπε, καὶ ἰδὼν χλαμύδιον ἁλουργὲς, πόρπην χρυσήλατον, ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοήσας, ὦ Ζεῦ δέσποτα, καλεῖ τὴν γυναῖκα θεασομένην. Ἡ δὲ ἰδοῦσα, μέγα καὶ αὐτὴ βοᾷ· „Φίλαι Μοῖραι· οὐ ταῦτα ἡμεῖς συνεθήκαμεν [2] ἰδίῳ παιδὶ, καὶ εἰς

fuiſſet, aſſidente Creariſta, dicta examinabat. Quare Lamon mentiretur, cum pro uno duos accepturus ſit caprarios? Quomodo haec commentitus fuiſſet homo ruſticus? Nonne ſtatim fuerat incredibile, ab tali ſenecione atque matre vili filium tam inſigni forma progenitum fuiſſe? Placuit non ulterius coniecturis inhaerere, ſed ipſa inſpicere monumenta, num illa ſplendidioris inſigniorisque fortunae eſſent.

XVII. Abiit Myrtale, cuncta allatura, quae vetuſta in pera aſſervabantur. Allata primus inſpiciebat Dionyſophanes, viſisque chlamydicula purpurea, fibula ex auro fabrefacta, gladiolo eburneum habente capulum, valide exclamando, o Iuppiter dominator! advocavit uxorem, ut & ipſa intueretur. Quae ut vidit, altum & ipſa exclamavit: Carae Parcae! Nonne haec ſunt, quae una cum noſtro filiolo exponenda curavimus? Nonne haec

1 Unus ex Urſini Codicibus habet *ματεύεσθαι*, quod cum Mollo arripuit Boden. Sed alterum doctius. Eſt vero, *coniecturis indulgere*. Chariton VIII, pag. 139: *ἄλλος ἄλλο τι ἐμαντεύετο*.

2 Villoiſ. reponi iubet *συνεκ-*

τούτους τοὺς ἀγροὺς κομίσουσαν Σωφροσύνην ἀπεστείλαμεν; Οὐκ ἄλλα μὲν οὖν, ἀλλὰ ταῦτα, Φίλε ἄνερ· ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον· σὸς υἱός ἐστι Δάφνις, καὶ πατρῴας ἔνεμεν αἶγας.„ Ἔτι λεγούσης αὐτῆς, καὶ τοῦ ΔιονυσοΦάνους τὰ γνωρίσματα Φιλοῦντος, καὶ ὑπὸ περιττῆς ἡδονῆς δακρύοντος, ὁ Ἄστυλος συνεὶς ὡς ἀδελΦός ἐστι, ῥίψας θοιμάτιον, ἔθει κατὰ τοῦ παραδείσου, πρῶτος τὸν ΔάΦνιν Φιλῆσαι θέλων. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν μετὰ πολλῶν καὶ βοῶντα ΔάΦνις, νομίσας ὅτι συλλαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος τρέχει, ῥίψας πήραν καὶ τὴν σύριγγα, πρὸς τὴν θάλατταν ἐΦέρετο, ῥίψων ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης πέτρας. Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπολώλει ΔάΦνις, εἰ μὴ συνεὶς ὁ Ἄστυλος ἐβόα πάλιν· „Στῆθι, ΔάΦνι, μηδὲν Φοβηθῇς· ἀδελΦός εἰμί σου, καὶ γονεῖς οἱ μέχρι νῦν δεσπόται.

in hos ipsos agros asportaturam Sophrosynen misimus? Non sunt alia certe, sed ipsamet haec sunt, marite carissime. Nostra haec proles: tuus filius Daphnis est, & paternas capellas pavit. Illa adhuc loquente, Dionysophaneque signa haec deosculante, praeque nimio gaudio lacrimas fundente, Astylus intelligens, suum esse fratrem, statim abiecto pallio, cursu tendebat per hortum, primus osculari Daphnim volens. Cum autem illum vidisset multis stipatum clamantemque Daphnis, ratus illum accurrere, ut ipsi manus iniiciat, pera fistulaque abiectis, ad mare ferebatur, se praecipitem de excelsa petra daturus. Et fortasse, quod novum & insolens, inventus periisset Daphnis, nisi, re intellecta, Astylus clamitasset iterum: Siste gradum, Daphni, & nihil reformida. Frater tuus sum, & parentes tui sunt, qui hacte-

θήκαμεν. Debuit saltem esse in pedestri scriptore, qui formam poëticam non admodum sectatur, συνεξεθήκαμεν.

Νῦν ἡμῖν Λάμων τὴν αἶγα εἶπε, καὶ τὰ γνωρίσματα ἔδειξεν· ὅρα δὲ ἐπιστραφεὶς, πῶς ἴασι φαιδροὶ καὶ γελῶντες. Ἀλλ' ἐμὲ πρῶτον φίλησον· ὄμνυμι δὲ τὰς Νύμφας, ὡς οὐ ψεύδομαι. „ Μόλις μετὰ τὸν ὅρκον ἔστη, καὶ τὸν Ἄστυλον τρέχοντα περιέμεινε, καὶ προσελθόντα κατεφίλησεν. Ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνον ἐφίλει, πλῆθος τὸ λοιπὸν ἐπιῤῥεῖ θεραπόντων, θεραπαινῶν, αὐτὸς ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ μετ' αὐτοῦ. Οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, κλαίοντες. Ὁ δὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐφιλοφρονεῖτο, καὶ, ὡς πάλαι εἰδὼς, προσεστερνίζετο, καὶ ἐξελθεῖν τῶν περιβολῶν οὐκ ἤθελεν· οὕτω φύσις ταχέως πιστεύεται. Ἐξελάθετο καὶ Χλόης παρ' ὀλίγον.

ιη'. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐσθῆτά τε ἔλαβε πολυτελῆ, καὶ παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καθεσθεὶς,

nus heri exſtiterunt. Nunc nobis Lamon de capra rem omnem narravit, & monumenta oſtendit. Vide, converſus, quam laeti incedant, quamque hilari vultu. Verum me primum oſculeris: iuro per Nymphas, me nihil mentiri. Vix poſt iusiurandum hoc ſtetit, & Aſtylum occurrentem exſpectavit, atque accedentem oſculo excepit. Interea loci, dum illum oſculatur, cetera multitudo adeſt, ſervorum ancillarumque turba affluit, quin & pater una cum matre. Hic omnes illum amplexabantur, deoſculabantur, cum gaudio atque fletu. At Daphnis patrem & matrem ante alios tenerrimo affectu complectebatur, & quaſi iam pridem noſſet, adpectorabatur, exireque amplexibus recuſabat: tam cito ſibi invenit natura fidem. Et parum aberat, quin Chloës in hoc temporis articulo oblivifceretur.

XVIII. Cumque iam veniſſet ad villam, pretioſam accepit veſtem, iuxtaque genuinum patrem collocatus,

ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος οὕτως· „Ἔγημα, ὦ παῖδες, κομιδῇ νέος, καὶ χρόνου διελθόντος ὀλίγου, πατὴρ, ὡς ᾠόμην, εὐτυχὴς ἐγεγόνειν. ἐγίνετο γάρ μοι πρῶτος υἱὸς, καὶ δευτέρα θυγάτηρ, καὶ τρίτος Ἄστυλος. Ὤμην ἱκανὸν εἶναι τὸ γένος, καὶ γενόμενον ἐπὶ πᾶσι τοῦτο παιδίον ἐξέθηκα· οὐ γνωρίσματα ταῦτα συνεκθεὶς, ἀλλὰ ἐντάφια. Τὰ δὲ τῆς τύχης ἄλλα βουλεύματα. ὁ μὲν γὰρ πρεσβύτερος παῖς καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοίᾳ νόσῳ μιᾶς ἡμέρας ἀπώλοντο· σὺ δέ μοι προνοίᾳ θεῶν ἐσώθης, ἵνα πλείους ἔχωμεν χειραγωγούς. Μήτε οὖν σύ μοι μνησικακήσῃς ποτὲ τῆς ἐκθέσεως· ἑκὼν γὰρ οὐκ ἐβουλευσάμην· μήτε σὺ λυπηθῇς, Ἄστυλε, μέρος ληψόμενος ἀντὶ πάσης τῆς οὐσίας· κρεῖττον γὰρ τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἀδελφοῦ κτῆμα οὐδέν· ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλή-

eum ad hunc modum fermocinantem aufcultavit. Uxorem duxi, mei filii, admodum iuvenis, atque exiguo interiecto temporis fpatio, genitor, ut ego arbitrabar, fortunatus eram. Primus enim partus filius erat, alter filia, tertius Aftylus. Ratus itaque hofce fufficere generi noftro, prognatum poft omnes hunc puellum exponendum curavi; expofitis his una, non veluti monumentis, verum potius ut funebribus ornamentis. At aliter vifum fuit fortunae. Natu quippe maior filius & ipfa filia eodem morbo uno die perierunt; at tu Deorum providentia mihi fervatus es, quo plures in fenectute manuductores haberemus. Cave unquam malevolo in me fis animo ob hanc tui expofitionem; volente enim animo id haudquaquam a me confultum eft. Neque eft, Aftyle, quod doleas, licet pro affe femiffem totius hereditatis accepturus. Hominibus enim fapientibus nulla fratre praeftantior eft poffeffio. Quin immo

λους, καὶ χρημάτων ἕνεκα καὶ βασιλεῦσιν ἐρίζετε. πολλὴν μὲν ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλοὺς δὲ οἰκέτας δεξιοὺς, χρυσὸν, ἄργυρον, ὅσα ἄλλα εὐδαιμόνων κτήματα· μόνον ἐξαίρετον τοῦτο Δάφνιδι τὸ χωρίον δίδωμι, καὶ Λάμωνα καὶ Μυρτάλην, καὶ τὰς αἶγας, ἃς αὐτὸς ἔνεμεν."

ιθ΄. Ἔτι αὐτοῦ λέγοντος, Δάφνις ἀναπηδήσας, "καλῶς με, εἶπε, ταῦτα, πάτερ, ἀνέμνησας· ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων ἐπὶ τὸν ποτὸν, αἵ που νῦν διψῶσαι παραμένουσι[1] τὴν σύριγγα τὴν ἐμὴν, ἐγὼ δὲ ἐνταυθοῖ καθέζομαι." Ἡδὺ πάντες ἐγέλασαν, ὅτι δεσπότης γεγενημένος, ἔτι θέλει εἶναι αἰπόλος· κἀκείνας μὲν θεραπεύσων ἐπέμφθη τις ἄλλος. Οἱ δὲ θύσαντες Διῒ σωτῆρι, συμπόσιον συνεκρότουν. Εἰς τοῦτο τὸ συμπόσιον μόνος οὐχ ἧκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβούμενος, ἐν τῷ νεῷ τοῦ Διονύσου καὶ τὴν ἡμέραν ἔμεινε. καὶ τὴν νύ-

vos mutuo amate, & quoad opes vel cum regibus contendite. Magna enim vobis latifundia relinquam, multos famulos induſtrios, aurum, argentum, & quaecunque alia divites poſſidere ſolent. Praecipuum tantum Daphnidi hunc agrum do, nec non Lamonem atque Myrtalam, ipſaſque, quas ipſemet pavit, capellas.

XIX. Illo etiamnum loquente, Daphnis proſiliens, Recte illa, inquit, mihi in memoriam revocaſti. Exeo capras ducturus ad potum, quae alicubi ſitientes meam exſpectant fiſtulam; ego vero hic ſedeo. Riſerunt ſuaviter omnes, quod dominus factus, etiamnum caprarius eſſe vellet. Et alius quidem miſſus fuit, qui illarum curam ageret; hi autem, ſacris Iovi ſervatori factis, laeti agitaverunt convivium. Ad hoc ſolus non acceſſit Gnatho, qui, timore perculſus, in Bacchi fano, tanquam

1 Abreſch. Dilucid. Thucyd. p. 674, vere emendat περιμένουσι.

κτα, ὥσπερ ἱκέτης. Ταχείας δὲ Φήμης εἰς πάντας ἐλθούσης, ὅτι Διονυσοφάνης εὗρεν υἱὸν, καὶ ὅτι Δάφνις ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῶν ἀγρῶν εὑρέθη, ἅμα ἕῳ συνέτρεχον ἄλλος ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν μειρακίῳ συνηδόμενοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτοῦ δῶρα κομίζοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας πρῶτος, ὁ τρέφων τὴν Χλόην. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης κατεῖχε πάντας κοινωνοὺς μετὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τῆς ἑορτῆς ἐσομένης· παρεσκεύαστο δὲ πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ ἄλευρα, ὄρνιθες ἕλειοι, χοῖροι γαλαθηνοὶ, μελιτώματα ποικίλα· καὶ ἱερεῖα δὲ πολλὰ τοῖς ἐπιχωρίοις θεοῖς ἐθύετο. Ἐνταῦθα ὁ Δάφνις συναθροίσας πάντα τὰ ποιμενικὰ κτήματα, διένειμεν ἀναθήματα τοῖς θεοῖς· τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα, καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν· τὴν καλαύροπα ταῖς Νύμφαις, καὶ τοὺς γαυλοὺς, οὓς αὐτὸς ἐτεκτήνατο. Οὕτω δὲ ἄρα τὸ

fupplex, diem atque noctem manfit. Cum autem fama ad omnium aures perveniffet, Dionyfophanem fuum inveniffe filium, atque Daphnim illum caprarium, agrorum dominum factum fuiffe, prima luce alii aliunde confluxerunt, adolefcenti gratulantes, patri autem munera conferentes; inter quos primus Dryas, qui Chloën aluerat. Omnes autem detinuit Dionyfophanes, ut poft hanc laetitiam etiam fefto intereffent. Ingens autem erat vini apparatus, nec minor farinae; aves paluftres, porcelli fubrumi, mellearum placentarum fcitamenta varia; multae etiam victimae Diis patriis mactabantur. Tum Daphnis, reculis omnibus paftoralibus collectis, donaria Diis diftribuit: Baccho quidem peram atque pellem confecravit, Pani vero fiftulam & tibiam obliquam; pedum autem Nymphis, ficut & mulctralia, quae ipfe fabricaverat. Adeo autem id, cui affuevimus, nova & in-

συνηθες ξενιζούσης εὐδαιμονίας τερπνότερόν ἐστιν, ὥστε ἐδάκρυεν ἐφ' ἑκάστῳ τούτων ἀπαλλαττόμενος· καὶ οὔτε τοὺς γαυλοὺς ἀνέθηκε, πρὶν ἀμέλξαι, οὔτε τὸ δέρμα, πρὶν ἐνδύσασθαι, οὔτε τὴν σύριγγα, πρὶν συρίσαι· ἀλλὰ καὶ ἐφίλησεν αὐτὰ πάντα, καὶ τὰς αἶγας προσεῖπε, καὶ τοὺς τράγους ἐκάλεσεν ὀνομαστί· τῆς μὲν γὰρ πηγῆς καὶ ἔπιεν, ὅτι πολλάκις καὶ μετὰ Χλόης. Οὔπω δὲ ὡμολόγει τὸν ἔρωτα, καιρὸν παραφυλάττων.

κ'. Ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γίνεται περὶ τὴν Χλόην. Ἐκάθητο κλαίουσα, τὰ πρόβατα νέμουσα, λέγουσα οἷα εἰκὸς ἦν· „ἐξελάθετό μου Δάφνις· ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους· τί γὰρ αὐτὸν ὀμνύειν ἀντὶ τῶν Νυμφῶν τὰς αἶγας ἐκέλευον; κατέλιπε καὶ ταύτας ὡς καὶ Χλόην· οὐδὲ θύων ταῖς Νύμφαις καὶ

ſolenti fortunae proſperitate gratius & acceptius eſſe ſolet, ut exciderint ipſi lacrimae ad haec ſingula, dum iis quaſi valediceret, nec ante mulctralia Diis obtulerit, quam in illis mulxiſſet, neque pellem, quam eam induiſſet, neque fiſtulam, quam ea ceciniſſet. Quin ſingula quoque illa deoſculatus, & capellas allocutus fuit, hircoſque compellavit nominatim. De fonte quoque bibit, quod ſaepius & cum Chloë indidem bibiſſet. Nondum tamen ſuum amorem confitebatur, occaſioni imminens.

XX. Quo tempore autem Daphnis ſacris faciendis vacabat, ita ſe habebant res Chloës. Sedebat plorans, paſcebatque oves, dicens, ut par erat: Mei oblitus eſt Daphnis; ſcilicet opulentas nuptias mente agitat. Cui bono enim ipſum ad iusiurandum per capras, pro eo, quod per Nymphas illi ego dederam, viciſſim adegi? Et illas, ut Chloën, reliquit. Ne quidem cum ſacra

τῷ Πανὶ, ἐπεθύμησεν ἰδεῖν Χλόην. Εὗρεν ἴσως παρὰ τῇ μητρὶ θεραπαίνας ἐμοῦ κρείττονας. Χαιρέτω· ἐγὼ δὲ οὐ ζήσομαι.,, Καὶ τοιαῦτα λέγουσαν, τοιαῦτα ἐννοοῦσαν, ὁ Λάμπις ὁ βουκόλος μετὰ χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστὰς, ἥρπασεν αὐτήν· ὡς οὔτε Δάφνιδος ἔτι γαμήσοντος, καὶ Δρύαντος ἐκεῖνον ἀγαπήσοντος. Ἡ μὲν οὖν ἐκομίζετο βοῶσα ἐλεεινόν· τῶν δέ τις ἰδόντων ἐμήνυσε τῇ Νάπῃ, κἀκείνη τῷ Δρύαντι, καὶ ὁ Δρύας τῷ Δάφνιδι. Ὁ δὲ ἔξω τῶν φρενῶν γενόμενος, οὔτε εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα ἐτόλμα, καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος, εἰς τὸν περίκηπον εἰσελθὼν ὠδύρετο, ,, ὢ πικρᾶς ἀνευρέσεως, λέγων· πόσον ἦν μοι κρεῖττον νέμειν; πόσον ἤμην μακαριώτερος, δοῦλος ὤν; τότε ἔβλεπον Χλόην· νῦν δὲ τὴν μὲν Λάμπις ἁρπάσας οἴχεται, νυ-

Nymphis & Pani faceret, eum vel videndae Chloës desiderium cepit. Forſan apud matrem nactus eſt ancillas me praeſtantiores. Valeat; ego amplius non vivam. Talia dicentem, talia volutantem animo, Lampis armentarius, una cum ruſticorum manu advolans, eam rapuit, quaſi Daphnis eam iam non ducturus eſſet, & Dryas nimis praeclare ſecum agi reputaturus eſſet, ſi Lampis eam adhuc ducere vellet. Illa itaque auferebatur miſerandum clamans; ceterum quidam ex illis, qui hoc viderant, huius facti indicium facit Napae, illa Dryanti, Dryas Daphnidi; qui iam ſui non compos, neque patri dicere audebat, & tamen ſic durare non poterat. Igitur horti ambitum ingreſſus, lamentabatur dicens: Quam triſte eſt mihi, agnitum & repertum fuiſſe? Quanto melius mecum agebatur, cum pecus paſcebam? Quanto eram beatior, cum ſerviebam? Tunc videbam Chloën; nunc vero Lampis illa abrepta abit,

κτὸς δὲ γενομένης, συγκοιμήσεται. [1] Ἐγὼ δὲ πίνω, καὶ τρυφῶ, καὶ μάτην τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς αἶγας, καὶ τὰς Νύμφας ὤμοσα.„

κα΄. Ταῦτα τοῦ Δάφνιδος λέγοντος, ἤκουσεν ὁ Γνάθων ἐν τῷ παραδείσῳ λανθάνων· καὶ καιρὸν ἥκειν διαλλαγῶν πρὸς αὐτὸν νομίζων, τινὰς τῶν τοῦ Ἀστύλου νεανίσκων προσλαβὼν, μεταδιώκει τὸν Δρύαντα, καὶ ἡγεῖσθαι κελεύσας ἐπὶ τὴν τοῦ Λάμπιδος ἔπαυλιν, συνέτεινε δρόμον· καὶ καταλαβὼν ἄρτι εἰσάγοντα τὴν Χλόην, ἐκείνην τε ἀφαιρεῖται, καὶ ἀνθρώπους γεωργοὺς συνηλόησε πληγαῖς· ἐσπούδαζε δὲ καὶ τὸν Λάμπιν δήσας ἄγειν ὡς αἰχμάλωτον ἐκ πολέμου τινὸς, εἰ μὴ φθάσας ἀπέδρα. Κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον, νυκτὸς ἀρχομένης ἐπανέρχεται· καὶ τὸν μὲν Διονυσοφάνην εὑρίσκει καθεύδοντα, τὸν δὲ Δάφνιν ἀγρυ-

nocteque coepta cum illa cubabit. Aſt ego potui indulgeo, deliciis diffluo, & fruſtra Pana, capras atque Nymphas iuravi.

XXI. Haec dicentem Daphnim Gnatho in horto delitescens audivit, horamque adeſſe ratus, qua propitium placatumque eum ſibi reddere poſſet, aſſumtis nonnullis ex Aſtyli pueris, Dryantem perſequitur, hortatusque, ut ſe ducerent, ad Lampidis caſam curſum intendit. Et eum aſſecutus eo ipſo temporis puncto, quo Chloën introduceret, ipſam eripuit, & agreſtes homines verberibus mulctavit. Verum ſtrenuam operam navabat, quo vinctum Lampim, haud ſecus quam ex bello aliquo captivum abduceret; quod ſane praeſtitiſſet, niſi is ſua id fuga praevertiſſet. Re tam praeclare geſta, inclinatoque in occaſum die, reverſus, Dionyſophanem invenit iam ſomno indulgentem, Daphnim ve-

1 Haec lectio eſt e praeclara Valkenarii emendatione, quam & Amyotus agnoſcit. Vulgo κοιμήσεται.

πνοῦντα, καὶ ἔτι ἐν τῷ περικήπῳ δακρύοντα. Προσάγει δὴ τὴν Χλόην αὐτῷ, καὶ διδοὺς διηγεῖται πάντα· καὶ δεῖται μηδὲν ἔτι μνησικακοῦντα, δοῦλον οὐκ ἄχρηστον ἔχειν, μηδὲ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήξεται λιμῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην, καὶ ἔχων ἐν χερσὶ, τῷ μὲν ὡς εὐεργέτῃ διηλλάττετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογεῖτο.

κβʹ. Βουλευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην ὁμολογήσαντα τὸν ἔρωτα τὴν μητέρα. Ἀλλ' οὐ συνεχώρει Δρύας, ἠξίου δὲ τῷ πατρὶ λέγειν, καὶ πείσειν αὐτὸς ἐπηγγέλλετο. Καὶ γενομένης ἡμέρας, ἔχων ἐν τῇ πήρᾳ τὰ γνωρίσματα, πρόσεισι τῷ Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθημένοις ἐν τῷ παραδείσῳ· παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἄστυλος, καὶ αὐτὸς ὁ Δάφνις· καὶ σιωπῆς γε-

ro vigiliis ſeſe conficientem, & adhuc circa hortum plorantem. Cui adducta iam traditaque Chloë, omnia commemorat, ſimulque obſecrat, oblivifci velit iniuriarum, ſeque non inutilem ſervum recipere, neque menſa privare, qua interdicta, illico moriatur fame. Daphnis autem ubi Chloën conſpexit, eamque in manibus tenere ſe ſentiit, cum iſto, utpote de ſe tam bene merito, redibat in gratiam, Chloae vero de ipſius neglectu ſe excuſare coepit.

XXII. Ceterum habito inter ſe conſilio, nuptias celandas cenſuerunt, Chloënque clandeſtino aſſervandam, ſoli tantum matri amore ipſorum indicato. Verum enimvero idem non placuit Dryanti; cenſuit potius rem patri exponendam, & in ſe recepit, fore ut eum perſuaderet. Ubi illuxit, habens in pera monumenta, ad Dionyſophanem Cleariſtamque, in horto ſedentes, accedit. Aderat & Aſtylus, ſimulque ipſe Daphnis; ſilentioque

νομένης, ἤρξατο λέγειν· „Ὁμοία με ἀνάγκη Λάμωνι τὰ μέχρι νῦν ἄῤῥητα ἐκέλευσε λέγειν. Χλόην ταύτην οὔτε ἐγέννησα, οὔτε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ ἐγέννησαν μὲν ἄλλοι, κειμένην δὲ ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν ἀνέτρεφεν ὄϊς. Εἶδον τοῦτο αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θαυμάσας, ἔθρεψα. Μαρτυρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος· ἔοικε γὰρ οὐδὲν ἡμῖν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα· πλουσιώτερα γὰρ ἢ κατὰ ποιμένα. Ἴδετε ταῦτα, καὶ τοὺς προσήκοντας τῇ κόρῃ ζητήσετε, ἂν ἀξία ποτὲ Δάφνιδος φανῇ.„

κγ'. Τοῦτο οὔτε Δρύας ἀσκόπως ἔῤῥιψεν, οὔτε Διονυσοφάνης ἀμελῶς ἤκουσεν, ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸν Δάφνιν, καὶ ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα, καὶ κρύφα δακρύοντα, ταχέως ἐφώρασε τὸν ἔρωτα· καὶ ὡς ὑπὲρ

facto, ita dicere exorsus est: Me eadem, quae Lamonem, necessitas ea, quae ad hoc tempus occulta latuere, dicere iubet. Hanc ego Chloën neque genui, neque primis alimentis sustentavi; verum alii genuere, iacentemque in antro Nympharum ovis sustentavit. Hoc ipsemet meis vidi oculis; vidi, & admiratus sum, & miratus illam eduxi. Huiusce rei testimonium perhibet & fidem facit illud formae insigne decus; nihil enim in illa inest, quod nos referat aut repraesentet. Testantur & monumenta, quae splendidiora sunt, quam pro pastoris sorte. Haec inspicite, & inquirite, quinam sint cum hac puella propinquitate coniuncti, si aliquando Daphnidis connubio digna videatur.

XXIII. Haec verba ut non temere & sine proposito iniecit Dryas, ita neque Dionysophanes oscitanter audivit; sed oculos coniiciens in Daphnim, & animadvertens illum expallescere, & occulte lacrimas fundere, amorem continuo deprehendit. Atque veluti de filio suo

παιδὸς ἰδίου μᾶλλον ἢ κόρης ἀλλοτρίας δεδοικὼς, διὰ πάσης ἀκριβείας ἤλεγχε τοὺς λόγους τοῦ Δρύαντος. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα εἶδε κομισθέντα, ὑποδήματα κατάχρυσα, τὰς περισκελίδας, τὴν μίτραν, προσκαλεσάμενος τὴν Χλόην, παρεκελεύετο θαῤῥεῖν, ὡς ἄνδρα μὲν ἔχουσαν ἤδη, ταχέως δὲ εὑρήσουσαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα. Καὶ τὴν μὲν ἡ Κλεαρίστη παραλαβοῦσα, ἐκόσμει λοιπὸν ὡς υἱοῦ γυναῖκα. Τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον, ἀνέκρινεν, εἰ παρθένος ἐστί. τοῦ δὲ ὀμόσαντος μηδὲν γεγονέναι φιλήματος καὶ ὅρκων πλεῖον, ἡσθεὶς ἐπὶ τῷ συνωμοσίῳ κατέκλινεν αὐτούς. Ἦν οὖν μαθεῖν οἷόν ἐστι τὸ κάλλος, ὅταν κόσμον προσλάβηται· ἐνδυθεῖσα γὰρ ἡ Χλόη, καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην, καὶ ἀπολούσασα τὸ πρόσωπον, εὐμορφοτέρα τοσοῦτον ἐφάνη πᾶσιν, ὥστε καὶ Δάφνις αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν.

magis, quam de puella aliena, ſollicitus, exquiſitiſſima diligentia Dryantis verba perpendebat & explorabat. Ubi vero & crepundia vidit allata, calceolos nempe auratos, periſcelidas, mitram, ad ſe vocatam Chloën bono iubet eſſe animo, utpote iam virum habentem, & propediem etiam patrem matremque habituram. Deinde illam aſſumtam Clearista, veluti iam tum ſui filii uxorem, ornabat. Daphnim autem Dionyſophanes, remotis arbitris, interrogavit, num etiamnum virgo eſſet? Illo vero ſancte affirmante, nihil inter ipſos praeter oſcula & mutuum iusiurandum interceſſiſſe, hoc ſacramento delectatus Dionyſophanes illos iuſſit accumbere. Hic ſcire dabatur, quale ſit formae decus, quando ornatum adſciſcit: quippe veſtibus ita induta Chloë, caeſarieque reticulo collecta, nec non facie abluta, longe formoſior in tantum apparuit omnibus, ut vix ipſam Da-

Ὤμοσεν ἄν τις καὶ ἄνευ τῶν γνωρισμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης οὐκ ἦν Δρύας πατήρ. Ὅμως μέντοι παρῆν καὶ αὐτὸς, καὶ συνειστιᾶτο μετὰ τῆς Νάπης, συμπότας ἔχων ἐπὶ κλίνης ἰδίᾳ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην. Πάλιν οὖν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα, καὶ κρατῆρες ἵσταντο, καὶ ἀνετίθει καὶ Χλόη τὰ ἑαυτῆς, τὴν σύριγγα, τὴν πήραν, τὸ δέρμα, τοὺς γαυλούς· ἐκέρασε δὲ καὶ τὴν πηγὴν οἴνῳ, τὴν ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅτι καὶ ἐτράφη παρ᾽ αὐτῇ, καὶ ἐλούσατο πολλάκις ἐν αὐτῇ· ἐστεφάνωσε καὶ τὸν τάφον τῆς ὄϊος, δείξαντος Δρύαντος· καὶ ἐσύριξέ τι καὶ αὐτὴ [1] τῇ ποίμνῃ· καὶ ταῖς Θεαῖς συρίσασα, ηὔξατο τοὺς ἐκθέντας εὑρεῖν ἀξίους τῶν Δάφνιδος γάμων.

phnis agnoverit. Iuraſſes, vel abſque monumentorum fide, talis puellae neutiquam Dryantem eſſe patrem. Verum & ipſe aderat, & una cum Napa convivio excipiebatur, ſeorſum in lecto Lamonem ac Myrtalen compotores habens. Rurſus itaque ſequentibus diebus hoſtiae immolabantur, ſtatuebanturque crateres: nec non reculas ſuas etiam Chloë conſecrabat, nempe fiſtulam, peram, rhenonem, mulctras; fontem etiam, qui in antro erat, vino temperavit, quod iuxta illum enutrita fuiſſet, & ſaepius in eo laviſſet; immo & ovis ſepulcrum, a Dryante ſibi commonſtratum, corollis decoravit. Ipſa quoque gregi ſuo fiſtula modulata eſt; & cum Deabus etiam hymnum fiſtula ſua ceciniſſet, eas precata eſt, ut, qui ſe expoſuiſſent, digni Daphnidis nuptiis invenirentur.

1 Chloë, Daphnim, qui fiſtulam inflavit, antequam eam ſuſpenderet, imitata, idem *&* *ipſa* facit. Unde patet, pro eo, quod in nonnullis legitur, καὶ αὐτῇ, e Codd. Pariſ. & Florent. reſcribendum eſſe καὶ αὐτή.

κδ'. Ἐπεὶ δὲ ἅλις ἦν τῶν κατὰ ἀγρῶν [1] ἑορτῶν, ἔδοξε βαδίζειν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τούς τε τῆς Χλόης πατέρας ἀναζητεῖν, καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῶν μηκέτι βραδύνειν. Ἕωθεν οὖν ἐνσκευασάμενοι, τῷ Δρύαντι μὲν ἔδωκαν ἄλλας τρισχιλίας· τῷ Λάμωνι δὲ τὴν ἡμίσειαν μοῖραν τῶν ἀγρῶν θερίζειν, καὶ τρυγᾷν, καὶ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις, καὶ ζεύγη βοῶν τέτταρα, κ·: ἐσθῆτας χειμερινὰς, καὶ ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα. Καὶ μετὰ τοῦτο ἤλαυνον ἐπὶ Μιτυλήνην ἵπποις, καὶ ζεύγεσι, καὶ τρυφῇ πολλῇ. Τότε μὲν οὖν ἔλαθον τοὺς πολίτας νυκτὸς κατελθόντες· τῆς δὲ ἐπιούσης, ὄχλος ἠθροίσθη περὶ τὰς θύρας, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Οἱ μὲν τῷ Διονυσοφάνει συνήδοντο παῖδα εὑρόντι, καὶ μᾶλλον ὁρῶντες τὸ κάλλος τοῦ Δάφνιδος· αἱ δὲ, τῇ Κλεαρίστῃ συνέχαιρον ἅμα κομιζούσῃ καὶ παῖδα καὶ νύμφην.

XXIV. Poſtquam vero eos ſatietas tenuit feriatorum in agris dierum, in urbem tendere decreverunt, omnibuſque veſtigiis inibi Chloës indagare parentes, neque ultra nuptiis moras nectere. Primo igitur diluculo vaſa colligentes, & itineri accincti, alias ter millenas Dryanti drachmas dederunt, Lamoni vero dimidiam agrorum partem metendam & vindemiandam, capraſque una cum caprariis, & boum iuga quaterna, veſteſque hibernas, illiuſque uxorem libertate donarunt. Deinde Mitylenen verſus, equis & curribus, ac magna pompa luxuque moverunt. Tunc redeuntes latuerunt ſuos cives, quod nox eſſet; ſed ſequenti die tam virorum, quam mulierum, turba ad fores confluxit: illi Dionyſophani de filio reperto gratulabantur, idque eo magis, Daphnidis formam conſpicientes; hae autem pariter cum Cleariſta collaetabantur, quae filium ſimul & ſponſam advexiſſet; il-

1 Valken. & Villoiſ. coni. τῶν κατὰ ἀγρὸν ἑορτῶν.

ἐξέπληξε γὰρ κἀκείνας ἡ Χλόη, κάλλος ἐκφέρουσα παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνάμενον. Ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις ἐπὶ τῷ μειρακίῳ καὶ τῇ παρθένῳ, καὶ εὐδαιμόνιζον μὲν ἤδη τὸν γάμον· εὔχοντο δὲ καὶ τὸ γένος ἄξιον τῆς μορφῆς εὑρεθῆναι τῆς κόρης· καὶ γυναῖκες πολλαὶ τῶν πλουσίων ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πιστευθῆναι μητέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς.

κε΄. Ὄναρ δὲ Διονυσοφάνει μετὰ φροντίδα πολλὴν εἰς βαθὺν ὕπνον κατενεχθέντι τοιόνδε γίνεται. Ἐδόκει τὰς Νύμφας δεῖσθαι τοῦ Ἔρωτος, εἰ δή ποτε αὐτοῖς κατανεῦσαι τὸν γάμον· τὸν δὲ ἐκλύσαντα τὸ τοξάριον, καὶ ἀποθέμενον παρὰ τὴν φαρέτρην, κελεῦσαι τῷ Διονυσοφάνει, πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Μιτυληναίων θέμενον συμπότας, ἡνίκα ἂν τὸν ὕστατον πλήσῃ κρατῆρα, τότε δεικνύειν ἑκάστῳ τὰ γνωρίσμα-

larum namque mentem & oculos praeſtrinxerat Chloë, eam pulchritudinem oſtentans, quam nemo ſuperare poſſet. Omnis enim civitas permovebatur ſuper adoleſcente & virgine, & haſce nuptias beatas praedicabant. Exoptabant etiam, ut natales tali huiuſce puellae forma digni emergerent; multaeque ex opulentiſſimis feminis vota Diis faciebant, ut & ipſae matres tam pulchrae filiae crederentur.

XXV. Dionyſophani autem, poſt varias ſollicitaſque cogitationes in profundum ſomnum delapſo, talis ſomnii ſpecies oborta eſt. Putabat Nymphas petere a Cupidine, ut ſuo tandem nutu illis conficeret confirmaretque nuptias; hunc vero, arcu remiſſo, & depoſito iuxta pharetram, iuſſiſſe Dionyſophanem, Mitylenaeorum omnibus optimatibus ad convivium vocatis, ubi iam poſtremum impleverit cratera, tunc exhibere unicuique

τα· τὸ δὲ ἐντεῦθεν ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας, ἕωθεν ἀνίσταται, καὶ κελεύσας λαμπρὰν ἑστίασιν παρασκευασθῆναι τῶν ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ θαλάττης, καὶ εἴ τι ἐν λίμναις, καὶ εἴ τι ἐν ποταμοῖς, πάντας τοὺς ἀρίστους Μιτυληναίων ποιεῖται συμπότας. Ὡς δὲ ἤδη νὺξ ἦν, καὶ ἐπέπληστο κρατὴρ ἐξ οὗ σπένδουσιν Ἑρμῇ, εἰσκομίζει τις ἐπὶ σκεύους ἀργυροῦν θεράπων τὰ γνωρίσματα· καὶ περιφέρων ἐν δεξιᾷ πᾶσιν ἐδείκνυε. Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐγνώρισεν οὐδείς· Μεγακλῆς δέ τις διὰ γῆρας ὕστατος κατακείμενος, ὡς εἶδε, γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν ἐβόα· „τίνα ὁρῶ ταῦτα; τί γέγονάς μοι θυγάτριον; ἆρα καὶ σὺ ζῇς; ἢ ταῦτά τις ἐβάστασε μὲν ποιμὴν ἐντυχών; Δέομαι, Διονυσόφανες, εἰπέ μοι· πόθεν ἔχεις ἐμοῦ παιδίου γνωρίσματα; μὴ φθονήσῃς μετὰ Δάφνιν εὑρεῖν

monumenta: deinde vero hymenaeum canere. His visis ac auditis mane surgit, & cum iussisset mensas exquisitissimis exstrui epulis, terrestribus, maritimis, palustribus, fluviatilibusque, omnes Mitylenaeorum magnates convivio excipit. Cum iam nox erat, impletusque crater, quo Mercurio libare moris est, tum famulus quidam argenteo in vasculo monumenta illa infert, & in dextra circumferens omnibus demonstrat. Inter ceteros autem nemo fuit, qui agnosceret; verum Megacles quidam, ob senectutem in summo accubans, ut conspexit, statim agnovit, & magna iuvenilique voce exclamavit: Quaenam haec, quae video? Quid de te mihi factum est, o filiola? Tune etiam nunc vivis? An pastor aliquis forte fortuna in illa incidens ea abstulit? Obsecro, Dionysophanes, dic mihi, unde tibi filiae meae monumenta? Neu invideas, post Daphnim, reperire quo-

τι κᾀμέ.„ Κελεύσαντος δὲ τοῦ Διονυσοφάνους πρότερον ἐκεῖνον λέγειν τὴν ἔκθεσιν, ὁ Μεγακλῆς οὐδὲν ὑφελῶν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ἔφη· „Ἦν ὀλίγος μοι βίος τὸν πρότερον χρόνον· ὃν γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίας καὶ τριηραρχίας ἐξεδαπάνησα. Ὅτε ταῦτα ἦν, γίνεταί μοι θυγάτριον. Τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τούτοις γνωρίσμασι κοσμήσας ἐξέθηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ οὕτω σπουδάζουσι πατέρες γενέσθαι. Καὶ τὸ μὲν ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν, πιστευθὲν ταῖς θεαῖς· ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέῤῥει καθ' ἑκάστην ἡμέραν κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. Οὐκέτι γοῦν οὔτε θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ εὐτύχησα· ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι, νύκτωρ ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι, δηλοῦντες ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον.„

κστ'. Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μεῖζον τοῦ Με-

que & me aliquid. Cum autem iuſſiſſet Dionyſophanes illum prius infantis expoſitionem enarrare, Megacles nihil de vocis tenore remittens, ſubiicit: Priori tempore res anguſta mihi domi erat; quidquid enim habebam, in ludos publicos triremeſque publicas erogando conſumſeram. Dum in eo ſtatu erant res meae, naſcitur mihi filia, quam in hac egeſtate educare gravatus, hiſce ipſis crepundiis ornatam expoſui, non ignarus, multos etiam dare operam eo modo, ut patres fiant. Et iſta quidem in antro Nympharum expoſita fuit, Dearum fidei commiſſa; at mihi heredem non habenti quotidie divitiae in aedes influebant. Neque poſtea tam bene mecum actum fuit, ut prolem ſuſciperem; verum Dii veluti riſum de me facientes, noctu mihi ſomnia immittunt, ſignificantia, quod me ovis factura ſit patrem.

XXVI. Hic Dionyſophanes clamorem ſuſtulit maio-

γαχλέους, καὶ ἀναπηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ καλῶς κεκοσμημένην, καὶ λέγει· „ Τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκας· ταύτην σοι παρθένον ὄϊς προνοίᾳ θεῶν ἐξέθρεψεν, ὡς αἴξ Δάφνιν ἐμοί. Λάβε τὰ γνωρίσματα καὶ τὴν θυγατέρα· λαβὼν δὲ, ἀπόδος Δάφνιδι νύμφην. Ἀμφοτέρους ἐξεθήκαμεν· ἀμφοτέρους εὑρήκαμεν· ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἔρωτι. „ Ἐπῄνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα Ῥόδην μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε· καὶ ὕπνον αὐτοῦ μένοντες εἵλοντο. Δάφνις γὰρ οὐδενὶ διώμνυτο προήσεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ πατρί. Ἡμέρας δὲ γενομένης, συνθέμενοι πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν ἤλαυνον· ἐδεήθησαν γὰρ τοῦτο Δάφνις καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. ἐδόκει δὲ κἀκείνοις, ποιμενικούς τινας αὐτοῖς ποιῆσαι τοὺς γάμους. Ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τόν τε Δρύαν-

rem, quam Megacles, & e ſede proſiliens, Chloën admodum eleganter exornatam inducit, & inquit: Iſtam ipſam filiolam expoſuiſti; iſtam tibi virginem ovis, Deorum providentia, alendam ſuſcepit, ut meum mihi Daphnim capra. Cape monumenta haec, ipſamque filiam; receptam autem Daphnidi da ſponſam. Ambos expoſuimus, ambos reperivimus: amborum Pani, Nymphis, Cupidini cura fuit. Megacles dicta laudabat, mandabatque arceſſendam ſuam uxorem Rhoden, Chloënque in ſinu habebat. Ibidemque manentes ſomnum ceperunt; Daphnis enim ſe nemini, ne quidem ipſi parenti, Chloën eſſe conceſſurum, dicebat. Exorto iam die, rus redire inter illos convenit; quippe Daphnis & Chloë, quos urbanae taedebat vitae, precibus id obtinuerant: illis quoque viſum eſt paſtorales quaſdam ſibi facere nuptias. Venientes igitur ad Lamonem, Megacli adduxerunt

τα τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ῥόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν· καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς.

κζ'. Παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς Νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατὴρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησεν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης, εὐημερίας οὔσης, αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἄντρου στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, εἱστία πολυτελῶς. Παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δρύας καὶ Νάπη, οἱ Δόρκωνι προσήκοντες, οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον· οὐκ ἀπῆν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιωθείς. Ἦν οὖν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἄγροικα· ὁ μὲν ᾖδεν οἷα ᾄδουσι θερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα· Φιλη-

Dryantem, & Rhodae Napen commendaverunt. Tum omnia ad festi celebrationem splendide apparabantur.

XXVII. Iterum Chloën Nymphis tradidit pater, & monumenta, multis aliis superadditis, ut essent donaria, consecravit, & Dryanti reliqua drachmarum ad dena usque millia supplevit. Ceterum Dionysophanes, coelo sereno ridente, ibidem sub antro toros e fronde viridi sternendos curavit, paganosque omnes discumbere iussos magnifico excepit convivio. Praesentes autem aderant Lamon & Myrtale, Dryas atque Nape, Dorconis cognati, Philetae liberi, Chromis & Lycaenium: ne Lampis quidem, venia impetrata, aberat. Cuncta igitur tum, utpote inter huiuscemodi compotatores, agrestia rusticaque. Alius canebat, qualia messores solent; alter cavillabatur, cuiusmodi cavilla, dum uvas praelis premunt, iaculari consueverunt; Philetas fistula, tibia

τᾶς ἐσύρισε· Λάμπις ηὔλησε· Δρύας καὶ Λάμων ὠρχήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεφίλουν. Ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἶγες πλησίον, ὥσπερ καὶ αὐταὶ κοινωνοῦσαι τῆς ἑορτῆς. τοῦτο τοῖς μὲν ἀστυκοῖς οὐ πάνυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐτῶν ὀνομαστὶ, καὶ φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεφίλησε. Καὶ ταῦτα οὐ τότε μόνον, ἀλλ᾽ ἐς τε ἔζων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποιμενικὸν εἶχον· θεοὺς σέβοντες, Νύμφας, καὶ Πᾶνα, καὶ Ἔρωτα· ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ αἰγῶν πλείστας κτησάμενοι· ἡδίστην δὲ τροφὴν νομίζοντες ὀπώρας καὶ γάλα. Ἀλλὰ καὶ αἰγὶ μὲν ἄῤῥεν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον οἶος ἑλκύσαι θηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν, Φιλοποίμενα, τὴν δὲ, Ἀγέλην. οὕτως αὐτοῖς καὶ ταῦτα συνεγήρασεν. Οὗτοι καὶ τὸ ἄντρον ἐκόσμησαν, καὶ

canebat Lampis; Dryas & Lamon tripudiabant; Chloë & Daphnis mutua ſibi dabant oſcula. Prope etiam paſcebant capellae, veluti in huius feſti partem atque communionem venientes. Non aeque gratum id oppidanis erat; Daphnis autem quaſdam ex iis nominatim vocavit, quibus virentes frondes porrexit, prehenſiſque cornibus, eis oſcula fixit. Neque iſta iſto tantum die; ſed quamdiu vixerunt, paſtoralem degerunt vitam, Deos colentes, Nymphas, Pana, & Amorem, plurimos ovium caprarumque greges adepti, nullum tandem cibum ſibi dulciorem, quam lac & poma, arbitrati. Quin & maſculum filiolum caprae ſubdiderunt, & filiolam, altero partu editam, ovis mammas ſugere voluerunt, & nomen impoſuerunt, alteri quidem, Philopoemenis, alteri vero, Ageles. Sic cum iſtis & iſta conſenuerunt. Hi & antrum exornarunt, ſimulacra conſecrarunt, aram

εἰκόνας ἀνέθεσαν, καὶ βωμὸν ἐποιήσαντο ποιμένος Ἔρωτος, καὶ τῷ Πανὶ δὲ ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεὼν, Πᾶνα στρατιώτην ὀνομάσαντες. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὠνόμασαν καὶ ἔπραξαν· τότε δὲ νυκτὸς γενομένης, πάντες αὐτοὺς παρέπεμπον εἰς τὸν θάλαμον, οἱ μὲν συρίττοντες, οἱ δὲ αὐλοῦντες, οἱ δὲ δᾷδας μεγάλας ἀνίσχοντες. καὶ ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῶν θυρῶν, ᾖδον σκληρᾷ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, καθάπερ τριαίναις γῆν ἀναῤῥηγνύντες, οὐχ ὑμέναιον ᾄδοντες. Δάφνις δὲ καὶ Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες, περιέβαλλον ἀλλήλους, καὶ κατεφίλουν, ἀγρυπνήσαντες τῆς νυκτὸς ὅσον οὐδὲ γλαῦκες· καὶ ἔδρασέ τι Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσε Λυκαίνιον· καὶ τότε Χλόη πρῶτον ἔμαθεν, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης γινόμενα ἦν ποιμένων παίγνια.

Cupidini Paſtori ſtatuerunt, Panique delubrum pro pinu habitandum dederunt, Pana Militem appellantes. Sed haec quidem poſterioribus temporibus nominarunt & fecerunt: tunc vero, nocte facta, cuncti eos deduxerunt ſolemniter in thalamum, pars fiſtulam, pars tibiam inflantes, alii faces ingentes ſuſtollentes; cumque prope ad fores acceſſiſſent, dura aſperaque canebant voce, veluti tridentibus terram diſcindentes, non autem hymenaeum canentes. Ceterum Daphnis & Chloë nudi concumbentes, ſe invicem amplexabantur atque deoſculabantur, non magis dormientes illa nocte, quam vel noctuae ſolent; & patravit Daphnis, quae illum docuerat magiſtra Lycaenium. Atque tunc primum Chloë didicit, ea quae in ſilva acta fuerant, paſtoralem ludum iocumque fuiſſe.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ Ε

NOTITIA LITERARIA
DE
XENOPHONTE EPHESIO.*

De aetate, qua Xenophontem Ephesium vixisse credibile est, pleraque fere, quae probabiliter disseri possunt, iam occupavit Ian. Casperius [1], cuius perparvus libellus cum admodum raro inveniatur, repetere hic iuvat eius ibi disputata, sic tamen, ut ea, recisis partim falsis, partim supervacuis, verius ac brevius, nec non dilucidius distinctiusque exponamus, nonnullis etiam novis accessionibus augeamus. Mirum iure videtur Casperio, nullam Nostri ab Photio mentionem fuisse factam, licet, inquit, eroticos scriptores ceteros in Bibliotheca sua non praetermiserit. Solus veterum eius meminit Suidas [2]: post hunc vero nemo alius, quod norim, usque ad Angelum Politianum [3], qui locum ex eo desumptum e codice Florentino Latine transtulit. Salvinius in toto Xenophonteo libello nulla

* Doctam hanc & accuratam de Xenophonte Ephesio notitiam dedit *Aloys. Emeric. Liber Baro Locella* in praefat. ad suam huius scriptoris editionem, unde eam describi curavimus.

1 In *Specimine Dissertationis de Xenophonte Ephesio*, s. l. & anno, quem vero comperimus fuisse 1740.

2 Verba eius sunt: Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός· ἔστι δὲ ἐρωτικὰ βιβλία ί (lege ἑ) περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

3 In *Miscellan.* c. LI. (in Gruteri Thes. crit. p. 63 sq.)

existimabat deprehendi posse indicia aetatis, qua floruerit. Idem fere ait Fabricius: addit tamen, facile sibi persuadere, eum Heliodoro antiquiorem esse. Contra ea D'Orvillius, nescio qua de causa, iuniorem Heliodoro, Achille Tatio, & Longo esse censuit. Quid? quod Parmensis [1] typographus plane ad finem quinti saeculi aerae vulgaris, aeque arbitrario atque inerudito decreto, Xenophontem nostrum detrusit, nullo prorsus fundamento nixus, nisi quod ita sibi placeret. Si modo verum sit, quod credere licet (neque enim, si quid video, in toto libello cur non credamus, causa ulla reperitur), Auctorem videlicet nostrum fabulam suam, quasi rem suo saeculo actam narrasse, videretur is mihi cum Casperio circa Antoninorum tempora, sive, ut clarius dicam, saeculo post C. N. secundo exeunte, aut saltem tertio ineunte scripsisse. Certe neque ante Augustum vixisse potuit, quoniam praefecti Aegypti meminit, quem magistratum ab hoc imperatore primum fuisse constitutum novimus, neque etiam, ut opinor, Hadriano fuerit antiquior, quandoquidem Perilaus ab eo dicitur τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστὼς, & ἄρχειν τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, id est, *Irenarcha* fuisse. Horum vero ante Hadrianum nullam reperiri mentionem ostendit Chr. Gottl. Schwarzius [2]. Sed Constantini M. temporibus multo antiquiorem

1 *Io. Bapt. Bodoni* in praefat. ad suam Longi editionem pag. 16.

2 In Diss. de Irenarchis, recusa inter eius Exercitt. Acad. ab Harlesio collectas Norib. 1783.

fuiſſe inde apparet, quod de urbe Epheſo, tanquam florentiſſima civitate, loquitur, praeſertim vero ex iis, quae non modo de Dianae feſto die, deque eius vigente cultu, ſed & de Iſidis illic templo adhuc exſtante affert. Atqui Dianae Epheſiae templum iam anno 262. Gallieno imperante direptum atque incenſum fuit, ipſaque dein Epheſus vaſtata iacuit. Aliud argumentum, quo Xenophontem noſtrum ante Conſtantinum M. ſcripſiſſe probabile redditur, duci poteſt ex illa narratione de Habrocome cruci affixo, quod ſupplicii genus ab illo imperatore abolitum fuiſſe conſtat. Ex eo item quod Xenophon antiquis quarundam urbium nominibus utitur, velut Byzantii, Mazacae, & Perinthi, hoc ſaltem colligimus, eum illo aevo non vixiſſe, quo illa nomina in uſu eſſe deſierant: qua de re dictum eſt in annotationibus. Arguit porro, ni fallor, ſecundi aut tertii ſaeculi ſcriptorem, quod Epheſius noſter τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, eiuſque oraculum memorat; nam & ſaeculo illo vigebat adhuc Clarii Apollinis oraculum, & neminem novi poſteriorum ſaeculorum, ſive Graecum, ſive Latinum auctorem, qui oraculi huius mentionem fecerit; quo minus eſt probabile, id uſque ad Conſtantinum M. perduraſſe, quod ſine idonea cauſa ſibi perſuaſit van Dale [1]. Poſtremo hic non eſt ſilentio praetereundum, quod iam Hemſterhuſius animadverterat, ineſſe ſcilicet in Noſtri fabula moris antiqui veſtigia quaedam non facile

1 De Orac. Ethnic. Diſſ. II. c. V. p. 493.

obvia; etiamſi ex iis nulla probabilis coniectura capi poſſit de eius ſaeculo; quod ut ſecundum vel tertium fuiſſe credam, facit inprimis proba graecitas, & priſca ſtili ſimplicitas. Nihil eſt in Xenophontis huius oratione niſi ſincerum, ſiccum, ſanum. Nullae apud eum reperiuntur argutiae, nulla quaeſita acumina, nullae intermixtae ſententiolae, nulla denique, ut ita dicam, pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectantur ſeriorum ſaeculorum utriuſque linguae ſcriptores. Quin ea eſt eius in narrando ſimplicitas, ut nomina propria nimio perſpicuitatis ſtudio ſaepius repetere non modo non refugiat, verum etiam peculiaribus iamque lectori ſatis cognitis denominationibus rurſum deſignet. Laudandum vero eſt, quod interdum, valde commendabili brevitate narrationis, celeritatem facti quaſi adumbrare ſtudet. Utinam his laudibus illam etiam poſſem adiungere, quam D'Orvillius Charitoni ſuo in praefatione merito tribuit, *quod* videlicet *nec verbum nec ſententia ulla in* Noſtro *inveniatur, ad quam vel ſeveriſſimus lector frontem corruget;* verum, ut idem vir doctus addit, *pravitas iſta ſaeculo, uti priori, ſic etiam licentiori eſt imputanda.*

Deſumpta ſunt Xenophontis Epheſii Epheſiaca ex unico MS. codice bombycino, qui Florentiae in Bibliotheca monaſterii ad S. Mariam Monachorum Caſſinenſium Ordinis S. Benedicti ſub numero XCIV. aſſervatur. Scriptus eſt ſatis emendate in octava forma fere quadrata, literis quidem elegantibus, ſed minutiſſimis, iamque valde

obſoleti coloris. Montfauconius & Cocchius eum faeculi XIII. eſſe iudicarunt. Continet XXIII. variorum auctorum opuſcula, quorum pleraque ad Theologiam & Byzantinam hiſtoriam pertinent. Deinceps praeter Longum, Achillem Tatium, & Charitonem, Xenophontis noſtri exhibet Epheſiaca in foliis fere IX. id eſt XVII. paginis cum dimidia. Ex iſto igitur codice Cocchius narrat totum paene Xenophontis libellum ab Salvinio ſua manu exſcriptum Henrico Davenantio, magnae Britanniae Regis ad Magnum Ducem Hetruriae legato, fuiſſe traditum; cuius apographi vir ille de literis optime meritus iterum deſcribendi, interpretandi atque edendi copiam ſibi (Cocchio) fecerit.

Tres editiones Xenophontis Epheſii hanc noſtram praeceſſerunt. Princeps eſt Ant. Cocchii, medici Florentini, cum adiecta verſione eius Latina, Londini 1726. quaternis (apud Guil. Bowyer). Incurioſe admodum vir ille editoris partes egit: nam nonniſi perpaucas vitioſas lectiones, quas inter ſcribendum aut interpretandum forte animadverterat, clandeſtina emendatione ſuſtulit: ceterum non modo indiligentius deſcripſit apographum Salvinii, ita quidem, ut alia perperam ſcriberet, alia plane omitteret; verum etiam in locis indubitate vitioſis aut mancis incredibili ſegnitie codicem MS. Bibliothecae Monachorum Caſſinenſium, qui codex ei, ut ita dicam, ad manum erat, in tempore conſulere neglexit. Praeter errata typothetae, quorum

τι καμέ.„ Κελεύσαντος δὲ τοῦ Διονυσοφάνους πρότερον ἐκεῖνον λέγειν τὴν ἔκθεσιν, ὁ Μεγακλῆς οὐδὲν ὑφελῶν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ἔφη· „Ἦν ὀλίγος μοι βίος τὸν πρότερον χρόνον· ὃν γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίας καὶ τριηραρχίας ἐξεδαπάνησα. Ὅτε ταῦτα ἦν, γίνεταί μοι θυγάτριον. Τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τούτοις γνωρίσμασι κοσμήσας ἐξέθηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ οὕτω σπουδάζουσι πατέρες γενέσθαι. Καὶ τὸ μὲν ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν, πιστευθὲν ταῖς θεαῖς· ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέῤῥει καθ' ἑκάστην ἡμέραν κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. Οὐκέτι γοῦν οὔτε θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ εὐτύχησα· ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι, νύκτωρ ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι, δηλοῦντες ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον.„

κϛ'. Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μεῖζον τοῦ Με-

que & me aliquid. Cum autem iuſſiſſet Dionyſophanes illum prius infantis expoſitionem enarrare, Megacles nihil de vocis tenore remittens, ſubiicit: Priori tempore res anguſta mihi domi erat; quidquid enim habebam, in ludos publicos triremeſque publicas erogando conſumſeram. Dum in eo ſtatu erant res meae, naſcitur mihi filia, quam in hac egeſtate educare gravatus, hiſce ipſis crepundiis ornatam expoſui, non ignarus, multos etiam dare operam eo modo, ut patres fiant. Et iſta quidem in antro Nympharum expoſita fuit, Dearum fidei commiſſa; at mihi heredem non habenti quotidie divitiae in aedes influebant. Neque poſtea tam bene mecum actum fuit, ut prolem ſuſciperem; verum Dii veluti riſum de me facientes, noctu mihi ſomnia immittunt, ſignificantia, quod me ovis factura ſit patrem.

XXVI. Hic Dionyſophanes clamorem ſuſtulit maio-

γακλέους, καὶ ἀναπηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ καλῶς κεκοσμημένην, καὶ λέγει· „ Τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκας· ταύτην σοι παρθένον οἶς προνοίᾳ θεῶν ἐξέθρεψεν, ὡς αἲξ Δάφνιν ἐμοί. Λάβε τὰ γνωρίσματα καὶ τὴν θυγατέρα· λαβὼν δὲ, ἀπόδος Δάφνιδι νύμφην. Ἀμφοτέρους ἐξεθήκαμεν· ἀμφοτέρους εὑρήκαμεν· ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἔρωτι. „ Ἐπῄνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα Ῥόδην μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε· καὶ ὕπνον αὐτοῦ μένοντες εἵλοντο. Δάφνις γὰρ οὐδενὶ διώμνυτο προήσεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ πατρί. Ἡμέρας δὲ γενομένης, συνθέμενοι πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν ἤλαυνον· ἐδεήθησαν γὰρ τοῦτο Δάφνις καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. ἐδόκει δὲ κἀκείνοις, ποιμενικούς τινας αὐτοῖς ποιῆσαι τοὺς γάμους. Ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τόν τε Δρύαν-

rem, quam Megacles, & e fede profiliens, Chloën admodum eleganter exornatam inducit, & inquit: Iftam ipfam filiolam expofuifti; iftam tibi virginem ovis, Deorum providentia, alendam fufcepit, ut meum mihi Daphnim capra. Cape monumenta haec, ipfamque filiam; receptam autem Daphnidi da fponfam. Ambos expofuimus, ambos reperivimus: amborum Pani, Nymphis, Cupidini cura fuit. Megacles dicta laudabat, mandabatque arceffendam fuam uxorem Rhoden, Chloënque in finu habebat. Ibidemque manentes fomnum ceperunt; Daphnis enim fe nemini, ne quidem ipfi parenti, Chloën effe conceffurum, dicebat. Exorto iam die, rus redire inter illos convenit; quippe Daphnis & Chloë, quos urbanae taedebat vitae, precibus id obtinuerant: illis quoque vifum eft paftorales quafdam fibi facere nuptias. Venientes igitur ad Lamonem, Megacli adduxerunt

τα τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ῥόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν· καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς.

κζ'. Παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς Νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατὴρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησεν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης, εὐημερίας οὔσης, αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἄντρου στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, εἱστία πολυτελῶς. Παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δρύας καὶ Νάπη, οἱ Δόρκωνι προσήκοντες, οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον· οὐκ ἀπῆν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιωθείς. Ἦν οὖν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἄγροικα· ὁ μὲν ᾖδεν οἷα ᾄδουσι θερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα· Φιλη-

Dryantem, & Rhodae Napen commendaverunt. Tum omnia ad festi celebrationem splendide apparabantur.

XXVII. Iterum Chloën Nymphis tradidit pater, & monumenta, multis aliis superadditis, ut essent donaria, consecravit, & Dryanti reliqua drachmarum ad dena usque millia supplevit. Ceterum Dionysophanes, coelo sereno ridente, ibidem sub antro toros e fronde viridi sternendos curavit, paganosque omnes discumbere iussos magnifico excepit convivio. Praesentes autem aderant Lamon & Myrtale, Dryas atque Nape, Dorconis cognati, Philetae liberi, Chromis & Lycaenium: ne Lampis quidem, venia impetrata, aberat. Cuncta igitur tum, utpote inter huiuscemodi compotatores, agrestia rusticaque. Alius canebat, qualia messores solent; alter cavillabatur, cuiusmodi cavilla, dum uvas praelis premunt, iaculari consueverunt; Philetas fistula, tibia

τὰς ἐσύρισε· Λάμπις ηὔλησε· Δρύας καὶ Λάμων ὠρχήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεφίλουν. Ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἶγες πλησίον, ὥσπερ καὶ αὐταὶ κοινωνοῦσαι τῆς ἑορτῆς. τοῦτο τοῖς μὲν ἀστυκοῖς οὐ πάνυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐτῶν ὀνομαστὶ, καὶ φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεφίλησε. Καὶ ταῦτα οὐ τότε μόνον, ἀλλ' ἐς τε ἔζων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποιμενικὸν εἶχον· θεοὺς σέβοντες, Νύμφας, καὶ Πᾶνα, καὶ Ἔρωτα· ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ αἰγῶν πλείστας κτησάμενοι· ἡδίστην δὲ τροφὴν νομίζοντες ὀπώρας καὶ γάλα. Ἀλλὰ καὶ αἰγὶ μὲν ἄῤῥεν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον οἴος ἑλκύσαι θηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν, Φιλοποίμενα, τὴν δὲ, Ἀγέλην. οὕτως αὐτοῖς καὶ ταῦτα συνεγήρασεν. Οὗτοι καὶ τὸ ἄντρον ἐκόσμησαν, καὶ

canebat Lampis; Dryas & Lamon tripudiabant; Chloë & Daphnis mutua fibi dabant ofcula. Prope etiam pafcebant capellae, veluti in huius fefti partem atque communionem venientes. Non aeque gratum id oppidanis erat; Daphnis autem quafdam ex iis nominatim vocavit, quibus virentes frondes porrexit, prehenfifque cornibus, eis ofcula fixit. Neque ifta ifto tantum die; fed quamdiu vixerunt, paftoralem degerunt vitam, Deos colentes, Nymphas, Pana, & Amorem, plurimos ovium caprarumque greges adepti, nullum tandem cibum fibi dulciorem, quam lac & poma, arbitrati. Quin & mafculum filiolum caprae fubdiderunt, & filiolam, altero partu editam, ovis mammas fugere voluerunt, & nomen impofuerunt, alteri quidem, Philopoemenis, alteri vero, Ageles. Sic cum iftis & ifta confenuerunt. Hi & antrum exornarunt, fimulacra confecrarunt, aram

NOTITIA LITERARIA
DE
XENOPHONTE EPHESIO.*

De aetate, qua Xenophontem Ephesium vixisse credibile est, pleraque fere, quae probabiliter disseri possunt, iam occupavit Ian. Casperius [1], cuius perparvus libellus cum admodum raro inveniatur, repetere hic iuvat eius ibi disputata, sic tamen, ut ea, recisis partim falsis, partim supervacuis, verius ac brevius, nec non dilucidius distinctiusque exponamus, nonnullis etiam novis accessionibus augeamus. Mirum iure videtur Casperio, nullam Nostri ab Photio mentionem fuisse factam, licet, inquit, eroticos scriptores ceteros in Bibliotheca sua non praetermiserit. Solus veterum eius meminit Suidas [2]: post hunc vero nemo alius, quod norim, usque ad Angelum Politianum [3], qui locum ex eo desumptum e codice Florentino Latine transtulit. Salvinius in toto Xenophonteo libello nulla

* Doctam hanc & accuratam de Xenophonte Ephesio notitiam dedit *Aloys. Emeric. Liber Baro Locella* in praefat. ad suam huius scriptoris editionem, unde eam describi curavimus.

1 In *Specimine Dissertationis de Xenophonte Ephesio*, s. l. & anno, quem vero comperimus fuisse 1740.

2 Verba eius sunt: Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός· ἔστι δὲ ἐρωτικὰ βιβλία ί (lege έ) περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

3 In *Miscellan.* c. LI. (in Gruteri Thes. crit. p. 63 sq.)

existimabat deprehendi posse indicia aetatis, qua floruerit. Idem fere ait Fabricius: addit tamen, facile sibi persuadere, eum Heliodoro antiquiorem esse. Contra ea D'Orvillius, nescio qua de causa, iuniorem Heliodoro, Achille Tatio, & Longo esse censuit. Quid? quod Parmensis [1] typographus plane ad finem quinti saeculi aerae vulgaris, aeque arbitrario atque inerudito decreto, Xenophontem nostrum detrusit, nullo prorsus fundamento nixus, nisi quod ita sibi placeret. Si modo verum sit, quod credere licet (neque enim, si quid video, in toto libello cur non credamus, causa ulla reperitur), Auctorem videlicet nostrum fabulam suam, quasi rem suo saeculo actam narrasse, videretur is mihi cum Casperio circa Antoninorum tempora, sive, ut clarius dicam, saeculo post C. N. secundo exeunte, aut saltem tertio ineunte scripsisse. Certe neque ante Augustum vixisse potuit, quoniam praefecti Aegypti meminit, quem magistratum ab hoc imperatore primum fuisse constitutum novimus, neque etiam, ut opinor, Hadriano fuerit antiquior, quandoquidem Perilaus ab eo dicitur τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστὼς, & ἄρχειν τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, id est, *Irenarcha* fuisse. Horum vero ante Hadrianum nullam reperiri mentionem ostendit Chr. Gottl. Schwarzius [2]. Sed Constantini M. temporibus multo antiquiorem

1 *Io. Bapt. Bodoni* in praefat. ad suam Longi editionem pag. 16.

2 In Diss. de Irenarchis, recusa inter eius Exercitt. Acad. ab Harlesio collectas Norib. 1783.

fuiſſe inde apparet, quod de urbe Epheſo, tanquam florentiſſima civitate, loquitur, praeſertim vero ex iis, quae non modo de Dianae feſto die, deque eius vigente cultu, ſed & de Iſidis illic templo adhuc exſtante affert. Atqui Dianae Epheſiae templum iam anno 262. Gallieno imperante direptum atque incenſum fuit, ipſaque dein Epheſus vaſtata iacuit. Aliud argumentum, quo Xenophontem noſtrum ante Conſtantinum M. ſcripſiſſe probabile redditur, duci poteſt ex illa narratione de Habrocome cruci affixo, quod ſupplicii genus ab illo imperatore abolitum fuiſſe conſtat. Ex eo item quod Xenophon antiquis quarundam urbium nominibus utitur, velut Byzantii, Mazacae, & Perinthi, hoc ſaltem colligimus, eum illo aevo non vixiſſe, quo illa nomina in uſu eſſe defierant: qua de re dictum eſt in annotationibus. Arguit porro, ni fallor, ſecundi aut tertii ſaeculi ſcriptorem, quod Epheſius noſter τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, eiuſque oraculum memorat; nam & ſaeculo illo vigebat adhuc Clarii Apollinis oraculum, & neminem novi poſteriorum ſaeculorum, ſive Graecum, ſive Latinum auctorem, qui oraculi huius mentionem fecerit: quo minus eſt probabile, id uſque ad Conſtantinum M. perduraſſe, quod ſine idonea cauſa ſibi perſuaſit van Dale [1]. Poſtremo hic non eſt ſilentio praetereundum, quod iam Hemſterhuſius animadverterat, ineſſe ſcilicet in Noſtri fabula moris antiqui veſtigia quaedam non facile

1 De Orac. Ethnic. Diſſ. II. c. V. p. 493.

obvia; etiamsi ex iis nulla probabilis coniectura capi possit de eius saeculo; quod ut secundum vel tertium fuisse credam, facit inprimis proba graecitas, & prisca stili simplicitas. Nihil est in Xenophontis huius oratione nisi sincerum, siccum, sanum. Nullae apud eum reperiuntur argutiae, nulla quaesita acumina, nullae intermixtae sententiolae, nulla denique, ut ita dicam, pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectantur seriorum saeculorum utriusque linguae scriptores. Quin ea est eius in narrando simplicitas, ut nomina propria nimio perspicuitatis studio saepius repetere non modo non refugiat, verum etiam peculiaribus iamque lectori satis cognitis denominationibus rursum designet. Laudandum vero est, quod interdum, valde commendabili brevitate narrationis, celeritatem facti quasi adumbrare studet. Utinam his laudibus illam etiam possem adiungere, quam D'Orvillius Charitoni suo in praefatione merito tribuit, *quod* videlicet *nec verbum nec sententia ulla in* Nostro *inveniatur, ad quam vel severissimus lector frontem corruget:* verum, ut idem vir doctus addit, *pravitas ista saeculo, uti priori, sic etiam licentiori est imputanda.*

Desumpta sunt Xenophontis Ephesii Ephesiaca ex unico MS. codice bombycino, qui Florentiae in Bibliotheca monasterii ad S. Mariam Monachorum Cassinensium Ordinis S. Benedicti sub numero XCIV. asservatur. Scriptus est satis emendate in octava forma fere quadrata, literis quidem elegantibus, sed minutissimis, iamque valde

obſoleti coloris. Montfauconius & Cocchius eum ſaeculi XIII. eſſe iudicarunt. Continet XXIII. variorum auctorum opuſcula, quorum pleraque ad Theologiam & Byzantinam hiſtoriam pertinent. Deinceps praeter Longum, Achillem Tatium, & Charitonem, Xenophontis noſtri exhibet Epheſiaca in foliis fere IX. id eſt XVII. paginis cum dimidia. Ex iſto igitur codice Cocchius narrat totum paene Xenophontis libellum ab Salvinio ſua manu exſcriptum Henrico Davenantio, magnae Britanniae Regis ad Magnum Ducem Hetruriae legato, fuiſſe traditum: cuius apographi vir ille de literis optime meritus iterum deſcribendi, interpretandi atque edendi copiam ſibi (Cocchio) fecerit.

Tres editiones Xenophontis Epheſii hanc noſtram praeceſſerunt. Princeps eſt Ant. Cocchii, medici Florentini, cum adiecta verſione eius Latina, Londini 1726. quaternis (apud Guil. Bowyer). Incurioſe admodum vir ille editoris partes egit: nam nonniſi perpaucas vitioſas lectiones, quas inter ſcribendum aut interpretandum forte animadverterat, clandeſtina emendatione ſuſtulit: ceterum non modo indiligentius deſcripſit apographum Salvinii, ita quidem, ut alia perperam ſcriberet, alia plane omitteret; verum etiam in locis indubitate vitioſis aut mancis incredibili ſegnitie codicem MS. Bibliothecae Monachorum Caſſinenſium, qui codex ei, ut ita dicam, ad manum erat, in tempore conſulere neglexit. Praeter errata typothetae, quorum

emendationes in fine non indicantur, magna labes eſt huius primae editionis, quam adeo poſteriores duae fere expreſſerunt, quod interpunctio perſaepe nullo conſilio, ſed paene caeca & fortuita, ſive potius, ut libere dicam, ſtulta ratione fuit adhibita, praeſertim in punctis, quae ſaepenumero pro commatibus poſita fuere, quin etiam ibi, ubi nulla plane diſtinctione opus erat. Deinde Lucenſis typographus Franc. Bonſignori recudit textum Graecum Londinenſis editionis, addita Cocchii Latina verſione, Italica Salvinii, & Gallica Iourdani, Lucae a. 1781. quaternis. Eſt quidem elegans haec editio, ſed qui eam curavit, omnia fere menda Londinenſis exemplaris, paucis modo latenter correctis, retinuit, novaque irrepere paſſus eſt. Denique ignotus mihi quidam Graecus negociator, ut textus Xenophontis Graecus Lucenſis editionis una cum Salvinii Italica verſione denuo typis in hac urbe deſcriberetur, ſumtus praebuit, editionem curante neſcio quo terrae filio, cuius nomen ad calcem ineptae ſuae Graeco-barbarae praefationis literis Π. Ί. indicatur [1]. *Quem ego* quidem *hominem*, ut cum Plauto dicam, *nullius coloris novi;* nam qui eſſet, atque unde domo, quaerere operae pretium non putavi: verum is mihi hactenus

[1] Editio iſta ſic inſcribitur: Ξενοφῶντος Ἐφεσίου τὰ κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἁβροκόμην. νῦν πρῶτον Ἑλληνιστὶ μετὰ τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως τοῦ σοφωτάτου Antonio Salvini τυπωθέντα διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ χρησιμωτ. ἐν πραγματευταῖς Πανάγιώτου Δημητ. Χ. Νίκου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Εν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας 1793. octonis.

bene cognitus eſt, ut eum confidenter teterrimum veteris Graeci ſcriptoris editorem nominare poſſim. Ut pluribus non accuſem Graeculi iſtius imperiti ſupinam ſocordiam in inſpicienda ſaltem conferendaque principe Londinenſi editione, quod ei in Bibliotheca noſtra Caeſarea facile licuiſſet; ut porro non commemorem, quam negligenter & ſomniculoſe omnia fere *σφάλματα* Lucenſis editionis, novis etiam adiunctis, ab eo fuerint ſervata; ut denique taceam, eum in hoc pariter peccaſſe, quod, ubi manifeſto veras, aut ſaltem valde probabiles lectiones in orationem intulit, (quod ei alias laudi fuiſſet) id, prout Lucenſis editor, non admonito lectore fecerit; ut, inquam, cuncta iſta nunc leviter ſolum attingam, longe gravius delictum facit. Namque ſumme vituperabili conſilio, vel dicam fraude, homo iſte, incredibile dictu, Xenophontis orationem, mangonis more, occulte perpolire cupiens, nunc ſingulas lectiones male immutando, (tametſi hoc rarius) nunc verba ſingula aut etiam plura perperam, ſtulte, ridicule inferciendo, eam foede adulteravit; neque hoc ſolo facinore contentus, Salvinii quoque verſionem Italicam, ut infititiis ſuis verbis reſponderet, clam interpolavit. Quibus de cauſis in annotationibus noſtris alias ſerio graviterque reprehendi, alias iocoſe increpari meruit. Tres iſtae ſuperiores editiones reducunt in memoriam proverbium illud: Λυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ

πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι. Ac Londinensis quidem editionis plurima graviaque vitia eruditos viros diu latere non poterant: quare brevi post, quam ea prodiit, primo Henr. Brencmannus, deinde Abr. Torrenius meliorem auctoris nostri editionem parare consilium ceperant [1]: quod effectu caruit.

Translatio Italica, quae ipsam principem editionem praecessit, est Ant. Mar. Salvinii, elegans & fidelissima, interdum tamen Graecis verbis nimium adstricta. Quaedam ab viro illo diligentissimo minus recte conversa, emendationes item nonnullas in suum apographum tacite insertas indicavimus, ubi occasio data est, in nostris annotationibus. Latinam versionem Cocchii, universam si spectes, bene Latinam atque elegantem dicere possis; non item, si singulatim examines: de reliquo nec accurata est, nec fidelis. Gallica lingua duas habemus: priorem anonymi cuiusdam [2]; posteriorem, cuius auctorem esse constat Massiliensem quendam nomine *Iourdan.* [3] Illa sat est fidelis, neque nonnisi raro aliena inserit, quae in Graeco non leguntur; haec infidelissima, monstrum est versionis ob perpetuum insanum

1 Vide Acta Erudit. a. 1727. p. 191. & Thesaur. Epistol. Lacroz. Vol. I. p. 73.

2 *Les Ephesiaques de Xenophon Ephesien: ou les Amours d'Anthie & d'Abrocomas, traduits en François. à Paris, chez Pierre Bauche,* 1736.

3 *Traduction françoise des aventures d'Abrocome & d'Anthia par Xenophon d'Ephese.* 12. s. l. 1748.

Graecam orationem immutandi, exornandi, amplificandi conatum: ut nihil dicam manifesto apparere, Iourdanum Graecae linguae prorsus rudem ultra interpretationes Cocchii & Salvinii non sapuisse, atque adeo cum illis toties erraſſe, quoties ipsi hallucinati sunt. Germanicae translationes duae itidem sunt a nescio quibus auctoribus, sed procul omni dubio non ad Graeca Xenophontis, verum ad Latina Cocchii verba compositae: tamen & huic suo ἀρχετύπῳ dissimillimae sensum, prout eorum auctoribus libebat, amplificatum ac dilatatum repraesentant, atque, ut paucis absolvam, commiseratione potius, quam reprehensione sunt dignae. [1] Denique Anglica exstat versio Rookii [2] quam non vidi.

Denique insignem Xenophonti nostro operam praestitit Generosissimus L. B. a Locella, divulgata proximo anno editione, hac epigraphe insignita: *Xenophontis Ephesii de Anthia & Habrocome Ephesiacorum Libri V. Graece & Latine; recensuit. supplevit. emendavit. Latine vertit. adnotationibus aliorum & suis illustravit. indicibus instruxit Aloys. Emeric. Liber Baro Locella. Vin-*

1 Prioris titulus est: *Anthia und Abrocomas: aus dem Griechischen des Xenophon von Ephesus.* Leipzig 1775. 8. *Bürgerum* huius versionis auctorem ferunt. Posterioris: *Etwas von Ephesus, oder Geschichte eines iungen Ehepaars, Griechisch beschrieben von Xenophon von Ephesus, übersezt durch H * * *.* Onoldi 1777. 8.

2 *Xenophon's Ephesian history, or the Love-Adventures of Abrocomas and Anthia, translated from the Greek by Mr. Rooke.* 8. London, 1727.

dobonae, 1796. 4. Is enim non tantum Hemſterhuſii & Abreſchii molimina critica, per *Miſcellaneas Obſervationes Batavas* ſparſa, textui emaculando ſollerter adhibuit, ſed ulterius progreſſus, unde certior ſalus Noſtro ſperari poterat, ipſius Codicis Florentini conferendi copiam nactus, Rev. Luchio & Cl. Weigelio, qui cum maxime Aetii editionem parat, gnaviter hanc Ipſi operam praeſtantibus, adhibito inſuper exemplo Cocchii diligentia ad iſtum codicem exacto, innumera paene, quibus ſcatent impreſſi libri, menda ſuſtulit, vaſtasque lacunas, quae per plurium interdum verſuum ſpatium exundant, explevit, denique ingenio, quo pollet acerrimo atque interiore Graecarum literarum cognitione perpolito, haud raro ita Noſtro profuit, ut tanti huius Viri plane egregia opera nos Xenophontem, ſi pauciſſima excipias, integritati ſuae reſtitutum nunc tenere vere affirmare liceat. Commodum autem accidit, ut, cum textum, dudum noſtra manu e Londinenſi exemplo deſcriptum, novaque prorſus interpunctione ſublevatum, per graviſſimas diutini belli calamitates, quae Societatis Bipontinae rem librariam per plures annos afflixit, ulterioraque promovendi has literas ſtudia inhibuit, in ſcriniis noſtris repoſtum ſervarèmus, nova ante, quam iſte typis exſcriberetur, prodiret iſta recenſio, unde maximum in noſtram editionem redundaſſe fructum gratiſſimi profitemur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ἮΝ ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, Λυκομήδης ὄνομα. Τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας, Θεμιστοῦς, γίνεται παῖς Ἁβροκόμης, μέγα [1] δή τι χρῆμα, ὡραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ, κάλλους, οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ οὔτε ἐν ἄλλῃ γῇ

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER PRIMUS.

ERAT Ephesi vir inter potentiores, cui Lycomedi nomen. Ei filius e Themisto uxore indigena nascitur Abrocomes, eximia pulchritudine, qualis neque in Ionia nec alibi

1 Vitiose ed. Lond. μέγα δέ τι. Δὴ corrigi debere, vidit iam Hemsterh. Iunge autem χρῆμα κάλλους, noto Graecismo. Vid. Valken. ad Eurip. Phoen. 206. & ad Theocr. XXII, 4.

πρότερον γενομένου. Οὗτος ὁ Ἁβροκόμης ἀεὶ μὲν [1] καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο· συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά· παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα, καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει· κιθάρα δὲ αὐτῷ καὶ ἱππασία, καὶ ὁπλομαχία συνήθη γυμνάσματα. Ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι. Καὶ μεγάλας εἶχον [2] ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων. Προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ· καί [3] εἰσιν ἤδη τινες, οἱ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες, καὶ προσηύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μάλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος· πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα [4] δὴ ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει,

usquam antea fuit. Abrocomae forma semper in dies augebatur, florebantque in eo simul corporis venustas animique virtutes: omne quippe eruditionis genus & variam musicam excolebat. Consuetae illi exercitationes cithara, equitatio, armorum tractatio. Ephesiis omnibus ceterisque Asianis percarus, miram spem praebebat praecellentissimi civis, colebantque illum obsequio ut Deum; nec defuere, qui videntes ipsum adorantes supplicarent. Hinc superbire adolescens, & animi dotibus, sed multo magis corporis forma gloriari, quaeque pulchra dicerentur, ut se minora

1 Τὸ καὶ ex sequenti καθ' ortum videbatur Hemsterh. sed est: *vel quovis die auctam cerneres pulchritudinem.*

2 Ἐν αὐτῷ) Hemsterh. malebat, ἐπ' αὐτῷ, quod magis Graecum est.

3 Καὶ εἰσιν ἤδη τινες) Locella, Hemsterh. monente, reposuit, καὶ ἦσαν ἤδη τινες. Vide tamen, an vulgatam tuearis simili loco L. I, p. 15. ed. Lond. συνῄεσαν οἱ Ῥόδιοι -- καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν.

4 Ὅσα δὴ ἐλέγετο) Ita Cod. Flor. ut quoque Hemsterh. legi volucrat. Vitiose expressi libri: ὅσα δὲ ἐλ.

καὶ οὐδὲν αὐτῷ οὐ θέαμα οὐκ ἄκουσμα ἄξιον Ἁβροκόμου κατεφαίνετο. Καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι, ἢ παρθένον εὔμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων, ὡς οὐκ εἰδότων, ὅτι [1] εἷς καλὸς αὐτός. Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντη ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος· λέγων, ὡς οὐκ ἄν ποτε οὔ τις ἐρασθείη, οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ, μὴ θέλων· εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα· ἀπέφαινέ τε ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν οὕτως· ὅπου γὰρ Ἁβροκόμης ὀφθείη, οὔτε ἄγαλμα κατεφαίνετο, οὔτε εἰκὼν ἐπῃνεῖτο. Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως· (Φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος) [2] ἐζήτει δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μειρακίου· καὶ γὰρ καὶ τῷ

despicere, nec quidquam Abrocomae vel spectatu vel auditu dignum videbatur, & si cuius adolescentuli aut virginis formam laudari audiret, narrantes irridebat, utpote nescientes se unum pulchrum esse. Amorem nec Deum esse putabat, sed omnino reiiciebat nihili faciens, negans ullum amore capi ac Deo subiici invitum. Sicubi templum aut simulacrum Amoris videret, ridebat, se indicans cuicunque Amori & venustate & virtute praecellere. Nec aliter se res habebat: ubi enim Abrocomas aderat, nullam pictam aut sculptam effigiem vel contemplari vel suspicere dignabantur. His indignatus Amor, pervicax Deus, superbis inexorabilis, insidias puero struxit, qui scilicet & Deo captu difficilis videretur. Ipse

1 Ὅτι εἷς καλὸς) Ita Coechius correxit. Cod. Flor. ὅτι ἔνι καλός. Idem Cod. mox habet: πάντη ἐξέβ. quod cum Loe. reduximus. πάντ' ἐξέβ. habent edd.

2 Ἐζήτει) Ita plane legitur in Cod. Flor. Vitiose edd. ante Loe. ἐξήτει. Paulo ante Hemsterh. lectionem Cod. ὑπερήφανος, ἀπαραίτητος, recte abire iussit in ὑπερηφάνοις ἀπαραίτ.

θεῷ δυσάλωτος ἐφαίνετο. Ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν, καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος ἐστράτευεν ἐφ᾽ Ἁβροκόμην.

Ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος ἑορτή· ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτά· ἔδει δὲ πομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους, κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἁβροκόμῃ. Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη, καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο, καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θέαν, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικόν· καὶ γὰρ ἔθος ἦν [1] ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς παρθένοις εὑρίσκεσθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρῄεσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερὰ, καὶ δᾷδες, καὶ κανᾶ, καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι, καὶ κύνες, καὶ σκεύη

igitur armis, omnibusque suis potentibus venenis instructus contra Abrocomam graditur.

Agebatur solemne iis locis Dianae festum, ad cuius templum ab urbe sunt stadia omnino septem. Celebrare pompam virgines omnes indigenas oportebat splendide inprimis ornatas, praetereaque ephebos Abrocomae aequales, qui tum sexdecim fere annorum iam pubertatem attigerat, ac primas in ea pompa ferebat. Magna autem vis hominum spectaculo intererat, vel popularium, vel hospitum; siquidem mos habebat, uti in ea celebritate sponsi virginibus, & ephebis uxores invenirentur. Procedebat ergo ordinatim pompa, primo scilicet sacra, faces, canistra & suffimenta, tum autem equi canesque, & venatoria arma, nonnulla quidem

1 Ἔθος ἦν ἐκείνῃ) Ἔθος ἦν ἐν ἐκείνῃ, infesto ἐν, ed. Locell.

κυνηγετικὰ, τὰ μὲν πολεμικὰ, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. Ἑκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως [1] ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο. Ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία, θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης, ἐγχωρίων. Ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι, καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερβάλλετο παρθένους· ἔτη μὲν ὡς τεσσαρεσκαίδεκα ἐγεγόνει· ἤνθει δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ' εὐμορφίᾳ, καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος πολὺς εἰς ὥραν συνεβάλλετο· κόμη ξανθὴ, ἡ [2] πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη· ὀφθαλμοὶ γοργοὶ, φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· ἐσθὴς, χιτὼν ἁλουργὴς, ζωστὸς εἰς γόνυ, μεχρὶ βραχιόνων καθειμένος, νεβρὶς περικειμένη, γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ὅπλα, ἄκοντες φερόμενοι, κύνες ἑπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ

bellica, pleraque tamen paci inſervientia. Virginum ſe quaeque veluti ad amatoris oculos compoſuerat, quarum ordinem ducebat Anthia, Megamedis & Evippae indidem civium filia, mira pulchritudine ceteris longe praeſtans, quatuordecim circiter annos nata. Florenti corporis venuſtati nonnihil cultus addiderat: flava coma partim nexa, plurima fluens ventiſque diffuſa: acres oculi, hilares, quales puellam, & ſeveri, quales pudicam decent. Veſtis tunica purpurea, cincta a brachiis, aduſque genua demiſſa, hinnulea pellis circumducta, pharetra ſuſpenſa & arcus. Arma & haſtilia ferebat.

1 Οὕτως ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο) Hemſterh. vel verba, ἑκάστη δὲ αὐτῶν -- ἐκεκόσμητο, loco ſuo mota & poſt ἐγχωρίων ponenda, ut αὐτῶν referretur ad παρθένων· vel utique quaedam, quae chori virginei deſcriptionem continerent, excidiſſe ſtatuebat. Οὕτως non habent edd. Reduxit Loc. ex libro Flor. unde & mox: ἔτη τεσσαρεσκαίδεκα· edd. habent ἔτι τέσσαρα καὶ δέκα.

2 Ordinem orationis Hemſterh. ita immutandum iudicabat: πολλὴ καθειμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη.

τοῦ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡς Ἄρτεμιν. Καὶ τότ' οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναὶ, τῶν μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, [1] τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιποιημένην· προσηύχοντο δὲ πάντες καὶ προσεκύνουν, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον. Ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. Ὡς δὲ παρῆλθε τὸ τῶν παρθένων πλῆθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν. Ὡς δὲ Ἁβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τοὐνθένδε, καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, πάντες, ἰδόντες Ἁβροκόμην, ἐκείνων ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν, βοῶντες, ἀπὸ τῆς θέας ἐκ-

rebat, canesque sequebantur. Saepe illam in luco videntes Ephesii ut Dianam adoraverant; tunc vero, ut conspexit populus, exclamavit, erantque variae spectantium voces, his prae stupore Deam ipsam esse dicentibus, illis a Dea sociam assumtam; omnes autem supplicabant, adorabant, parentesque ipsius beatos praedicabant. Erat in ore omnium pulchra Anthia, ac, praetereunte virginum turba, nihil aliud quam Anthiam quisque nominabat. Verum ut accessit Abrocomas cum ephebis, puellarum spectaculum, licet perelegans, continuo omnium animis excidit, & uniuscuiusque oculi in illum conversi sunt. Exclamabant spectaculo per-

1 Τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιποιημένην) Τινὰ omissum a Cocchio revocavit e Cod. Flor. Locella. Pro περιποιημένην Hemsterh. tentavit vel περιποιουμένην, vel περιπεποιημένην, vel περιποθουμένην, vel denique, quod ei verius videbatur, περιεπομένην, *dilectam, in honore habitam.* Abreschius Hemsterhusii περιπεποιημένην cupide arreptum mox relinquit, legendumque suadet παραπεποιημένην, *ad similitudinem factam*; ad cuius coniecturae ensum Locella corr. παρωμοιωμένην, idque versione expressit sua. Nos in περιπεποιημένην adquiescendum putamus.

πεπληγμένοι, καλὸς Ἀβροκόμης, λέγοντες, καὶ, οἷος οὐδὲ εἷς, καλοῦ μίμημα Θεοῦ. Ἤδη δέ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν, οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἔρωτος τέχνης μελετήματα. Ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἡ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα· καὶ ἡ τε Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος Ἀβροκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπὴ, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν, θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος· καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο, ἤεσαν δὲ ἐς ταυτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι. Ἐνταῦθα ὁρῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἁλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἀβροκόμου· ἡττᾶται δὲ ὑπὸ Ἔρωτος Ἀβροκόμης, καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὄψεως ἐθέλων, οὐκ ἐδύνατο· κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ Θεός. Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμέ-

cuffi, O pulchrum Abrocomam, nulli comparandum, pulchri Dei simulacrum! Nec defuere, qui adderent, Quale foret connubium ipfius & Anthiae! Hae primae fuerunt Amoris infidiae: ftatim enim utrumque mutua exiftimatio occupat, & Anthia Abrocomam videre geftit, & Anthiam Abrocomas, qui huc ufque amoris expers fuerat.

Ut igitur peracta pompa venere in templum facrificatum multitudo omnis, pompae ordo folutus eft. Convenerè eodem viri feminaeque, adolefcentes & virgines. Ibi ut ambo fe viderunt, Anthia Abrocomae forma capitur, Abrocomas amore victus puellam intentis oculis contemplatur; nec adfpectum effugere volens potis eft, cohibebat enim illi infidens Deus. Et Anthia mifere fe habebat, totis & expanfis oculis Abrocomae

νοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἁβροκόμου κάλλος εἰσρέον δεχομένη, ἤδη δὲ καὶ τῶν παρθένοις [1] πρεπόντων καταφρονοῦσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα Ἁβροκόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἂν τὰ δυνατὰ, ἵνα Ἁβροκόμης ἴδῃ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἐδεδώκει πρὸς τὴν θέαν, καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ. Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι, καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι, ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι πολλὰς προφάσεις διατριβῆς ηὕρισκον. Ὡς δὲ ἦλθον ἑκάτερος παρ᾽ ἑαυτὸν, ἔγνωσαν τότε οἷ κακῶν ἐγεγόνεισαν· καὶ ἔννοια αὐτοὺς ὑπῄει τῆς ὄψεως θατέρου, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑαυτοῖς [2] ἀνεκαίετο, καὶ τὸ περιττὸν τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ᾔεσαν, ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑκατέροις ἦν ἀκατάσχετος. Λαβὼν δὲ τὴν

ſpeciem intus labentem excipiens: iam ea, quae virgines decent, parvi faciens, ita loquebatur, ut adverſus audiret Abrocomas; quaſque fas erat corporis partes detegere, Abrocomae inſpiciendas nudabat. Is cum ſe totum ad hoc ſpectaculum tradidiſſet, captivus in Dei poteſtatem venit. Sacrificio facto, moerentes diſcedunt, tam citum diſceſſum querentes, ſeque invicem ſpectandi cupidi ſubſiſtunt identidem & convertuntur, plurimas morae cauſas ſimulantes. Ubi uterque domum venit, cognovit, in quod malum inciderit. Cogitatio ſubit mutui adſpectus, amor incenditur, quodque reliquum eſt diei adeo cupidinem intendunt, ut cum dormiendi tempus adventaret, in maxima aegritudine verſarentur, & neuter Amoris vim ferre valeret. Abro-

1 Cod. Flor. παρεπόντων, quod Cocch. tacite in πρεπόντων abire iuſſit. Recto.

2 Locella, ſuadente Hemſterh. ita repoſuit. Antea legebatur, ἐγκαίετο.

κόμην ὁ Ἁβροκόμης, καὶ [1] σπαράξας τὴν ἐσθῆτα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπε, τί πέπονθα δυστυχής; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἁβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα, καὶ νενίκημαι, καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ φαίνεταί τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ, καὶ θεὸν Ἔρωτα καλῶ. Ὦ πάντα ἄνανδρος ἔτι καὶ πονηρός· οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ [2] γεννικός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἔρωτος; νῦν [3] οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαι με δεῖ. Καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἁβροκόμη, εὔμορφος Ἀνθία, [4] ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί. Δεδόχθω ταῦτα· οὐκ ἄν Ἔρως ποτε μου κρατήσει.

comas, correpta diſciſſaque veſte, Hei mihi, inquit, miſero, quid patior infelix! Hucuſque fortis Abrocomas, Amorem deſpectui habens & ludibrio Deum, nunc captus victuſque ſum, & puellae ſervire cogor. Iam me pulchrior non nemo eſt, iam Deum appellare Amorem non dubitabo. O me miſerum & imbellem! Nunc igitur non reſiſtam? non fortiter manebo? Non ero pulchrior Amore? Nunc me a Deo vinci, qui nihili eſt, oportet? Virgo omnino pulchra eſt. Quid vero? Anthia adeo tuis oculis formoſa, o Abrocoma, innupta eſt. Apage, ne hoc lneas conſilium. Nunquam

1 Καὶ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα) Admodum blanditur Hemſterhuſii opinio, ita hunc locum refingentis ac ſupplentis: Λαβὼν δὲ τὴν κόμην ὁ Ἁβροκόμης καὶ σπαράξας, περιῤῥηξάμενός τε τὴν ἐσθῆτα· quae & mori loquendi Noſtro uſitatiſſimo & rationi innititur. Recepit eam emendationem Locella, ita tamen, ut uncinis includeret.

2 Οὐ μενῶ γεννικός;) Codex Flor. γενικὸς, unde γεννικὸς refinxit Locella. Editiones habent γεννικῶς.

3 Οὐδὲν ὄντα) Hemſterh. legi vult οὐδὲ ὄντα. Sed οὐδὲν εἶναι, *de homine nihili*, quem parvi pendimus, ſatis frequentatum.

4 Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί.) Haec eſt ſincera Codicis Florentini lectio. Depravavit eam Cocchius hunc in modum: Ἀνθία, ἄζυγις καὶ θῆλυς. οὐχί σοι δεδόχθω ταῦτα.

Ταῦτα ἔλεγε. Καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἷλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. Οὐκ ἔτι δὲ καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, Νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται καθ' Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος. Ἱκέτην ἔχεις, [1] ἄσωτον, σὸν, ἐπί σε καταπεφευγότα, τὸν πάντων δεσπότην. Μή με περίδῃς, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν. Ἄπειρος ὢν, Ἔρως, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερηφάνουν. Ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γένου μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεός. Ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἔρως ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν [2] εἰσπράξασθαι τὸν Ἀβροκόμην.

Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως· καὶ, οὐκέτι φέ-

me potior erit Amor. Haec dicenti fortius insidet Deus, renitentem trahit, nolentemque cruciat. Ille non amplius sustinere valens, seque humi prosternens, Vicisti, inquit, Amor: magnum tibi erectum tropaeum de Abrocomae temperantia. Supplicem vides, perditum, tuum, ad te profugientem omnium dominum. Ne me despicias, neque nimias audaciae poenas sumas. Nondum tuas, Amor, vires expertus paulo elatiorem me gessi. Nunc da mihi Anthia potiri, sisque non tam acer pervicaci, quam victo propitius Deus. Haec ille. Amor tamen adhuc iratus, magnas ab eo contemtus poenas exigere cogitabat.

Anthia quoque se male habebat, nec diutius durare

1 Ἄσωτον, σὸν,) Hemsterh. varia tentat: ἱκέτην ἔχεις· σῶσον τὸν ἐπί σε καταπ. tum, σῶσον σὸν, ἐπί σε καταπ. denique, ἱκέτην ἔχεις· ἁλωτὸν σόν. Sed iure Locella in vulgata acquiescit, explicatque, *supplicem habes, intemperantem, tuum.* Idem mox e Cod. Flor. reposuit τὸν πάντ. δεσπ. pro τῶν π. δ. quod edd. obsidet.

2 Εἰσπράξασθαι) Cod. Flor. vitiose τὸ πράξασθαι.

ρεῖν δυναμένη, ἐπεγείρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν. Τί, Φησὶν, ὦ δυστυχὴς, πέπονθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ, καὶ κόρῃ μὴ πρέποντα. Ἐφ' Ἁβροκόμῃ μαίνομαι, καλῷ μὲν, ἀλλ' ὑπερηΦάνῳ. Καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὅρος; καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ Φρουρουμένη, τίνα βοηθὸν λήψομαι; τίνι πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἁβροκόμην ὄψομαι; Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀΦθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ᾔει μὲν Ἁβροκόμης ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ᾔει δὲ ἡ παρθένος ἐπὶ τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς θεοῦ. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα, καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον, καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι·

valens, experrecta, & eos, qui aderant, latere studens, Heu, inquit, miserae quid accidit mihi! Amo plus quam per aetatem fas sit, & novo quodam modo doleo, nec qui puellam decet. Abrocomae amore insanio, formosi quidem adolescentis, sed nimium superbi. Ecquis erit desiderio finis, quis malorum terminus? Quem amo, ferox est: virgo ego, custodibus circumsepta, quem mihi auxiliatorem sumam, quicum omnia communicem? ubi Abrocomam videre licebit? Haec uterque tota nocte lamentabatur, & alter alterius vultum ob oculos habebat, hanc imaginem animo sibi fingentes. Ubi illuxit, Abrocomas ad consueta exercitia proficiscitur: puella de more Deae cultui incumbit. Corpora eorum praeterita nocte defatigata, oculi languentes, multumque immutatus color, & haec omnia

[1] καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς Φόβῳ πρὸς ἑκατέρους αἰδούμενοι. Τοσοῦτο δὲ ἐστέναξεν ἄν ποτε Ἁβροκόμης, καὶ ἐδάκρυσε, καὶ [2] προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς. Ἡ δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐτά· πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο· εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκεῖνον, (ἑώρων δὲ ἅπασαι εἰς Ἁβροκόμην) δήλη ἦν λυπουμένη, μὴ παρευδοκιμηθῇ φοβουμένη. Εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ᾽ ἐγίνοντο ὅμοιαι. Χρόνου δὲ προϊόντος, οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει. Ἤδη δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ κατα-

in peius: nec profuit in templo interdiu morantibus ſe mutuo ſpectare, cum prae metu uterque, quod vere ſentiebat, alteri detegere vereretur. Suſpirabat ſubinde, flebatque Abrocomas, ad puellam ſe convertens, quae illum miſerata auſcultabat, eademque omnino patiebatur. Id vero ad Anthiae infortunium accedebat, quod, ſi quas virgines aut mulieres illum intuentes vidiſſet, (omnes autem Abrocomam intuebantur) manifeſtaret moerorem, pertimeſcens, ne ipſi minus placeret. Vota quidem apud Deam uterque ſimul eadem inſciens faciebat. Id malum in dies augebatur, adeo ut durare diutius adoleſcens non poſſet. Toto iam corpore deco-

1 Καὶ τοῦτο -- αὐτοῖς ἦν) Haec verba ſede ſua excuſſa, collocandaque poſt αἰδούμενοι cenſeo. *Alter alterius aſpectu fruebatur; diuque nihil amplius inter ipſos intercedebat commercii.*

2 Καὶ προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλ.) Verba admodum corrupta Hemſterh. ita reformabat: καὶ προσεῖχέ τι (vel τοι) τῇ κόρῃ κακουμένῃ ἐλεεινῶς, *animum tamen attendebat virgini gementi miſerabiliter.* Mox aliud latere in προσείχετο, quod cum ἐλεεινῶς connecteretur, idem ſuſpicabatur. Quod quidem extundere conatus eſt Abreſch. coniectando, προσεύχετο.

πέπτωκεν, ὥστε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστὼ γεγονέναι, οὐκ εἰδότας μὲν, ὅ, τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἁβροκόμῃ, δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὁρωμένων. Ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὁρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰσάγουσι παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντεις καὶ ἱερέας, ὡς εὑρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυόν τε ἱερεῖα, καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον, καὶ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγοντες δαίμονας, καὶ [1] προσεποίουν, ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἁβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ ηὔχοντο· λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. Ἔκειντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πά-

lor ita conciderat animo, ut Lycomedes & Themiſto animo admodum angerentur, quid Abrocomae accidiſſet, ignorantes, etſi ex his, quae viderant, coniecturam facerent. De Anthia ſimili erant in metu Megamedes & Evippe, cum formam eius marceſcentem, nullamque mali cauſam apparere viderent. Tandem ad puellam vates & ſacerdotes adducunt, eam malo liberaturos. Qui quidem hoſtias immolarunt, variiſque libationibus ac quibuſdam barbaricis vocibus uſi, neſcio quae numina ſe placaturos dicunt, finguntque, malum a Diis inferis immiſſum eſſe. Multa quoque & Lycomedes pro Abrocoma ſacra fecit, & preces fudit; neuter tamen a malo liberatur, immo & amor magis inflammatur, amboque morbo correpti in diſcrimine verſabantur,

1 Καὶ προσεποίουν) Hemſterh. corr. καὶ προσεποιοῦντο, & ſimulabant, videri volebant, malum illud eſſe immiſſum a diis inferis.

νυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς, μαντευσόμενοι τήν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγήν.

Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλουν ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ [1] ταὐτά. Χρᾷ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔπη τάδε·

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος, ἠδὲ καὶ ἀρχήν;
Ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη.
Δεινὰ δ' ὁρῶ τοῖσδεσσι πάθη, καὶ ἀνήνυτα ἔργα.
Ἀμφότεροι φεύξονται ὑπεὶρ ἅλα [2] λυσσοδίωκτοι,

mortem propemodum exspectantes, cum tamen enarrare malum non valerent. Tandem utriusque parentes Deos consultum mittunt, causam morbi & remedium quaerentes.

Non longe distat fanum Apollinis Colophonii: ab Epheso traiectus est octoginta tantum stadiorum. Ibi exorantibus Deum, qui ab utriusque parentibus missi fuerant, ut vera redderet oracula, quorum causa illuc venerant, commune utrisque responsum Deus hisce versibus reddidit:

Quis morbi finis, quae, scire optatis, origo?
Idem morbus utrique, salus utrique futura est.
Multa pati video, longos & adire labores,
Errantes, actos praedonibus aequora circum.

1 Ἐληλύθεσαν -- ταὐτά) Haec ῥῆσις ponenda videtur παρενθετικῶς post κοινά. Male vero superiores edd. ταῦτα.

2 Λυσσοδίωκτοι) Hemsterhusius corr. ληστοδίωκτοι, satis probabiliter.

Δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις·
Καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος, καὶ πῦρ ἀΐδηλον.
Καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ῥεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
Σωτείρῃ μετόπισθε παραστῇς ὄλβια δῶρα.
Ἀλλ' ἔτι που μετὰ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.

Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἔφεσον, εὐθὺς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ τὸ δεινὸν, ὅ, τι ἦν, πάνυ ἠπόρουν. Συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἡ νόσος, οὔτε τίς ἡ φυγὴ, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἡ ἐκ [1] τοῦ θεοῦ βοήθεια. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις παραμυθήσασθαι τὸν χρησμὸν ὡς οἷόν τε, καὶ συζεῦξαι γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλευομένου, δι' ὧν ἐμαντεύσατο. Ἐδόκει δὲ ταῦτα· καὶ διέ-

Vincla ferent, queis dura premet gens, quae mare currit.
Ambobus tumulus torus, exitiosaque flamma.
Dona dehinc sanctae dabis Isidi, sospita quae te
Fluminis ad Nili servabit clara fluenta.
Post mala sed video meliores volvere casus.

Ubi haec oracula Ephesum allata sunt, statim quidem eorum parentes ex consilii inopia attoniti fuere, nec, quid mali liberis suis portenderetur, exputare valebant; non enim ex Dei responsis coniicere ullatenus poterant, quid morbus, fuga, vincula, tumulus, flumen, & auxilium a Deo exspectandum sibi vellent. Visum est igitur, postquam diu una consuluissent, oraculum, quoad fieri posset, mitigare, connubioque iungere adolescentes, quasi & id responso suadere voluerit Deus;

1 Ἐκ τοῦ θεοῦ) Ἐκ τῆς θεοῦ sc. Isidis σωτείρης, malit Abresch.

γνωσαν μετὰ τὸν γάμον ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ ἀποδημήσοντας αὐτούς.

Μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων· πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα, καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων, ὁ μὲν, οἵαν ἄξεται τὴν γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ, οἵῳ μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἕξειν, μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ [1] μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδίονα. Μετὰ [2] ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἥδετο μὲν, ὅτι Ἀβροκόμην ἕξει· τίς δὲ ἡ φυγὴ, ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ, κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἀβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἤγοντο, καὶ

ſtatueruntque, peractis nuptiis, eos peregre ad aliquod tempus mittere.

Iam omnia per urbem epulis & coronis plena, ac futurae nuptiae ubique ſermonibus percelebratae. Beati ab omnibus praedicabantur, Abrocomas, quod Anthiam ducturus eſſet uxorem, haec, quod tali adoleſcentulo eſſet concubitura. Abrocomas, reſponſi & nuptiarum certior factus, admodum laetatus eſt, ſe Anthia potiturum, minimeque vaticinio perterritus praeſentem voluptatem omni malo ſuaviorem eſſe exiſtimabat. Gaudebat & Anthia Abrocoma fruitura, parvi pendens quid ſibi ex fuga & ceteris calamitatibus impenderet, cum in Abrocoma omnium futurorum malorum ſolatium nacta eſſet. Ubi igitur nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata ſunt, multaeque hoſtiae

1 Τὰ μεμαντευμένα) Ita Cod. Flor. Edd. offerunt τὰ μαντευόμενα.

2 Μετὰ ταῦτα δὲ) Vix commoda haec. Abreſch. corr. κατὰ ταὐτὰ δὲ vel δή.

ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ Θεῷ. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο, ἠκούσης τῆς νυκτὸς, (βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἁβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ) ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν Θάλαμον μετὰ λαμπάδων τὸν ὑμέναιον ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ [1] αὐτοῖς ὁ Θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῆ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτην Θεραπεύοντες, (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν) οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες. Ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ [2] μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὡπλισμένος, ἀλλ᾽ ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, [3] χλαμύδα ἔχων.

Deae immolatae. His peractis, adventante iam nocte, omnia Abrocomae & Anthiae moram facere videbantur. Duxere puellam in thalamum cum lampadibus hymenaeum canentes, faustaque comprecantes, ibique intromissos recumbere fecerunt. Thalamus erat exornatus; lectus aureus stragulis purpureis stratus, tectusque in modum tentorii Babylonia veste scite variata. Inerant ludentes Amores, quorum alii Veneri (quae & ipsa ibi erat depicta) famulabantur, alii passeribns tanquam equis insidebant, nonnulli plectebant coronas, alii flores afferebant. Haec in una aulaei parte. In altera parte Mars erat non armatus, sed quasi ad amicam Venerem accedens ornatus, corona redimitus, indutusque chlamyde, & ei dux viae erat Amor lampada

1 Ἦν δὲ αὐτοῖς) Hemsterh. pro αὐτοῖς legi malebat οὕτως. Sed recte illud inferas, retento quoque altero, iudice Loc.

2 Μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ) Revocavit haec verba Loc. e cod. Flor. In edd. plane desunt.

3 Χλαμύδα ἔχων) Hemsterh. coni. χλανίδα. Sed χλαμύδα vestem etiam civilem fuisse, docte asserit Loc.

Ἔρως αὐτὸν ὡδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμμένην. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἁβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταὐτὸν, καὶ οὔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλους ἠδύναντο, οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἡδόμενοι· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὀψὲ δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἀνενεγκὼν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἐδάκρυε, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἁβροκόμης, Ὦ τῆς ἐμοὶ, φησὶ, ποθεινοτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπείληφα, πολλὰς πρότερον νυκτὰς δυστυχήσας. Ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη, καὶ τῶν πώποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα· τὸν ἐραστὴν ἔχεις ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξαι γυναικὶ σώφρονι. Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δά-

tenens accenſam. In hoc tentorio collocata Anthia, & Abrocomae admota, fores clauſerunt.

Utrique idem accidit, ut alterum alloqui non poſſet, neque intueri. Iacebant nimia voluptate languidi, pudibundi, timentes, anheli, ac dulcedine perfuſi: palpitabant artus, animique vehementer commoti erant. Tandem Abrocomas, ubi ſe collegit, Anthiam amplexatur lacrimantem, anima eius lacrimas velut deſiderii indicia praemittente. O nox, inquit, exoptatiſſima! quot heu miſer doloris plenas exegi, antequam hanc vix tandem nanciſcerer! O puella luce mihi carior, omniumque, de quibus unquam ſermo fuit feliciſſima, quae amatorem habes virum, quocum vivere & mori probae uxori liceat! His dictis oſculatur, excipitque

κρυα, καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην φαρμάκου δυνατώτερα. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξαμένη, Ναὶ, φησὶν, Ἁβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; Ἄνανδρε καὶ δειλὲ, πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας; ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν, ἃ πέπονθας οἶδα. Ἀλλ' ἰδοὺ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τἀμὰ, καὶ ἡ καλὴ σοῦ κόμη πινέτο πόμα τὸ ἐρωτικὸν, καὶ συμφῦντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν. Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει· καὶ τοὺς στεφάνους [1] ἀνελάμβανε, καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνεῤῥάφει, καὶ, ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν

lacrimas, quae omni nectare suaviores ipsi visae sunt, & quocunque medicamento ad dolorem levandum efficaciores. Illa paucis allocuta, Abrocoma, inquit, an pulchra tibi videor, ac, licet ipse forma adeo praestes, placeo? Timide & ignave, quamdiu amare cunctatus es? quamdiu nulli id tibi curae fuit? a meis malis, quae ipse passus sis, coniicio. Verum iam age, meas excipe lacrimas, bibantque elegantes comae tuae amoris poculum, invicemque complexi adhaereamus, ita ut coronae mutuis lacrimis madeant, & nostrum una ipsae amorem sentiant. His dictis, caput eius amplectitur, adducitque suis oculis comas. Suscipiunt coronas, consutisque mutuo suavio labellis, quae quisque cogitabat, ex animo in animum per oscula

1 Ἀνιλάμβανε) Ita correctum ab Hemsterh. Edd. tenent, ἀνιλάμβανεν. Locum autem vel sic nondum persanatum esse, facile Locellae largimur.

θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ὦ, φησι, πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, νῦν δὲ ἐρωτικοὶ, [1] καλῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἁβροκόμου ψυχὴν ὡδηγήσατε. Τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμοὺς, τοὺς Ἁβροκόμου διακόνους. Ὑμεῖς δὲ ἀεὶ βλέποιτε [2] ταὐτὰ, καὶ μήτε Ἁβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις ἄλλος εὔμορφος. Ἔχετε ψυχὰς, ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε, ταύτας ὁμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε. Καὶ περιφῦντες ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα [3] τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων ἀπήλαυον. Ἐφιλονείκουν δὲ δι᾽ ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλ-

labiis impreſſa tranſmittunt. Illa adoleſcentis oculos baſians, O quoties, inquit, me dolore affeciſtis! qui primum mihi infixiſtis animo aculeum, vos quondam ſuperbiae, nunc amoris pleni, optime de me meruiſtis, quippe qui amorem mei in Abrocomae animum induxeritis. Vos itaque exoſculor, vobis hoſce meos admoveo oculos Abrocomae famulos. Sic vos ſemper haec ſpectetis, non aliam Abrocomae elegantis formae puellam oſtendite, ac nemo mihi pulcher alius videatur. En vobis animas noſtras, quas exuſſiſtis; has habete, & pari ſtudio ſervate. Haec illa. Tum mutuo amplexu haerentes requievere, ac carpentes tunc primum Veneris gaudia, totam noctem ſumma aemulatio-

1 Vitioſe edd. κακῶς μοι διηκ. At καλῶς habet Codex Flor. uti quoque legendum coni. Hemſt.

2 Ταὐτὰ) Ita repoſuit Loc. ex emendatione Hemſterh. Vulgo, ταῦτα.

3 Τῶν Ἀφροδ. ἐρώτων) In edd. erat, τῆς Ἀφροδ. ἐρώτων· undé Hemſterh. faciebat, τῆς Ἀφροδίτ. ἐρῶντες. Sed melior, quam ſuppeditat Cod. Flor. lectio.

λήλους, φιλοτιμούμενοι, τίς φανεῖται μᾶλλον ἐρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἡδίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν [1] χρόνων καλῶν. Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα, καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη. Ἀλλ᾽ οὐχὶ τὸ Εἱμαρμένον [2] ἐπελέληστο, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα, θεῷ ἠμέλει. Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου, ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἤμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν, ὡς οἷόν τε ἦν, παραμυθήσασθαι ἀπαλλαγέντες χρόνῳ τινὶ Ἐφέσου. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον· ναῦς τε [3] μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν

ne inter ſe contenderunt, uter magis amans videretur.

Ubi illuxit, blandiores alacrioreſque ſurrexere, quod tandem felicibus illis temporibus tamdiu exoptatis frui ſibi invicem contigiſſet. Vita omnis erat eis quaſi feſtus dies, omniaque conviviorum plena, adeo, ut iam oraculi reſponſa animo exciderent. Verum non ea Fato exciderant, nec a Deo negligebantur, quiſquis ille fuit, qui decreverat. Non multo poſt tempore a parentibus, quibus id ſtatutum fuerat prius, peregre mittuntur, ut ſcilicet alias regiones, urbeſque alias viderent: ſe enim Dei reſponſum mitigaturos, quoad fas eſſet, putabant, ſi aliquamdiu Epheſo abeſſent. Parantur ad diſceſſum omnia: magnae naves, nautaeque ad ducendum ido-

1 Χρόνων καλῶν) Locus valde corruptus. Hemſterh. tentat, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Locella autem, ἀπολαύσαντες ἐξ ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Sed vulnus altius adactum arbitror. Forte excidere quaedam ante χρόνων.

2 Ἐπελέληστο) Oudend. ad Thom. M. p. 348. corr. ἐκτετέληστο. Sed alterum multo venuſtius. Perſonam τὸ Εἱμαρμένον cogita.

3 Ναῦς τε μεγάλη) Vitioſe Cod. Flor. & edd. uſque ad Lo-

Ταῦτα ἔλεγε. Καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἷλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. Οὐκ ἔτι δὲ καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, Νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται καθ' Ἁβροκόμου τοῦ σώφρονος. Ἱκέτην ἔχεις, [1] ἄσωτον, σὸν, ἐπί σε καταπεφευγότα, τὸν πάντων δεσπότην. Μή με περίδῃς, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν. Ἄπειρος ὢν, Ἔρως, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερηφάνουν. Ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γένου μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεός. Ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἔρως ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν [2] εἰσπράξασθαι τὸν Ἁβροκόμην.

Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως· καὶ, οὐκέτι φέ-

me potior erit Amor. Haec dicenti fortius insidet Deus, renitentem trahit, nolentemque cruciat. Ille non amplius sustinere valens, seque humi prosternens, Vicisti, inquit, Amor: magnum tibi erectum tropaeum de Abrocomae temperantia. Supplicem vides, perditum, tuum, ad te profugientem omnium dominum. Ne me despicias, neque nimias audaciae poenas sumas. Nondum tuas, Amor, vires expertus paulo elatiorem me gessi. Nunc da mihi Anthia potiri, sisque non tam acer pervicaci, quam victo propitius Deus. Haec ille. Amor tamen adhuc iratus, magnas ab eo contemtus poenas exigere cogitabat.

Anthia quoque se male habebat, nec diutius durare

1 Ἄσωτον, σὸν,) Hemsterh. varia tentat: *ἱκέτην ἔχεις· σῶσον τὸν ἐπί σε καταπ.* tum, *σῶσον σὸν, ἐπί σε καταπ.* denique, *ἱκέτην ἔχεις· ἁλωτὸν σόν.* Sed iure Locella in vulgata acquiescit, explicatque, *supplicem habes, intemperantem, tuum.* Idem mox e Cod. Flor. reposuit τὸν πάντ. δεσπ. pro τῶν π. δ. quod edd. obsidet.

2 Εἰσπράξασθαι) Cod. Flor. vitiose τὸ πράξασθαι.

ρειν δυναμένη, ἐπεγείρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν. Τί, φησὶν, ὦ δυστυχὴς, πέπονθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ, καὶ κόρῃ μὴ πρέποντα. Ἐφ' Ἁβροκόμῃ μαίνομαι, καλῷ μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ. Καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὅρος; καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη, τίνα βοηθὸν λήψομαι; τίνι πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἁβροκόμην ὄψομαι; Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ᾔει μὲν Ἁβροκόμης ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ᾔει δὲ ἡ παρθένος ἐπὶ τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς θεοῦ. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα, καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον, καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι·

valens, experrecta, & eos, qui aderant, latere studens, Heu, inquit, miserae quid accidit mihi! Amo plus quam per aetatem fas sit, & novo quodam modo doleo, nec qui puellam decet. Abrocomae amore insanio, formosi quidem adolescentis, sed nimium superbi. Ecquis erit desiderio finis, quis malorum terminus? Quem amo, ferox est: virgo ego, custodibus circumsepta, quem mihi auxiliatorem sumam, quicum omnia communicem? ubi Abrocomam videre licebit? Haec uterque tota nocte lamentabatur, & alter alterius vultum ob oculos habebat, hanc imaginem animo sibi fingentes. Ubi illuxit, Abrocomas ad consueta exercitia proficiscitur: puella de more Deae cultui incumbit. Corpora eorum praeterita nocte defatigata, oculi languentes, multumque immutatus color, & haec omnia

[1] καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρους αἰδούμενοι. Τοσοῦτο δὲ ἐστέναξεν ἄν ποτε Ἁβροκόμης, καὶ ἐδάκρυσε, καὶ [2] προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς. Ἡ δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐτά· πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο· εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκεῖνον, (ἑώρων δὲ ἅπασαι εἰς Ἁβροκόμην) δήλη ἦν λυπουμένη, μὴ παρευδοκιμηθῇ φοβουμένη. Εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ' ἐγίνοντο ὅμοιαι. Χρόνου δὲ προϊόντος, οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει. Ἤδη δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ κατα-

in peius: nec profuit in templo interdiu morantibus se mutuo spectare, cum prae metu uterque, quod vere sentiebat, alteri detegere vereretur. Suspirabat subinde, flebatque Abrocomas, ad puellam se convertens, quae illum miserata auscultabat, eademque omnino patiebatur. Id vero ad Anthiae infortunium accedebat, quod, si quas virgines aut mulieres illum intuentes vidisset, (omnes autem Abrocomam intuebantur) manifestaret moerorem, pertimescens, ne ipsi minus placeret. Vota quidem apud Deam uterque simul eadem insciens faciebat. Id malum in dies augebatur, adeo ut durare diutius adolescens non posset. Toto iam corpore deco-

1 Καὶ τοῦτο -- αὐτοῖς ἦν) Haec verba sede sua excussa, collocandaque post αἰδούμενοι censeo. *Alter alterius aspectu fruebatur; diuque nihil amplius inter ipsos intercedebat commercii.*

2 Καὶ προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλ.) Verba admodum corrupta Hemsterh. ita reformabat: καὶ προσεῖχέ τε (vel τοι) τῇ κόρῃ κακουούσῃ ἐλεεινῶς, *animum tamen attendebat virgini gementi miserabiliter.* Mox aliud latere in προσείχετο, quod cum ἐλεεινῶς connecteretur, idem suspicabatur. Quod quidem extundere conatus est Abresch. coniectando, προσεύχετο.

πέπτωκεν, ὥστε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστὼ γεγονέναι, οὐκ εἰδότας μὲν, ὅ, τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ, δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὁρωμένων. Ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὁρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰσάγουσι παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντεις καὶ ἱερέας, ὡς εὑρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυόν τε ἱερεῖα, καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον, καὶ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγοντες δαίμονας, καὶ [1] προσεποίουν, ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἀβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ ηὔχοντο· λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. Ἔκειντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πά-

lor ita conciderat animo, ut Lycomedes & Themiſto animo admodum angerentur, quid Abrocomae accidiſſet, ignorantes, etſi ex his, quae viderant, coniecturam facerent. De Anthia ſimili erant in metu Megamedes & Evippe, cum formam eius marceſcentem, nullamque mali cauſam apparere viderent. Tandem ad puellam vates & ſacerdotes adducunt, eam malo liberaturos. Qui quidem hoſtias immolarunt, variiſque libationibus ac quibuſdam barbaricis vocibus uſi, neſcio quae numina ſe placaturos dicunt, ſinguntque, malum a Diis inferis immiſſum eſſe. Multa quoque & Lycomedes pro Abrocoma ſacra fecit, & preces fudit; neuter tamen a malo liberatur, immo & amor magis inflammatur, amboque morbo correpti in diſcrimine verſabantur,

1 Καὶ προσεποίουν) Hemſterh. corr. καὶ προσεποιοῦντο, & *ſimulabant, videri volebant, malum illud eſſe immiſſum a diis inferis.*

νυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς, μαντευσόμενοι τήν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγήν.

Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλουν ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ [1] ταὐτά. Χρᾷ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔπη τάδε·

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος, ἠδὲ καὶ ἀρχήν;
Ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη.
Δεινὰ δ' ὁρῶ τοῖσδεσσι πάθη, καὶ ἀνήνυτα ἔργα.
Ἀμφότεροι φεύξονται ὑπεὶρ ἅλα [2] λυσσοδίωκτοι,

mortem propemodum exſpectantes, cum tamen enarrare malum non valerent. Tandem utriuſque parentes Deos conſultum mittunt, cauſam morbi & remedium quaerentes.

Non longe diſtat fanum Apollinis Colophonii: ab Epheſo traiectus eſt octoginta tantum ſtadiorum. Ibi exorantibus Deum, qui ab utriuſque parentibus miſſi fuerant, ut vera redderet oracula, quorum cauſa illuc venerant, commune utriſque reſponſum Deus hiſce verſibus reddidit:

Quis morbi finis, quae, ſcire optatis, origo?
Idem morbus utrique, ſalus utrique futura eſt.
Multa pati video, longos & adire labores,
Errantes, actos praedonibus aequora circum.

1 Ἐληλύθεσαν -- ταὐτά) Haec ῥῆσις ponenda videtur παρενθετικῶς post κοινά. Male vero ſuperiores edd. ταῦτα.

2 Λυσσοδίωκτοι) Hemſterhuſius corr. ληστοδίωκτοι, ſatis probabiliter.

Δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις·
Καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος, καὶ πῦρ ἀΐδηλον,
Καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ῥεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
Σωτείρῃ μετόπισθε παραστῆς ὄλβια δῶρα.
Ἀλλ' ἔτι που μετὰ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.

Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἔφεσον, εὐθὺς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ τὸ δεινὸν, ὅ, τι ἦν, πάνυ ἠπόρουν. Συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἡ νόσος, οὔτε τίς ἡ φυγὴ, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἡ ἐκ [1] τοῦ θεοῦ βοήθεια. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις παραμυθήσασθαι τὸν χρησμὸν, ὡς οἷόν τε, καὶ συζεῦξαι γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλευομένου, δι' ὧν ἐμαντεύσατο. Ἐδόκει δὲ ταῦτα· καὶ διέ-

Vincla ferent, queis dura premet gens, quae mare currit:
Ambobus tumulus torus, exitiosaque flamma.
Dona dehinc sanctae dabis Isidi, sospita quae te
Fluminis ad Nili servabit clara fluenta,
Post mala sed video meliores volvere casus.

Ubi haec oracula Ephesum allata sunt, statim quidem eorum parentes ex consilii inopia attoniti fuere, nec, quid mali liberis suis portenderetur, exputare valebant; non enim ex Dei responsis coniicere ullatenus poterant, quid morbus, fuga, vincula, tumulus, flumen, & auxilium a Deo exspectandum sibi vellent. Visum est igitur, postquam diu una consuluissent, oraculum, quoad fieri posset, mitigare, connubioque iungere adolescentes, quasi & id responso suadere voluerit Deus;

1 Ἐκ τοῦ θεοῦ) Ἐκ τῆς θεοῦ sc. Isidis σωτείρης, malit Abresch.

γνωσαν μετὰ τὸν γάμον ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ ἀποδημήσοντας αὐτούς.

Μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων· πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα, καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων, ὁ μὲν, οἵαν ἄξεται τὴν γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ, οἵῳ μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἕξειν, μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ [1] μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδίονα. Μετὰ [2] ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἥδετο μὲν, ὅτι Ἁβροκόμην ἕξει· τίς δὲ ἡ φυγὴ, ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ, κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἁβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἤγοντο, καὶ

ſtatueruntque, peractis nuptiis, eos peregre ad aliquod tempus mittere.

Iam omnia per urbem epulis & coronis plena, ac futurae nuptiae ubique ſermonibus percelebratae. Beati ab omnibus praedicabantur, Abrocomas, quod Anthiam ducturus eſſet uxorem, haec, quod tali adoleſcentulo eſſet concubitura. Abrocomas, reſponſi & nuptiarum certior factus, admodum laetatus eſt, ſe Anthia potiturum, minimeque vaticinio perterritus praeſentem voluptatem omni malo ſuaviorem eſſe exiſtimabat. Gaudebat & Anthia Abrocoma fruitura, parvi pendens quid ſibi ex fuga & ceteris calamitatibus impenderet, cum in Abrocoma omnium futurorum malorum ſolatium nacta eſſet. Ubi igitur nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata ſunt, multaeque hoſtiae

1 Τὰ μεμαντευμένα) Ita Cod. Flor. Edd. offerunt τὰ μαντευόμενα.

2 Μετὰ ταῦτα δὲ) Vix commoda haec. Abreſch. corr. κατὰ ταὐτὰ δὲ vel δή.

ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο, ἡκούσης τῆς νυκτὸς, (βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἀβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ) ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων τὸν ὑμέναιον ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ [1] αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῆ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτην θεραπεύοντες, (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν) οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες. Ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ [2] μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὡπλισμένος, ἀλλ᾽ ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, [3] χλαμύδα ἔχων.

Deae immolatae. His peractis, adventante iam nocte, omnia Abrocomae & Anthiae moram facere videbantur. Duxere puellam in thalamum cum lampadibus hymenaeum canentes, faustaque comprecantes, ibique intromissos recumbere fecerunt. Thalamus erat exornatus, lectus aureus stragulis purpureis stratus, tectusque in modum tentorii Babylonia veste scite variata. Inerant ludentes Amores, quorum alii Veneri (quae & ipsa ibi erat depicta) famulabantur, alii passeribns tanquam equis insidebant, nonnulli plectebant coronas, alii flores afferebant. Haec in una aulaei parte. In altera parte Mars erat non armatus, sed quasi ad amicam Venerem accedens ornatus, corona redimitus, indutusque chlamyde, & ei dux viae erat Amor lampada

1 Ἦν δὲ αὐτοῖς) Hemsterh. pro αὐτοῖς legi malebat οὕτως. Sed recte illud inseras, retento quoque altero, iudice Loc.

2 Μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ) Revocavit haec verba Loc. e cod. Flor. In edd. plane desunt.

3 Χλαμύδα ἔχων) Hemsterh. coni. χλανίδα. Sed χλαμύδα vestem etiam civilem fuisse, docte asserit Loc.

Ἔρως αὐτὸν ὠδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμμένην. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταὐτὸν, καὶ οὔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλους ἠδύναντο, οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἡδόμενοι· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὀψὲ δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἀνενεγκὼν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἐδάκρυε, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἀβροκόμης, Ὦ τῆς ἐμοὶ, φησὶ, ποθεινοτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπείληφα, πολλὰς πρότερον νυκτὰς δυστυχήσας. Ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη, καὶ τῶν πώποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα· τὸν ἐραστὴν ἔχεις ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξαι γυναικὶ σώφρονι. Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δά-

tenens accensam. In hoc tentorio collocata Anthia, & Abrocomae admota, fores clauserunt.

Utrique idem accidit, ut alterum alloqui non posset, neque intueri. Iacebant nimia voluptate languidi, pudibundi, timentes, anheli, ac dulcedine perfusi: palpitabant artus, animique vehementer commoti erant. Tandem Abrocomas, ubi se collegit, Anthiam amplexatur lacrimantem, anima eius lacrimas velut desiderii indicia praemittente. O nox, inquit, exoptatissima! quot heu miser doloris plenas exegi, antequam hanc vix tandem nanciscerer! O puella luce mihi carior, omniumque, de quibus unquam sermo fuit felicissima, quae amatorem habes virum, quocum vivere & mori probae uxori liceat! His dictis osculatur, excipitque

κρυα, καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην Φαρμάκου δυνατώτερα. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξαμένη, Ναὶ, Φησὶν, Ἁβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; Ἄνανδρε καὶ δειλὲ, πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας; ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν, ἃ πέπονθας οἶδα. Ἀλλ' ἰδοὺ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τἀμὰ, καὶ ἡ καλὴ σοῦ κόμη πινέτο πόμα τὸ ἐρωτικὸν, καὶ συμφῦντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν. Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει· καὶ τοὺς στεφάνους [1] ἀνελάμβανε, καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνέῤῥαφει, καὶ, ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν

lacrimas, quae omni nectare suaviores ipsi visae sunt, & quocunque medicamento ad dolorem levandum efficaciores. Illa paucis allocuta, Abrocoma, inquit, an pulchra tibi videor, ac, licet ipse forma adeo praestes, placeo? Timide & ignave, quamdiu amare cunctatus es? quamdiu nulli id tibi curae fuit? a meis malis, quae ipse passus sis, coniicio. Verum iam age, meas excipe lacrimas, bibantque elegantes comae tuae amoris poculum, invicemque complexi adhaereamus, ita ut coronae mutuis lacrimis madeant, & nostrum una ipsae amorem sentiant. His dictis, caput eius amplectitur, adducitque suis oculis comas. Suscipiunt coronas, consutisque mutuo suavio labellis, quae quisque cogitabat, ex animo in animum per oscula

1 'Ανελάμβανε) Ita correctum ab Hemsterh. Edd. tenent, ἀνελάμβανον. Locum autem vel sic nondum persanatum esse, facile Locellae largimur.

θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ὦ, φησι, πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὧ τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, νῦν δὲ ἐρωτικοὶ, [1] καλῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἁβροκόμου ψυχὴν ὡδηγήσατε. Τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμοὺς, τοὺς Ἁβροκόμου διακόνους. Ὑμεῖς δὲ ἀεὶ βλέποιτε [2] ταὐτὰ, καὶ μήτε Ἁβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις ἄλλος εὔμορφος. Ἔχετε ψυχὰς, ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε, ταύτας ὁμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε. Καὶ περιφῦντες ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα [3] τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων ἀπήλαυον. Ἐφιλονείκουν δὲ δι' ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλ-

labiis impreſſa tranſmittunt. Illa adoleſcentis oculos baſians, O quoties, inquit, me dolore affeciſtis! qui primum mihi infixiſtis animo aculeum, vos quondam ſuperbiae, nunc amoris pleni, optime de me meruiſtis, quippe qui amorem mei in Abrocomae animum induxeritis. Vos itaque exoſculor, vobis hoſce meos admoveo oculos Abrocomae famulos. Sic vos ſemper haec ſpectetis, non aliam Abrocomae elegantis formae puellam oſtendite, ac nemo mihi pulcher alius videatur. En vobis animas noſtras, quas exuſſiſtis; has habete, & pari ſtudio ſervate. Haec illa. Tum mutuo amplexu haerentes requievere, ac carpentes tunc primum Veneris gaudia, totam noctem ſumma aemulatio-

1 Vitioſe edd. κακῶς μοι διηκ. At καλῶς habet Codex Flor. uti quoque legendum coni. Hemſt.

2 Ταὐτὰ) Ita repoſuit Loc. ex emendatione Hemſterh. Vulgo, ταῦτα.

3 Τῶν Ἀφροδ. ἐρώτων) In edd. erat, τῆς Ἀφροδ. ἐρώτων· undé Hemſterh. faciebat, τῆς Ἀφροδίτ. ἐρῶντες. Sed melior, quam ſuppeditat Cod. Flor. lectio.

λήλους, Φιλοτιμούμενοι, τίς Φανεῖται μᾶλλον ἐρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἡδίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν [1] χρόνων καλῶν. Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα, καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη. Ἀλλ' οὐχὶ τὸ Εἱμαρμένον [2] ἐπελέληστο, ἀλλ' οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα, θεῷ ἠμέλει. Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου, ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἤμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν, ὡς οἷόν τε ἦν, παραμυθήσασθαι ἀπαλλαγέντες χρόνῳ τινὶ Ἐφέσου. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον· ναῦς τε [3] μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν

ne inter ſe contenderunt, uter magis amans videretur.

Ubi illuxit, blandiores alacrioreſque ſurrexere, quod tandem felicibus illis temporibus tamdiu exoptatis frui ſibi invicem contigiſſet. Vita omnis erat eis quaſi feſtus dies, omniaque conviviorum plena, adeo, ut iam oraculi reſponſa animo exciderent. Verum non ea Fato exciderant, nec a Deo negligebantur, quiſquis ille fuit, qui decreverat. Non multo poſt tempore a parentibus, quibus id ſtatutum fuerat prius, peregre mittuntur, ut ſcilicet alias regiones, urbeſque alias viderent: ſe enim Dei reſponſum mitigaturos, quoad fas eſſet, putabant, ſi aliquamdiu Epheſo abeſſent. Parantur ad diſceſſum omnia: magnae naves, nautaeque ad ducendum ido-

1 Χρόνων καλῶν) Locus valde corruptus. Hemſterh. tentat, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Locella autem, ἀπολαύσαντες ἐξ ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Sed vulnus altius adactum arbitror. Forte excidere quaedam ante χρόνων.

2 Ἐπελέληστο) Oudend. ad Thom. M. p. 348. corr. ἐκτετέλεστο. Sed alterum multo venuſtius. Perſonam τὸ Εἱμαρμένον cogita.

3 Ναῦς τε μεγάλη) Vitioſe Cod. Flor. & edd. uſque ad Lo-

ἕτοιμοι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἐσθὴς καὶ ποικίλη, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ἥτε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. Θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀναγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ εὐχαὶ δήμου παντὸς, καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων κοινῶν. Ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ' Αἴγυπτον παρεσκευασμένος. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκέται, πολλαὶ δὲ θεράπαιναι * * [1] Μελλούσης δὲ τῆς νεὼς ἐπανάξεσθαι, πᾶν μὲν [2] τὸ Ἐφεσίων παρῆν παραπεμπόντων, πολλαὶ δὲ καὶ τῶν * * * * [3] μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστὼ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρησμοῦ, τοῦ παιδὸς, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦν-

nei, omniaque necessaria importantur, multae & variae vestes, multum argenti & auri, commeatusque plurimus. Immolatum est Dianae, ut ductu suo opitularetur; nec defuere preces totius populi, omniumque lacrimae, veluti communibus gnatis discedentibus. Navigationem in Aegyptum paraverant; cumque abeundi dies adesset, & navis deducenda iam foret, famulorum & ancillarum frequentia, omnisque Ephesiorum multitudo prosequebatur, & multae ex * * * * cum lampadibus & suffimentis. Interea Lycomedes & Themisto, omnia simul recordantes, oraculum, filium, ipsius peregrinationem, humi iacebant consternati, pa-

cellam, ναῦς τε μεγάλαι, & mox πρὸς ἀγωγήν.

1 Μελλούσης δὲ) Ante haec verba excidisse quaedam, satis manifestum est. Sententia postulat, *navi imponebantur*, vel simile quid. Mox ἐπανάξεσθαι rescripsi cum Hemsterh. pro ἐπα ἀξασθαι.

2 Τὸ Ἐφεσίων) Hemsterh. vix dubitabat, exeidisse πλῆθος, quod & alibi Noster constanter ponere soleat.

3 Lacunam hanc Hemsterh. ita explet: πολλαὶ δὲ καὶ τῶν ἱερειῶν, vel ἱερῶν παρθένων· recte utique ad sensum.

τες. Ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη ἐπεπόνθησαν μὲν τὰ αὐτὰ, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων. Ἤδη μὲν οὖν ἐθορύβουν οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὴν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο. Βοὴ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλὴ, καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγὴς, τῶν μὲν, ὦ παῖδες, λεγόντων, Φίλτατοι, ἆρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φῦντες ὀψόμεθα; τῶν δὲ, ὦ πατέρες, ἆρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα; δάκρυα δὴ καὶ οἰμωγή· καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει, μέγα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄνομα. Ὁ δὲ Μεγαμήδης φιάλην λαβὼν, καὶ ἐπισπένδων ηὔχετο ὡς ἐξακουστὸν εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηὶ, ὦ παῖδες, λέγων, μάλιστα μὲν εὐτυχοῖτε, καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν φιλτάτην ἀπολάβοιτε πατρίδα. Εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, τοῦτο μὲν ἴστε, οὐδὲ

riterque Megamedes & Evippe, ut ut meliori essent animo, eorum, quae praedicta fuerant, finem respicientes. Iam nautarum strepitus, solvuntur funes, gubernator locum suum occupat, navis movetur, clamorque tum eorum, qui in litore, tum qui in navi erant, permixtus insequitur; illis quidem dicentibus, Carissimi filii, an nobis, qui vos genuimus, vos iterum videre licebit? his vero, An vos, o parentes, recuperabimus? Hinc lacrimae, ploratus, suum quisque nomine appellare, velut in magnum recordationis adiumentum nomen relinquentes. Megamedes, accepto poculo, libat, precaturque ita ut e navi audiri posset: Maxime valete, filii, & aspera vaticinia effugite; vos salvos & reduces excipiant Ephesii, & carissima patria iterum potiamini. Sin aliter eveniat, scitote, nos non

ἡμᾶς ἔτι ζησομένους. Προΐεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. Ἔτι λέγοντα ἐξιόντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα. Καὶ οὗτοι ἀπῄεσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαῤῥεῖν παρακαλοῦντος.

Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφῦντες ἔκειντο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύοντες. Παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν, τὴν τῆς Ἥρας ἱερὰν νῆσον. Κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι τῆς νυκτὸς ἐπιγινομένης ἐπανήγοντο. Καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὔριος. Λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους· Ἆρα ἡμῖν [1] ὑπάρξει συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων; Καὶ δή ποτε ὁ

longius esse victuros. Praemittimus vos in iter calamitosum quidem, sed necessarium. Adhuc loquentem obortae lacrimae cohibuerunt, omnesque in urbem rediere, hortante populo, ut bono essent animo.

Abrocomas & Anthia invicem amplexi iacebant, multa versantes animo. Parentum miserebantur, patriam desiderabant, timebant oraculi responsum, peregrinationem suspectam habebant; sed id unum iis solatium erat, quod una navi veherentur. Illa die prospero vento utuntur, confectaque navigatione Samum deveniunt, sacram Iunoni insulam. Ibi immolant, coenant, precantur, &, ubi nox advenit, iter prosequuntur. Secunda navigatio, multusque invicem sermo: An licebit una semper vivere? Abrocomas tandem suspirans, quae

1 Ὑπάρξει) Ita corr. Hemst. Prave edebatur, ὑπάρξαι.

Ἀβροκόμης μέγα [1] ἀναστενάξας ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτοῦ γενόμενος, Ἀνθία, ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι ποθεινοτέρα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἴη, καὶ σώζεσθαι μετ' ἀλλήλων. Ἂν δ' ἄρα τι εἴη πεπρωμένον παθεῖν, καί πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὀμώσομεν ἑαυτοῖς, Φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἁγνὴ, καὶ ἄλλον ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ ὅτι οὐκ ἂν ἄλλῃ γυναικὶ συνοικήσαιμι. Ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε, καὶ τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἀβροκόμη, πεπίστευκας, ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ σοῦ, περὶ ἀνδρὸς ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψῃ; ἥτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἄνευ σοῦ· ὡς ὀμνύω τε τὴν πάτριον ἡμῖν θεὸν τὴν μεγάλην Ἐφεσίων Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην, ἣν διανύομεν, θάλατταν, καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεὸν, ὡς ἐγὼ καὶ βραχύ τι, ἀποσπασθεῖσα σου, οὔτε

ipsum manerent recordatus, O longe, ait, anima mihi carior Anthia, utinam & bene agere, & simul servari datum sit! Verum si quid fato decretum est nos pati, quonam modo separabimur? Iuremus sancte, tu quidem, mihi, mea vita, te semper castam servaturam, nec alium habituram virum; ego vero, nunquam mihi fore cum alia consuetudinem. Ut haec audivit Anthia, eiulavit, &, Cur haec, inquit, in animum induxisti tuum, Abrocoma, ut si disiungar a te, ipsam alii me tradituram viro suspiceris, quae ne tantulum quidem vivere sine te possim. Testor patriam Deam, magnam Ephesiorum Dianam, atque hoc, quod pertransimus, mare, & in utrumque nostrum strenue vires suas exercentem Deum, me vel exiguo tempore, abreptam a

1 Ἀναστενάξας) Reduxit hanc Cod. Flor. a Weigelio, doctissimo medico, inspecti, lectionem Locella. Edd. tenent ἀνεστέναξεν.

ζήσομαι, οὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία· ἐπώμνυε δὲ καὶ ὁ Ἁβροκόμης. Καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὅρκους φοβερωτέρους. Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον. Κατεφαίνετο δὲ ἡ Ῥοδίων νῆσος μεγάλη καὶ καλή· καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται καὶ ὑδρεύσασθαι, καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖν πλοῦν.

Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον, καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται· ἐξῄει δὲ ὁ Ἁβροκόμης, ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἀνθίαν. Συνῄεσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν· ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνουν, [1] καὶ προσεποιοῦντο. Ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεφοιτήκει τὸ ὄνομα Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἐπεύχονται δὲ

te nec victuram esse, neque solem adspecturam. Eadem iuravit Abrocomas, & tempus ipsum iuriiurando eorum terrorem addiderat. Interea navis Coum Cnidumque praeteriit; cumque Rhodiorum pulchra & magna insula apparuisset, illuc appellere navem omnino oportere nautae dixerunt, tum aquandi, tum quiescendi gratia, utpote longam navigationem inituros.

Navis in Rhodum subducitur, descendunt nautae, exit & Abrocomas, manu tenens Anthiam. Convenerant omnes Rhodii, adolescentum formam mirati; nec, qui eos viderent, silere praetereundo poterant, quin nonnulli dicerent Deos advenisse, aliique adorarent, sibique propitios reddere conarentur. Cito urbem totam

1 Καὶ προσεποιοῦντο) Hemsterh. consuetum morem loquendi Nostri secutus, refingendum statuit, προσεύχοντο, recepitque Loc. Elsnerus Sched. Crit. IV, 26. coni. προσεπιπτνοῦντο, quod vel propter similes literarum ductus praeoptaverim.

αὐτοῖς δημοσίᾳ, καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς, καὶ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ τήν τε πόλιν ἅπασαν [1] ἐξιστόρησαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων·

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν
'Ανθία, 'Αβροκόμης θ' ἱερῆς 'Εφέσοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναντες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν, ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι. Παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος. Κἀκείνην τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος· γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς, καὶ ναυτῶν ῥᾳθυμία, [2] καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ

Abrocomae & Anthiae nomen pervagatur. Publice illos precantur, multa sacrificia facientes, diemque adventus eorum festum instituunt. Illi, lustrata urbe, in Solis templo aurea arma dedicarunt, & in rei memoriam epigramma suis nominibus inscripsere:

Aurea dona tibi ponunt haec arma lubentes
Abrocomas Ephesi cives atque Anthia sacrae.

Dedicatione facta, postquam aliquot dies in insula permansissent, instantibus nautis, vitiaco instructi, omnique Rhodiorum multitudine prosequente, e portu solvunt. Secundo primum vento, iucundaque navigatione vecti, die illo & insequenti nocte Aegyptium, quod vocant, mare permetiuntur. Proximo vero die cessante vento tranquillitas orta: hinc tarda navigatio, nautarum remissio, compotatio, ebrietas. Tunc prae-

1 'Εξιστόρησαν) Haec est lectio Cod. Fl. quam temere mutarunt edd. in διϊστόρησαν. Vid. Locell. 2 Καὶ ναυτῶν ῥᾳθυμία cet.) To-

ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. Τῷ δὲ [1] Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερὰ, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῆν. Ἐπιστᾶσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν· [2] καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανήχεσθαι. Ταῦτα ὡς εὐθὺς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνείρατος. Καὶ τὸ δεινὸν ἐγίνετο.

Ἔτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ· παρώρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ, καὶ γεννικοί. Οὗτοι καταμεμαθήκεσαν ἐν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. Διέγνωσαν οὖν ἐπιθέμενοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτιννύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινίκην πραθησομένους καὶ τὰ

dictorum principium fuit. Abrocomae visa est navi instare mulier adspectu terribilis, magnitudine supra humanam, puniceamque vestem induta caedes inferre, ac, pereuntibus aliis, ipse cum Anthia transnatare. His visis valde commotus exspectabat ex insomnio infortunium, quod evenit.

Nam forte Rhodi piratica triremis magna stationem agebat. Piratae, genere Phoenices, suam mercibus onustam triremem simulabant, multi quidem & strenui. Resciverant, navi inesse aurum & argentum, & mancipia, multaque magni pretii. Decreverant igitur adoriri, qui resisterent, interficere, ceteros in Phoeniciam cum reliqua praeda vendendos abducere, velut impares

tum hunc locum ita refinge: καὶ ναυτῶν ῥᾳθυμία, καὶ μέθη ἡ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων, eiectis καὶ πότος ἐν τούτῳ, & καὶ in ἡ mutato. Paulo post: ἔκειντο δὲ πάντες -- ὑπὸ μέθης καὶ ῥᾳθυμίας.

1 Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ) Satis probabilis Abreschii opinio est, κοιμωμένῳ sive καθεύδοντι desiderantis.

2 Τὴν ναῦν ἐδ. καίειν) Ita correxere Alberti & Hemsterh. Vulgatur, καίνειν. Sed alterum, quae mox sequuntur, unice volunt.

χρήματα· κατεφρόνουν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἔξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας, ὀφθῆναι μέγας, φοβερὸς τὸ βλέμμα, κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ, καθειμένη. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβροκόμην· τελευταῖον δὲ, ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥαθυμίας, οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες, ἐφίστανται δὴ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνομένῃ τῇ νηὶ ([1] τριήρης ἦν) σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὡπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες· κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλατταν, καὶ ἀπώλλυντο, οἱ δὲ, ἀμύνεσθαι θέλοντες, ἀπεσφάξαντο. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία [2] περιτρέχουσι

proelio deſpicientes. Piratarum dux, nomine Corymbus, erat iuvenis adſpectu grandis, trucibus oculis, coma ſqualida & demiſſa. Ubi haec ſtatuerunt piratae, primum Abrocomae navim paulatim accedunt; deinde, cum fere meridies eſſet, & omnes in navi ebrietate & deſidia iacerent, partim ſomno correpti, partim exanimi & aegre ſe habentes, Corymbus concitata triremi cum ſuis inſtat, & cum propius acceſſiſſent, armati nudatiſque gladiis in navem inſiluerunt. Tunc nonnulli ſe in mare praecipitant metu perculſi, ac pereunt; alii, dum ſe defendere conantur, interficiuntur. Abrocomas & Anthia Corymbo occurrunt, eiuſ-

1 Τριήρης ἦν) Omnia plana ſunt, ſi haec verba παρενθετικῶς poſita cogites. Ordo eſt: ἐφίστανται οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον τῇ νηὶ, ἐλαυνομένῃ σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Iam vide, quantum pulveris commoverint Viri docti ad hunc locum.

2 Περιτρέχουσι) Hemſterh. corr. παρατρέχουσι. Locella contra aptius putabat, προστρέχουσι. Ego vulgatum tueor, quod Latinorum *ambire* reſpondet.

τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ὦ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι φόνευε τοὺς ἑκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους· μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾶς τῆς σῆς· ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς, ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οἰκέτας· μόνον οἴκτειρον ἡμᾶς ὑφ' ἑνὶ ποιήσας δεσπότῃ. Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος, εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φονεύοντας· μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους, ἐνέπρησε τὴν ναῦν· καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν. Τὸ γὰρ πάντας ἄγειν οὔτε ἠδύνατο, οὔτε ἀσφαλὲς ἑώρα. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινὸν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηῒ φλεγομένων, [1] τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, καὶ ὀλοφυρομένων. Καὶ οἱ μὲν ἔλεγον· Ποῖ πο-

que genua amplexati, Bona noſtra, inquiunt, tibi habeto, & noſmet ipſos tibi famulos, here; nec, qui volentes ſe tibi dedunt, occidas. Te per hoc ipſum máre, per hanc dexteram tuam rogamus. Quo vis abducas, iam ſervos tuos vende; ſed hoc unum miſericors concede, ut uni domino ſerviamus. Haec audiens Corymbus ſtatim hos vetat interfici, traductiſque ſarcinis pretioſioribus, & Abrocoma & Anthia, aliiſque paucis & ſervis, navem incendit; ceterique, quod omnes abducere nec facile, nec tutum videret, exuſti ſunt. Miſerabile ſpectaculum praebebant illi triremi avecti, hi in navi flammis correpti, & manus tendentes & eiulantes. Audiebantur dicentes, Quonam, heri,

1 Τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, καὶ ὀλοφυρομένων) Deficiunt haec verba in edd. quae primus e Cod. Flor. revocavit Locella, inſigniter de Noſtro meritus.

τε ἀχθήσεσθε, δεσπόται; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ; καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε; οἱ δὲ, Ὦ μακάριοι, οἱ μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν λῃστρικὴν ἰδεῖν. Ταῦτα λέγοντες οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἁβροκόμου, πρεσβύτης ἤδη σεμνὸς ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινὸς, οὐκ ἐνεγκὼν ἀναγόμενον τὸν Ἁβροκόμην ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν τριήρη, Ποῖ με καταλείψεις, τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα τὸν παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἁβροκόμη; αὐτὸς ἀπόκτεινόν με τὸν δύστυχῆ καὶ θάψον· τί γάρ ἐστί μοι ζῆν ἄνευ σοῦ; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ τέλος, ἀπελπίσας ἔτι Ἁβροκόμην [1] ὄψεσθαι, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. Τοῦτο δὲ καὶ Ἁβροκόμῃ πάντων ἦν ἐλεεινότατον, καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν

abducemini? Quae vos terra excipiet, quam urbem incoletis? Illi vero, qui abducebantur, O beati, quibus fortunate iam iam mortem continget oppetere, priusquam vincula experiamini, praedonumque servitutem videatis. Interea Abrocomae paedagogus, senex conspectu venerabilis, & aetate miserandus, Abrocomam abductum videre non sustinens, cum se praecipitem in mare deiecisset, triremem natando prosequebatur, Ubi me deseris, inquiens, mi fili, senem paedagogum, quo abiens, Abrocoma? Tu ipse me miserum occide, sepulcroque conde: qui enim sine te vivam? His dictis, tandem Abrocomam assequi desperans, cum sese fluctibus tradidisset, mortuus est. Nihil hoc Abrocomae miserabilius fuit, qui, manus extendens seni, piratas

1 Ὄψεσθαι) Ita exemplar Flor. Edd. habent ἰλέσθαι.

παρεκάλει· οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύοντες ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν, κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆς Φοινίκης, Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα. [1] Ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχί· εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἄρχοντος λῃστηρίου, Ἀψύρτου τοὔνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπηρέτης ἐπὶ μισθῷ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. Ἐν δὲ τῷ τοῦ πλοῦ διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἁβροκόμου [2] σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μειράκιον συνήθεια ἐπὶ πλέον ἐξέκαιε. Καὶ ἐν μὲν τῷ [3] πόνῳ οὔ τε πεῖσαι δυνατὸν ἐδόκει εἶναι· (ἑώρα γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρως· ἑώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρῶντα·) ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ κατεφαί-

hortatus eſt, ut reciperent: illi, precum eius rationem nullam habentes, tridui navigatione in urbem Phoeniciae Tyrum appulerunt, ubi domos habebant. Piratae eos non quidem in urbem, ſed in vicinam Apſyrti cuiuſdam, praedonum magiſtri, ſedem duxerunt, cui & Corymbus miniſter erat, mercede & praedae partitione conductus. Inter navigandum ob quotidianum adſpectum Corymbus deperire coepit Abrocomam, exurebatque magis in dies adoleſcentis conſuetudo. Et in ipſa quidem navigatione, eius inflecti poſſe ſenſum non putabat; videbat enim Anthiae amore captum, & in magna animi aegritudine verſari; vim

1 Ἦγον δὲ) Ita liquido exſtat in Cod. Flor. Ante Loc. aſteriſco notatus erat horum vv. defectus in edd.

2 Σφοδρὸν ἔρωτα) Καὶ ante σφοδρὸν inſertum habet Codex Florentinus, contra morem loquendi Noſtro frequentatum.

3 Ἐν μὲν τῷ πόνῳ) Πόνῳ vix ſanum. Hemſterh. coni. ἐν μὲν τῷ πλῷ. Abreſch. vero, ἐν μὲν τῷ πόρῳ· utrumque ſatis commode.

νετο· [1] ἐδεδοίκει γὰρ μή τι ἑαυτὸν ἐργάσηται δεινόν.

Ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν, τὰ μὲν πρῶτα ἐθεράπευε τὸν Ἁβροκόμην, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει, καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν. Ὁ δὲ ἐλεοῦντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλλῃστῶν τινι, Εὐξείνῳ τὸ ὄνομα, καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι, καὶ συμβουλεῦσαι τίνι τρόπῳ δυνήσεται πεῖσαι τὸ μειράκιον. Ὁ δὲ Εὔξεινος ἄσμενος ἀκούει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκειτο πονήρως, καὶ ἤρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα. Λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ, καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιᾶσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι. Καὶ γὰρ, ἔφη, σφόδρα ἀγεννὲς κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας.

inferre periculosum videbatur, metuenti, ne quid gravius in se patraret.

Ubi vero in Tyrum descenderunt, diutius sustinere non potuit, quin primo Abrocomam officiis demereri conaretur, & hortaretur bono esse animo, & omnem curam praestaret; qui Corymbum sui misericordia haec omnia facere existimabat. Deinde Corymbus Euxinum quendam e sociis praedonibus amoris sui conscium facit, rogatque, auxiliatorem se praebeat, consiliumque det, quonam modo adolescentis animus impelli possit. Euxinus haec a Corymbo audire gaudet: ipse namque ob Anthiam misere se habebat, quam vehementi amore ardebat. Sua porro Corymbo narrat, & ne ulterius sese affligat, sed instet operi, suadet; additque: Ignavum omnino est, nos obiicere periculis, at labore partis non frui securos. Poterimus hos delectos ab

1 Ἐδεδοίκει) Recte ita emendavit Hemsterh. Vulgo ἐδόκει.

ὧν ἐκτησάμεθα [1] πόνῳ· δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς, ἔλεγεν, ἐξαιρέτους παρ' Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν. Ταῦτα εἰπὼν ῥᾳδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐρῶντα. Καὶ δὴ [2] συντίθενται κατὰ ταῦτα τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι λόγους· καὶ πείθει οὗτος μὲν Ἁβροκόμην, Κόρυμβος δὲ Ἀνθίαν. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο ἄθυμοι πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχὲς ὀμνύοντες τηρήσειν τὰ συγκείμενα. Ἔρχονται δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόρυμβος καὶ ὁ Εὔξεινος, καὶ φράσαντες ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ' αὑτοὺς, ὁ μὲν τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἁβροκόμην. Τοῖς δὲ αἵ τε ψυχαὶ ἐκραδαίνοντο, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς ὑπενόουν. Λέγει οὖν ὁ Εὔξεινος πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου· Μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς, οἰκέτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ

Apſyrto dono accipere. His dictis facile amanti perſuadet, ſtatuuntque mutuam ſibi navare operam; conaturque hic Abrocomam, Corymbus Anthiam exorare. Illi conciderant animo, multumque de his, quae exſpectanda forent, invicem ſermonem habebant, ſubinde iurantes, ſe conventa ſervaturos. Corymbus & Euxinus ad illos accedunt, & aliquid ſeorſum dicendum habere ſimulantes, ſecum abducit ille Anthiam, hic Abrocomam. Quibus vehementer commovetur animus, nihil boni ſubeſſe ſuſpicantibus. Euxinus igitur Corymbi gratia Abrocomam alloquitur: Non dubito, adoleſcens, quin propter hoc infortunium valde doleas, quin aegre feras te ſervum e libero factum eſſe,

1 Πόνῳ) h. e. *labore partis frui.* Unde facile perſpicitur, legi debere cum Hemſterh. πόνῳ. Editi habent πόνων.

2 Συντίθενται κ. ταῦτα τοὺς — λόγους) Praeclare ita hunc locum perſanavit Hemſterh. Vulgo συντίθενται κ. ταῦτα τοὺς — πόνους. Idem mox πείθειν corr. quod vix neceſſe puto.

ἀντ᾽ εὐδαίμονος· δεῖ δέ σε τῇ ψυχῇ πάντα λογίσασθαι, καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα, καὶ τοὺς γενομένους δεσπότας ἀγαπᾷν. Ἴσθι γὰρ, ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ Κορύμβῳ. Ἐρᾷ γάρ σου σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ πάντων ἕτοιμός ἐστι δεσπότην ποιεῖν τῶν ἑαυτοῦ. Πείσῃ δὲ χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργάσῃ. Ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν οὐδεὶς, γῆ δὲ αὕτη ξένη, καὶ δεσπόται λῃσταὶ, [1] καί οὐδεμία τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερηφανήσαντι Κόρυμβον. Τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων; τί δὲ ἐρωμένης, τηλικῷδε ὄντι; πάντα ἀπόῤῥιψον, πρὸς μόνον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι ὑπακούειν. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ἀχανὴς

pauperem e divite: verum tecum perpendenda tibi ſunt omnia, praeſenti fortunae acquieſcendum, herique amandi iam tui. Scias enim, in te eſſe, libertatem ac proſperitatem recuperare, dummodo hero Corymbo obſequentem te praebeas. Is enim vehementer te amat, paratuſque eſt, omnium, quae poſſidet, te dominum conſtituere. Nil durum patieris, immo benevolentiorem tibi herum efficies. Ubi ſis, cogita: auxiliator nullus, terra ipſa ignota, heri piratae, nullaque ſupplicii vitandi ſpes, Corymbum faſtidienti. Quid tibi nunc uxore aut re familiari opus eſt, quid amica, tenerae adeo aetatis cum ſis? Haec omnia te abiicere oportet, unumque herum reſpicere, eiuſque mandatis obſequi. His auditis Abrocomas primum obmutuit,

1 Καὶ οὐδεμία -- ἀποφυγὴ) Οὐδεμιᾶς habetur in Cod. Flor. & edd. optime in οὐδεμία mutatum ab Hemſterh.

ἦν, καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ, καὶ ἀνέστενε, πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν [1] εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε. Καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὔξεινον, Ἐπίτρεψον, δέσποτα, βουλεύσασθαι βραχὺ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινοῦμαι σοι τὰ ῥηθέντα. Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου, καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις· ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον, καὶ χρήματα πεισθείσῃ καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ, τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ῥᾳδίως πείσειν.

quid refponderet, non inveniens; obortifque lacrimis ingemuit, videns, in quae incidiffet. At Euxinum tandem his alloquitur: Sine me paulifper, here, quid his omnibus refpondeam, confulere. Euxinus difcedit: Corymbus vero Euxini amorem Anthiae expofuerat, praefentemque neceffitatem heris omnino morem gerendi; multa pollicitus, legitimas nuptias, argenti copiam, fi pareat, omniumque rerum abundantiam. Illa par refponfum dederat, paulum temporis ad deliberandum petens. Euxinus & Corymbus una exfpectabant, quid audituri effent; fperabantque, fe facile illis id effe perfuafuros.

1 Εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε) Forte: εἰς οἷα ἄρχυα ἐλήλυθε.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία [1] ἦκον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως διητῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες, ἅπερ ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ὠδύροντο. Ὦ πάτερ, ἔλεγον, ὦ μῆτερ,

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER SECUNDUS.

Abrocomas & Anthia in cubiculum, ubi degere conſueverant, ingreſſi, quae quiſque audiverat, narrant, & humi proſtrati plorabant, & conquerebantur, O cariſſimi parentes, o patria, o cognati, o do-

1 Ἦκον) Deeſt hoc verbum in edd. reſtitutum a Locella e Cod. Flor. Hemſterh. ſupplebat ἐλθόντες vel ἐπανελθόντες.

ὦ πατρὶς [1] φιλτάτη, καὶ οἰκεῖοι, καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἀβροκόμης, Ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα, ἐν γῇ βαρβάρων, [[2] πειρατῶν] ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Ἄρχεται τὰ μεμαντευμένα, τιμωρίαν ἤδη με ὁ Θεὸς τῆς ὑπερηφανίας εἰσπράττει, ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὔξεινος. Ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ λῃστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνῃ μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ; ἀποστερηθέντι δὲ τῆς Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; Ἀλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν ὑποθείην Κορύμβῳ· τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. Ἡ δὲ Ἀνθία, Φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν, ταχέως δὴ [3] τῶν ὅρκων

mestici! Tandem se colligens Abrocomas, Eheu nos, inquit, miseros! Quid tandem agemus in hac barbarorum piratarum regione, ipsorum iniuriis obnoxii? Iam praedictorum initium, iam Deus me pro superbia ulciscitur. Corymbus mei amore captus, tui Euxinus. O incommodam utrique formam! Ad hoc igitur tamdiu me castum servavi, ut praedoni turpi libidine insanienti me substernerem? Quaenam mihi vita futura est, pathico iam, non homini, & ab Anthia mea abrepto? Verum per pudicitiam iuro mihi sociam a puero, ante moriar, & castus vel mortuus apparebo, quam Corymbo morem geram. His dictis lacrimari coepit; & Anthia, Heu quantis, inquit, miseri circumdamur

1 Ὦ πατρὶς φιλτάτη) Haec est lectio Cod. Flor. In edd. est, ὦ πατρὶς, φίλτατοι καὶ οἰκ. hanc vocem vidit etiam Hemsterhusius. Erroris causa satis manifesta.

2 Πειρατῶν) Delendam esse

3 Τῶν ὅρκων ἀναγκαζόμεθα)

ἀναγκαζόμεθα· ταχέως τῆς δουλείας πειρώμεθα· ἐρῶν τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς εὐνὴν ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἁβροκόμην, καὶ συγκατακλιθήσεσθαι, καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ Φιλόζωος γενοίμην, [1] μηθ' ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦτα· ἀποθνήσκωμεν, Ἁβροκόμη· ἕξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι.

Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο. Ἐν δὲ τούτοις Ἄψυρτος, ὁ προεστὼς τοῦ λῃστηρίου, [2] ἡγούμενος, ὅτι τε ἤκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομίζοντες χρήματα, ἧκεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ εἶδέ τε τοὺς περὶ Ἁβροκόμην, καὶ κατεπλάγη τὴν εὐμορφίαν, καὶ εὐθὺς, μέγα κέρδος νομίζων, ᾐτήσατο

malis! Cito vim contra iusiurandum noſtrum patiemur, cito experiemur ſervitutem. Deperiens me quidam flectere ſperare potuit, & mecum poſt Abrocomam concumbere, ac potiri deſiderio ſuo? At non ſic vivere amem, ut hanc perpeſſa contumeliam Solem videre ſuſtineam. Stat ſententia. Moriamur, Abrocoma: nos invicem habebimus poſt mortem, a nemine amplius vexati.

Ii quidem ita ſtatuerunt. Interea Apſyrtus, praedonum dux, Corymbi reditum exſpectans, multaque & pretioſa allaturum credens, in eum locum venerat. Qui ſtatim ac Abrocomam & Anthiam vidit, formam admiratus, magnum ſe lucrum eſſe facturum exiſtimans,

Verbum excidiſſe, in aprico eſt. Hemſterh. ſupplet μνησθῆναι vel potius ἀναμνησθῆναι. Locella autem, τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν. Forte plura exciderunt. Mox copulam καὶ deeſſe ante εἰς εὐνὴν, idem Locella ſuſpicabatur.

1 Μηθ' ὑπομείναιμι) Ita corr. Hemſterh. Vulgo, ἐπιμείναιμι.

2 Ἡγούμενος) Hoc verbum vix ſanum. Hemſterh. corr. κατηχούμενος, edoctus.

ἐκείνους, τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους, ὅσαι συνελήφθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον [1] πειραταῖς. Ὁ δὲ Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἁβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ, συνεχώρουν δ᾽ οὖν ἀνάγκῃ. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο. Ὁ δὲ Ἄψυρτος παραλαβὼν τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. Περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ, καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος· καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι, μήπω πρότερον τοσαύτην ἰδόντες εὐμορφίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἄψυρτον οἵους οἰκέτας εἴη κεκτημένος. Ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν [2] παραδίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ, δι᾽ ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, εἰ ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.

Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἁβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν.

eos sibi petiit; reliquam praedam, pecunias, supellectilem, ac virgines omnes Corymbo eiusque sociis dividens. Euxinus & Corymbus inviti Abrocomam & Anthiam Apsyrto concesserunt; sed eos cum coacti cessissent, abierunt. Apsyrtus Abrocomam & Anthiam, famulosque duos, Leuconem & Rhodam, acceptos Tyrum duxit. Conspicua fuit illorum deductio. Mirabantur omnes formam, cui nemo ante parem viderat, putabantque homines barbari Deos esse, beatumque dicebant Apsyrtum, qui tales famulos comparasset. In domum ductos fido famulo tradit, quem illos diligenter curare iubet, se maximum lucrum facturum sperans, si venderet iusto pretio.

Et sic se habebant res Abrocomae. Paucis vero post

1 Πειραταῖς) Hanc vocem glossema τῶν, οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, habeo.

2 Παραδίδωσιν) Ita emendaverat Hemsterh. atque ita plane habet Cod. Fl. Vulgo, περιδίδωσιν.

Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων, ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε· θυγατὴρ δὲ αὐτοῦ, Μαντὼ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἁβροκόμου. Ἦν δὲ καλὴ καὶ ὡραία γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἁβροκόμου κάλλους ἀπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντὼ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἁβροκόμου διαίτης ἁλίσκεται, καὶ ἀκατασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει, ὅ, τι ποιῆσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἁβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα [1] εἰδυῖα ἔχοντα, καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν ἑαυτῆς, δέει τοῦ πατρός· δι' ἃ δὴ καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο, καὶ διέκειτο πονήρως. Καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὖσαν ἡλικιῶτιν καὶ κόρην, κατειπεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἤλπιζε συνεργήσειν αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῷα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ, καὶ δεῖται, μὴ κατει-

diebus, cum Apſyrtus in Syriam abeſſet mercandi gratia, eius filia Manto deperire coepit Abrocomam, venuſta & viro matura, multum tamen forma Abrocomae cedens. Adoleſcentis conſuetudine capta, ſe cohibere non poterat, quid faceret neſcia; neque enim id illi aperire audebat, quem, cum uxorem habere noſſet, flectere deſperaret, nec ſuorum cuiquam, patris metu: quo magis urebatur, ac miſere ſe habebat, adeo, ut amplius ſuſtinere non valens, Rhodae amorem narrare ſtatueret, ſodali Anthiae, puellae, & aequali, quam unam ſperabat cupiditatis ſuae adiutricem fore. Arrepta igitur occaſione puellam in ſacellum patris domeſticum ducit; acceptoque iureiurando, obſecrat,

1 Εἰδυῖα) Ita emendavit corruptam Cod. Flor. lectionem εἰδυῖαν Baſt V.D. Ἰδίαν praeferunt libri editi.

πεῖν αὐτῆς, καὶ ὅρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ ἱκετεύει [1] συμβαλέσθαι, καὶ πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένῃ. Ἔφη δ', Ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμὴ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικημένης. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδην. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει· τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἁβροκόμῃ παρῃτεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. Ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα. Ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα [2] ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκωνα· καὶ συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὴ λαβομένη μόνου, Ὦ Λεύκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελέως· νῦν οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἕξομεν· ἡ τοῦ δεσπότου θυγατὴρ Ἀψύρτου ἐρᾷ μὲν Ἁβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα· ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχῃ, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι.

ne se sibi opponat; amorem, quo Abrocomam amplectebatur, aperit, eiusque opem implorat, multa opitulanti pollicita. Scias, inquit, te mihi famulam, ac irae meae obnoxiam, si iniuria affeceris, meque barbaram esse. His dictis Rhodam dimisit, quae admodum anxia fuit: id enim Abrocomae narrare aversabatur amore Anthiae, & omnino pertimescebat barbarae mulieris iram. Visum ergo est, primum eorum, quae a Manto audierat, Leuconem certiorem facere, quo inprimis utebatur familiariter; consuetudinem simul enim & Ephesi habuerant. Ubi solum deprehendit, Periimus, inquit, o Leucon: sodales diutius non habebimus. Herilis filia Abrocomam deperit, minaturque, ni potiatur, exempla in nos esse facturam. Quid agendum,

1 Συμβαλέσθαι) Rescribe: συλλαβέσθαι, & mox συλλαβομένῃ. Frequens horum vv. permutatio.

2 Ἐξαιρέτως) Ingeniose ac satis probabiliter Hemsterh. coni. ἐξ ἔρωτος.

Σκόπει τοίνυν, τί δεῖ ποιεῖν· τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ, σφαλερόν· τὸ δὲ ἀποζεῦξαι Ἁβροκόμην Ἀνθίας, ἀδύνατον. Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. Ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, Σιώπα, ἔφη, Ῥόδη· ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἁβροκόμην. Τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν, ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ, καὶ ἀκούειν λαλούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς, Τί ποιοῦμεν, σύντροφοι; τί δὲ βουλευόμεθα οἰκέται; δοκεῖς τινι τῶν δεσποτῶν, Ἁβροκόμη, καλός· ἡ θυγατὴρ ἡ Ἀψύρτου πονήρως ἐπί σοι διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν. Σὺ οὖν, ὅπως σοι δοκεῖ, βουλευσάμενος σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα, Ὦ πονηρὲ, ἔφη, καὶ Φοινίκων

dispice. Abnuere barbarae parum tutum; neque tamen ab Anthia Abrocomas divelli se patietur. Leuconi haec audienti lacrimae obortae sunt, cum magna inde futura mala praevideret. Tandem ubi se collegit, Sileas, inquit, Rhoda: ego enim omnia disponam. Statimque Abrocomam adit, cui unum opus erat amare Anthiam & ab illa amari, eandemque alloqui & loquentem audire. Hos accedens, Quid agimus, inquit, sodales? quid nos servi consulimus? Abrocoma, cuidam ex heris pulcher videris: Apsyrti filia te misere amat. Barbarae virgini depereunti non obsequi, incommodum est. Tu igitur consilium, quod tibi videtur, capiens, teque & nos omnes serva, neque herili iracundiae obnoxios fieri patiaris. His auditis Abrocomas repente impletur ira, intentisque in Leuconem oculis, Haec,

τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἀβροκόμην τοιαῦτα ῥήματα; καὶ, παρούσης Ἀνθίας, ἄλλην παρθένον μοι διηγῇ; Δοῦλος μέν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκας οἶδα τηρεῖν. Ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντὼ ξίφη, καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα, ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου· οὐ γὰρ ἄν ποτε πεισθείην ἑκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχανὴς, οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι δυναμένη. Ὀψὲ δὲ καὶ μόλις αὐτὴν ἐγείρασα, Ἔχω μὲν, φησὶν, Ἀβροκόμη, τὴν εὔνοιαν τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπό σου πεπίστευκα, ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῷς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλῃς βαρβαρικήν· συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, κἀγὼ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδὼν, ἐμαυτὴν ἀποκτείνασα. Τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον

inquit, ſcelus, Abrocomae dicere audes, Phoenicibus hiſce barbarior? & coram Anthia mihi aliam puellam memoras? Servus quidem ſum; at novi promiſſa ſervare. In corpus poteſtatem habent; ſed liber mihi reſtat animus. Minetur Manto, ſi velit, gladios, laqueos, ignem & omnia, quae corpus famuli pati poteſt; neque tamen mihi perſuadebit, ut Anthiae iniuriam faciam libens. Haec illo dicente Anthia, perculſa infortunio, ore preſſo obmutuit, nihil eloqui valens. Ac ſe vix tandem colligens: Equidem, Abrocoma, benevolentiam erga me tuam perſpectam habeo, & amari a te probe ſentio; verum te dominum animae meae precor, ne te ipſum prodas, neque barbaricae irae obiicias. Herae deſiderio obtempera: ego vero a vobis procul abeam, & me occidam. Hoc tantum ex-

αὐτὸς, καὶ Φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας. Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἁβροκόμην ἦγε, καὶ ἠπόρει, ὅστις γένηται.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν. Ἡ δὲ Μαντὼ, χρονιζούσης τῆς Ῥόδης, οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμάτιον πρὸς τὸν Ἁβροκόμην· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε. Ἁβροκόμῃ τῷ καλῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρειν· Μαντὼ ἐρᾷ σου, μηκέτι φέρειν δυναμένη· (ἀπρεπὲς μὲν ἴσως παρθένῳ· ἀναγκαῖον δὲ φιλούσῃ) δέομαι, μή με παρίδῃς, μηδὲ ὑβρίσῃς τὴν τὰ σὰ ᾑρημένην. Ἐὰν γὰρ πεισθῇς, πατέρα τὸν ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω, σοὶ μὲ [1] συνοικίσαι, καὶ τὴν νῦν σοι γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα. Πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσῃ· ἐὰν δὲ ἀντείπῃς, ἐννόει, οἷα μὲν πείσῃ, τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν ἐκδικούσης, οἷα δὲ οἱ μετά σου κοινωνοὶ, τῆς σῆς ὑπερη-

posco, ut ipse sepelias, cadentem exosculeris, & Anthiam in memoria habeas. Haec omnia in maius infortunium Abrocomam adduxere, &, quid de se fieret, ignorabat.

Illi quidem in hoc discrimine versabantur. At Manto, cui tarda nimis Rhoda videretur, amoris impatiens, epistolium scribit Abrocomae his verbis: Abrocomae formoso hera tua salutem. Manto te misere amat, non amplius amorem ferre valens. Id minus fortasse virginem decet, sed amanti necessitas incumbit: ne me despicias, precor, neque contumelia afficias, cui tua maxime cordi sunt. Si enim obtemperes, a parente ego Apsyrto impetrabo, ut tibi connubio iungar; & coniugem nunc tuam submovebimus. Dives eris & beatus: at si adverseris, qualia passurus ipse sis, cogita, memet a te contemta supplicium de

1 Συνοικίσαι) Ita corr. Hemsterh. Vitiose edd. συνοικῆσαι.

Φανίας σύμβουλοι γενόμενοι. Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα, κατασημηναμένη, δίδωσι θεραπαίνῃ τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ, εἰποῦσα Ἀβροκόμῃ κομίζειν. Ὁ δὲ ἔλαβε, καὶ ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. Κἀκείνην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει, καὶ δίδωσι τῇ θεραπαίνῃ· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα· Δέσποινα, ὅ τι βούλει, ποίει, καὶ χρῶ σώματι, ὡς οἰκέτου· καὶ εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις, ἕτοιμος· εἴτε βασανίζειν, ὅπως ἐθέλεις, βασάνιζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθείην κελευούσῃ. Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντώ, ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γίνεται, καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν, λύπην, φόβον, ἐνενόει ὅπως τιμωρήσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα.

Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος, ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν,

te fumente, qualiaque fodales tui arrogantiae confiliarii. Hanc epiftolam fignatam ancillae cuidam barbarae dat Abrocomae reddendam. Qui acceptam legens, ea omnia, quae infcripta erant, molefte fert, maxime quae Anthiam attinent. Tabellam hanc retinet, aliam confcribit, & dat ancillae perferendam, his verbis: Facias, hera, quod lubet, & corpore hoc utere, ut fervi. Si me vis occidere, praefto fum. Si tormentis cruciare, quo velis modo, crucia. Non ego ad te concubitum veniam: non haec imperanti obediam. Manto, hac epiftola accepta, praecipiti ira corripitur: invidia, zelotypia, moerore ac metu fimul percuffa cogitat, quomodo faftidientem ulcifcatur.

Interea Apfyrtus e Syria redit, fponfum inde filiae

Μοῖριν ὄνομα. Ὡς δὲ ἀφίκετο, εὐθὺς ἡ Μαντὼ τὴν κατὰ Ἀβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξασα τὰς κόμας, καὶ περιῤῥηξαμένη τὴν ἐσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα, Οἴκτειρον, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπ' οἰκέτου. Ὁ γὰρ σώφρων Ἀβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι· ἐπεβούλευσε δὲ καί σοι, λέγων ἐρᾷν μου. Σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἴσπραξαι παρ' αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν· ἢ εἰ δίδως ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ. Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος, καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν, ἠρεύνησε τὸ πραχθὲν οὐκέτι, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἀβροκόμην, Ὦ τολμηρὰ καὶ μιαρὰ, εἶπεν, κεφαλὴ, ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας, οἰκέτης ὤν; ἀλλ' οὔ τι χαιρήσεις· ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοῖς ἄλλοις

adducens, cui nomen Moeridi. Qui ut advenit, Manto, artificio in Abrocomam compofito, capillis turbatis lacerataque vefte patri obviam fit, & ad genua procidens, Miferere, inquit, pater, filiae a famulo iniuriam paffae. Pudicus ille adolefcens Abrocomas virginitatem meam fpoliare conatus eft, tibique iniuriam facere, mei fe amore captum dicens. Tu igitur pro talibus aufis ab eo poenas pete condignas. Vel fi filiam tuam famulis nuptum dare decreveris, mortem mihi ante confcifcam. Haec illam vera dicere Apfyrtus exiftimans, nihil amplius de facinore inquirit, fed arceffitum Abrocomam increpat, O audaciffimum & fceleftum caput! Aufus es heris contumeliam facere, & fervus virginem vitiare? Sed non hoc tibi fic abibit: fupplicium de te fumam, fervifque aliis exempla edam in

οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Εἰπὼν, οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγον ἀκοῦσαι, ἐκέλευσε περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις, καὶ φέρειν πῦρ, καὶ μάστιγας, καὶ παίειν τὸ μειράκιον. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν· αἵ τε γὰρ βάσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀήθες ὂν οἰκετικῶν· τό τε αἷμα κατέῤῥει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. Προσῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερὰ, καὶ πῦρ, καὶ μάλιστα ἐχρῆτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον ἕξεται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀψύρτου, καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἁβροκόμου· ὁ δὲ, Ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἔφη, διά σε κολασθήσεται, ὅτι καί σε ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ.

Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, καὶ ἦν ἐν εἱρκτῇ. Δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ Ἀνθίαν

te. His dictis, fermonem ullum audire recufans, iubet fervos veftem eius difcindere, ignemque & verbera afferre, & caedere adolefcentem. Miferandum fpectaculum! plagae enim totum corpus difformabant, fervilibus tormentis inaffuetum, effluebat fanguis, & oris pulchritudo marcefcebat. Vincula ei formidolofa & ignem adduxit, maximeque tormentis in eum ufus eft, ut filiae fponfo oftenderet, quam pudicam virginem habiturus effet. Anthia tum ad Apfyrti genua accidit, & pro Abrocoma precatur. Ille, Immo & tui caufa magis, inquit, plectetur, quod & te uxorem habens iniuria affecerit, aliam amans. Iuffitque vinciri, & obfcura cella includi.

Vinctus ergo in carcere affervabatur. Tum animus ipfius cecidit, maxime ubi Anthiam non amplius vi-

οὐχ ἑώρα· ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλούς, ἀλλ' εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν Φρουρούντων ὄντων. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. [1] Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἴποτε δυνηθείη πεῖσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰσῄει πρὸς Ἁβροκόμην λανθάνουσα, καὶ κατωδύρετο τὴν συμφοράν. Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν ὁ Ἄψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους, καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου· ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἁβροκόμῃ, Δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν [2] ἄγομαι δῶρον δο-

deret. Mortis plures modos quaesivit, neque tamen invenit, cum multi adessent custodes. Interea Apsyrtus filiae nuptias celebravit, multosque festos dies agitarunt. Anthia vero doloris plena, si quando carceris custodes flectere liceret, clam ad Abrocomam ingrediebatur, deflebatque infortunium. Cum vero iam in Syriam abire pararent, Apsyrtus filiam plurimis muneribus prosecutus dimisit. Vestes Babylonias, & auri copiam & argenti largitus est. Filiae Manto Anthiam quoque & Rhodam & Leuconem dono dedit. Cum novisset Anthia, se in Syriam cum Manto abductum iri; ut primum licuit, carcerem ingreditur, & Abrocomam amplexata, Heu domine, inquit, in Syriam ducor, dono

1 Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν) Ἀνθία corr. Abresch. recepitque Loc. Ego affectatius hoc loquendi genus Xenophonti eripere non ausim.

2 Ἄγομαι — καὶ εἰς χεῖρας ζ. ἄγομαι) Negligentior oratio in repetito ἄγομαι. Priore deleto Koenius ad Greg. de Dial. p. 54. locum sic constituit: ἐγὼ μὲν εἰς Συρίαν, δῶρον δοθεῖσα — ἄγομαι. Hemsterh. prius in ἔρχομαι, vel

ἦν, καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ, καὶ ἀνέστενε, πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν [1] εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε. Καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὔξεινον, Ἐπίτρεψον, δέσποτα, βουλεύσασθαι βραχὺ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινοῦμαι σοι τὰ ῥηθέντα. Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου, καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις· ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον, καὶ χρήματα πεισθείσῃ καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ᾽ ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ, τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ῥᾳδίως πείσειν.

quid reſponderet, non inveniens; obortiſque lacrimis ingemuit, videns, in quae incidiſſet. At Euxinum tandem his alloquitur: Sine me pauliſper, here, quid his omnibus reſpondeam, conſulere. Euxinus diſcedit: Corymbus vero Euxini amorem Anthiae expoſuerat, praeſentemque neceſſitatem heris omnino morem gerendi; multa pollicitus, legitimas nuptias, argenti copiam, ſi pareat, omniumque rerum abundantiam. Illa par reſponſum dederat, paulum temporis ad deliberandum petens. Euxinus & Corymbus una exſpectabant, quid audituri eſſent; ſperabantque, ſe facile illis id eſſe perſuaſuros.

1 Εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε) Forte: εἰς οἷα ἄρχυα ἐλήλυθε.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία [1] ἧκον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως διῃτῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες, ἅπερ ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ὠδύροντο. Ὦ πάτερ, ἔλεγον, ὦ μῆτερ,

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER SECUNDUS.

ABROCOMAS & Anthia in cubiculum, ubi degere consueverant, ingressi, quae quisque audiverat, narrant, & humi prostrati plorabant, & conquerebantur, O carissimi parentes, o patria, o cognati, o do-

1 Ἧκον) Deest hoc verbum in edd. restitutum a Locella e Cod. Flor. Hemsterh. supplebat ἐλθόντες vel ἐπανελθόντες.

ὦ πατρὶς [1] φιλτάτη, καὶ οἰκεῖοι, καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἁβροκόμης, Ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα, ἐν γῇ βαρβάρων, [[2] πειρατῶν] ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Ἄρχεται τὰ μεμαντευμένα, τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφανίας εἰσπράττει, ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὔξεινος. Ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ λῃστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνῃ μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ; ἀποστερηθέντι δὲ τῆς Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; Ἀλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν ὑποθείην Κορύμβῳ· τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. Ἡ δὲ Ἀνθία, Φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν, ταχέως δὴ [3] τῶν ὅρκων

mestici! Tandem se colligens Abrocomas, Eheu nos, inquit, miseros! Quid tandem agemus in hac barbarorum piratarum regione, ipsorum iniuriis obnoxii? Iam praedictorum initium, iam Deus me pro superbia ulciscitur. Corymbus mei amore captus, tui Euxinus. O incommodam utrique formam! Ad hoc igitur tamdiu me castum fervavi, ut praedoni turpi libidine insanienti me substernerem? Quaenam mihi vita futura est, pathico iam, non homini, & ab Anthia mea abrepto? Verum per pudicitiam iuro mihi sociam a puero, ante moriar, & castus vel mortuus apparebo, quam Corymbo morem geram. His dictis lacrimari coepit; & Anthia, Heu quantis, inquit, miseri circumdamur

1 Ὦ πατρὶς φιλτάτη) Haec est lectio Cod. Flor. In edd. est, ὦ πατρὶς, φίλτατοι καὶ οἰκ. hanc vocem vidit etiam Hemsterhusius. Erroris caussa satis manifesta.

2 Πειρατῶν) Delendam esse

3 Τῶν ὅρκων ἀναγκαζόμεθα)

ἀναγκαζόμεθα· ταχέως τῆς δουλείας πειρώμεθα· ἐρᾷ τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς εὐνὴν ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἁβροκόμην, καὶ συγκατακλιθήσεσθαι, καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ Φιλόζωος γενοίμην, [1] μηθ' ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦτα· ἀποθνήσκωμεν, Ἁβροκόμη· ἕξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι.

Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο. Ἐν δὲ τούτοις Ἄψυρτος, ὁ προεστὼς τοῦ λῃστηρίου, [2] ἡγούμενος, ὅτι τε ἤκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομίζοντες χρήματα, ἧκεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ εἶδέ τε τοὺς περὶ Ἁβροκόμην, καὶ κατεπλάγη τὴν εὐμορφίαν, καὶ εὐθὺς, μέγα κέρδος νομίζων, ᾐτήσατο

malis! Cito vim contra iusiurandum noſtrum patiemur, cito experiemur ſervitutem. Deperiens me quidam fleƈtere ſperare potuit, & mecum poſt Abrocomam concumbere, ac potiri deſiderio ſuo? At non ſic vivere amem, ut hanc perpeſſa contumeliam Solem videre ſuſtineam. Stat ſententia. Moriamur, Abrocoma: nos invicem habebimus poſt mortem, a nemine amplius vexati.

Ii quidem ita ſtatuerant. Interea Apſyrtus, praedonum dux, Corymbi reditum exſpectans, multaque & pretioſa allaturum credens, in eum locum venerat. Qui ſtatim ac Abrocomam & Anthiam vidit, formam admiratus, magnum ſe lucrum eſſe facturum exiſtimans,

Verbum excidiſſe, in aprico eſt. Hemſterh. ſupplet μνησθῆναι vel potius ἀναμνησθῆναι. Locella autem, τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν. Forte plura exciderunt. Mox copulam καὶ deeſſe ante εἰς εὐνὴν, idem Locella ſuſpicabatur.

1 Μηθ' ὑπομείναιμι) Ita corr. Hemſterh. Vulgo, ἐπιμείναιμι.

2 Ἡγούμενος) Hoc verbum vix ſanum. Hemſterh. corr. κατηχούμενος, *edoctus*.

ἐκείνους, τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους, ὅσαι συνελήφθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον [1] πειραταῖς. Ὁ δὲ Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἁβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ, συνεχώρουν δ᾽ οὖν ἀνάγκῃ. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο. Ὁ δὲ Ἄψυρτος παραλαβὼν τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. Περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ, καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος· καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι, μήπω πρότερον τοσαύτην ἰδόντες εὐμορφίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἄψυρτον οἵους οἰκέτας εἴη κεκτημένος. Ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν [2] παραδίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ, δι᾽ ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, εἰ ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.

Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἁβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν.

eos sibi petiit; reliquam praedam, pecunias, supellectilem, ac virgines omnes Corymbo eiusque sociis dividens. Euxinus & Corymbus inviti Abrocomam & Anthiam Apsyrto concesserunt; sed eos cum coacti cessissent, abierunt. Apsyrtus Abrocomam & Anthiam, famulosque duos, Leuconem & Rhodam, acceptos Tyrum duxit. Conspicua fuit illorum deductio. Mirabantur omnes formam, cui nemo ante parem viderat, putabantque homines barbari Deos esse, beatumque dicebant Apsyrtum, qui tales famulos comparasset. In domum ductos fido famulo tradit, quem illos diligenter curare iubet, se maximum lucrum facturum sperans, si venderet iusto pretio.

Et sic se habebant res Abrocomae. Paucis vero post

1 Πειραταῖς) Hanc vocem glossema τῶν, οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, habeo.

2 Παραδίδωσιν) Ita emendaverat Hemsterh. atque ita plane habet Cod. Fl. Vulgo, περιδίδωσιν.

Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων, ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε· θυγάτηρ δὲ αὐτοῦ, Μαντὼ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἁβροκόμου. Ἦν δὲ καλὴ καὶ ὡραία γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἁβροκόμου κάλλους ἀπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντὼ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἁβροκόμου διαίτης ἁλίσκεται, καὶ ἀκατασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει, ὅ, τι ποιῆσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἁβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα [1] εἰδυῖα ἔχοντα, καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν ἑαυτῆς, δέει τοῦ πατρός· δι' ἃ δὴ καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο, καὶ διέκειτο πονήρως. Καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὖσαν ἡλικιῶτιν καὶ κόρην, κατειπεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἤλπιζε συνεργήσειν αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῷα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ, καὶ δεῖται, μὴ κατει-

diebus, cum Apſyrtus in Syriam abeſſet mercandi gratia, eius filia Manto deperire coepit Abrocomam, venuſta & viro matura, multum tamen forma Abrocomae cedens. Adoleſcentis conſuetudine capta, ſe cohibere non poterat, quid faceret neſcia; neque enim id illi aperire audebat, quem, cum uxorem habere noſſet, flectere deſperaret, nec ſuorum cuiquam, patris metu: quo magis urebatur, ac miſere ſe habebat, adeo, ut amplius ſuſtinere non valens, Rhodae amorem narrare ſtatueret, ſodali Anthiae, puellae, & aequali, quam unam ſperabat cupiditatis ſuae adiutricem fore. Arrepta igitur occaſione puellam in ſacellum patris domeſticum ducit; acceptoque iureiurando, obſecrat,

1 Εἰδυῖα) Ita emendavit corruptam Cod. Flor. lectionem εἰδυῖαν Baſt V. D. Ἰδίαν praeferunt libri editi.

πεῖν αὐτῆς, καὶ ὅρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ ἱκετεύει [1] συμβαλέσθαι, καὶ πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένη. Ἔφη δ', Ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμὴ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικημένης. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδην. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει· τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἁβροκόμῃ παρῃτεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. Ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα. Ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα [2] ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκωνα· καὶ συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὴ λαβομένη μόνου, Ὦ Λεύκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελέως· νῦν οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἕξομεν· ἡ τοῦ δεσπότου θυγατὴρ Ἀψύρτου ἐρᾷ μὲν Ἁβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα· ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχῃ, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι.

ne ſe ſibi opponat; amorem, quo Abrocomam amplectebatur, aperit, eiuſque opem implorat, multa opitulanti pollicita. Scias, inquit, te mihi famulam, ac irae meae obnoxiam, ſi iniuria affeceris, meque barbaram eſſe. His dictis Rhodam dimiſit, quae admodum anxia fuit: id enim Abrocomae narrare averſabatur amore Anthiae, & omnino pertimeſcebat barbarae mulieris iram. Viſum ergo eſt, primum eorum, quae a Manto audierat, Leuconem certiorem facere, quo inprimis utebatur familiariter; conſuetudinem ſimul enim & Epheſi habuerant. Ubi ſolum deprehendit, Periimus, inquit, o Leucon: ſodales diutius non habebimus. Herilis filia Abrocomam deperit, minaturque, ni potiatur, exempla in nos eſſe facturam. Quid agendum,

1 Συμβαλέσθαι) Reſcribe: συλλαβέσθαι, & mox συλλαβομένη. Frequens horum vv. permutatio.

2 Ἐξαιρέτως) Ingenioſe ac ſatis probabiliter Hemſterh. coni. ἐξ ἔρωτος.

Σκόπει τοίνυν, τί δεῖ ποιεῖν· τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ, σφαλερόν· τὸ δὲ ἀποζεῦξαι Ἁβροκόμην Ἀνθίας, ἀδύνατον. Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. Ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, Σιώπα, ἔφη, Ῥόδη· ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἁβροκόμην. Τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν, ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ, καὶ ἀκούειν λαλούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς, Τί ποιοῦμεν, σύντροφοι; τί δὲ βουλευόμεθα οἰκέται; δοκεῖς τινι τῶν δεσποτῶν, Ἁβροκόμη, καλός· ἡ θυγατὴρ ἡ Ἀψύρτου πονήρως ἐπί σοι διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν. Σὺ οὖν, ὅπως σοι δοκεῖ, βουλευσάμενος σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα, Ὦ πονηρὲ, ἔφη, καὶ Φοινίκων

dispice. Abnuere barbarae parum tutum; neque tamen ab Anthia Abrocomas divelli se patietur. Leuconi haec audienti lacrimae obortae sunt, cum magna inde futura mala praevideret. Tandem ubi se collegit, Sileas, inquit, Rhoda: ego enim omnia disponam. Statimque Abrocomam adit, cui unum opus erat amare Anthiam & ab illa amari, eandemque alloqui & loquentem audire. Hos accedens, Quid agimus, inquit, sodales? quid nos servi consulimus? Abrocoma, cuidam ex heris pulcher videris: Apsyrti filia te misere amat. Barbarae virgini depereunti non obsequi, incommodum est. Tu igitur consilium, quod tibi videtur, capiens, teque & nos omnes serva, neque herili iracundiae obnoxios fieri patiaris. His auditis Abrocomas repente impletur ira, intentisque in Leuconem oculis, Haec,

τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἁβροκόμην τοιαῦτα ῥήματα; καὶ, παρούσης Ἀνθίας, ἄλλην παρθένον μοι διηγῇ; Δοῦλος μέν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκας οἶδα τηρεῖν. Ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντὼ ξίφη, καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα, ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου· οὐ γὰρ ἄν ποτε πεισθείην ἑκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχανὴς, οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι δυναμένη. Ὀψὲ δὲ καὶ μόλις αὑτὴν ἐγείρασα, Ἔχω μὲν, φησὶν, Ἁβροκόμη, τὴν εὔνοιαν τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπό σου πεπίστευκα, ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῷς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλῃς βαρβαρικήν· συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, κἀγὼ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδὼν, ἐμαυτὴν ἀποκτείνασα. Τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον

inquit, ſcelus, Abrocomae dicere audes, Phoenicibus hiſce barbarior? & coram Anthia mihi aliam puellam memoras? Servus quidem ſum; at novi promiſſa ſervare. In corpus poteſtatem habent; ſed liber mihi reſtat animus. Minetur Manto, ſi velit, gladios, laqueos, ignem & omnia, quae corpus famuli pati poteſt; neque tamen mihi perſuadebit, ut Anthiae iniuriam faciam libens. Haec illo dicente Anthia, perculſa infortunio, ore preſſo obmutuit, nihil eloqui valens. Ac ſe vix tandem colligens: Equidem, Abrocoma, benevolentiam erga me tuam perſpectam habeo, & amari a te probe ſentio; verum te dominum animae meae precor, ne te ipſum prodas, neque barbaricae irae obiicias. Herae deſiderio obtempera: ego vero a vobis procul abeam, & me occidam. Hoc tantum ex-

αὐτὸς, καὶ φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας. Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἁβροκόμην ἦγε, καὶ ἠπόρει, ὅστις γένηται.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν. Ἡ δὲ Μαντὼ, χρονιζούσης τῆς Ῥόδης, οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμάτιον πρὸς τὸν Ἁβροκόμην· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε. Ἁβροκόμη τῷ καλῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρειν· Μαντὼ ἐρᾷ σου, μηκέτι φέρειν δυναμένη· (ἀπρεπὲς μὲν ἴσως παρθένῳ· ἀναγκαῖον δὲ φιλούσῃ) δέομαι, μή με παρίδῃς, μηδὲ ὑβρίσῃς τὴν τὰ σὰ ᾑρημένην. Ἐὰν γὰρ πεισθῇς, πατέρα τὸν ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω, σοί με [1] συνοικίσαι, καὶ τὴν νῦν σοι γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα. Πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσῃ· ἐὰν δὲ ἀντείπῃς, ἐννόει, οἷα μὲν πείσῃ, τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν ἐκδικούσης, οἷα δὲ οἱ μετά σου κοινωνοὶ, τῆς σῆς ὑπερη-

posco, ut ipse sepelias, cadentem exosculeris, & Anthiam in memoria habeas. Haec omnia in maius infortunium Abrocomam adduxere, &, quid de se fieret, ignorabat.

Illi quidem in hoc discrimine versabantur. At Manto, cui tarda nimis Rhoda videretur, amoris impatiens, epistolium scribit Abrocomae his verbis: Abrocomae formoso hera tua salutem. Manto te misere amat, non amplius amorem ferre valens. Id minus fortasse virginem decet, sed amanti necessitas incumbit: ne me despicias, precor, neque contumelia afficias, cui tua maxime cordi sunt. Si enim obtemperes, a parente ego Apsyrto impetrabo, ut tibi connubio iungar; & coniugem nunc tuam submovebimus. Dives eris & beatus: at si adverseris, qualia passurus ipse sis, cogita, memet a te contemta supplicium de

1 Συνοικίσαι) Ita corr. Hemsterh. Vitiose edd. συνοικῆσαι.

φανίας σύμβουλοι γενόμενοι. Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα, κατασημηναμένη, δίδωσι θεραπαίνη τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ, εἰποῦσα Ἁβροκόμη κομίζειν. Ὁ δὲ ἔλαβε, καὶ ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. Κἀκείνην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει, καὶ δίδωσι τῇ θεραπαίνῃ· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα· Δέσποινα, ὅ τι βούλει, ποίει, καὶ χρῶ σώματι, ὡς οἰκέτου· καὶ εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις, ἕτοιμος· εἴτε βασανίζειν, ὅπως ἐθέλεις, βασάνιζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθείην κελευούσῃ. Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντὼ, ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γίνεται, καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν, λύπην, φόβον, ἐνενόει ὅπως τιμωρήσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα.

Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος, ἄγων τινα τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν,

te fumente, qualiaque fodales tui arrogantiae confiliarii. Hanc epiftolam fignatam ancillae cuidam barbarae dat Abrocomae reddendam. Qui acceptam legens, ea omnia, quae infcripta erant, molefte fert, maxime quae Anthiam attinent. Tabellam hanc retinet, aliam confcribit, & dat ancillae perferendam, his verbis: Facias, hera, quod lubet, & corpore hoc utere, ut fervi. Si me vis occidere, praefto fum. Si tormentis cruciare, quo velis modo, crucia. Non ego ad te concubitum veniam: non haec imperanti obediam. Manto, hac epiftola accepta, praecipiti ira corripitur: invidia, zelotypia, moerore ac metu fimul perculfa cogitat, quomodo faftidientem ulcifcatur.

Interea Apfyrtus e Syria redit, fponfum inde filiae

Μοῖριν ὄνομα. Ὡς δὲ ἀφίκετο, εὐθὺς ἡ Μαντὼ τὴν κατὰ Ἀβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξασα τὰς κόμας, καὶ περιῤῥήξαμένη τὴν ἐσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα, Οἴκτειρον, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπ' οἰκέτου. Ὁ γὰρ σώφρων Ἀβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι· ἐπεβούλευσε δὲ καί σοι, λέγων ἐρᾷν μου. Σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἴσπραξαι παρ' αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν· ἢ εἰ δίδως ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ. Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος, καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν, ἠρεύνησε τὸ πραχθὲν οὐκέτι, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἀβροκόμην, Ὦ τολμηρὰ καὶ μιαρὰ, εἶπεν, κεφαλὴ, ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας, οἰκέτης ὤν; ἀλλ' οὔ τι χαιρήσεις· ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοῖς ἄλλοις

adducens, cui nomen Moeridi. Qui ut advenit, Manto, artificio in Abrocomam compofito, capillis turbatis lacerataque vefte patri obviam fit, & ad genua procidens, Miferere, inquit, pater, filiae a famulo iniuriam paffae. Pudicus ille adolefcens Abrocomas virginitatem meam fpoliare conatus eft, tibique iniuriam facere, mei fe amore captum dicens. Tu igitur pro talibus aufis ab eo poenas pete condignas. Vel fi filiam tuam famulis nuptum dare decreveris, mortem mihi ante confcifcam. Haec illam vera dicere Apfyrtus exiftimans, nihil amplius de facinore inquirit, fed arceffitum Abrocomam increpat, O audaciffimum & fceleftum caput! Aufus es heris contumeliam facere, & fervus virginem vitiare? Sed non hoc tibi fic abibit: fupplicium de te fumam, fervifque aliis exempla edam in

οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Εἰπὼν, οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγον ἀκοῦσαι, ἐκέλευσε περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις, καὶ φέρειν πῦρ, καὶ μάστιγας, καὶ παίειν τὸ μειράκιον. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν· αἵ τε γὰρ βάσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀήθες ὂν οἰκετικῶν· τότε αἷμα κατέῤῥει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. Προσῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερὰ, καὶ πῦρ, καὶ μάλιστα ἐχρῆτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον ἕξεται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀψύρτου, καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἁβροκόμου· ὁ δὲ, Ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἔφη, διά σε κολασθήσεται, ὅτι καί σε ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ.

Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, καὶ ἦν ἐν εἱρκτῇ. Δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ Ἀνθίαν

te. His dictis, sermonem ullum audire recusans, iubet servos vestem eius discindere, ignemque & verbera afferre, & caedere adolescentem. Miserandum spectaculum! plagae enim totum corpus difformabant, servilibus tormentis inassuetum, effluebat sanguis, & oris pulchritudo marcescebat. Vincula ei formidolosa & ignem adduxit, maximeque tormentis in eum usus est, ut filiae sponso ostenderet, quam pudicam virginem habiturus esset. Anthia tum ad Apsyrti genua accidit, & pro Abrocoma precatur. Ille, Immo & tui causa magis, inquit, plectetur, quod & te uxorem habens iniuria affecerit, aliam amans. Iussitque vinciri, & obscura cella includi.

Vinctus ergo in carcere asservabatur. Tum animus ipsius cecidit, maxime ubi Anthiam non amplius vi-

οὐχ ἑώρα· ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλοὺς, ἀλλ' εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν Φρουρούντων ὄντων. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. [1] Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἴποτε δυνηθείη πεῖσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰσῄει πρὸς Ἁβροκόμην λανθάνουσα, καὶ κατωδύρετο τὴν συμφοράν. Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν ὁ Ἄψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους, καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου· ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἁβροκόμῃ, Δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν [2] ἄγομαι δῶρον δο-

deret. Mortis plures modos quaesivit, neque tamen invenit, cum multi adessent custodes. Interea Apsyrtus filiae nuptias celebravit, multosque festos dies agitarunt. Anthia vero doloris plena, si quando carceris custodes flectere liceret, clam ad Abrocomam ingrediebatur, deflebatque infortunium. Cum vero iam in Syriam abire pararent, Apsyrtus filiam plurimis muneribus prosecutus dimisit. Vestes Babylonias, & auri copiam & argenti largitus est. Filiae Manto Anthiam quoque & Rhodam & Leuconem dono dedit. Cum novisset Anthia, se in Syriam cum Manto abductum iri; ut primum licuit, carcerem ingreditur, & Abrocomam amplexata, Heu domine, inquit, in Syriam ducor, dono

1 Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν) Ἀνθία corr. Abresch. recepitque Loc. Ego affectatius hoc loquendi genus Xenophonti eripere non ausim.

2 Ἄγομαι — καὶ εἰς χεῖρας ζ. ἄγομαι) Negligentior oratio in repetito ἄγομαι. Priore deleto Koenius ad Greg. de Dial. p. 54. locum sic constituit: ἐγὼ μὲν εἰς Συρίαν, δῶρον δοθεῖσα — ἄγομαι. Hemsterh. prius in ἔρχομαι, vel

θεῖσα τῇ Μαντοῖ, καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἄγομαι· σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μείνας οἰκτρῶς ἀποθνήσκεις, οὐκ ἔχων, οὐδὲ ὅστις σοῦ τὸ σῶμα κοσμήσει· ἀλλ᾽ ὀμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα, ὡς ἐγὼ μενῶ σὴ, καὶ ζῶσα, κἂν ἀποθανεῖν δεήσῃ. Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν, καὶ περιέβαλλε, καὶ τὰ δεσμὰ ἠσπάζετο, καὶ τῶν ποδῶν προυκυλίετο. Τέλος δὲ, ἡ μὲν ἐξῄει τοῦ δεσμωτηρίου· ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς [1] ῥίψας ἔστενεν, ἔκλαιεν, Ὦ πάτερ, λέγων, φίλτατε, ὦ μῆτερ Θεμιστώ· ποῦ δὲ ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ οἱ περίβλεπτοι Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης, οἱ καλοί; ἡ μὲν οἴχεται πόῤῥω που τῆς γῆς αἰχμάλωτος, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφῄρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι δυστυχὴς ἐν δεσμωτηρίῳ μόνος. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσταται.

data Manto aemulae: tu vero in vinculis manens morieris misere, neque habes, qui corpus curet. Sed tibi sancte iuro per utriusque genium, tua manebo, seu vivam, seu mori oporteat. Haec dicens osculatur, amplexaturque, & vincula prensans, volvitur fusa ante pedes. Tandem illa carcere exit. Hic, quo erat dolore percitus, humi se abiiciens, ingemit ploratque, O pater carissime, inquiens, o mater Themisto! ubi illa, quae quondam videbatur Ephesi, felicitas? ubi praeclari illi & spectatissimi Anthia & Abrocomas, egregia forma adolescentes? En illa longe abit in longinquam terram captiva: mihi unicum aufertur solatium, & moriar miser in vinculis solus. Haec dicentem corripit somnus, instatque ei somnium. Videre sibi visus est

posterius in δίδομαι vel ἐκδίδομαι mutandum censet.

1 Ἐπὶ γῆς ῥίψας) Ita legit Cod. Flor. Vitiose edd. ῥήξας.

Ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδη ἐν ἐσθῆτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν· ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ λῦσαί τε αὐτὸν, καὶ ἀφιέναι ἐκ τοῦ οἰκήματος· τὸν δὲ ἵππον γενόμενον ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν διώκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν· καὶ τέλος, εὑρεῖν τὴν ἵππον καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε, καὶ μικρὰ εὔελπις ἦν.

Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέκλειστο· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς Συρίαν ἤγετο, καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. Ὡς δὲ ἧκον οἱ περὶ τὴν Μαντὼ εἰς Ἀντιόχειαν, (ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Μοῖρις) ἐμνησικάκει μὲν καὶ τὴν Ῥόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Καὶ δὴ τὴν μὲν Ῥόδην εὐθὺς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας πλοίῳ ποῤῥωτάτω τῆς Συρίων ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει, καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τι-

patrem Lycomedem, indutum nigra veſte, terras circum omnes & maria vagari, inde ad cuſtodiam pervenire, & ſolvere ſe vinculis, & emittere carcere. Ipſe vero in equum mutatus ferri per multas terras, equam conſectans, eamque tandem aſſecutus ad humanam formam reverti. Haec videre ſibi viſus ſurrexit, ſpei aliquid concipiens.

Dum ille in vinculis cuſtodiebatur, Anthia cum Leucone & Rhoda ducebatur in Syriam. Manto iam cum comitatu Antiochiam venerat, Moeridis patriam, infenſo in Rhodam & Anthiam animo. Rhodam ſtatim cum Leucone iubet impoſitos navigio, & longiſſime a Syriorum finibus abductos, venumdari. Anthiam mancipio cuidam deſpicatiſſimo iungere parabat agreſti caprario, hoc modo

ἐλευθερίας ἐμοὶ, τί δὲ πλούτων, καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων; οὐ τοιοῦτον εἶναί με δεῖ· ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὕροιμι.

Ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ, ὁπότε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσει. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς τὴν Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάνθον, (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις) κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτῃ τινι, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παῖδας αὐτοῦ νομίζων· καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν. Διῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι. Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μέν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ· συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις, ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντοῦς, εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἐρᾷ τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο λανθάνειν· τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκρύψαντι. Ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ

bertas, quid divitiae, quid imperium in domo Apſyrti? non in his me eſſe oportet: eam ſeu vivam, ſeu mortuam, iam invenire malim.

Dum in eo erat, ut Apſyrti res curaret, cogitabat, quo loco, & quando Anthiam invenire poſſet. At Leuconem & Rhodam Xanthum, Lyciae urbem, nonnihil a mari diſſitam, ductos, emerat ſenex quidam, qui, cum prole careret, eos habebat liberorum loco, cetera beatos, moerentes tantum quod Anthia & Abrocomas abeſſent. Illa iam aliquod tempus apud caprarium degerat, cum Moeris, vir Mantus, ſaepiſſime in agrum veniens deperit Anthiam. Primum celare amorem conatur; tandem aperit caprario, multaque pollicetur, ut ne prodat. Is Moeridi interim operam ſuam

ἔρχεται πρὸς αὐτὴν, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τὸν Μοίριδος. Ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, Πασῶν, ἔφη, δυστυχεστάτη γυναικῶν ἐγώ· [1] τὴν ζήλην περιάξομαι, δι' ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀφῃρέθην ἐρωμένου, νυνὶ δὲ κινδυνεύω τοῦ ἀνδρός. Ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας. Τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν. Ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος, μεταπέμπεται τὸν αἰπόλον, καὶ κελεύει λαβόντα τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης ἀποκτεῖναι, καὶ τούτου μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο. Ὁ δὲ οἰκτείρει μὲν τὴν κόρην, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν, καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς δεδογμένα. Ἡ δὲ ἀνεκώκυσέ τε καὶ ἀνωδύρετο, Φεῦ, λέγουσα, τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις παν-

pollicitus, Manto veritus, ipsam adit, & Moeridis amorem narrat. Quae irata, Mulierum ego, inquit, omnium infelicissima, quae rivalem hanc mecum duxerim, per quam in Phoenicia primum amatum adolescentem amisi, nunc viri amittendi periculum adeo. At non gaudebit Anthia, quod pulchra Moeridi videatur: graviores enim, quam Tyri, hic mihi poenas pendet. Et tunc quidem iram compressit; sed cum Moeris domo abesset, arcessit caprarium, abductamque in densissimam silvam occidere iubet; huiusque se praemium facinoris daturam pollicetur. Ille, misericordia puellae captus, & heram Manto veritus, Anthiam adit, &, quae in illam decreta sint, narrat. Illa plorare & lamentari, Heu, importunam, dicens, & utrique nostrûm

1 Τὴν ζήλην) Ita Cod. Flor. Dorv. ad Char. corr. ζῆλον, quod ζήλη suspectum vocabulum sit. Deprehendit tamen illud Locell. in Aristaen. I, ep. 25.

ταχοῦ· διὰ τὴν ἄκαιρον εὐμορφίαν Ἁβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Λάμπων αἰπόλε, ὃς μέχρι νῦν εὐσέβησας, ἂν ἀποκτείνῃς, κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένῃ γῇ, καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς, καὶ θάπτων συνεχὲς Ἁβροκόμην κάλει· αὕτη γένοιτ' ἂν εὐδαίμων ἐμοὶ μετὰ Ἁβροκόμου ταφή. Ἔλεγε ταῦτα· ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται, ἐννοῶν, ὡς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται, κόρην οὐδὲν ἀδικοῦσαν [1] ἀποκτείνας οὕτω καλήν. Λαβὼν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος, φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε· Ἀνθία, οἶδας, ὅτι ἡ δέσποινα Μαντὼ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φονεῦσαί σε. Ἐγὼ δὲ θεοὺς δεδιὼς, καὶ τὸ κάλλος οἰκτείρας, βούλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πόῤῥω που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθοῦ-

ubique insidiosam formam! Abrocomas Tyri moritur, hic ego. Sed hoc te precor, quod adhuc fecisti, ut & nunc pium erga me te praebeas. Cum interfeceris, utcunque me vicina humo sepeli, manusque meis oculis impone, & sepeliens Abrocomam identidem voca. O utinam hoc mihi felix cum Abrocoma funus contigisset! Haec illa dicente caprarius ad misericordiam adducitur, secum reputans, quam impium facinus perpetraturus sit, puellam adeo pulchram nil commeritam occidens. Eam igitur caprarius prehendens occidere non sustinuit, sed his verbis alloquitur: Nosti, Anthia, dominam Manto mihi imperasse, ut te prehenderem & occiderem; sed Deos reveritus, & formam miseratus, te procul ab hac terra vendere malo, ne, si rescive-

1 Ἀποκτείνας) Ita corr. Hemsterhusius. Edd. habent ἀποκτεῖναι. Mox Ἐγὼ δὲ θεοὺς rescripsi cum Loc. Cod. Flor. secutus. In editis est, καὶ θεούς.

σα ἡ Μαντὼ, ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει. Ἡ δὲ μετὰ δακρύων λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἔφη, Θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρῴα, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε· καὶ παρεκάλει πρᾶξαι. Ὁ δὲ αἰπόλος λαβόμενος τῆς Ἀνθίας, ᾤχετο ἐπὶ τὸν λιμένα· εὑρὼν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἄνδρας Κίλικας ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν ἧκεν εἰς τὸν ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι λαβόντες τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἦγον, καὶ, νυκτὸς ἐπελθούσης, ᾔεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας. Ἐναντίῳ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι, καὶ τῆς νεὼς διαῤῥαγείσης, μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ [1] τινες ἦλθον· εἶχον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. Τὴν οὖν νύκτα ἐκείνην πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἱππόθοον τὸν λῃστὴν συνελήφθησαν.

Ἐν δὲ τούτοις ἧκεν ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκέτης ὑπὸ τῆς

rit Manto, te mortuam non eſſe, me in maius malum coniiciat. Puella cum lacrimis eius pedes prenſans, Dii, inquit, & tu patria Diana, beneficium hoc caprario rependite; hortaturque, ut vendat. Caprarius, Anthiam ſecum abducens, in portum proficiſcitur, ibique Cilices mercatores nactus puellam venum dedit, acceptoque pretio in agrum redit. Mercatores puellam in navim ducunt, & per inſequentem noctem in Ciliciam abeunt. Sed adverſo vento prohibiti, & diffracta navi, vix in tabula quadam ſalvi litus quoddam appulerunt, ſecum habentes Anthiam. Ibi ſilva quaedam erat denſa atque aſpera, in qua per illam noctem palantes ab Hippothoo latrone capti ſunt.

Inter haec famulus e Syria venerat, haſce literas a

1 Τινὲς ἦλθον) Emendavit ſic hunc locum Koen. ad Greg. de Dial. p. 26. Vulgabatur antea ἐπ' αἰγιαλοῦ τινος. Mox poſt ὕλη δασεῖα excidere quaedam.

Μαντοῦς γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τάδε· Ἔδωκάς με ἀνδρὶ ἐν ξένῃ. Ἀνθίαν δὲ, ἣν μετὰ τῶν ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι, πολλὰ διαπραξαμένην κακὰ εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκελεύσαμεν. Ταύτην συνεχῶς ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἐρᾷ. Μηκέτι δὲ φέρειν δυναμένη μετεπεμψάμην τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν κόρην πραθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς Συρίας. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἁβροκόμης, οὐκέτι μένειν ἐκαρτέρει. Λαθὼν οὖν τὸν Ἄψυρτον, καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὸν οἶκον, εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται. Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνθία διέτριβεν, [1] ἄγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν Ἀνθίαν ἡ Μαντὼ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος, εἰπεῖν αὐτῷ, εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. Ὁ δὲ αἰπόλος

Manto patri Apſyrto ferens: Virum dediſti mihi in terra extranea. Anthiam, quam una cum aliis ſervitiis dono dederas mihi, ob multa malefacta rus habitatum abire iuſſi. Hanc ibi continenter viſens pulcher Moeris amat. Quod cum ferre diutius non poſſem, arceſſitum caprarium puellam iterum vendere iuſſi in aliquo Syriae oppido. Ut haec novit Abrocomas, durare non potuit, quin clam Apſyrtum, ac omnes, qui in aedibus erant, ad perquirendam Anthiam diſcederet. In agrum igitur, ubi illa cum caprario degerat, cum perveniſſet, Lamponem, cui Manto Anthiam nuptum dederat, in litus ducit, eumque rogat, ut ſibi dicat, ſi quid de Tyria virgine noverit. Caprarius & nomen, quod

1 Ἄγει δὴ) Hiulca haec ac lacunoſa. Hemſterh. corr. παρεκάλει δὴ τὸν αἰπόλον τὸν Λάμπωνα εἰπεῖν αὐτῷ. Koenius autem ad Greg. p. 77. κατάγεται δὴ παρὰ τὸν αἰπόλον Λάμπωνα, ᾧ πρὸς γάμον &c. Ceterum verba τὸν αἰπόλον — τοῦ Λάμπωνος, Cocchii incuria omiſſa, e Cod. Flor. reſtituit Locella.

καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν, ὅτι Ἀνθία, καὶ τὸν γάμον, καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα, καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν. Ἔλεγέ τε ὡς ἀεί τινος Ἀβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη. Ὁ δὲ αὐτὸν, ὅστις ἦν, οὐ λέγει. Ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν, ἐλπίζων Ἀνθίαν εὑρήσειν ἐκεῖ.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον, τὸν λῃστὴν, ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι· τῇ δὲ ἑξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως, [1] καὶ ξύλα, καὶ στεφανώματα. Ἔδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει· τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε βόσκημα εἴη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον. Καὶ ὁπόσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν· ὁπόσοι δὲ ἀπέτυχον, αὖθις ἐξι-

Anthia ſit, & nuptias, & ſuam circa illas religionem, Moeridis amorem, & adverſus eam mandata, & in Ciliciam iter narrat; additque, ſemper illam Abrocomae cuiuſdam meminiſſe. Ipſe, quis ſit, non dicit; at prima luce ſurgens in Ciliciam progreditur, ſe ibi Anthiam inventurum ſperans.

Hippothous ceterique latrones, tota nocte convivio abſumta, inſequenti die ſacrificando operam dedere. Parata erant omnia, Martis ſimulacra, ligna & coronamenta, oportebatque ſacrum ſolito more fieri. Quaecunque immolanda foret hoſtia, ſeu homo, ſeu pecus, hanc arbori appenſam procul ſtantes iaculis petebant; & quotquot attingebant, horum videbatur Deus ſacrificium accipere, quique aberrarent, iterum ſupplica-

1 Καὶ ξύλα) Ingenioſa eſt VV. DD. apud Hemſterh. coniectura, καὶ σκῦλα, qua aſſumta Hemſterhuſius locum ſic conſtituit: καὶ ἄγαλμα τὸ τοῦ Ἄρεως, καὶ σκῦλα, καὶ στ.

λάσκοντο. Ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν οὕτως ἱερουργηθῆναι. Ὡς δὲ πάντα ἕτοιμα ἦν, καὶ κρεμνᾷν τὴν κόρην ἤθελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο, καὶ ἀνθρώπων κτύπος. Ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστὼς, Περίλαος τοὔνομα, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ἐπέστη τοῖς λῃσταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πλήθους πολλοῦ, καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε. Μόνος δὲ ὁ Ἱππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὅπλα. Ἔλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν, ἠλέησεν. Εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. Ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν λῃστῶν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ συνήθης αὐτὸν τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἑαλώκει Περίλαος Ἀνθίας. Ὡς δὲ ἧκον εἰς Ταρσὸν, τοὺς μὲν λῃστὰς εἰς τὴν εἱρκτὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. Ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ,

bant. Huic facro Anthia deftinata erat. Quam, paratis omnibus, dum arbori appendere volunt, fragor filvae atque hominum ftrepitus auditur. Erat paci per Ciliciam fervandae praepofitus Perilaus nomine, vir inter primores Ciliciae. Is cum valida fociorum manu aggreffus latrones, omnes occidit, praeter paucos, quos vivos cepit. Uni Hippothoo effugere licuit, atque arma auferre. Perilaus cepit Anthiam; &, quae paffura erat, intelligens, eius mifertus eft. Quae mifericordia ingentis infortunii principium fuit Anthiae. Cum enim eam una cum latronibus, qui fimul capti fuerant, Tarfum Ciliciae urbem duceret, confueto puellae adfpectu in amorem labitur, fenfimque captus eft. Ut Tarfum ventum eft, latrones in carcerem tradidit, & Anthiam devincire obfequio ftuduit. Neque uxor, neque

οὔτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. Ἔλεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περιλάῳ, γυνὴ καὶ δεσπότις, καὶ παῖδες. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντεῖχεν· οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ, τι ποιήσει βιαζομένῳ, καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ, δείσασα, μὴ καί τι τολμήσῃ βιαιότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον, ἱκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον, ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχραντον τηρῆσαι. Καὶ [1] σκήπτεται, ὁ δὲ Περίλαος πείθεται, καὶ ἐπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἁγνὴν, εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῷ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρόνον ἀναμένουσα τοῦ γάμου. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Κιλικίας ὁδόν· καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ λῃστρικοῦ (ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ εὐθὺ ὁδοῦ) συντυγχάνει τῷ Ἱπποθόῳ ὡπλισμένῳ. Ὁ δὲ

liberi, erant Perilao, fed divitiarum copia non exigua. Anthiae igitur dicit, fibi eam pro omnibus fore, uxore, domina, prole. Illa obftare primum; tum, nil habens, quod urgenti acriufque inftanti obiiciat, metuens, ne quid violentius audeat, de nuptiis quidem affentitur, orat vero, breve triginta dierum tempus exfpectet, & intactam fervet. Simulanti Perilaus paret, iuratque, intactam fervaturum, donec tempus illud praeterlapfum fit.

Illa Tarfi cum Perilao nuptiarum tempus exfpectante, Abrocomas iter in Ciliciam profequitur, nec longe a latronum antro (a recta enim via aberraverat) incidit in Hippothoum armatum. Qui, ut illum vidit, oc-

1 Καὶ σκήπτεται) Oratio manca. Hemfterh. coni. καὶ σκήπτεται τί· melius autem Loc. καὶ σκήπτεται μὲν ἡ Ἀνθία, ὁ δὲ &c.

αὐτὸν ἰδὼν προστρέχει, καὶ φιλοφρονεῖται, καὶ δεῖται κοινωνὸν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ. Ὁρῶ γάρ σε, ὦ μειράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν, καὶ ἄλλως ἀνδρικόν· καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως [1] ἀδικουμένη. Ἴωμεν οὖν, Κιλικίαν μὲν ἀφέντες, ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ Πόντον· λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι τῷ Ἱπποθόῳ. Καὶ ὅρκους ποιοῦσι συνεργήσειν τε καὶ συλλήψεσθαι. Ἤλπιζε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσειν. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον, εἴ τι αὐτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τὸν ἵππον ἀνελάμβανον. Ἦν γὰρ τῷ Ἱπποθόῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

currens, blande alloquitur, oratque viae sibi comitem fieri. Video enim te, adolescens, quicunque tandem sis, adspectu pulchrum, alias strenuum. Sane videris omnino a recta via aberrasse. Eamus ergo in Cappadociam, ibique Pontum, relicta Cilicia; ubi beatos esse homines dicunt. Abrocomas de Anthiae investigatione nil quidem aperit Hippothoo, sed instanti assentitur. Convenit ipsis iureiurando de mutua opera & auxilio: sperabat enim Abrocomas, se latius vagando Anthiam inventurum esse. Die illa ad antrum reversi, quod superaverat, sese & equum reficiendo, insumserunt: erat enim Hippothoo equus in silva absconditus.

1 Ἀδικουμένη) Loc. corr. ἀδικουμένου.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τη δὲ ἑξῆς παρῄεσαν μὲν Κιλικίαν· ἐποιοῦντο δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας, μεγάλην καὶ καλήν. Ἐκεῖθεν γὰρ Ἱππόθοος ἐνενόει, συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας, συστήσασθαι πάλιν τὸ λῃστήριον. Ἰοῦσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν με-

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM

DE AMORIBUS ANTHIAE ET ABROCOMAE

LIBER TERTIUS.

Insequenti die Ciliciam reliquerunt, iterque fecerunt Mazacum versus, Cappadociae urbem magnam pulchramque: ibi enim Hippothous in animum induxerat, collectis virenti robore iuvenibus, praedonum agmen restituere. Magnos pagos pertranseuntibus, in-

γάλων, πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων. Καὶ γὰρ ὁ Ἱππόθοος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν φωνῆς, καὶ αὐτῷ πάντες ὡς οἰκείῳ προσεφέροντο. Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα, εἰς Μάζακον ἔρχονται, κἀνταῦθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰσῳκίσαντο, καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινων ἐκ τοῦ καμάτου θεραπεῦσαι. Καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἐπεδάκρυσεν. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἤρετο αὐτὸν, τίς ἡ αἰτία τῶν δακρύων. Καὶ ὅς, Μεγάλα, ἔφη, τἀμὰ διηγήματα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν. Ἐδέετο Ἁβροκόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὑτὸν διηγήσασθαι. Ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἄνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες) ἐξηγεῖται τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐγὼ, ἔφη, εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου (πλησίον δὲ τῆς Θρᾴκης ἡ πόλις) τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. Ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον, ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὡς εὐδαίμονες ἐνταῦθα. Ἐκεῖ, νέος

gens commeatus copia ſuppetebat: erga Hippothoum enim, Cappadocum linguae peritum, tanquam domeſticum omnes ſe gerebant. Decem diebus perfecto itinere Mazacum perveniunt, ibique prope portas divertuntur, decernuntque, ſe aliquot dies a labore reficere. In convivio Hippothous ſuſpirat, lacrimatque. Abrocomas quaerit, quae lacrimarum cauſa? Ille, Longa eſt, inquit, rerum mearum commemoratio, ac tragoediae plena. Abrocomas ad dicendum hortatur, ſua ſe quoque narraturum promittens. Ille altius initium repetens, cum forte ſoli eſſent, ordine, quae ipſi acciderant, narrat.

Ego, inquit, genere Perinthius ſum, (urbs eſt Thraciae vicina) e primariis civitatis. Audiſti, quam celebris ſit Perinthus, & cives opulenti. Ibi, cum iuvenis ad-

ὢν, ἠράσθην μειρακίου καλοῦ. Ἦν δὲ τὸ μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων· ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. Ἠράσθην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν, καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. Ἑορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου καὶ παννυχίδος ἐπ᾽ αὐτῆς, πρόσειμι τῷ Ὑπεράνθῃ, καὶ ἱκετεύω κατοικτεῖραι. Ἀκοῦσαν δὲ τὸ μειράκιον πάντα ὑπισχνεῖται, κατελεῆσάν με. Καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ παρ᾽ ἐμοῦ δάκρυα. Τέλος δὲ, ἐδυνήθημεν καιροῦ λαβόμενοι γενέσθαι μετ᾽ ἀλλήλων μόνοι, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας [1] ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. Καὶ χρόνῳ συνῆμεν πολλῷ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσησε. Καὶ ἔρχεταί τις ἀπὸ Βυζαντίου (πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ) ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὃς ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσίᾳ μέγα φρονῶν Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο. Οὗτος ἐπι-

huc essem, amore cuiusdam adolescentuli indigenae captus sum, cui nomen Hyperanthae. Cum primum illum in gymnasiis luctantem vidissem, amavi; nec durare potui, quin, cum festum patrium ac privigilium ageretur, ipsum adirem, oraremque, ut mei misereretur. Ut audivit adolescens, omnia pollicetur misericordia commotus. Primique amoris gradus fuere oscula, contactus, ac multae a me lacrimae. Tandem potuimus, occasione arrepta, soli una esse, ob eandem aetatem minime suspecti. Longa nobis consuetudo fuit mutuo deamantibus, donec Deus aliquis invidit. A Byzantio, quod non longe a Perintho abest, advenit vir inter illic potiores, ob pecuniam & opes elati animi, Aristoma-

1 Ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν) Hemsterhusius emendat, ἄλλοις ἀνύποπτον ἦν. Locella: τὸ τῆς ἡλικίας παράλληλον ἀνύποπτον ἦν. Neutrum, ut ingenue fatear, satisfacit.

βὰς εὐθὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ θεοῦ, ὁρᾷ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοὶ, καὶ εὐθέως ἁλίσκεται τοῦ μειρακίου, θαυμάσας τὸ κάλλος, πάντα ὁντινοῦν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. Ἐρασθεὶς δὲ, οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προσέπεμπεν. Ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, (ὁ γὰρ Ὑπεράνθης, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν, οὐδένα προσίετο) πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. Ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην, προφάσει διδασκαλίας· ἔλεγε γὰρ, εἶναι λόγων τεχνίτης. Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. Εἱπόμην κἀγὼ, πάντων καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ, ὅσα ἐδυνάμην, συνήμην τῷ μειρακίῳ. Ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα, καί μοι φίλημα σπάνιον ἐγίνετο καὶ λαλία δυσχερής· ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. Τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν, ἐμαυτὸν παροξύνας ἐπάν-

chus vocabatur. Is vix Perinthum ingreſſus, velut ab aliquo Deorum in me miſſus, Hyperanthem, qui mecum erat, videt, ſtatimque admiratione formae adoleſcentuli capitur, quae quemque valeat allicere. Deperiens non amplius immodicum amorem cohibuit, ſed primum puerum arceſſit; ac nihil proficiens, cum Hyperanthes ob benevolentiam erga me ſuam neminem adiret, patri, homini nequam, avaro ſordidoque perſuadet, ut ſibi Hyperanthem tradat, inſtitutionis cauſam obtendens: dicebat ſe enim ſermonum artificem. Ut accepit, primo incluſum habuit, inde Byzantium abſtulit. Sequor ego, meis omnibus poſthabitis, &, quoties licuit, puerum conveni. Licuit vero raro: unde infrequentia mihi oſcula, difficillimae collocutiones, multis me obſervantibus. Tandem non amplius ferre

ειμι εἰς Πέρινθον, καὶ πάντα, ὅσα ἦν μοι κτήματα, ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι. Καὶ λαβὼν ξιφίδιον, (συνδοκοῦν τοῦτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ) εἴσειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εὑρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδί. Καὶ ὀργῆς πλησθεὶς παίω τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. Ἡσυχίας δὲ οὔσης, καὶ πάντων ἀναπαυομένων, ἔξειμι, ὡς εἶχον, λαθὼν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην. Καὶ δι᾽ ὅλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς νεὼς ἐπιβὰς, οὐδένος εἰδότος, ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. Καὶ μέχρι μέν τινος διήνυστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς. Τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον ἡμῖν γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν, καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. Κἀγὼ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμην, ὑπιὼν αὐτῷ, καὶ κουφοτέραν τὴν νῆξιν ἐποιούμην. Νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι ἐνεγκὸν τὸ μειράκιον παρείθη τῷ κολύμβῳ, καὶ ἀποθνήσκει. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν

valens, me ipſum inſtigans, Perinthum redeo, & omnibus, quae poſſidebam, venditis, collecta pecunia, Byzantium revertor, arreptoque gladio, (conſilium & Hyperanthes probaverat) noctu Ariſtomachi domum intro, & cum puero cubantem invenio, iraeque plenus letali vulnere percutio. Per ſilentium quietis cunctis clam potui egredi, Hyperanthem abducens, & totius noctis itinere Perinthum profectus, ſtatim navim conſcendens inſciis omnibus in Aſiam navigavi. Aliquantum in principio felix navigatio fuit: tandem Lesbum praetereuntibus vehemens irruit ventus, & navim ſubvertit. Ego cum Hyperanthe natabam, eiuſque natationem ſublevabam. Sub noctem cum vires ad natandum adoleſcentulo deficerent, moritur. Ego tantum potui cor-

γῆν, καὶ θάψαι. Καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενάξας, ἀφελὼν λείψανα, καὶ δυνηθεὶς εὐπορῆσαί που ἑνὸς ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ, καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πλασάμενος·

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθη,
Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱερεῖο πολίτου
Ἐς βάθος ἐκ γαίης ἄνθος κλυτὸν, ὅν ποτε δαίμων
Ἥρπασεν ἐν πελάγει, μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Τοὐντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν οὐ διέγνων, ἐτράπην δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ Παμφυλίαν. Κἀνταῦθα ἀπορίᾳ βίου, καὶ ἀθυμίᾳ τῆς συμφορᾶς, ἐπέδωκα ἐμαυτὸν λῃστηρίῳ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπηρέτης λῃστηρίου γενόμενος, τὸ τελευταῖον δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην λῃστήριον εὐδοκιμῆσαν ἐπὶ πολὺ ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Αὕτη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημά-

pus usque ad litus servare & humare. Multum lacrimans & ingemiscens, monumentis ablatis, idoneo forte lapide invento, titulum sepulcro statui, inscripsique in infelicis pueri memoriam epigramma ex tempore factum:

Hippothous titulum fecit claro hunc Hyperanthi,
Non altum potuit sancto tumulum dare civi.
Inclitus heu cecidit flos magni flamine venti,
Quem rapiens pelago Fors funere mersit acerbo.

Ex eo Perinthum non redire statui, sed per Asiam in Phrygiam maiorem & Pamphyliam iter converti. Ibi inopia & animi aegritudine coactus, latrocinando me dedi. Primo latrocinii comes factus, tum in Cilicia ipse praedonum agmine constituto clarus admodum fui; donec, qui mecum erant, capti sunt non multo ante, quam te vidissem. Haec narrationum mearum fortuna.

των τύχη. Σὺ δὲ, ὦ φίλτατε, εἰπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ· δῆλος γὰρ εἶ μεγάλῃ τινι ἀνάγκῃ τῇ κατὰ τὴν πλάνην χρώμενος.

Λέγει δὲ ὁ Ἁβροκόμης, ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ὅτι ἠράσθη κόρης, καὶ ὅτι ἔγημεν αὐτὴν, καὶ τὰ μαντεύματα, καὶ τὴν ἀποδημίαν, καὶ τοὺς πειρατὰς, καὶ τὸν Ἄψυρτον, καὶ τὴν Μαντὼ, καὶ τὰ δεσμὰ, καὶ τὴν φυγὴν, καὶ τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν μέχρι Κιλικίας ὁδόν. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, συνανεθρήνησεν ὁ Ἱππόθοος, λέγων, Ὦ πατέρες ἐμοὶ, ὦ πατρὶς, ἣν οὔποτε ὄψομαι, ὦ πάντων μοι Ὑπεράνθη φίλτατε. Σὺ μὲν οὖν, Ἁβροκόμη, καὶ ὄψῃ τὴν ἐρωμένην, καὶ ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτέ· ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι δυνήσομαι. Λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην, καὶ ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. Ὡς δὲ ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι, ἀποβλέψας εἰς τὸν Ἁβροκόμην ὁ Ἱππόθοος, Ἄλλο, ἔφη, σοὶ ὀλίγον διήγημα παρῆλθον, οὐκ εἰπών· πρὸ ὀλί-

Nunc tu, amice, & tuam narra: videris enim magna quadam neceſſitate ductus vagari.

Abrocomas ſe Epheſium eſſe dicit, puellam amaſſe, & duxiſſe, vaticinia, peregrinationem, piratas, Apſyrtum, Manto, vincula, fugam, caprarium, & uſque Ciliciam iter. Illo adhuc loquente, Hippothous collacrimavit, O parentes, inquiens, o patria, vos nunquam adſpiciam, o mihi omnium cariſſime Hyperanthe. Tu quidem, Abrocoma, videbis tandem, quam amas, & aliquando recuperabis. At ego Hyperanthem videre nunquam potero. Haec dicens Hyperanthis comam oſtendit, & ſuper illa flevit. Poſtquam ambo affatim collacrimaſſent, Hippothous, Abrocomam reſpiciens, Aliquid tibi, inquit, narrando praeterii: non enim dixi,

γου, τοῦ τὸ λῃστήριον ἁλῶναι, ἐπέστη τῷ ἄντρῳ κόρη καλὴ, πλανωμένη, τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τὴν αὐτήν σοι, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σήν· πλέον γὰρ οὐδὲν ἔμαθον. Ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι· καὶ δὴ πάντα ἦν παρεσκευασμένα, καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες· κἀγὼ μὲν ἐξέφυγον, ἡ δὲ, οὐκ οἶδα, ὅ τι ἐγένετο. Ἦν δὲ καλὴ πάνυ, Ἀβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς, κόμη ξανθὴ, χαρίεντες ὀφθαλμοί. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ἀνεβόησεν Ἀβροκόμης, Τὴν ἐμὴν Ἀνθίαν ἑώρακας, Ἱππόθοε. Ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε; τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν, οὐκ ἔστι πόῤῥω τοῦ λῃστηρίου. Ναὶ, πρὸς αὐτοῦ σοι ψυχὴν Ὑπεράνθους, μή με ἑκὼν ἀδικήσῃς, ἀλλ' ἴωμεν, ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὑρεῖν. Ὑπισχνεῖται ὁ Ἱππόθοος πάντα ποιήσειν. Ἔλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ὀλίγους συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ.

paulo ante, quam caperentur latrones, ad antrum advenisse errantem puellam pulchram, parem tuae aetatem habentem, patriamque tuam nominasse. Nil ultra didici. Hanc decrevimus Marti immolare, & parata quidem omnia erant, cum supervenere, qui persequebantur. Ego aufugi. Quid illa factum sit, ignoro. Sed omnino pulchra erat, o Abrocoma, simplicem induta vestem, coma flava, oculi venusti. Illo etiam loquente exclamavit Abrocomas, Meam vidisti Anthiam, Hippothoë. Quonam aufugit? quae illam terra habet? Ciliciam revertamur, illam quaesituri: non longe abest a latronum antro. Per Hyperanthis animam, quae eadem ac tua est, precor, ne mihi volens iniurius sis; sed eamus, ubi invenire Anthiam possimus. Hippothous omnia se facturum promittit: nonnullos colligendos esse homines dicit ad itineris securitatem.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες, ὅπως ὀπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται. Τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρεληλύθεσαν ἡμέραι· καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερεῖα, καὶ κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. [1] Πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία. Συμπαρῆσαν δὲ αὐτῷ οἵ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ λῃστηρίου, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὔδοξος τοὔνομα· ἧκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. Οὗτος ὁ Εὔδοξος περιῄει μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅσοι Ταρσέων εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἑκάστῳ τὴν συμφοράν· προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ, καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. Ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθήσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ.

Dum illi agitant, quo modo in Ciliciam regrederentur, Anthiae iam triginta dies praeterierant, & Perilao parabantur nuptiales victimae, ab agro abductae: magna porro aliarum rerum paratur copia. Familiares ei ſimul & cognati aderant; & e civibus multi convenerant ad celebrandas nuptias Anthiae. Eo tempore, quo Anthia e latronum manibus erepta Tarſum venerat, ibi forte e naufragio pervenerat ſenex quidam, qui Aegyptum verſus iter in animo habuerat, Epheſius Eudoxus nomine, qui Tarſenſium nobiliſſimos adiens veſtem & argentum petebat, omnibus infortunium narrans. Ad Perilaum venit, dicit ſe Epheſium, ſe medicum eſſe. Perilaus eum ad Anthiam adducit, pergratum ei fore exiſtimans, ſi

1 Πολλὴ δὲ — καὶ συγγενεῖς·) Haec, incuria Cocchii omiſſa, e Cod. Flor. ſupplevit Locellae diligentia.

Ἡ δὲ [1] ἐφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὔδοξον, καὶ ἀνεπυνθάνετο, εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι. Ὁ δὲ, ὅτι οὐδὲν ἐπίσταιτο, μακρᾶς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης. Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἔχαιρεν αὐτῷ ἡ Ἀνθία, [2] ἀναμιμνησκομένη τῶν οἴκοι. Καὶ δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ εἰσῄει παρ' ἕκαστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, ἀεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἔφεσον παραπεμφθῆναι. Καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυνή. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ [3] ἡμέρα, δεῖπνον μὲν αὐτοῖς πολυτελὲς ἡτοίμαστο, καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμητο κόσμῳ νυμφικῷ. Ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύουσα, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν

Ephesium hominem vidisset. Illa Eudoxum comiter allocuta, si quid sibi de suis dicendum habeat, rogat. Is se nihil scire, diu ab Epheso peregre agentem. Nihilo tamen minus laeta de illo fuit Anthia, rerum domesticarum recordans. Itaque iam & familiarium consuetudine utebatur, & idemtidem Anthiam, si quid opus haberet, adibat, & eius beneficio omnibus ad vitam necessariis fruebatur: orabat vero eam semper, ut Ephesum mitteretur; erant quippe ei uxor liberique. Ubi omnia, quae ad nuptias spectarent, Perilao perfecta fuere, instabatque dies, coena opipare ei apparatur, & Anthia nuptialibus ornamentis exornatur. Ei nec noctu, nec interdiu ulla lacrimis quies. Semper oculis obversabatur

1 Ἐφιλοφρονεῖτό τε) Haec est Cod. Flor. lectio. Ita quoque legi iusserat Hemsterh. Prave edd. ἐφιλοφρόνει τότε.

2 Ἀναμιμνησκομένη -- τὴν οἰκίαν) Suppleta haec a Locella e Codice Florentino.

3 Ἡ ἡμέρα) Hoc vocab. Coech. in exempli sui margine adnotaverat. In Cod. quodnam fuerit, vix exputes.

Ἀβροκόμην. Ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλὰ, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον. Καὶ δὴ καθ' αὐτὴν γενομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα τὰς κόμας, Ὦ πάντα ἄδικος ἐγὼ, Φησὶ, καὶ πονηρὰ, ὡς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἀβροκόμην ἀμείβομαι. Ὁ μέν γε, ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ, καὶ δεσμὰ ὑπομένει, καὶ βασάνους, καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ, καὶ γαμοῦμαι δυστυχὴς, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾄσει τις ἐπ' ἐμοὶ, καὶ ἐπ' εὐνὴν ἀφίξομαι τὴν Περιλάου. Ἀλλ' ὦ Φιλτάτη μου πασῶν Ἀβροκόμου ψυχὴ, μηδέν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῇς, οὐ γάρ ποτε ἑκοῦσα ἀδικήσαιμί σε. Ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μείνασα νύμφη σή. Ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφικομένου παρ' αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου τοῦ Ἐφεσίου ἰατροῦ, ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι [1] ἠρεμαῖον προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ,

Abrocomas, multaque ſimul in mentem veniebant, amor, iusiurandum, patria, parentes, neceſſitas, nuptiae. Occaſione arrepta ſeorſum concedens, capilloſque diſcindens, O me, inquit, omnino iniquam & ſceleſtam. Non parem Abrocomae vicem reddo. Ille quidem, ut viri mihi fidem ſervet, vincula & ſupplicium omne ſuſtinet, & forſan mortuus eſt. Ego vero horum oblita nubo miſera? Hymenaeum de me aliquis canet? Perilai lectum attingam? At o mihi omnium cariſſima Abrocomae anima, ne afflicteris mei cauſa: nunquam enim iniuria te afficiam volens. Adibo te, uſque ad mortem ſponſae fide ſervata. Cum haec dixiſſet, Eudoxum Epheſium medicum accedentem ſenſim in ſemotum cubiculum abduxit, ibique ad illius genua pro-

1 Ἠρεμαῖον) Locella coni. ἐρημαῖον, remotum.

καὶ ἱκετεύει μηδενὶ κατειπεῖν τῶν ῥηθησομένων μηδέν· καὶ ὁρκίζει τὴν πάτριον θεὰν Ἄρτεμιν, ξυμπράξαι πάντα ὅσα ἂν αὐτοῦ δεηθῇ. Ἀνίστησιν αὐτὴν ὁ Εὔδοξος πολλὰ θρηνοῦσαν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει, καὶ ἐπώμνυε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος. Λέγει δὴ αὐτῷ τὸν Ἁβροκόμου ἔρωτα, καὶ τοὺς ὅρκους τοὺς πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας. Καὶ, εἰ μὲν ἦν ζῶσαν, ἔφη, με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἁβροκόμην, ἢ λαθεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, φυγεῖν δὲ ἀδύνατον, καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομεῖναι γάμον, οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην, οὔτε τὸν ὅρκον ὑπερόψομαι. Σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γένου, φάρμακον εὑρὼν, πόθεν ὁ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. Ἔσται δὲ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξο-

cidens, ſupplicat, nemini detegat eorum, quae dictura ſit, quidquam, adiuratque per patriam Deam Dianam; iuvet, quibuſcunque rebus opus habuerit. Eudoxus fuſe lacrimantem erigit, bonoque eſſe animo iubet, ſeque omnia facturum iureiurando promittit. Illa Abrocomae amorem narrat, datumque illi iusiurandum ſervandaeque pudicitiae ſponſionem. Quod ſi mihi vivae liceret, inquit, vivum Abrocomam recuperare, vel hinc clam aufugere, de hiſce ſane conſulerem; poſtquam vero ille occidit, neque ego fugere, vel conſtitutas in hunc diem nuptias diſturbare ullo modo poſſum, nec promiſſa Abrocomae facta tranſgrediar, neque iusiurandum contemnam. Tu nobis igitur adiutor eſto, venenum alicunde quaerens, quod me miſeram liberet malis. Multa tibi pro eo dona & Dii dabunt,

μαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλάκις ὑπὲρ σοῦ· αὐτὴ δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. Δυνήσῃ δὲ πρὸ τοῦ πύθεσθαί τινα ἐπιβὰς νεὼς τὴν ἐπ' Ἐφέσου πλεῖν. Ἐκεῖ δὲ γένομενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππην, ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ ὅτι Ἁβροκόμης ἀπόλωλε λέγε. Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προυκυλίετο, καὶ ἐδεῖτο μηδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ, δοῦναί τε τὸ φάρμακον. Καὶ προκομίσασα εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου, περιδέραιά τε αὐτῆς, (ἦν δὲ αὐτῇ πάντα ἄφθονα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περιλάου) δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. Ὁ δὲ βουλευσάμενος πολλὰ, καὶ τὴν κόρην οἰκτείρας τῆς συμφορᾶς, καὶ τῆς εἰς Ἔφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ, καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν δώρων ἡττώμενος, ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον, καὶ ἀπῄει κομιῶν. Ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τήν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν

quos saepius pro te ante mortem orabo, ipsaque pecuniam tibi & viaticum parabo, poterisque, antequam quis audiat quidquam, conscensa navi in Ephesum navigare; quo ubi adveneris, parentes meos Megamedem & Evippam perquires, meum illis obitum nuntiabis, & quaecunque peregre agenti evenerunt, utque Abrocomas periit, narrabis. His dictis, eius pedibus provoluta supplicabat, ne denegaret sibi venenum; proferensque viginti argenti minas, insuper & monilia (omnia enim illi abundabant, penes quam omnes erant Perilai divitiae) Eudoxo tradidit. Ille multa versans animo, puellae infortunium miseratus, redeundi Ephesum valde cupidus, pecuniae munerumque avidissimus, venenum se daturum promittit, disceditque id allaturus. Interea illa totum os lacrimis opplet, aetatem suam, im-

ἑαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλει πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυπουμένη· πολλὰ δὲ Ἀβροκόμην, ὡς παρόντα, ἀνεκάλει. Ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὔδοξος ἔρχεται κομίζων θανάσιμον μὲν οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δέ· ὡς μή τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα ἀνασωθῆναι. Λαβοῦσα δὲ ἡ Ἀνθία, καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν, αὐτὸν ἀποπέμπει. Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβὰς νεὼς ἐπανήχθη. Ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου.

Καὶ ἤδη μὲν νὺξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλαμος, καὶ ἧκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξαίροντες. Ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῄει ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ φάρμακον. Καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκεῖοι ἀνευφήμησαν τὸν ὑμέναιον. Ἡ δὲ ἀνωδύρετο, καὶ ἐδάκρυεν, Οὕτως ἐγὼ, λέγουσα, πρότερον ἠγόμην Ἀβροκόμῃ νυμφίῳ, καὶ παρέ-

maturumque fatum deplorans, & idemtidem Abrocomam, ac si adesset, invocans. Non diu moratus Eudoxus affert venenum, nequaquam letale, sed somnificum, ut ne quid puella pateretur, ipse vero, viaticum nactus, evaderet. Anthia, accepto medicamento, maximam illi gratiam habens dimittit; qui statim navim conscendens solvit. Illa idoneum bibendo medicamento tempus quaerebat.

Iamque nox erat, parabaturque thalamus, cum ii, quibus ea cura mandata fuerat, veniunt & educunt Anthiam. Quae invita lacrimansque egreditur, venenum manu abscondens. Et ubi thalamum accedit, necessarii, hymenaeum canentes, laeto omine prosecuti sunt. Lamentabatur tamen illa & lacrimabat, Primum, inquiens, Abrocomae sponso ducta fui ad felices nuptias,

πεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικὸν, καὶ [1] ὑμέναιος ᾔδετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. Νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἁβροκόμην τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διά σε τεθνηκότα; οὐχ οὕτως ἄνανδρος ἐγὼ, οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. Δεδόχθω ταῦτα, [2] πίνωμεν τὸ φάρμακον, Ἁβροκόμην εἶναί μοι δεῖ ἄνδρα, ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἤγετο εἰς τὸν θάλαμον. Καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει· ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων εὐωχεῖτο. Σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατειλῆφθαι, ἐκέλευσεν αὐτῇ τινι τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνέγκειν, ὡς δὴ πιομένη. Καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα, οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος ἐμβάλλει τὸ φάρμακον, καὶ δακρύσασα, Ὦ φιλτάτου, φησὶν, Ἁβροκόμου ψυχὴ, ἰδού σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι, καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρά σε, δυστυχῆ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίαν. Καὶ δέχου με ἄσμενος, καί

nos amoris fax comitata eſt, duxit hymenaeus. Nunc quid ages, Anthia? Iniuriane fueris Abrocomae viro, amanti, tui cauſa mortuo? Non adeo mollis ſum, neque in malis pavida. Decreta ſunt haec, venenum bibo. Abrocomam meum eſſe virum oportet. Illum & mortuum volo. Haec fata ducitur in thalamum, ubi ſola paululum fuit, Perilao adhuc cum amicis diſcumbente. Simulans igitur, ſe ob angorem ſiti correptam, aliquem e famulis aquam afferre iubet, velut bibitura; allatumque poculum ſumens, cum nemo adeſſet, iniicit medicamentum, obortiſque lacrimis, O cariſſima, inquit, Abrocomae anima, en tibi promiſſa perſolvo, atque ad te iter ingredior, infelix illud quidem, ſed neceſſarium. Recipe me lubens, mihique

1 Ὑμέναιος ᾔδετο) Praeclare ita emendavit Hemſterh. h. l. Edd. obtinet ἤγετο.

2 Πίνωμεν) Debetur & haec lectio magno Hemſterh. Diviſim libri: πίνω μέν.

μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετά σου δίαιταν εὐδαίμονα. Εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν κατεῖχε, καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίει τὸ φάρμακον, ὅσα ἐδύνατο. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην ἐξεπλάγη, καὶ ἀνεβόησε. Θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν, καὶ πάθη συμμιγῆ, οἰμωγὴ, φόβος, ἔκπληξις. Οἱ μὲν ᾤκτειρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περιλάῳ, πάντες δὲ ἐθρήνουν τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Περίλαος τὴν ἐσθῆτα περιῤῥηξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι, Ὦ φιλτάτη μοι κόρη, φησὶν, ὦ πρὸ τῶν γάμων καταλιποῦσα τὸν ἐρῶντα, ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη, εἰς οἷόν σε θάλαμον, τὸν τάφον, ἄξομεν; εὐδαίμων ἄρα, ὅστις ποτὲ Ἁβροκόμης, ἦν. Μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει. Περιβεβλήκει δὲ ἅπασαν, καὶ ἠσπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, Νύμφη, λέγων, ἀθλία,

praeftes tecum iftic vitam beatam agere. His dictis, bibit medicamentum: quo vires fuas omnes exercente, fomno correpta fubito concidit. Perilaus intrans, ut Anthiam vidit iacentem, attonitus exclamat. Turba multa domi fit, commixtaque aegritudo, ploratus, timor, ftupor. Illi mortuam, quae videbatur, miferabantur, hi Perilai vicem dolebant, omnefque infortunium lamentabantur. Perilaus, fciffa vefte fuper corpus procumbens, O cariffima, inquit, mihi puella, quae ante nuptias amatorem reliquifti, paucos dies Perilai fponfa. Eheu, in qualem te thalamum, in fepulcrum deducemus! Felix ille, quicunque is fuit, Abrocomas. Beatus ille vere, qui talia ab amica accepit munera! Is ita querebatur, amplexatufque totam, manus pedefque ofculabatur, dicens, O infelix fponfa, uxor infelicior!

γύναι δυστυχεστέρα. Ἐκόσμει δὲ αὐτὴν, πολλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων, πολὺν δὲ περιθεὶς χρυσόν. Καὶ οὐκέτι φέρων τὴν θέαν, ἡμέρας γενομένης ἐνθέμενος κλίνῃ τὴν Ἀνθίαν, (ἡ δὲ ἔκειτο ἀναισθητοῦσα) ἦγεν εἰς τοὺς πλησίον τῆς πόλεως τάφους. Κἀνταῦθα κατέθετο ἔν τινι οἰκήματι, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα, πολλὴν δὲ ἐσθῆτα, καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἤγετο. Καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία ἑαυτῆς γενομένη, καὶ συνεῖσα, ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάξασα καὶ δακρύσασα, Ὦ ψευσάμενόν με τὸ φάρμακον, φησὶν, ὦ κωλῦσαν ὁδεῦσαι πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῆ. Ἐσφάλην ἄρα ([1] πάντα καινὰ) καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ ἔνεστί γε ἐν τῷ τάφῳ μείναταν τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ φαρμάκου λιμῷ. Οὐ γὰρ ἐν-

Ornavit inde illam multa operiens veste, multoque auro apposito; nec adspectum diutius sustinens, ut illuxit, lecto imposuit Anthiam, quae iacebat sensus omnino expers, ad vicina urbi sepulcra duxit, ibique in hypogaeo quodam reposuit, multas mactavit hostias, multamque vestem ornatumque alium cremavit.

Iustis peractis a domesticis & familiaribus in urbem reductus fuit. Anthia, in sepulcro relicta, cum ad se rediisset, sensit, non fuisse letale medicamentum. Suspirans lacrimansque, O fallax, inquit, medicamentum, quod me, quo minus ad Abrocomam felix iter perficerem, vetuit. At frustrata est me, ut omnia vana sunt, & moriendi cupiditas. Sed fame licet veneni opus perficere in sepulcro manenti. Nemo enim hinc me aufe-

1 Πάντα καινὰ) Ita in Cod. Flor. legitur. In edd. est, κενά. Equidem utrumque scioli emblema esse puto.

τεῦθέν μέ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι. Ταῦτα εἰποῦσα ἐκαρτέρει, τὸν θάνατον προσδεχομένη γενναίως. Ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγενομένης λῃσταί τινες, μαθόντες, ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ ἀναῤῥήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας, εἰσελθόντες τόν τε κόσμον ἀνῄρουν, καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὁρῶσι. Μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι, ἀνίστων τε αὐτὴν, καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. Ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη πολλὰ ἐδεῖτο, Ἄνδρες, οἵτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅστις ἐστὶ, καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. Δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με. Ναὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρῴων ὑμῶν, μή με ἡμέρᾳ δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυ-

ret; nec folem adfpiciam, neque in lucem veniam. His dictis, mortem conftanter & fortiter operiebatur. Interea fub noctem cum latrones quidam fepultam fuiffe magnifice puellam refciviffent, multumque muliebris cultus, aurique & argenti coniectum, ad tumulum veniunt, diffractifque foribus intrant, ornatumque auferunt, & Anthiam vivam videntes, magnum & id lucrum exiftimantes, erigunt, & abducere volunt; cum illa pedibus ipforum provoluta obfecrat, Viri, quicunque eftis, inquiens, cultum hunc omnem, omniaque hic mecum coniecta fumite, auferte, at corpori parcite. Duobus facra fum Diis, Amori & Morti; his me devotam permittite. Per patrios veftros Deos adiuro, ne me diei reddite, paffam infortunia nocte & tene-

χοῦσαν. Ταῦτα ἔλεγεν. Οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς λῃστάς, ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν, καὶ ἐνθέμενοι σκάφει τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο. Ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτήν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν. Ἡ δὲ ἐν οἵοις κακοῖς ἐγεγόνει, πάλιν ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, Πάλιν, ἔφησε, λῃσταὶ, καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ· ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἁβροκόμου. Τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντώ, μὴ Περίλαον, μὴ Κιλικίαν. Ἔλθοιμι δὲ ἔνθα δὴ κἂν τάφον Ἁβροκόμου μόνον ὄψομαι. Ταῦτα ἑκάστοτε ἐδάκρυε, καὶ αὐτὴ μὲν οὐ ποτὸν οὐ τροφὴν προσίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λῃσταί.

Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις τὸν πλοῦν κατῆραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν, καὶ διέγνωσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παρα-

bris celanda. Haec illa. Nec latronibus persuasit, quin tumulo extractam ad mare ducerent, impositamque navigio Alexandriam auferrent. In navi curarunt eam, bonoque esse animo iusserunt. Illa cogitans, quibus in malis iterum versaretur, gemens moestaque, En iterum, inquit, latrones & mare: iterum capta ego, sed hoc nunc infortunatius, quod absque Abrocoma. Quae me terra excipiet, quos homines adspiciam? O utinam ne Moerin iterum, ne Manto, ne Perilaum, ne Ciliciam; sed illic veniam, ubi tumulum Abrocomae saltem videam. Hisce crebro illacrimabat; cumque ipsa nec potum nec cibum caperet, latrones vi coëgerunt.

Non paucis diebus navigatione perfecta, Alexandriam pervenere, ibique eductam Anthiam statim mercatori-

δοῦναί τισιν ἐμπόροις. Ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ τάφου διωρυγὴν, καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν, ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἐζήτει, καὶ ἐπολυπραγμόνει, εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ λῃστῶν ἀχθεῖσαν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὗρεν, ἀποκαμὼν ἦλθεν, οὗ κατήγοντο. Δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον παρεσκεύασαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο· ὁ δὲ Ἁβροκόμης πάνυ ἄθυμος ἦν, καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε, καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος. [1] Προσιοῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, παροῦσα καί τις πρεσβῦτις ἄρχεται διηγήματος, ᾗ ὄνομα Χρυσίον. Ἀκούσατε, ἔφη, ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου ἐν τῇ πόλει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων, ἄρχειν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ. Ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ λῃστῶν ζήτησιν, ἤγαγέ τινας

bus quibuſdam tradere decreverunt. Perilaus, ut perfoſſum tumulum ablatumque corpus animadvertit, maximo in moerore fuit. Abrocomas vero ſedulo quaerebat, ſi quis puellam peregrinam, captivam a latronibus ductam noſſet. Cumque nihil inveniret, feſſus pervenit in eorum diverſorium. Coenam ipſis Hippothoi ſodales paraverant, & ceteri quidem coenabant. Abrocomas omnino moeſtus, in lectum procumbens flebat, nec quid cibi cepit. Supervenit vero Hippothoo ſociiſque dominus cum anu quadam, nomine Chryſion, quae hanc narrationem orditur. Audite, inquit, hoſpites, quid non ita pridem in urbe acciderit. Perilaus quidam e principibus paci ſervandae in Cilicia praefectus, ad inqui-

1 Προσιοῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος) Haec eſt Cod. Flor. lectio, quam Cocch. tacite ita emendavit: Προσιοῦσι δὲ τοῦ πότου, eiecto κύριος. Unde Hemſterhuſius fecit: προϊοῦσι, ſatis commode.

συλλαβὼν λῃστὰς, καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν, καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι. Καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο. Ἡ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰσελθοῦσα, εἴτε μανεῖσα, εἴτε ἄλλου τινος ἐρῶσα, πιοῦσα Φάρμακόν ποθεν ἀποθνήσκει. Οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανάτου τρόπος αὐτῆς ἐλέγετο. Ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος, Αὕτη, ἔφησεν, ἐστὶν ἡ κόρη, ἣν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπ' ἀθυμίας. Ὀψὲ δὲ καὶ ἀναβορῶν ἐκ τῆς τοῦ Ἱπποθόου φωνῆς' Ἀλλὰ νῦν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία, καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστιν ἐνθάδε, καὶ τὸ σῶμα σώζεται. Λέγων ἐδεῖτο τῆς πρεσβύτιδος τῆς Χρυσίου ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς, καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα. Ἡ δὲ ἀναστενάξασα, Τοῦτο γὰρ, ἔφη, τῇ κόρῃ ταλαιπώρῳ τὸ δυστυχέστατον. Ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ ἐκόσμησε. Πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα λῃσταὶ, ἀνορύξαντες τὸν τάφον, τόν τε κόσμον

rendos latrones egressus, quosdam cepit abduxitque, & cum iis virginem perpulchram. Huic suasit, ut sibi nuberet. Iam confectae erant nuptiae, cum ipsa thalamum ingressa sive demens, sive alium deperiens, poto medicamento moritur. Ita enim mortis eius modus narratur. Haec audiens Hippothous, Haec, inquit, est puella, quam quaerit Abrocomas. Abrocomas narrationem quidem audiverat, sed moerore confectus neglexerat. Ad Hippothoi verba tandem exsiliens, Eheu, nunc certo occidit Anthia, eius fortasse tumulus illic est, corpusque servatur. Inde vetulam Chrysion obsecrat, ad sepulcrum ducat, ostendatque corpus. Illa suspirans, Hoc, inquit, infelici puellae maximum infortunium. Perilaus enim & sepeliit splendide, & ornavit; sed cum audissent latrones, quae simul sepulta fuerant, effosso tu-

ἀνείλοντο, καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν· ἐφ' οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης περιέῤῥηξε τὸν χιτῶνα, καὶ μεγάλως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην. Τίς ἄρα λῃστὴς οὕτως ἐρωτικὸς, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου; ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέληται; Ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχὴς, καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσται πάντως. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὕρω τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος· θαῤῥεῖν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον. Τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι' ὅλης νυκτός. Ἔννοια δὲ πάντων Ἁβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας. Καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας (ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον) ἔξεισιν,

mulo, cultum abſtulere, corpuſque abdiderunt. Quos ſollicita multaque cura nunc Perilaus perquirit. Haec intelligens Abrocomas, tunicam diſcidit, vehementerque ploravit. Pulchre quidem & caſte mortuam Anthiam, poſt mortem infeliciter perditam! Quis latro ita amore abundat, ut mortuam te concupiſcat, ut vel exſtinctum corpus abripiat? Ego privor te miſer, uno, quod mihi ſupererat, ſolatio. Mori iam decretum omnino eſt; ſed uſque durabo, donec alicubi corpus tuum inventum amplexatus & me una ſepeliam. Haec cum lacrimis dicentem, bono eſſe animo hortabatur Hippothous. Et tunc quidem nocte tota requieverunt. Sed Abrocomam omnium rerum cogitatio ſubit, Anthiae, mortis, tumuli, corporis amiſſi; nec amplius ſe cohibere valens, clam (omnes enim iacebant vino pleni,

ὡς δή τινος χρήζων. Καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυγχάνει νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης· καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς λῃστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι. Ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυστυχής.

Καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν. Ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἀβροκόμου· ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης λῃστεύοντες ἰέναι. Οἱ δὲ λῃσταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις, πολὺ λαβόντες ἀργύριον. Οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ' ἀξίαν. Ἔρχεται δή τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θέαν τῆς πόλεως, καὶ κατὰ χρείαν ἐμπορίας, Ψάμμις τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ

Hippothous ſociique) egreditur, quaſi quid ſibi opus eſſet, atque omnes relinquens ad mare proficiſcitur, inciditque in navem, Alexandriam iter facturam. Qua conſcenſa deducitur, ſperans, latrones, qui omnia diripuerant, in Aegypto deprehenſum iri.

Infelicis ſpei ductu Alexandriam ille navigavit. Mane Hippothous ſociique indignantur, quod Abrocomam amiſiſſent, &, paucis diebus ad ſe reficiendos datis, decrevere in Syriam & Phoeniciam ad praedandum proficiſci. Latrones vero Alexandriae Anthiam mercatoribus tradidere, magno accepto pretio. Qui nutrivere eam laute, corpuſque curaverunt, ſemper quaerentes, qui iuſto pretio emeret. Venerat forte Alexandriam ab India, urbem viſendi & mercandi cauſa, quidam e regibus illius regionis, Pſammis nomine. Hic ut vidit An-

Ψάμμις ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἁλίσκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. Ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος καὶ εὐθὺς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι, καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν· οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκήπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν, (δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι. Ἦν οὖν, φησὶν, ἐξυβρίσῃς εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη· χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία. Πείθεται Ψάμμις, καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται.

Ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἴσιδος νομιζομένη. Ἡ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἀβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, [1] τήν τε

thiam in mercatorum poteſtate, amore capitur, datoque eis multo aere ſibi ſumſit ancillam. Cui vix emtae barbarus homo vitium afferre parat. Obſtare illa, abnuendo primum, tum ſimulare, (nam barbari natura vel ad inanem Deorum metum proni) quod, cum nata fuiſſet, a patre Iſidi dicata fuerit uſque ad nuptiarum tempus, & id uno adhuc anno abeſſe. Si igitur vim in virginem Iſidi ſacram intuleris, iraſcetur illa, poenamque gravem in te ſtatuet. Credit Pſammis, Deamque reveritus Anthia abſtinet.

Dum illa apud Pſammidem ita cuſtodiebatur, velut Iſidi ſacra, navis, in qua Abrocomas erat, ab Alexandriae itinere aberrat, inciditque in Nili oſtia, & in

1 Τήν τε Παραίτιον) Locus hic ita depravatus eſt, ut non niſi melioris Cod. ope perſanari queat. Plures verſus intercidiſſe vidit iam Hemſterh. qui inſuper corr. τήν τε Παραιτόνιον. Vide ipſum & Locellam ad h. l.

Παραίτιον καλουμένην, καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος. Ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων, τά τε φορτία διαρπάζουσι, καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμεύουσι, καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ. Ὠνεῖται δὲ τὸν Ἀβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης (ἦν δὲ πεπαυμένος) Ἄραξος τοὔνομα. Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιαρὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα. Αὕτη ἡ Κυνὼ ἐρᾷ τοῦ Ἀβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ οὐκέτι [1] κατεῖχε, δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, καὶ ἀπολαύειν ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἀβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο. Ἡ δὲ Κυνὼ προσφέρει λόγον περὶ συνουσίας, καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἄνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο, καὶ Ἄραξον ἀποκτενεῖν. Δεινὸν ἐδόκει τοῦτο

id, quod vocant Paraetion, maritimamque Phoenices oram. Egreſſis e navi occurrunt ex illis locis paſtores, qui poſtquam ſarcinas diripuere, vinctos longo per deſerta itinere Peluſium Aegypti urbem ducunt, ibique alium alii vendunt. Abrocomam ſenex quidam miles emeritus emit, Araxo ei nomen, cui uxor erat adſpici impudens, & quae peſſime audiret, quaeque omnem intemperantiam excederet, nomine Cyno. Haec vix domum adductum Abrocomam deperit, longiuſque differre nequit, vehementi acta amore & fruendi libidine. Diligebat Araxus Abrocomam, ſibique filium adoptaverat. Cyno cum eo de concubitu verba habet, obſecrat, ut obtemperet, virum ſibi habituram promittit, Araxumque interfecturam. Dirum hoc videbatur

1 Κατεῖχε) Ita Cod. Flor. Edd. habent καρτερεῖν.

Ἀβροκόμῃ, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὅρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη. Τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται· καὶ νυκτὸς γενομένης ἡ μὲν ὡς ἄνδρα ἕξουσα τὸν Ἀβροκόμην, τὸν Ἄραξον ἀποκτιννύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἀβροκόμῃ. Ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, καταλιπὼν αὐτὴν, οὐκ ἄν ποτε μιαιφόνῳ συγκατακλιθήσεσθαι φήσας. Ἡ δὲ ἐν αὑτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα, ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει, καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. Οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἀβροκόμην, καὶ δήσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. Καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτεῖναι.

Abrocomae: multa simul subeunt, Anthia, iusiurandum, totiesque iniuria sibi castitas. Tandem instanti Cyno assentitur. Primaque nocte illa, quasi virum habitura Abrocomam, Araxum occidit, factumque Abrocomae narrat; qui mulieris intemperiem non ferens, domo abiit, illam relinquens, & negans, se mulieri pollutae nefaria caede concubiturum. Illa, sui compos facta, ut illuxit, Pelusiotarum coetum adit, virumque lamentatur, dicitque a servo nuper emto interfectum, effuse plorans, ut visa sit populo vera narrare. Abrocomam statim comprehendunt, vinctumque mittunt ad eum, qui tunc Aegypto praeerat. Is igitur Alexandriam poenas daturus ducitur, quod Araxum herum interfecisse videretur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Οι δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες ᾔεσαν [1] τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν, εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν, ὑποχείριον ποιούμενοι· ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας, καὶ ἄνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς. Καὶ οὕτως ἀπελθόντες, εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται, κἀνταῦθα ἐπε-

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER QUARTUS.

Hippothous vero & focii Tarfo in Syriam profecti funt, omne, quod obvium fieret, in poteftatem redigentes, & pagos incenderunt, & multos homines iugulavere. Atque ita progreffi Laodiceam Syriae per-

1 Τὴν ἐπὶ Συρίαν) Docte ita verba tranfpofuit Hemfterh. adgicente Noftri ufu loquendi. Vulgo: ἐπὶ τὴν Συρίαν.

δήμουν οὐκέτι ὡς λῃσταὶ, ἀλλ' ὡς κατὰ θέαν τῆς πόλεως ἥκοντες. Ἐνταῦθα ὁ Ἱππόθοος ἐπολυπραγμόνει, [1] εἴ ποθεν Ἀβροκόμην εὑρεῖν δυνήσεται. Ὡς δὲ οὐδὲν ἤνυε, ἀναλαβόντες αὐτοὺς, τὴν ἐπὶ Φοινίκης ἐτράποντο, κἀκεῖθεν ἐπ' Αἴγυπτον· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καταδραμεῖν Αἴγυπτον. Καὶ συλλεξάμενοι μέγα λῃστήριον ἔρχονται τὴν ἐπὶ Πηλούσιον, καὶ ποταμῷ τῷ Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἑρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου καὶ Σχεδίαν, ἐμβαλόντες εἰς διώρυγα τοῦ ποταμοῦ τὴν ὑπὸ Μενελάου γενομένην, Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρῆλθον, ἦλθον δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱερὰν τῆς Ἴσιδος, κἀκεῖθεν ἐπὶ Μένδην. Παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων κοινωνοὺς τοῦ λῃστηρίου, καὶ ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ. Διελθόντες μὲν δὴ [2] Ταῦα ἐπὶ Λεοντὼ ἔρχονται πόλιν, καὶ ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ὧν τὰς πολ-

veniunt, ibique non ut latrones, ſed quaſi urbis viſendae gratia morati ſunt. Hippothous plurimam adhibuit curam, ſicubi Abrocomam invenire poſſet; cumque fruſtra operam contereret, cum ſuis in Phoeniciam iter convertit, atque inde in Aegyptum, ubi incurſionem facere cogitabant. Collecta igitur valida latronum manu, iter Peluſium dirigunt, Niloque flumine navigantes Hermupolim Aegypti & Schediam, ingreſſi foſſam, quae Menelao facta dicitur, Alexandriam quidem praeterierunt, Memphim vero pervenere, Iſidi ſacram, atque inde Mendem, ubi ex incolis ſocios latrociniorum viaeque duces ſumſere. Per Taua tranſeuntes Leontopolim veniunt, alioſque pagos praetereuntes

1 Εἴ ποθεν) Poſt Loc. recepimus εἰ, quod inſeri iuſſerat Hemſterh. Eidem debentur ἀναλαβόντες α. τὴν ἐπὶ Φοινίκης, pro eo, quod vulgatur, λαβόντες α. τὴν Φοινίκης.

2 Διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα) Palmariam hanc Hemſterh. emendationem cum Loc. recipere non dubitavi, Ταῦα, urbem Aegypti, pro ταῦτα. Δὴ pro δὲ debetur ἀκριβείᾳ Loc.

λὰς ἀφανεῖς, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς Αἰθιοπίας πλησίον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν λῃστεύειν. Πολὺ γὰρ πλῆθος ἐμπόρων τὸ διοδεῦον ἦν, τῶν τε ἐπ᾽ Αἰθιοπίαν, καὶ τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν φοιτώντων. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ λῃστήριον ἀνδρῶν πεντακοσίων. Καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἄκρα, καὶ [1] ἄντρα καταστησάμενοι, διέγνωσαν τοὺς παριόντας λῃστεύειν.

Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ὡς ἧκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, (ἐπεστάλκεσάν τε οἱ Πηλουσιῶται τὰ γενόμενα αὐτῷ, καὶ τὸν τοῦ Ἀράξου φόνον, καὶ ὅτι οἰκέτης ὢν τοιαῦτα ἐτόλμησε.) Μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γενόμενα, κελεύει τὸν Ἁβροκόμην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῷ. Ὁ δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀχανὴς ἦν, παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευτῆς, ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέναι. Ἄγουσι δὲ αὐτὸν, οἷς τοῦτο προσετέτακτο, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νεί-

non paucos, quorum plerique obſcuri, Coptum perveniunt, vicinam Aethiopiae urbem. Ibi latrocinium exercere ſtatuunt: itinera enim illic erant mercatorum plena, Aethiopiam atque Indiam euntium. Latrones erant quingenti, qui, Aethiopiae montibus occupatis, & ſpeluncis diſpoſitis, decreverant praetereuntes praedari.

Abrocomas ad Aegypti praefectum venit, quem Peluſiotae de omnibus certiorem literis fecerant, Araxi necem, ac famulum tantum ſcelus auſum eſſe narrantes. Quae ille comperiens, nec ultra ſciſcitatus, abductum Abrocomam in crucem tollere iubet. Cui tot obruto malis obmuteſcenti, ſolatio fuit, quod & Anthiam fato functam eſſe putaret. Quibus id mandatum fue-

1 Ἄντρα καταστησάμενοι) Ita correxit Hemſterhuſius. In edd. legebatur ἀνтακαταστησάμενοι, ſine ſenſu.

λου, (ἦν δὲ κρημνὸς ἀπότομος εἰς ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ βλέπων) καὶ ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν προσαρτῶσι, σπάρτοις τὰς χεῖρας σφίγξαντες καὶ τοὺς πόδας· τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τοῖς ἐκεῖ. Καταλιπόντες δὲ ᾤχοντο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τοῦ προσηρτημένου μένοντος. Ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, Ὦ θεῶν, φησὶ, φιλανθρωπότατε, ὃς Αἴγυπτον ἔχεις, δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν, εἰ μέν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς, καὶ μείζονα τιμωρίαν, εἴ τίς ἐστι, ταύτης ὑποσχοῖμι· εἰ δὲ ὑπὸ γυναικὸς προδέδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ῥεῦμα μιανθείη ποτ' ἀδίκως ἀπολομένου σώματος, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδοις θέαμα, ἄνθρωπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα. Ηὔξατο, καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς οἰκτείρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέμου γίνεται, καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ, καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ κρημνοῦ τὸ γεώ-

rat, illum ad Nili ripas ducunt, & ubi praerupta rupes erat in fluminis decurſum propendens, erectae cruci reſtibus annectunt, manus pedeſque conſtringentes, ut illis ſuſpendendi mos eſt, & abierunt, velut in firmo loco relicto, quem ſuſpenderant. Ille ſolem adſpiciens, & Nili fluenta, O Deorum, inquit, hominum generi amiciſſime, qui Aegyptum tenes, & per quem terra & mare hominibus apparuit, ſi quid Abrocomas iniuſti fecit, miſere peream, ſuppliciumque hoc maius, ſi quod eſt, patiar: ſed ſi me mulier ſceleſta prodidit, ne Nili flumen polluatur, corpore per iniuriam necato; neque tu hoc videas ſpectaculum, ut quiſquam nullo admiſſo ſcelere in hac tua terra pereat. Haec precantem miſertus eſt Deus, ac ſubito venti vis exoritur; quo irruente, & crux & terreum rupis ſolum,

δες, εἰς ὃ ἦν ὁ σταυρὸς ἠρεισμένος. Ἐμπίπτει δὲ ὁ Ἁβροκόμης τῷ ῥεύματι, καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀδικοῦντος, οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων, οὔτε τῶν θηρίων παραβλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ῥεύματος· Φερόμενος δὲ [1] εἰς τὰς ἐκβολὰς δέχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. Κἀνταῦθα οἱ παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν, καὶ ὡς δραπέτην τῆς τιμωρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικοῦντα τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς, καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας τελέως, κελεύει πυρὰν ποιήσαντας ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν Ἁβροκόμην. Καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἁβροκόμης, καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο. Ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἅπτεσθαι τοῦ σώματος, ηὔχετο πάλιν ὀλίγα, ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν καθεστώτων κακῶν. Κἀνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νεῖλος, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ

in quo illa defixa fuerat, deiiciuntur. Abrocomas in profluentem cadens defertur, nec laedente illum aqua, neque vinculis impedientibus, neque beftiis noxam inferentibus, ac deducentibus undis per Nili oftia defertur. Ibi eum cuftodes prehendunt, & ut poenae profugum ad eum, qui Aegyptum regebat, ducunt; qui magis fuccenfens, omninoque fceleftum iudicans, fieri pyram iubet, imponique & cremari Abrocomam. Et omnia in promtu erant, pyra prope Nili oftia, Abrocomas impofitus, ignifque admotus. Iamque corpus flammae fere attigerant, cum paucis, ut potuit, precatur, ut ab inftantibus malis fervaretur. In his intumuit Nilus, & adfluens aqua pyrae flammas exftinguit.

1 Εἰς τὰς ἐκβολὰς) Certa haec eft Locellae emendatio. Vitiofe editi, εἰς τὰς ἐμβολάς.

τὸ ῥεῦμα, καὶ κατασβέννυσι τὴν φλόγα. Θαῦμα δὲ τὸ γενόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν. Καὶ λαβόντες ἄγουσι τὸν Ἀβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, καὶ λέγουσι τὰ συμβάντα, καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγοῦνται. Ἐθαύμασεν ἀκούσας τὰ γενόμενα, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἱρκτῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πᾶσαν, ἕως, ἔφη, μάθωμεν, ὅστις ὁ ἄνθρωπός ἐστιν, καὶ ὅτι οὕτως αὐτοῦ μέλει θεοῖς.

Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἱρκτῇ. Ὁ δὲ Ψάμμις, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ' οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. Ἔδει δὲ αὐτὸν ὁδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί, καὶ ὄνοι, καὶ ἵπποι σκευαγωγοί. Ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσοῦ, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθής. Ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν

Miraculum id adſtantibus viſum, adeo ut Abrocomam ad Aegypti praefectum ducerent, & quae accidiſſent, Nilique auxilium narrarent. Audiens haec omnia miratur, & cuſtodiri illum in carcere iubet, omnemque adhiberi curam, donec, inquit, qui vir ſit, ſciamus, & cur Diis adeo curae ſit.

Dum ille in carcere erat, Pſammis, qui Anthiam emerat, redire domum ſtatuit, omniaque ad iter parabantur. Superiorem Aegyptum peragranti, adeunda quoque Aethiopia erat, ubi Hippothoi agmen praedonum conſtiterat. Omnibus bene inſtructis, multiſque camelis, & aſinis, & equis, ſarcinas portantibus, cum auri & argenti magna vi, plurimaque veſte, cum Anthia iter ingreditur. Quae ut Alexandriam praetergreſ-

Μέμφει, ηὔχετο τῇ Ἴσιδι στᾶσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ, Ὦ μεγίστη θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἁγνὴ μένω λογιζομένη σὴ, καὶ γάμον ἄχραντον Ἁβροκόμῃ τηρῶ. Τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἁβροκόμου λειψάνων. Ἢ σῶσον οὖν ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ, καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἁβροκόμῃ, ἢ εἰ πάντως εἵμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι ταῦτα, μεῖναί με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα ηὔχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις. Καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμμιν ἀποκτιννύει, καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον. Συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων. Ἐνταῦθα ᾔει καὶ ἡ Ἀνθία. Οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱπ-

ſa Memphim pervenit, ante Iſidis templum ſubſiſtens precatur: O Deorum maxima, hucuſque quidem caſtae eſſe licuit, dum tua eſſe credebar, incorruptamque connubii fidem Abrocomae ſervare. Hinc ad Indos abeo, longum ab Epheſiis, longum ab Abrocomae reliquiis iter. Vel me miſeram hinc aufer, vivoque redde Abrocomae, vel, ſi ſeorſim nos mori fata velint, hoc ſaltem effice, ut & mortuo promiſſam pudicitiam ſervem. Cum haec precata eſſet, progreſſi viam iam Coptum pervenerant, & Aethiopum montes conſcenderant, cum obviam fit illis Hippothous, qui Pſammi ipſo, multiſque, qui cum eo erant, occiſis, direptaque pecunia, & Anthiam captivam ducit, collectaque omnia, quae relicta fuerant, in antrum defert, quod ad condendam praedam ſe commodum oſtenderat. Anthia illuc ingreſſa nec Hippothoum agnoſcit, nec ipſam Hip-

ἀνείλοντο, καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν· ἐφ᾽ οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης περιέῤῥηξε τὸν χιτῶνα, καὶ μεγάλως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην. Τίς ἄρα λῃστὴς οὕτως ἐρωτικὸς, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου; ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέληται; Ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχὴς, καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσται πάντως. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὕρω τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος· θαῤῥεῖν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον. Τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι᾽ ὅλης νυκτός. Ἔννοια δὲ πάντων Ἁβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας. Καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας (ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον) ἔξεισιν,

mulo, cultum abstulere, corpusque abdiderunt. Quos sollicita multaque cura nunc Perilaus perquirit. Haec intelligens Abrocomas, tunicam discidit, vehementerque ploravit. Pulchre quidem & caste mortuam Anthiam, post mortem infeliciter perditam! Quis latro ita amore abundat, ut mortuam te concupiscat, ut vel exstinctum corpus abripiat? Ego privor te miser, uno, quod mihi supererat, solatio. Mori iam decretum omnino est; sed usque durabo, donec alicubi corpus tuum inventum amplexatus & me una sepeliam. Haec cum lacrimis dicentem, bono esse animo hortabatur Hippothous. Et tunc quidem nocte tota requieverunt. Sed Abrocomam omnium rerum cogitatio subit, Anthiae, mortis, tumuli, corporis amissi; nec amplius se cohibere valens, clam (omnes enim iacebant vino pleni,

ὡς δή τινος χρήζων. Καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυγχάνει νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης· καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς λῃστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι. Ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυστυχής.

Καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν. Ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἀβροκόμου· ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης λῃστεύοντες ἰέναι. Οἱ δὲ λῃσταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις, πολὺ λαβόντες ἀργύριον. Οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ' ἀξίαν. Ἔρχεται δή τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θέαν τῆς πόλεως, καὶ κατὰ χρείαν ἐμπορίας, Ψάμμις τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ

Hippothous sociique) egreditur, quasi quid sibi opus esset, atque omnes relinquens ad mare proficiscitur, inciditque in navem, Alexandriam iter facturam. Qua conscensa deducitur, sperans, latrones, qui omnia diripuerant, in Aegypto deprehensum iri.

Infelicis spei ductu Alexandriam ille navigavit. Mane Hippothous sociique indignantur, quod Abrocomam amisissent, &, paucis diebus ad se reficiendos datis, decrevere in Syriam & Phoeniciam ad praedandum proficisci. Latrones vero Alexandriae Anthiam mercatoribus tradidere, magno accepto pretio. Qui nutrivere eam laute, corpusque curaverunt, semper quaerentes, qui iusto pretio emeret. Venerat forte Alexandriam ab India, urbem visendi & mercandi causa, quidam e regibus illius regionis, Psammis nomine. Hic ut vidit An-

Ψάμμις ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἁλίσκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. Ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος καὶ εὐθὺς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι, καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν· οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκήπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν, (δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι. Ἢν οὖν, φησὶν, ἐξυβρίσῃς εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη· χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία. Πείθεται Ψάμμις, καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται.

Ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἴσιδος νομιζομένη. Ἡ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἀβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, [1] τήν τε

thiam in mercatorum poteſtate, amore capitur, datoque eis multo aere ſibi ſumſit ancillam. Cui vix emtae barbarus homo vitium afferre parat. Obſtare illa, abnuendo primum, tum ſimulare, (nam barbari natura vel ad inanem Deorum metum proni) quod, cum nata fuiſſet, a patre Iſidi dicata fuerit uſque ad nuptiarum tempus, & id uno adhuc anno abeſſe. Si igitur vim in virginem Iſidi ſacram intuleris, iraſcetur illa, poenamque gravem in te ſtatuet. Credit Pſammis, Deamque reveritus Anthia abſtinet.

Dum illa apud Pſammidem ita cuſtodiebatur, velut Iſidi ſacra, navis, in qua Abrocomas erat, ab Alexandriae itinere aberrat, inciditque in Nili oſtia, & in

1 Τὴν τε Παραίτιον) Locus hic ita depravatus eſt, ut non niſi melioris Cod. ope perſanari queat. Plures verſus intercidiſſe vidit iam Hemſterh. qui inſuper corr. τήν τε Παραιτόνιον. Vide ipſum & Locellam ad h. l.

Παραίτιον καλουμένην, καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος. Ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων, τά τε φορτία διαρπάζουσι, καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμεύουσι, καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ. Ὠνεῖται δὲ τὸν Ἁβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης (ἦν δὲ πεπαυμένος) Ἄραξος τοὔνομα. Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιαρὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα. Αὕτη ἡ Κυνὼ ἐρᾷ τοῦ Ἁβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ οὐκέτι [1] κατεῖχε, δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, καὶ ἀπολαύειν ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἁβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο. Ἡ δὲ Κυνὼ προσφέρει λόγον περὶ συνουσίας, καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἄνδρα ἕξειν ὑπισχνεῖτο, καὶ Ἄραξον ἀποκτενεῖν. Δεινὸν ἐδόκει τοῦτο

id, quod vocant Paraetion, maritimamque Phoenices oram. Egreſſis e navi occurrunt ex illis locis paſtores, qui poſtquam ſarcinas diripuere, vinctos longo per deſerta itinere Peluſium Aegypti urbem ducunt, ibique alium alii vendunt. Abrocomam ſenex quidam miles emeritus emit, Araxo ei nomen, cui uxor erat adſpici impudens, & quae peſſime audiret, quaeque omnem intemperantiam excederet, nomine Cyno. Haec vix domum adductum Abrocomam deperit, longiuſque differre nequit, vehementi acta amore & fruendi libidine. Diligebat Araxus Abrocomam, ſibique filium adoptaverat. Cyno cum eo de concubitu verba habet, obſecrat, ut obtemperet, virum ſibi habituram promittit, Araxumque interfecturam. Dirum hoc videbatur

1 Κατεῖχε) Ita Cod. Flor. Edd. habent καρτερεῖν.

Ἀβροκόμη, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὅρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη. Τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται· καὶ νυκτὸς γενομένης ἡ μὲν ὡς ἄνδρα ἕξουσα τὸν Ἀβροκόμην, τὸν Ἄραξον ἀποκτιννύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἀβροκόμῃ. Ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, καταλιπὼν αὐτὴν, οὐκ ἄν ποτε μιαιφόνῳ συγκατακλιθήσεσθαι φήσας. Ἡ δὲ ἐν αὐτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα, ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει, καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. Οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἀβροκόμην, καὶ δήσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. Καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτεῖναι.

Abrocomae: multa ſimul ſubeunt, Anthia, iusiurandum, totieſque iniuria ſibi caſtitas. Tandem inſtanti Cyno aſſentitur. Primaque nocte illa, quaſi virum habitura Abrocomam, Araxum occidit, factùmque Abrocomae narrat; qui mulieris intemperiem non ferens, domo abiit, illam relinquens, & negans, ſe mulieri pollutae nefaria caede concubiturum. Illa, ſui compos facta, ut illuxit, Peluſiotarum coetum adit, virumque lamentatur, dicitque a ſervo nuper emto interfectum, effuſe plorans, ut viſa ſit populo vera narrare. Abrocomam ſtatim comprehendunt, vinctumque mittunt ad eum, qui tunc Aegypto praeerat. Is igitur Alexandriam poenas daturus ducitur, quod Araxum herum interfeciſſe videretur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ʼΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες ᾔεσαν [1] τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν, εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν, ὑποχείριον ποιούμενοι· ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας, καὶ ἄνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς. Καὶ οὕτως ἀπελθόντες, εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται, κἀνταῦθα ἐπε-

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER QUARTUS.

Hippothous vero & focii Tarfo in Syriam profecti funt, omne, quod obvium fieret, in poteftatem redigentes, & pagos incenderunt, & multos homines iugulavere. Atque ita progreffi Laodiceam Syriae per-

1 Τὴν ἐπὶ Συρίαν) Docte ita verba tranfpofuit Hemfterh. addicente Noftri ufu loquendi. Vulgo: ἐπὶ τὴν Συρίαν.

δήμευν οὐκέτι ὡς λῃσταὶ, ἀλλ' ὡς κατὰ θέαν τῆς πόλεως ἥκοντες. Ἐνταῦθα ὁ Ἱππόθοος ἐπολυπραγμόνει, [1] εἴ ποθεν Ἀβροκόμην εὑρεῖν δυνήσεται. Ὡς δὲ οὐδὲν ἤνυε, ἀναλαβόντες αὐτοὺς, τὴν ἐπὶ Φοινίκης ἐτράποντο, κἀκεῖθεν ἐπ' Αἴγυπτον· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καταδραμεῖν Αἴγυπτον. Καὶ συλλεξάμενοι μέγα λῃστήριον ἔρχονται τὴν ἐπὶ Πηλούσιον, καὶ ποταμῷ τῷ Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἑρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου καὶ Σχεδίαν, ἐμβαλόντες εἰς διώρυγα τοῦ ποταμοῦ τὴν ὑπὸ Μενελάου γενομένην, Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρῆλθον, ἦλθον δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱερὰν τῆς Ἴσιδος, κἀκεῖθεν ἐπὶ Μένδην. Παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων κοινωνοὺς τοῦ λῃστηρίου, καὶ ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ. Διελθόντες μὲν δὴ [2] Ταῦα ἐπὶ Λεοντὼ ἔρχονται πόλιν, καὶ ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ὧν τὰς πολ-

veniunt, ibique non ut latrones, sed quasi urbis visendae gratia morati sunt. Hippothous plurimam adhibuit curam, sicubi Abrocomam invenire posset; cumque frustra operam contereret, cum suis in Phoeniciam iter convertit, atque inde in Aegyptum, ubi incursionem facere cogitabant. Collecta igitur valida latronum manu, iter Pelusium dirigunt, Niloque flumine navigantes Hermupolim Aegypti & Schediam, ingressi fossam, quae Menelao facta dicitur, Alexandriam quidem praeterierunt, Memphim vero pervenere, Isidi sacram, atque inde Mendem, ubi ex incolis socios latrociniorum viaeque duces sumsere. Per Taua transeuntes Leontopolim veniunt, aliosque pagos praetereuntes

1 Εἴ ποθεν) Post Loc. recepimus εἰ, quod inseri iusserat Hemsterh. Eidem debentur ἀναλαβόντες α. τὴν ἐπὶ Φοινίκης, pro eo, quod vulgatur, λαβόντες α. τὴν Φοινίκης.

2 Διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα) Palmariam hanc Hemsterh. emendationem cum Loc. recipere non dubitavi, Ταῦα, urbem Aegypti, pro ταῦτα. Δὴ pro δὲ debetur ἀκριβείᾳ Loc.

λας ἀφανεῖς, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς Αἰθιοπίας πλησίον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν λῃστεύειν. Πολὺ γὰρ πλῆθος ἐμπόρων τὸ διοδεῦον ἦν, τῶν τε ἐπ' Αἰθιοπίαν, καὶ τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν φοιτώντων. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ λῃστήριον ἀνδρῶν πεντακοσίων. Καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἄκρα, καὶ [1] ἄντρα καταστησάμενοι, διέγνωσαν τοὺς παριόντας λῃστεύειν.

Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ὡς ἧκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, (ἐπεστάλκεσάν τε οἱ Πηλουσιῶται τὰ γενόμενα αὐτῷ, καὶ τὸν τοῦ Ἀράξου φόνον, καὶ ὅτι οἰκέτης ὢν τοιαῦτα ἐτόλμησε.) Μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γενόμενα, κελεύει τὸν Ἁβροκόμην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῷ. Ὁ δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀχανὴς ἦν, παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευτῆς, ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέναι. Ἄγουσι δὲ αὐτόν, οἷς τοῦτο προσετέτακτο, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νεί-

non paucos, quorum plerique obſcuri, Coptum perveniunt, vicinam Aethiopiae urbem. Ibi latrocinium exercere ſtatuunt: itinera enim illic erant mercatorum plena, Aethiopiam atque Indiam euntium. Latrones erant quingenti, qui, Aethiopiae montibus occupatis, & ſpeluncis diſpoſitis, decreverant praetereuntes praedari.

Abrocomas ad Aegypti praefectum venit, quem Peluſiotae de omnibus certiorem literis fecerant, Araxi necem, ac famulum tantum ſcelus auſum eſſe narrantes. Quae ille comperiens, nec ultra ſciſcitatus, abductum Abrocomam in crucem tollere iubet. Cui tot obruto malis obmuteſcenti, ſolatio fuit, quod & Anthiam fato functam eſſe putaret. Quibus id mandatum fue-

1 Ἄντρα καταστησάμενοι) Ita correxit Hemſterhuſius. In edd. legebatur ἀντακαταστησάμενοι, ſine ſenſu.

λου, (ἦν δὲ κρημνὸς ἀπότομος εἰς ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ βλέπων) καὶ ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν προσαρτῶσι, σπάρτοις τὰς χεῖρας σφίγξαντες καὶ τοὺς πόδας· τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τοῖς ἐκεῖ. Καταλιπόντες δὲ ᾤχοντο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τοῦ προσηρτημένου μένοντος. Ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, Ὦ θεῶν, φησὶ, φιλανθρωπότατε, ὃς Αἴγυπτον ἔχεις, δι᾽ ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν, εἰ μέν τι Ἁβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς, καὶ μείζονα τιμωρίαν, εἰ τίς ἐστι, ταύτης ὑποσχοῖμι· εἰ δὲ ὑπὸ γυναικὸς προδέδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ῥεῦμα μιανθείη ποτ᾽ ἀδίκως ἀπολομένου σώματος, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδοις θέαμα, ἄνθρωπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα. Ηὔξατο, καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς οἰκτείρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέμου γίνεται, καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ, καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶ-

rat, illum ad Nili ripas ducunt, & ubi praerupta rupes erat in fluminis decurſum propendens, erectae cruci reſtibus annectunt, manus pedeſque conſtringentes, ut illis ſuſpendendi mos eſt, & abierunt, velut in firmo loco relicto, quem ſuſpenderant. Ille ſolem adſpiciens, & Nili fluenta, O Deorum, inquit, hominum generi amiciſſime, qui Aegyptum tenes, & per quem terra & mare hominibus apparuit, ſi quid Abrocomas iniuſti fecit, miſere peream, ſuppliciumque hoc maius, ſi quod eſt, patiar: ſed ſi me mulier ſceleſta prodidit, ne Nili flumen polluatur, corpore per iniuriam necato; neque tu hoc videas ſpectaculum, ut quiſquam nullo admiſſo ſcelere in hac tua terra pereat. Haec precantem miſertus eſt Deus, ac ſubito venti vis exoritur; quo irruente, & crux & terreum rupis ſolum,

δες, εἰς ὃ ἦν ὁ σταυρὸς ἠρεισμένος. Ἐμπίπτει δὲ ὁ Ἁβροκόμης τῷ ῥεύματι, καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀδικοῦντος, οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων, οὔτε τῶν θηρίων παραβλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ῥεύματος· Φερόμενος δὲ [1] εἰς τὰς ἐκβολὰς δέχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. Κἀνταῦθα οἱ, παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν, καὶ ὡς δραπέτην τῆς τιμωρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικοῦντα τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς, καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας τελέως, κελεύει πυρὰν ποιήσαντας ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν Ἁβροκόμην. Καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἁβροκόμης, καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο. Ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἅπτεσθαι τοῦ σώματος, ηὔχετο πάλιν ὀλίγα, ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν καθεστώτων κακῶν. Κἀνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νεῖλος, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ

in quo illa defixa fuerat, deiiciuntur. Abrocomas in profluentem cadens defertur, nec laedente illum aqua, neque vinculis impedientibus, neque beſtiis noxam inferentibus, ac deducentibus undis per Nili oſtia defertur. Ibi eum cuſtodes prehendunt, & ut poenae profugum ad eum, qui Aegyptum regebat, ducunt; qui magis ſuccenſens, omninoque ſceleſtum iudicans, fieri pyram iubet, imponique & cremari Abrocomam. Et omnia in promtu erant, pyra prope Nili oſtia, Abrocomas impoſitus, ignisque admotus. Iamque corpus flammae fere attigerant, cum paucis, ut potuit, precatur, ut ab inſtantibus malis ſervaretur. In his intumuit Nilus, & adfluens aqua pyrae flammas exſtinguit.

1 Εἰς τὰς ἐκβολὰς) Certa haec eſt Locellae emendatio. Vitioſe editi, εἰς τὰς ἐμβολάς.

τὸ ῥεῦμα, καὶ κατασβέννυσι τὴν φλόγα. Θαῦμα δὲ τὸ γενόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν. Καὶ λαβόντες ἄγουσι τὸν Ἀβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, καὶ λέγουσι τὰ συμβάντα, καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγοῦνται. Ἐθαύμασεν ἀκούσας τὰ γενόμενα, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἱρκτῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πᾶσαν, ἕως, ἔφη, μάθωμεν, ὅστις ὁ ἄνθρωπός ἐστιν, καὶ ὅτι οὕτως αὐτοῦ μέλει θεοῖς.

Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἱρκτῇ. Ὁ δὲ Ψάμμις, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ᾽ οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. Ἔδει δὲ αὐτὸν ὁδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ, καὶ ὄνοι, καὶ ἵπποι σκευαγωγοί. Ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσοῦ, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθής. Ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν

Miraculum id adstantibus visum, adeo ut Abrocomam ad Aegypti praefectum ducerent, & quae accidissent, Nilique auxilium narrarent. Audiens haec omnia miratur, & custodiri illum in carcere iubet, omnemque adhiberi curam, donec, inquit, qui vir sit, sciamus, & cur Diis adeo curae sit.

Dum ille in carcere erat, Psammis, qui Anthiam emerat, redire domum statuit, omniaque ad iter parabantur. Superiorem Aegyptum peragranti, adeunda quoque Aethiopia erat, ubi Hippothoi agmen praedonum constiterat. Omnibus bene instructis, multisque camelis, & asinis, & equis, sarcinas portantibus, cum auri & argenti magna vi, plurimaque veste, cum Anthia iter ingreditur. Quae ut Alexandriam praetergres-

Μέμφει, ηὔχετο τῇ Ἴσιδι στᾶσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ, Ὦ μεγίστη θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἁγνὴ μένω λογιζομένη σὴ, καὶ γάμον ἄχραντον Ἁβροκόμῃ τηρῶ. Τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἁβροκόμου λειψάνων. Ἢ σῶσον οὖν ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ, καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἁβροκόμῃ, ἢ εἰ πάντως εἵμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι ταῦτα, μεῖναί με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα ηὔχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις. Καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμμιν ἀποκτιννύει, καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον. Συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων. Ἐνταῦθα ἤει καὶ ἡ Ἀνθία. Οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱπ-

ſa Memphim pervenit, ante Iſidis templum ſubſiſtens precatur: O Deorum maxima, hucuſque quidem caſtae eſſe licuit, dum tua eſſe credebar, incorruptamque connubii fidem Abrocomae ſervare. Hinc ad Indos abeo, longum ab Epheſiis, longum ab Abrocomae reliquiis iter. Vel me miſeram hinc aufer, vivoque redde Abrocomae, vel, ſi ſeorſim nos mori fata velint, hoc ſaltem effice, ut & mortuo promiſſam pudicitiam ſervem. Cum haec precata eſſet, progreſſi viam iam Coptum pervenerant, & Aethiopum montes conſcenderant, cum obviam fit illis Hippothous, qui Pſammi ipſo, multiſque, qui cum eo erant, occiſis, direptaque pecunia, & Anthiam captivam ducit, collectaque omnia, quae relicta fuerant, in antrum defert, quod ad condendam praedam ſe commodum oſtenderat. Anthia illuc ingreſſa nec Hippothoum agnoſcit, nec ipſam Hip-

πόθοον, οὐδὲ Ἱππόθοος τὴν Ἀνθίαν. Ὁπότε δὲ αὐτῆς πύθοιτο, ἥτις τε εἴη, καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ, Αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιχώριον, καὶ τὸ ὄνομα Μεμφῖτις.

Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ λῃστρικῷ. Ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ μανθάνει τὸ διήγημα, καὶ οἰκτείρει τὴν τύχην, καὶ δίδωσι χρήματα, καὶ εἰς Ἔφεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο. Ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ᾔδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν, ἐπιβὰς σκάφους, ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας, ἐκεῖ πευσόμενός τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἄραξον, μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κυνώ.

Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἄντρῳ ἐρᾷ τῶν φρου-

pothous; & cum forte rogasset, quaenam esset, & unde, Anthia veritatem dissimulans Aegyptiam se esse dixit, Memphitim nomine.

Dum illa apud Hippothoum est in latronum antro, Abrocomam praefectus Aegypti arcessi iubet, & quae ad ipsum pertinebant sciscitatus, rem ut erat intelligens, miseratusque infortunium, pecunia data, se eum Ephesum deducendum curaturum promittit. Ille maximam quidem ei gratiam habuit, quod servasset, sed precatur, ut sibi Anthiam inquirere permitteret. Multis igitur acceptis muneribus, conscenso navigio in Italiam solvit, exploraturus, si quid illic de Anthia audire posset. Praefectus Aegypti de his, quae Araxo acciderant, certior factus, arcessitam Cyno cruci affixit.

Dum in antro degebat Anthia, eius amore flagrat

ρούντων αὐτὴν λῃστῶν εἷς, Ἀγχίαλος τοὔνομα. Οὗτος ὁ Ἀγχίαλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἱπποθόῳ συνεληλυθότων, Λαοδικεὺς τὸ γένος. Ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ, νεανικός τε, καὶ μεγάλα ἐν τῷ λῃστηρίῳ δυνάμενος. Ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων, καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθαι, καὶ παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ δῶρον αἰτήσειν. Ἡ δὲ πάντα ἠρνεῖτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμὰ, οὐ λῃστὴς ἀπειλῶν. Ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἁβροκόμῃ, καὶ δοκοῦντι τεθνηκέναι, καὶ πολλάκις ἀνεβόα, εἴποτε λαθεῖν ἠδύνατο, Ἁβροκόμου μόνου γυνὴ μεῖναι, κἂν ἀποθανεῖν δέῃ, κἂν, ὧν πέπονθα, χείρω παθεῖν. Ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἦγε τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα. Οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ νύκτωρ ποτε, οὐ παρόντος Ἱπποθόου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν τῷ λῃ-

quidam e latronibus, qui ipſam cuſtodiebant, Anchialus nomine. Is e Syria cum Hippothoo venerat, genere Laodicenſis, eratque apud eum in honore, adoleſcens & plurimum inter latrones potens. Primum igitur blande eam alloquitur exoraturus, ac ſecum reputans, verbis ſe illam pellecturum, & dono inde ab Hippothoo petiturum. Omnia detrectantem non antrum flexit, non vincula, nec latro minax, ſeque Abrocomae illibatam ſervabat, etſi mortuum putaret; ſaepiuſque, ſi quando clam poſſet, exclamabat, Unius Abrocomae uxor ſim, vel, ſi mori oporteat, peioraque, quam paſſa ſum, pati. Hinc augeſcere Anchialo aegritudo, quem quotidianus Anthiae adſpectus amore exurebat, adeo ut, non amplius ferre valens, vim inferre Anthiae aggrederetur; ac noctu, abſente Hippothoo, cum ceteris

στηρίῳ, ἐπανίστατο, καὶ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος, παίει τὸν Ἀγχίαλον, καὶ πληγὴ γίνεται καιρία. Ὁ μὲν γὰρ περιληψόμενος, καὶ φιλήσων, ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρνων ἔπληξε. Καὶ Ἀγχίαλος μὲν δίκην ἱκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται, καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο· ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ᾽ ἔτι ὑπὲρ Ἀβροκόμου τι [1] ἤλπιζε· ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἄντρου, ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὔπορος ἦν, οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. Ἔγνω μένειν οὖν ἐν τῷ ἄντρῳ, καὶ φέρειν ὅ τι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ. Κἀκείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν οὔτε ὕπνου τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο,

ad praedandum profecto, puellam adoritur, vitiumque afferre parat. Illa oppressam malis se sentiens, consilia omnia superantibus, gladium prope iacentem stringens, letali vulnere Anchialum percutit. Dum enim is complexaturus, & iuncturus osculum, totus super eam se inclinaverat, illa gladium subiiciens pectori vulnus inflixit. Et Anchialus quidem de scelesta libidine poenas iustas dedit; Anthia vero ob factum commota animum metu multa iniit consilia, nunc sibi mortem consciscendi, sed spei adhuc aliquid de Abrocoma supererat, nunc aufugiendi ex antro. Sed cum ad hoc nihil ei omnino suppeteret, neque enim expeditum iter aut viae dux erat, in antro manere statuit, ac ferre, quidquid Deo suo videretur; noctemque illam fuit insomnis, multa volutans animo. Ut illuxit, Hippothous cum

1 Ἤλπιζε· ποτὲ δὲ) Haec est Cod. Flor. lectio, quam & ingenio extunderat Hemsterh. In edd. legitur, ἐλπίζετο· τὸ δέ.

ἧκον οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ ὁρῶσι τὸν Ἀγχίαλον ἀνῃρημένον, καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι. Καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχειν, καὶ τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι φίλον. Καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μέν τις ἀποκτεῖναι κελεύων, καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι. Ὁ δὲ Ἱππόθοος ἠνιᾶτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ· ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. Καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν, καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑποσχῇ τῶν τετολμημένων. Καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προσταχθέν, ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον. Καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι, καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον, (ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέ-

ſociis adveniens occiſum Anchialum videt, & prope corpus Anthiam. Factum coniiciunt, eamque interrogantes omnia intelligunt. Viſum iis, ob hoc ira percitis, amici mortem ulciſci. Varia in Anthiam conſuluere: necandam alius dixit, & cum Anchiali corpore ſepeliendam, alius in crucem agendam. Hippothous, ob Anchialum moeſtus, maius in Anthiam ſupplicium commentus eſt. Iubet profundam latamque foſſam fieri, & iniici Anthiam, & duos cum ea canes, ut, tantum auſa facinus, ita poenam graviſſimam pendat. Ii mandata fecerunt. Anthia in foſſam demittitur. Canes erant Aegyptii immanes, & adſpectu teterrimi. Iis in foſſam coniectis, ingentia ligna imponunt, terraque aggeſta foſſam operiunt. Parum ea a Nilo aberat, cuſtodemque unum

χεῦσα) καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἕνα τῶν λῃστῶν Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτὴν, καὶ τῆς συμφορᾶς ᾤκτειρεν. Ἐπενόει δὲ ὅπως ἐπὶ πλεῖον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. Καὶ ἑκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων ἄρτους ἐνέβαλε, καὶ ὕδωρ παρεῖχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαρρεῖν παρεκάλει. Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασσοὶ ἐγίνοντο καὶ ἥμεροι. Ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν, καὶ τὴν παροῦσαν τύχην ἐννοήσασα, Οἴμοι, φησὶ, τῶν κακῶν, οἵαν ὑπομένω τιμωρίαν; τάφρος, καὶ δεσμωτήριον, καὶ κύνες καθειργμένοι πολὺ τῶν λῃστῶν ἡμερώτεροι. Τὰ αὐτὰ, Ἀβροκόμη, σοι πάσχω, ἧς γάρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καί σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ. Ἀλλ' εἰ μὲν ζῇς ἔτι, δεινὸν οὐδέν· ἴσως γάρ ποτε ἀλλήλους ἕξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέ-

Amphinomum conſtituerant, qui iampridem Anthiae amore captus, tunc magis illam miſerabatur, dolebatque infortunium; cogitabat vero, qua ratione vitam eius ſuſtentaret a canibus illaeſam. Quotidie remotis lignis, foſſae ſuperpoſitis, panes iniecit, & aquam praebuit, & Anthiam inde bono eſſe animo hortatur. Canes paſti nullo eam affecerunt malo, quin & cicures manſuetique ſubito facti ſunt. Anthia, memor ſui, praeſentemque fortunam conſiderans, Eheu me miſeram, inquit, quale hoc eſt, quod ſubeo ſupplicii! foſſa, carcer, canes incluſi, quos tamen latronibus longe mitiores experior. Haec tui cauſa, Abrocoma, patior: nam & tu in pari quondam fortuna fuiſti, & te in vinculis Tyri reliqui. Sed ſi vivis adhuc, nil grave eſt; fortaſſe aliquando frui invicem dabitur. At ſi iam

θνηκας, μάτην ἐγὼ Φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅστις πώποτέ ἐστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῆ. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεθρήνει συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἑκάστοτε κἀκείνην παρεμυθεῖτο, καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

mortem obiisti, frustra ego vivere annitor, frustra iste, quicunque est, infelicis nunc miseretur mei. Haec dicens continenter lamentabatur. Ita quidem Anthia in fossa cum canibus inclusa erat, & Amphinomus illam quotidie consolabatur, canesque alendo mitigabat.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, διανύσας [1] τὸν ἀπ᾽ Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ᾽ εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν· καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐνταῦθα ὁ

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER QUINTUS.

ABROCOMAS, ab Aegypto navigans, non in Italiam quidem ipsam pervenit, cum navis vento depulsa recto cursu aberrasset. Ad Siciliam vero Syracusas, amplam pulchramque urbem, appulere. Ibi Abrocomas in-

1 Τὸν ἀπ᾽ Αἰγύπτου) Ita emendavit Hemst. Edd. tenent τὸν Αἰγ.

'Αβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιϊέναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ 'Ανθίας εἴ τι πύθοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτη, ἁλιεῖ τὴν τέχνην. Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης. 'Υπεδέξατο δὲ τὸν 'Αβροκόμην ἄσμενος, καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ, καὶ ἠγάπα διαφερόντως. Καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν 'Αβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ τὴν 'Ανθίαν εἰρήκει, καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν πλάνην· ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.

'Εγὼ, ἔφη, τέκνον 'Αβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης, οὔτε ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν [1] ἐχόντων πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγμένος, κόρης πολίτιδος Θελξινόης τοὔνομα. 'Αντήρα δέ μου καὶ Θελξινόη· καὶ τῇ πόλει παννυχίδος

ſulam peragrare ſtatuit, ac quaerere, ſi quid audire de Anthia poſſet. Domo excipitur prope litus ab Aegialeo quodam ſene piſcatore, paupere & peregrino. Is, comiter Abrocomam ad ſe receptans, ex artis proventu libenter nutriebat, ac maxime diligebat, ut filium reputans. Aliquando confertis invicem ſermonibus, cum Abrocomas fortunas ſuas, Anthiam, amorem, erroreſque narraſſet, Aegialeus ita & ſua commemorare orſus eſt.

Ego, inquit, fili Abrocoma, non Siculus, non indigena ſum, ſed Spartanus Lacedaemonius, ex iis, qui plurimum ibi auctoritate & opibus pollent. Prima iuventa virginem amavi indidem civem, cui Thelxinoae nomen, amabatque illa me pariter. Cum pervigilium

1 'Εχόντων) Ita reſcripſi e Locellae coniectura ſatis probabili, etſi vulgatum ἔχων haud plane damnem.

ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ὁδηγουμένου θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν, ὧν ἕνεκα συνήλθομεν. Καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες, καὶ ὠμόσαμεν ἀλλήλους πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θανάτου. Ἐνεμέσησε δέ τις ἄρα θεῶν· κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἤμην, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν πρὸς γάμον οἱ πατέρες διαχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τοὔνομα· ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἤρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο, ἀναβαλλομένη τὸν γάμον· τελευταῖον δὲ, δυνηθεῖσα ἐν ταὐτῷ μοι γενέσθαι, συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος μετ' ἐμοῦ. Καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς, ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτί. Ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως [1] ἤειμεν εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον, κἀκεῖθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πυθόμενοι τὴν

in urbe ageretur, convenimus, ac, ducente Deo, iis rebus, quarum caussa conveneramus, fruebamur. Per aliquod tempus clam consuescere licuit, mutuo iureiurando saepe pollicitis, usque ad mortem convicturos. Invidit mihi Deorum aliquis: nondum enim ex ephebis excesseram, cum Thelxinoëm parentes nuptum dant Androcli cuidam, indidem adolescentulo, qui & ipsam amabat. Puella multa primum caussando in longum ducit nuptias: tandem ut licuit me convenire, consentit noctu mecum egredi Lacedaemone. Exornamur igitur iuveniliter, comamque Thelxinoës ipsa nuptiarum nocte totondi. Urbe egressi, Argos & Corinthum proficiscimur, atque inde solventes in Siciliam navigamus. Lacedaemonii, fuga audita, nos capitis damnarunt. Hic

1 Ἤειμεν) Ita coniecerat Hemsterhusius, quod deinde Cod. Fl. firmatum deprehendit Loc. Vulgo, εἴημεν.

φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἦμεν μετ᾽ ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετὰ ἐμαυτοῦ, καὶ ἀεὶ φιλῶ, καὶ σύνειμι.

Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυναῖκα [1] πρεσβύτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην. Τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ· ἦν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρων. Ταύτῃ οὖν, ἔφη, ὦ τέκνον Ἀβροκόμη, ἀεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ, καὶ συγκατάκειμαι, καὶ συνευωχοῦμαι· κἂν ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἁλείας κεκμηκὼς, αὕτη με παραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ, οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνεταί μοι· ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἵα μὲν ἦν

quidem neceſſariorum inopia laboravimus, gaudentes tamen quaſi omnibus frueremur, quod una eſſemus. Hic non ita pridem Thelxinoë fato ceſſit: corpus non humatum eſt, mecum enim habeo, eiuſque vetere conſuetudine utor.

Haec dicens Abrocomam in interius cubiculum ducit, oſtenditque Thelxinoëm anum, formoſam olim mulierem, Aegialeo etiamnum puellam. Corpus eius conditum erat Aegyptio more, cuius erat ſenex peritus. Haec, inquit, eſt, fili Abrocoma. Illam ut vivam alloquor, una & iaceo, & diſcumbo, & ſi quando a piſcando laſſus revertor, huius me adſpectus reficit: non enim qualis, fili, tibi nunc videtur, apparet mihi, ſed

1 Πρεσβύτιν) Abreſch. hunc locum ita conſtituit, πρεσβύτιν μὲν ἤδη γενομένην, καλὴν δ᾽ ἔτι Αἰγ. quod ſane concinnius. Idem mox corr. ἀνευρήσω, pro ἂν εὑρήσω, quod recipiendum putavimus.

ἐν Λακεδαίμονι, οἷα δὲ ἐν τῇ Φυγῇ, τὰς παννυχίδας ἐννοῶ. Ἔτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἀβροκόμης, Σὲ δὴ, λέγων, ὦ πασῶν δυστυχεστάτη κόρη, πότε ἀνευρήσω κἂν νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης· καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα, ὅτι ἔρως ἀληθινὸς [1] ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει. Ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν· οὐ δεδύνημαι δὲ οὐδὲν ἀκοῦσαι περί σου. Ὦ μαντεύματα δυστυχῆ, ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἄπολλον χρήσας χαλεπώτατα, οἴκτειρον ἤδη, καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀποδίδου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος, παραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως, διῆγεν ἐν Συρακούσαις, ἤδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ λῃστήριον κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας, καὶ μεί-

haeret pectore infixa, qualis Lacedaemone erat, qualis in fuga, ac pervigilio. Aegialeo adhuc loquente, Abrocomas eiulans, O te, inquit, omnium puellam infelicissimam, quando vel mortuam inveniam? Aegialeo magnum vitae solatium Thelxinoës corpus est, ac sane didici, amorem verum aetatis terminum egredi. Ego terram omnem & maria oberrans quidquam de te audire nequeo. O infortunata oracula! O Apollo, qui durissima nobis dedisti responsa, nunc nostri miserere, iamque finem praedictorum facias.

In huiusmodi lamentis Abrocomas vitam Syracusis agebat, consolante illum Aegialeo, cum quo iam artis societatem inierat. Hippothous validam iam praedonum constituerat manum, & abscedere Aethiopia, ma-

1 Ὅρον ἡλικίας) Hemsterhusius corr. ὅρον ἡλικίαν, recepitque Locella. Sed & vulgatum recte habet, eodem sensu.

ζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. Οὐ γὰρ ἐδόκει Ἱπποθόῳ αὔταρκες εἶναι, λῃστεύειν κατ᾽ ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. Καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ, καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι) Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ᾔει δὲ ἐπ᾽ Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν. Τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ὁ φρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτὴν, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν, καὶ τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν, Ἱπποθόῳ μὲν οὐχ εἵπετο, λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινι σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις, οἷς συνελέξατο. Νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἄρειαν καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει τὴν τά-

ioresque res moliri decreverat: non enim ut singulos spoliaret, sufficere ei videbatur, sed pagos & oppida invadere constituerat. Omnia igitur iumentis & camelis imponens, quorum non exigua illi erat copia, Aethiopia reicta cum sociis Aegyptum & Alexandriam petit, iterumque Phoeniciam & Syriam in animo habebat. Anthiam iam mortuam credebat; sed Amphinomus, qui ad fossam, ubi ea claudebatur, excubabat, amori obsequens, nec se divelli a virgine patiens, quam animo egregie caram habebat, imminentis infortunii metu non secutus est Hippothoum, sed inter turbam eum latuit, absconditque se in antro, ubi commeatus aliquantum collegerat. Noctu Hippothous in Aegypti pagum venit, quem Arium vocant, direpturus. Amphi-

στηρίῳ, ἐπανίστατο, καὶ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος, παίει τὸν Ἀγχίαλον, καὶ πληγὴ γίνεται καιρία. Ὁ μὲν γὰρ περιληψόμενος, καὶ φιλήσων, ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρνων ἔπληξε. Καὶ Ἀγχίαλος μὲν δίκην ἱκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται, καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο· ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔτι ὑπὲρ Ἁβροκόμου τι [1] ἤλπιζε· ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἄντρου, ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὔπορος ἦν, οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. Ἔγνω μένειν οὖν ἐν τῷ ἄντρῳ, καὶ φέρειν ὅ τι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ. Κἀκείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν οὔτε ὕπνου τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο,

ad praedandum profecto, puellam adoritur, vitiumque afferre parat. Illa oppreſſam malis ſe ſentiens, conſilia omnia ſuperantibus, gladium prope iacentem ſtringens, letali vulnere Anchialum percutit. Dum enim is complexaturus, & iuncturus oſculum, totus ſuper eam ſe inclinaverat, illa gladium ſubiiciens pectori vulnus inflixit. Et Anchialus quidem de ſceleſta libidine poenas iuſtas dedit; Anthia vero ob factum commota animum metu multa iniit conſilia, nunc ſibi mortem conſciſcendi, ſed ſpei adhuc aliquid de Abrocoma ſupererat, nunc aufugiendi ex antro. Sed cum ad hoc nihil ei omnino ſuppeteret, neque enim expeditum iter aut viae dux erat, in antro manere ſtatuit, ac ferre, quidquid Deo ſuo videretur; noctemque illam fuit inſomnis, multa volutans animo. Ut illuxit, Hippothous cum

1 Ἤλπιζε· ποτὲ δὲ) Haec eſt Cod. Flor. lectio, quam & ingenio extuderat Hemſterh. In edd. legitur, ἐλπίζετο· τὸ δέ.

ἧκον οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ ὁρῶσι τὸν Ἀγχίαλον ἀνῃρημένον, καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι. Καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχειν, καὶ τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι φίλον. Καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μέν τις ἀποκτεῖναι κελεύων, καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι. Ὁ δὲ Ἱππόθοος ἠνιᾶτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ· ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. Καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν, καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑποσχῇ τῶν τετολμημένων. Καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προσταχθὲν, ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον. Καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι, καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον, (ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέ-

ſociis adveniens occiſum Anchialum videt, & prope corpus Anthiam. Factum coniiciunt, eamque interrogantes omnia intelligunt. Viſum iis, ob hoc ira percitis, amici mortem ulciſci. Varia in Anthiam conſuluere: necandam alius dixit, & cum Anchiali corpore ſepeliendam, alius in crucem agendam. Hippothous, ob Anchialum moeſtus, maius in Anthiam ſupplicium commentus eſt. Iubet profundam latamque foſſam fieri, & iniici Anthiam, & duos cum ea canes, ut, tantum auſa facinus, ita poenam graviſſimam pendat. Ii mandata fecerunt. Anthia in foſſam demittitur. Canes erant Aegyptii immanes, & adſpectu teterrimi. Iis in foſſam coniectis, ingentia ligna imponunt, terraque aggeſta foſſam operiunt. Parum ea a Nilo aberat, cuſtodemque unum

χευσα) καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἕνα τῶν λῃστῶν Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτὴν, καὶ τῆς συμφορᾶς ᾤκτειρεν. Ἐπενόει δὲ ὅπως ἐπὶ πλεῖον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. Καὶ ἑκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων ἄρτους ἐνέβαλε, καὶ ὕδωρ παρεῖχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαῤῥεῖν παρεκάλει. Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασσοὶ ἐγίνοντο καὶ ἥμεροι. Ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν, καὶ τὴν παροῦσαν τύχην ἐννοήσασα, Οἴμοι, φησὶ, τῶν κακῶν, οἵαν ὑπομένω τιμωρίαν; τάφρος, καὶ δεσμωτήριον, καὶ κύνες καθειργμένοι πολὺ τῶν λῃστῶν ἡμερώτεροι. Τὰ αὐτὰ, Ἀβροκόμη, σοι πάσχω, ἧς γάρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καί σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ. Ἀλλ' εἰ μὲν ζῇς ἔτι, δεινὸν οὐδέν· ἴσως γάρ ποτε ἀλλήλους ἕξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέ-

Amphinomum constituerant, qui iampridem Anthiae amore captus, tunc magis illam miserabatur, dolebatque infortunium; cogitabat vero, qua ratione vitam eius sustentaret a canibus illaesam. Quotidie remotis lignis, fossae superpositis, panes iniecit, & aquam praebuit, & Anthiam inde bono esse animo hortatur. Canes pasti nullo eam affecerunt malo, quin & cicures mansuetique subito facti sunt. Anthia, memor sui, praesentemque fortunam considerans, Eheu me miseram, inquit, quale hoc est, quod subeo supplicii! fossa, carcer, canes inclusi, quos tamen latronibus longe mitiores experior. Haec tui causa, Abrocoma, patior: nam & tu in pari quondam fortuna fuisti, & te in vinculis Tyri reliqui. Sed si vivis adhuc, nil grave est; fortasse aliquando frui invicem dabitur. At si iam

θνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅστις πώποτέ ἐστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῆ. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεθρήνει συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἑκάστοτε κἀκείνην παρεμυθεῖτο, καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

mortem obiisti, frustra ego vivere annitor, frustra iste, quicunque est, infelicis nunc miseretur mei. Haec dicens continenter lamentabatur. Ita quidem Anthia in fossa cum canibus inclusa erat, & Amphinomus illam quotidie consolabatur, canesque alendo mitigabat.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, διανύσας [1] τὸν ἀπ' Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν· καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐνταῦθα ὁ

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM
DE AMORIBUS
ANTHIAE ET ABROCOMAE
LIBER QUINTUS.

ABROCOMAS, ab Aegypto navigans, non in Italiam quidem ipſam pervenit, cum navis vento depulſa recto curſu aberraſſet. Ad Siciliam vero Syracuſas, amplam pulchramque urbem, appulere. Ibi Abrocomas in-

1 Τὸν ἀπ' Αἰγύπτου) Ita emendavit Hemſt. Edd. tenent τὸν Αἰγ.

Ἀβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιϊέναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτῃ, ἁλιεῖ τὴν τέχνην. Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης. Ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἀβροκόμην ἄσμενος, καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ, καὶ ἠγάπα διαφερόντως. Καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν Ἀβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει, καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν πλάνην· ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.

Ἐγὼ, ἔφη, τέκνον Ἀβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης, οὔτε ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν [1] ἐχόντων πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγμένος, κόρης πολίτιδος Θελξινόης τοὔνομα. Ἀντήρα δέ μου καὶ Θελξινόη· καὶ τῇ πόλει παννυχίδος

ſulam peragrare ſtatuit, ac quaerere, ſi quid audire de Anthia poſſet. Domo excipitur prope litus ab Aegialeo quodam ſene piſcatore, paupere & peregrino. Is, comiter Abrocomam ad ſe receptans, ex artis proventu libenter nutriebat, ac maxime diligebat, ut filium reputans. Aliquando conſertis invicem ſermonibus, cum Abrocomas fortunas ſuas, Anthiam, amorem, erroreſque narraſſet, Aegialeus ita & ſua commemorare orſus eſt.

Ego, inquit, fili Abrocoma, non Siculus, non indigena ſum, ſed Spartanus Lacedaemonius, ex iis, qui plurimum ibi auctoritate & opibus pollent. Prima iuventa virginem amavi indidem civem, cui Thelxinoae nomen, amabatque illa me pariter. Cum pervigilium

1 Ἐχόντων) Ita reſcripſi e Locellae coniectura ſatis probabili, etſi vulgatum ἔχων haud plane damnem.

ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ὁδηγουμένου θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν, ὧν ἕνεκα συνήλθομεν. Καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες, καὶ ὠμόσαμεν ἀλλήλους πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θανάτου. Ἐνεμέσησε δέ τις ἄρα θεῶν· κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἤμην, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν πρὸς γάμον οἱ πατέρες διαχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τοὔνομα· ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἤρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο, ἀναβαλλομένη τὸν γάμον· τελευταῖον δὲ, δυνηθεῖσα ἐν ταὐτῷ μοι γενέσθαι, συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος μετ' ἐμοῦ. Καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς, ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτί. Ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως [1] ᾔειμεν εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον, κἀκεῖθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πυθόμενοι τὴν

in urbe ageretur, convenimus, ac, ducente Deo, iis rebus, quarum caufa conveneramus, fruebamur. Per aliquod tempus clam confuefcere licuit, mutuo iureiurando faepe pollicitis, ufque ad mortem convicturos. Invidit mihi Deorum aliquis: nondum enim ex ephebis exceffeiam, cum Thelxinoëm parentes nuptum dant Androcli cuidam, indidem adolefcentulo, qui & ipfam amabat. Puella multa primum caufando in longum ducit nuptias: tandem ut licuit me convenire, confentit noctu mecum egredi Lacedaemone. Exornamur igitur iuveniliter, comamque Thelxinoës ipfa nuptiarum nocte totondi. Urbe egreffi, Argos & Corinthum proficifcimur, atque inde folventes in Siciliam navigamus. Lacedaemonii, fuga audita, nos capitis damnarunt. Hic

1 Ἤειμεν) Ita coniecerat Hemfterhufius, quod deinde Cod. Fl. firmatum deprehendit Loc. Vulgo, εἴειμεν.

φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἦμεν μετ' ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετὰ ἐμαυτοῦ, καὶ ἀεὶ φιλῶ, καὶ σύνειμι.

Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυναῖκα [1] πρεσβύτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην. Τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ· ἦν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρων. Ταύτῃ οὖν, ἔφη, ὦ τέκνον Ἀβροκόμη, ἀεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ, καὶ συγκατάκειμαι, καὶ συνευωχοῦμαι· κἂν ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἁλείας κεκμηκὼς, αὕτη με παραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ, οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνεταί μοι· ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἵα μὲν ἦν

quidem neceſſariorum inopia laboravimus, gaudentes tamen quaſi omnibus frueremur, quod una eſſemus. Hic non ita pridem Thelxinoë fato ceſſit: corpus non humatum eſt, mecum enim habeo, eiuſque vetere conſuetudine utor.

Haec dicens Abrocomam in interius cubiculum ducit, oſtenditque Thelxinoëm anum, formoſam olim mulierem, Aegialeo etiamnum puellam. Corpus eius conditum erat Aegyptio more, cuius erat ſenex peritus. Haec, inquit, eſt, fili Abrocoma. Illam ut vivam alloquor, una & iaceo, & diſcumbo, & ſi quando a piſcando laſſus revertor, huius me adſpectus reficit: non enim qualis, fili, tibi nunc videtur, apparet mihi, ſed

1 Πρεσβύτιν) Abreſch. hunc locum ita conſtituit, πρεσβύτιν μὲν ἤδη γενομένην, καλὴν δ' ἔτι Αἰγ. quod ſane concinnius. Idem mox corr. ἀνευρήσω, pro ἂν εὑρήσω, quod recipiendum putavimus.

ἐν Λακεδαίμονι, οἵα δὲ ἐν τῇ Φυγῇ, τὰς παννυχίδας ἐννοῶ. Ἔτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἁβροκόμης, Σὲ δὴ, λέγων, ὦ πασῶν δυστυχεστάτη κόρη, πότε ἀνευρήσω κἂν νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης· καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα, ὅτι ἔρως ἀληθινὸς [1] ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει. Ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν· οὐ δεδύνημαι δὲ οὐδὲν ἀκοῦσαι περί σου. Ὦ μαντεύματα δυστυχῆ, ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἄπολλον χρήσας χαλεπώτατα, οἴκτειρον ἤδη, καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀποδίδου.

Καὶ ὁ μὲν Ἁβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος, παραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως, διῆγεν ἐν Συρακούσαις, ἤδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ λῃστήριον κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας, καὶ μεί-

haeret pectore infixa, qualis Lacedaemone erat, qualis in fuga, ac pervigilio. Aegialeo adhuc loquente, Abrocomas eiulans, O te, inquit, omnium puellam infelicissimam, quando vel mortuam inveniam? Aegialeo magnum vitae solatium Thelxinoës corpus est, ac sane didici, amorem verum aetatis terminum egredi. Ego terram omnem & maria oberrans quidquam de te audire nequeo. O infortunata oracula! O Apollo, qui durissima nobis dedisti responsa, nunc nostri miserere, iamque finem praedictorum facias.

In huiusmodi lamentis Abrocomas vitam Syracusis agebat, consolante illum Aegialeo, cum quo iam artis societatem inierat. Hippothous validam iam praedonum constituerat manum, & abscedere Aethiopia, ma-

1 Ὅρον ἡλικίας) Hemsterhusius corr. ὅρον ἡλικίαν, recepitque Locella. Sed & vulgatum recte habet, eodem sensu.

ζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. Οὐ γὰρ ἐδόκει Ἱπποθόῳ αὔταρκες εἶναι, λῃστεύειν κατ᾽ ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. Καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ, καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι) Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ᾔει δὲ ἐπ᾽ Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν. Τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ὁ φρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτὴν, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν, καὶ τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν, Ἱπποθόῳ μὲν οὐχ εἵπετο, λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινὶ σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις, οἷς συνελέξατο. Νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἄρειαν καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει τὴν τά-

ioresque res moliri decreverat: non enim ut singulos spoliaret, sufficere ei videbatur, sed pagos & oppida invadere constituerat. Omnia igitur iumentis & camelis imponens, quorum non exigua illi erat copia, Aethiopia relicta cum sociis Aegyptum & Alexandriam petit, iterumque Phoeniciam & Syriam in animo habebat. Anthiam iam mortuam credebat; sed Amphinomus, qui ad fossam, ubi ea claudebatur, excubabat, amori obsequens, nec se divelli a virgine patiens, quam animo egregie caram habebat, imminentis infortunii metu non secutus est Hippothoum, sed inter turbam eum latuit, abscondit que se in antro, ubi commeatus aliquantum collegerat. Noctu Hippothous in Aegypti pagum venit, quem Arium vocant, murepturus. Amphi-

φρον, καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει. Τῆς δὲ ἔτι Coβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν [1] γάμων ἁγνὴν, μέχρις ἂν καὶ αὐτή ποτε πεισθεῖσα θελήσῃ συγκαταθέσθαι. Πείθεται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία, καὶ ἕπεται αὐτῷ. Οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κύνες, ἀλλ' ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι. Ἔρχεται δὲ εἰς Κοπτὸν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον τῆς ὁδοῦ. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν, ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον, προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ, πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν, καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν, καὶ κατῄεσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου. Πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι ἐπιβάντες

nomus foſſam aperit, educitque Anthiam, bonoque eſſe animo hortatur, &, timida & ſuſpicax cum illa etiamnum eſſet, per Solem iurat, ceteroſque in Aegypto Deos, pudicam ſe & intactam ſervaturum, donec ipſa libens aliquando aſſentiatur. Amphinomum, ſacramento credens, Anthia ſequitur, atque una canes ibant, conſuetudine fidi comites facti. Ubi Coptum ventum eſt, aliquot ibi dies morari ſtatuunt, donec Hippothous longius progrederetur; curantque, ne victus canibus deeſſet.

Hippothous, cum ad pagum Arium acceſſiſſet, multos incolarum interfecit, domuſque incendit; nec eadem via, ſed ſecundo Nilo devehuntur. Omnia enim e vicinis pagis collecta navigia cum conſcendiſſent, Sche-

1 Γάμων ἁγνὴν) Haec verba, τῷ σεμνὴν interpretamenti loco appoſita, eliminanda cenſeo.

ἔπλεεν ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ * * κἀντεῦθεν ἐκβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἄρειαν, καὶ τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον, καὶ ὅτι [1] ἀπ' Αἰθιοπίας ἔρχονται. Παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ ἄρχοντα τούτοις ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὑτοῦ Πολύϊδον, νεανίσκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικὸν, ἔπεμψεν ἐπὶ τοὺς λῃστάς. Οὗτος ὁ Πολύϊδος παραλαβὼν τὸ στράτευμα ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί. Νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λῃσταὶ, καὶ πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φονεύονται· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν. Ἱππόθοος μόνος, ἀποῤῥίψας τὰ ὅπλα, [2] ἔφυ-

diam usque navigarunt, atque inde cum descendissent, terrestri itinere prope Nili ripas reliquum Aegypti peragrarunt. Interea Aegypti praefectus, compertis, quae ad Arium facta fuerant, & Hippothoum cum agmine suo Aethiopiam profectum esse, comparatis multis militibus, quendam e cognatis suis Polyidum nomine, adolescentem eleganti forma, animoque ad quidvis fortiter agendum promto, praefecit. Is, accepto agmine, ad Pelusium obviam fit Hippothoo, statimque ad ripas proelium commissum. Multi utrinque cecidere, &, cum iam nox adesset, latrones in fugam versi, passim a militibus caesi, nonnullique capti sunt. Unus Hippotho-

1 Ἀπ' Αἰθιοπίας) Ita correxit Hemsterhusius. Edd. habent ἐπ' Αἰθιοπίαν.

2 Ἔφυγε τῆς νυκτὸς, καὶ) Locella hunc locum ita constituit: ἔφυγε, καὶ τῆς νυκτὸς ἦλθ. Equidem τῆς νυκτὸς, tanquam e superioribus prave repetitum, expunctum malim.

γε τῆς νυκτὸς, καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κᾀκεῖθεν, δυνηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπανήχθη. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμή· ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί τε καὶ διατραφήσεσθαι. Ἤκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ὁ δὲ Πολύϊδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ ἐκκαθῆραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που ἢ τὸν Ἱππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινα ἀνεύροι. Παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ, καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν λῃστῶν, ἵν', εἴτις φαίνοιτο, οἱ [1] μηνύσειαν, ἀνέπλει τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρεύνα, καὶ ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἔρχονται δὲ καὶ εἰς Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. Καὶ αὐτὴ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας· τὸν δὲ Ἀμφίνομον γνωρίζουσιν οἱ τῶν λῃστῶν εἰλημμένοι, καὶ λέγουσι τῷ

us, proiectis armis, noctis favore effugit. Ubi Alexandriam venit, conscensa navi clam se subduxit, appetebatque Siciliam maxime, quod ibi & in occulto fore, & victum sibi facile comparandum putaret: audiverat enim, insulam & magnam esse & opulentam. Polyidus non satis esse duxit obvios latrones vicisse, sed pervestiganda esse omnia, & depurgandam Aegyptum censuit, sicubi forte vel Hippothoum, vel e sociis aliquem, deprehenderet. Cum parte igitur copiarum, & captivis, ut indices essent, si quis latro appareret, adverso Nilo navigat, oppida perlustrat, cogitabatque usque Aethiopiam progredi. Tandem Coptum pervenere, ubi Anthia cum Amphinomo erat. Cum illa domi esset, Amphinomum agnovere captivi

1 Μηνύσειαν) Ita emend. Hemsterh. Edd. μηνύσῃ.

Πολυΐδῳ. Καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνεται, καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. Ὁ δὲ ἀκούσας, κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεπυνθάνετο ἥτις εἴη καὶ πόθεν. Ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη, καὶ ὑπὸ τῶν λῃστῶν εἴληπτο. Ἐν τούτῳ ἐρᾷ καὶ ὁ Πολυΐδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν. Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή. Ἐρασθεὶς δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν μεγάλα ὑπισχνούμενος· τελευταῖον δὲ κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολυΐδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ, ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἔρχεται ἱκέτις γενομένη. Σύ με, εἶπεν, ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ᾗ ἐβοήθησας πολλάκις· φεισάσθω μου καὶ Πολυΐδος, τῆς διά σε σώφρονος Ἀβροκόμῃ τηρουμένης. Ὁ δὲ Πολυΐδος ἅμα μὲν τὴν θεὰν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἤρα τῆς Ἀνθίας, καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει.

latrones. Dicunt id Polyido: Amphinomus capitur, & in quaeſtionem poſtulatus omnia de Anthia narrat. Quibus auditis & illam arceſſiri iubet. Accedentem interrogat, quae, & unde eſſet. Illa nil veri narrat: ſe Aegyptiam eſſe, & a latronibus captam. Inter haec Polyidus vehementer amare Anthiam coepit, licet Alexandriae uxorem haberet: amatam exorare primum conatur, magna pollicitus; tandem, cum Alexandriam deſcenderent, ac Memphi eſſent, vim afferre aggreditur. Illa, cum ſeſe proripuiſſet, Iſidis templum ingreditur, ibique ſupplex, Tu me iterum, ait, Aegypti domina, ſerves incolumem, quam ſaepius adiuvaſti, & Polyidus parcat mihi, tua ope huc uſque pudicitiam & fidem Abrocomae ſervanti. Polyidus, ſimul & Deae metu, & Anthiae amore, & infortunii miſericordia affectus, tem-

Πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος, καὶ ὄμνυσι, μήποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, οὐδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἁγνὴν, ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει. Αὔταρκες γὰρ αὐτῷ Φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι, κἂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία, καὶ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἄπιδος ἱερόν. Διασημότατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει. Ἐπειδὰν γάρ τις προσελθὼν εὔξηται, καὶ δεηθῇ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεὼ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἄπιδι. Ὦ θεῶν, ἔφη, φιλανθρωπότατε, ὁ πάντας οἰκτείρων ξένους, ἐλέησον κἀμὲ τὴν κακοδαίμονα, καί μοι μαντείαν ἀληθῆ περὶ Ἁβροκόμου πρόειπε· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔτι ὄψομαι καὶ ἀν-

plum ſolus accedit, iuratque, nunquam Anthiae vim aut iniuriam facturum, ſed caſtam, quamdiu ipſa velit, habiturum: ſibi enim amanti ſat eſſe, ſi ſpectare atque alloqui liceat. Sacramentis fidens Anthia egreditur, cumque ſtatuiſſent triduum Memphi morari ad reficiendos ſeſe, Anthia Apidis templum adit, nobiliſſimum in Aegypto. Deus petentibus reſponſa dat: ubi enim quis Deum oraverit, ipſe egreditur, Aegyptii vero templi cuſtodes, partim ſoluta oratione, partim verſa, futura praedicunt. Accedens & Anthia ad Apidem procumbit, &, O tu prae Diis omnibus, inquit, hominum amantiſſime, & erga cunctos hoſpites misericors, infeliciſſimae nunc mei miſerere: verum mihi de Abrocoma reſponſum redde. Si quidem illum adhuc vi-

δρα λήψομαι, καὶ μενῶ [1] καὶ ζήσομαι· εἰ δὲ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι κἀμὲ καλῶς ἔχει τοῦ πονηροῦ τούτου βίου. Εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῄει τοῦ ἱεροῦ. Κἀν τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἅμα ἐξεβόησαν, Ἀνθία Ἁβροκόμην λήψεται ταχὺ ἄνδρα τὸν αὐτῆς. Ἀκούσασα εὐθυμοτέρα ἐγένετο, καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς. Καὶ ἅμα μὲν ἀπῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυΐδου γυνή, ὅτι ἄγει κόρην ἐρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα, μήπως ἡ ξένη αὐτὴν παρευδοκιμήσῃ, Πολυΐδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ κατ᾽ αὐτῆς ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολύϊδος ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διῴκει τὰ τῆς ἀρχῆς. Ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ῥηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ

ſura ſim, & virum habitura, perſiſtam vivendo: at ſi is occubuit, me quoque praeſtat triſti hac vita defungi. His dictis, lacrimans templo exit. Interea pueri ante fanum ludentes una exclamaverunt: Anthia cito Abrocomam virum ſuum recipiet. Quibus verbis animus illi rediit, Deoſque precata eſt, ſtatimque Alexandriam profecti ſunt.

Audiverat Polyidi coniux, puellam ab eo amatam adduci; & metuens, ne hoſpes ſibi praeferretur, Polyido quidem nullum verbum fecit, verum ſecum ipſa conſuluit, quonam modo eam ulciſceretur, quae nuptiis inſidiari videbatur. Polyidus cum praefecto Aegypti, quae facta fuerant, renuntiaſſet, reliqua ad exercitum pro praefecto adminiſtrabat. Abſente illo, Rhenaea (hoc

1 Καὶ ζήσομαι) Haec eſt Cod. Flor. lectio, in quam etiam coniectando inciderat Hemſterhuſ. Edd. tenent, καὶ στήσομαι.

Πολυΐδου γυνὴ) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν, (ἦν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας) καὶ περιῤῥήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα· Ὦ πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυΐδῳ καλὴ, οὐ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. Ἴσως μὲν γὰρ πείθειν λῃστὰς ἐδύνασο, καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς· τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθησι, καὶ παραδοῦσα οἰκέτῃ τινὶ πιστῷ, Κλυτῷ τοὔνομα, κελεύει ἐμβιβάσαντα εἰς ναῦν ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι πορνοβοσκῷ τὴν Ἀνθίαν. Οὕτω γὰρ, ἔφη, δυνήσῃ ἡ καλὴ τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, Ὦ κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ δυστυχὴς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἴτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δε-

Polyidi uxori nomen) Anthiam, quae domi erat, arceſſit, veſtemque illi diſcindit, ac verberibus corpus indigne afficit: O ſcelus, dicens, meiſque nuptiis inſidioſa, fruſtra viſa es Polyido pulchra: non haec tibi forma proderit quidquam, fortaſſe enim latrones exorare potuiſti, atque ebriis concumbere adoleſcentibus, Rhenaeae lectum non impune vitiabis. Cum haec dixiſſet, detonſam vinctamque famulo cuidam fido tradit, Clyto nomen, iubetque, impoſitam navi in Italiam deportet, ac vendat lenoni. Ita enim, ait, poteris, quae pulchra ſis, libidinem explere. Ducebatur a Clyto Anthia flens, & queribunda voce dicens, O infelix & ubique inſidias mihi faciens forma, quid es tot malorum cauſa? Nonne ſepulcra, caedes, vincula, latrones ſa-

σμὰ, τὰ λῃστήρια; ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι, καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἁβροκόμῃ τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; Ἀλλ', ὦ δέσποτα, προσπεσοῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, μή με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς, ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἴσω πορνοβοσκὸν δεσπότην· σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα. Ταῦτα ἐδεῖτο· ἠλέει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυΐδῳ λέγει, ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία· κἀκεῖνος ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἐπίστευεν αὐτῇ. Ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς, δεδοικὼς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς, ἀποδίδοται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὔπω πρότερον ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἕξειν τὴν παῖδα ἐνόμιζε. Καὶ ἡμέραις μέν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεκμηκυῖαν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων.

tis erant, nisi & corpus prostituere adigar, & servatam Abrocomae huc usque pudicitiam leno cogat in propatulo habere? At tu, here, Clyti gentibus advoluta dicebat, ne me ad illud supplicium ducas, sed ipse occide. Non lenonem dominum feram: bene & pudice, credas, doctum atque eductum nobis est ingenium. Haec precantem Clytus miserabatur. Dum illa in Italiam aufertur, Rhenaea advenienti Polyido narrat, aufugisse Anthiam; qui ob ea, quae facta fuerant, facile fidem adhibuit. Anthia Tarentum deducta Italiae urbem, ibi a Clyto, Rhenaeae mandata reverito, lenoni venditur. Is formam egregiam nec visam ante miratus, magno sibi puellam lucro futuram existimans, tridui illam curatura refecit, & navigatione & verberibus Rhenaeae fessam.

Longus. V

Ὁ δὲ Κλυτὸς ἧκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ. Ὁ δὲ Ἱππόθοος διανύσας τὸν πλοῦν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς Συρακούσας δὲ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει καιρὸν, δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἕξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὑρίσκοι, μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. Διέγνω οὖν ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, κἀκεῖθεν, εἰ μηδὲν εὑρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἔφεσον πλεῦσαι πλοῦν δυστυχῆ. Ἤδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου, οὔτε γραμμάτων. Ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ὑπὸ ἀθυμίας δὲ καὶ γήρως οὐ δυνηθέντε ἀντισχεῖν οἱ γονεῖς ἑκατέρων, ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν.

Clytus, ut Alexandriam venit, de his, quae facta fuerant, certiorem fecit Rhenaeam; Hippothous vero ex navigatione descendit in Siciliam, non Syracusis, sed Tauromenii, quaerebatque occasionem, qua sibi necessaria pararet. Abrocomam, postquam diu fuerat Syracusis, moeror & anxietas ingens incessit, quod neque Anthiam inveniat, nec se domum salvum recipiat. Statuit igitur a Sicilia in Italiam transire, ibique, si nihil eorum, quae quaerebat, inveniret, Ephesum infelicem navigationem dirigere. Iam diu parentes eorum & Ephesii omnes in multo luctu fuerant, nec nuntio nec literis acceptis. Miserant ad perquirendum ubique; cumque ob moerorem & senium durare non possent parentes utriusque, vitam sibi ipsi ademerunt.

Dum Abrocomas in Italiam iter faciebat, Leucon

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότου, καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολὺς) ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον πλεῖν, ὡς, ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἱκανῶς τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθέμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο εἰς Ἔφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν πλοῦν ἧκον εἰς Ῥόδον. Κἀκεῖ μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοιντο, τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον μὴ κατελθεῖν· χρόνῳ δέ τινι ἐκεῖ [1] γενέσθαι, μέχρις οὗ τι περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, χρόνου διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστάναι. Καὶ δὴ κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῆτι, πολλῷ δὲ χρυσῷ, ἦγεν ὡς προστησομένην τέγους. Ἡ δὲ μεγά-

& Rhoda, sodales Abrocomae & Anthiae, cum Xanthi mortuus illis herus hereditatem, quae magna erat, reliquisset, Ephesum redire statuerunt, quasi heri salvi iam essent, ipsi satis superque aerumnarum peregre passi. Omnibus navi impositis, Ephesum ituri solvunt, ac paucorum dièrum navigatione Rhodum pervenere; ubi certiores facti, Abrocomam & Anthiam nequaquam salvos esse, ac parentes eorum mortuos, constituerunt Ephesum non accedere, donec illic aliquantum morati aliquid de heris resciverint.

Leno, qui Anthiam emerat, postremo quaestus gratia prostare coëgit, pulchra veste multoque auro ornatam. Dum prostituendam in lustrum ducebat, illa

1 Γενέσθαι) Sic est in Cod. Flor. Perperam edd. γενόμενοι.

φρον, καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει. Τῆς δὲ ἔτι φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν [1] γάμων ἁγνὴν, μέχρις ἂν καὶ αὐτή ποτε πεισθεῖσα θελήτῃ συγκαταθέσθαι. Πείθεται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία, καὶ ἕπεται αὐτῷ. Οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κύνες, ἀλλ᾽ ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι. Ἔρχονται δὲ εἰς Κοπτὸν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον τῆς ὁδοῦ. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν, ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον, προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ, πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν, καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν, καὶ κατῄεσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου. Πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι ἐπβάντες

nomus fossam aperit, educitque Anthiam, bonoque esse animo hortatur, &, timida & suspicax cum ila etiamnum esset, per Solem iurat, ceterosque in Aegypto Deos, pudicam se & intactam servaturum, donec ipsa libens aliquando assentiatur. Amphinomum, sacramento credens, Anthia sequitur, atque una canes ibant, consuetudine fidi comites facti. Ubi Copum ventum est, aliquot ibi dies morari statuunt, donec Hippothous longius progrederetur; curantque, ne victus canibus deesset.

Hippothous, cum ad pagum Arium accessisset, multos incolarum interfecit, domusque incendit; nec eadem via, sed secuudo Nilo devehuntur. Omnia enim e vicinis pagis collecta navigia cum conscendissent, Sche-

1 Γάμων ἁγνὴν) Haec verba, τῷ σεμνὴν interpretamenti loco apposita, eliminanda censeo.

ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ * * κἀντεῦθεν ἐκβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἄρειαν, καὶ τὸ Ἱπποθόου ληστήριον, καὶ ὅτι [1] ἀπ' Αἰθιοπίας ἔρχονται. Παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ ἄρχοντα τούτοις ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὐτοῦ Πολυΐδον, νεανίσκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικὸν, ἔπεμψεν ἐπὶ τοὺς λῃστάς. Οὗτος ὁ Πολυΐδος παραλαβὼν τὸ στράτευμα ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί. Νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λῃσταὶ, καὶ πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φονεύονται· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν. Ἱππόθοος μόνος, ἀποῤῥίψας τὰ ὅπλα, [2] ἔφυ-

diam usque navigarunt, atque inde cum descendissent, terrestri itinere prope Nili ripas reliquum Aegypti peragrarunt. Interea Aegypti praefectus, compertis, quae ad Arium facta fuerant, & Hippothoum cum agmine suo Aethiopiam profectum esse, comparatis multis militibus, quendam e cognatis suis Polyidum nomine, adolescentem eleganti forma, animoque ad quidvis fortiter agendum promto, praefecit. Is, accepto agmine, ad Pelusium obviam fit Hippothoo, statimque ad ripas proelium commissum. Multi utrinque cecidere, &, cum iam nox adesset, latrones in fugam versi, passim a militibus caesi, nonnullique capti sunt. Unus Hippotho-

1 Ἀπ' Αἰθιοπίας) Ita correxit Hemsterhusius. Edd. habent ἐπ' Αἰθιοπίαν.

2 Ἔφυγε τῆς νυκτὸς, καὶ) Locella hunc locum ita constituit: ἔφυγε, καὶ τῆς νυκτὸς ἦλθ. Equidem τῆς νυκτὸς, tanquam e superioribus prave repetitum, expunctum malim.

γε τῆς νυκτὸς, καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀκεῖθεν, δυνηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπανήχθη. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμή· ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί τε καὶ διατραφήσεσθαι. Ἤκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ὁ δὲ Πολύϊδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ᾽ ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ ἐκκαθῆραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που ἢ τὸν Ἱππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινα ἀνεύροι. Παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ, καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν λῃστῶν, ἵν᾽, εἴτις φαίνοιτο, οἱ [1] μηνύσειαν, ἀνέπλει τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρεύνα, καὶ ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἔρχονται δὲ καὶ εἰς Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. Καὶ αὐτὴ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας· τὸν δὲ Ἀμφίνομον γνωρίζουσιν οἱ τῶν λῃστῶν εἰλημμένοι, καὶ λέγουσι τῷ

us, proiectis armis, noctis favore effugit. Ubi Alexandriam venit, conscensa navi clam se subduxit, appetebatque Siciliam maxime, quod ibi & in occulto fore, & victum sibi facile comparandum putaret: audiverat enim, insulam & magnam esse & opulentam. Polyidus non satis esse duxit obvios latrones vicisse, sed perverstiganda esse omnia, & depurgandam Aegyptum censuit, sicubi forte vel Hippothoum, vel e sociis aliquem, deprehenderet. Cum parte igitur copiarum, & captivis, ut indices essent, si quis latro appareret, adverso Nilo navigat, oppida perlustrat, cogitabatque usque Aethiopiam progredi. Tandem Coptum pervenere, ubi Anthia cum Amphinomo erat. Cum illa domi esset, Amphinomum agnovere captivi

1 Μηνύσειαν) Ita emend. Hemsterh. Edd. μηνύσῃ.

Πολυΐδῳ. Καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνεται, καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. Ὁ δὲ ἀκούσας, κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεπυνθάνετο ἥτις εἴη καὶ πόθεν. Ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη, καὶ ὑπὸ τῶν λῃστῶν εἴληπτο. Ἐν τούτῳ ἐρᾷ καὶ ὁ Πολύϊδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν. Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή. Ἐρασθεὶς δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν μεγάλα ὑπισχνούμενος· τελευταῖον δὲ κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύϊδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ, ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἔρχεται ἱκέτις γενομένη. Σύ με, εἶπεν, ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ᾗ ἐβοήθησας πολλάκις· Φεισάσθω μου καὶ Πολύϊδος, τῆς διά σε σώφρονος Ἀβροκόμῃ τηρουμένης. Ὁ δὲ Πολύϊδος ἅμα μὲν τὴν θεὰν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἤρα τῆς Ἀνθίας, καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει.

latrones. Dicunt id Polyido: Amphinomus capitur, & in quaestionem postulatus omnia de. Anthia narrat. Quibus auditis & illam arcessiri iubet. Accedentem interrogat, quae, & unde esset. Illa nil veri narrat: se Aegyptiam esse, & a latronibus captam. Inter haec Polyidus vehementer amare Anthiam coepit, licet Alexandriae uxorem haberet: amatam exorare primum conatur, magna pollicitus; tandem, cum Alexandriam descenderent, ac Memphi essent, vim afferre aggreditur. Illa, cum sese proripuisset, Isidis templum ingreditur, ibique supplex, Tu me iterum, ait, Aegypti domina, serves incolumem, quam saepius adiuvasti, & Polyidus parcat mihi, tua ope huc usque pudicitiam & fidem Abrocomae servanti. Polyidus, simul & Deae metu, & Anthiae amore, & infortunii misericordia affectus, tem-

Πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος, καὶ ὄμνυσι, μήποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, οὐδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἁγνὴν, ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει. Αὔταρκες γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι, κἂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία, καὶ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἄπιδος ἱερόν. Διασημότατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει. Ἐπειδὰν γάρ τις προσελθὼν εὔξηται, καὶ δεηθῇ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεὼ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἄπιδι. Ὦ θεῶν, ἔφη, φιλανθρωπότατε, ὁ πάντας οἰκτείρων ξένους, ἐλέησον κἀμὲ τὴν κακοδαίμονα, καί μοι μαντείαν ἀληθῆ περὶ Ἀβροκόμου πρόειπε· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔτι ὄψομαι καὶ ἀν-

plum ſolus accedit, iuratque, nunquam Anthiae vim aut iniuriam facturum, ſed caſtam, quamdiu ipſa velit, habiturum: ſibi enim amanti ſat eſſe, ſi ſpectare atque alloqui liceat. Sacramentis fidens Anthia egreditur, cumque ſtatuiſſent triduum Memphi morari ad reficiendos ſeſe, Anthia Apidis templum adit, nobiliſſimum in Aegypto. Deus petentibus reſponſa dat: ubi enim quis Deum oraverit, ipſe egreditur, Aegyptii vero templi cuſtodes, partim ſoluta oratione, partim verſa, futura praedicunt. Accedens & Anthia ad Apidem procumbit, &, O tu prae Diis omnibus, inquit, hominum amantiſſime, & erga cunctos hoſpites miſericors, infeliciſſimae nunc mei miſerere: verum mihi de Abrocoma reſponſum redde. Si quidem illum adhuc vi-

δρα λήψομαι, καὶ μενῶ [1] καὶ ζήσομαι· εἰ δὲ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι κἀμὲ καλῶς ἔχει τοῦ πονηροῦ τούτου βίου. Εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῄει τοῦ ἱεροῦ. Κἀν τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἅμα ἐξεβόησαν, Ἀνθία Ἁβροκόμην λήψεται ταχὺ ἄνδρα τὸν αὑτῆς. Ἀκούσασα εὐθυμοτέρα ἐγένετο, καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς. Καὶ ἅμα μὲν ἀπήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυΐδου γυνὴ, ὅτι ἄγει κόρην ἐρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα, μήπως ἡ ξένη αὐτὴν παρευδοκιμήσῃ, Πολυΐδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ κατ᾽ αὐτῆς ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολύϊδος ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διῴκει τὰ τῆς ἀρχῆς. Ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ῥηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ

ſura ſim, & virum habitura, perſiſtam vivendo: at ſi is occubuit, me quoque praeſtat triſti hac vita defungi. His dictis, lacrimans templo exit. Interea pueri ante fanum ludentes una exclamaverunt: Anthia cito Abrocomam virum ſuum recipiet. Quibus verbis animus illi rediit, Deoſque precata eſt, ſtatimque Alexandriam profecti ſunt.

Audiverat Polyidi coniux, puellam ab eo amatam adduci; & metuens, ne hoſpes ſibi praeferretur, Polyido quidem nullum verbum fecit, verum ſecum ipſa conſuluit, quonam modo eam ulciſceretur, quae nuptiis inſidiari videbatur. Polyidus cum praefecto Aegypti, quae facta fuerant, renuntiaſſet, reliqua ad exercitum pro praefecto adminiſtrabat. Abſente illo, Rhenaea (hoc

1 Καὶ ζήσομαι) Haec eſt Cod. Flor. lectio, in quam etiam coniectando inciderat Hemſterhuſ. Edd. tenent, καὶ στήσομαι.

Πολυΐδου γυνὴ) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν, (ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας) καὶ περιῤῥήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα· Ὦ πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυΐδῳ καλὴ, οὐ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. Ἴσως μὲν γὰρ πείθειν λῃστὰς ἐδύνασο, καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς· τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθησι, καὶ παραδοῦσα οἰκέτῃ τινι πιστῷ, Κλυτῷ τοὔνομα, κελεύει ἐμβιβάσαντα εἰς ναῦν ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι πορνοβοσκῷ τὴν Ἀνθίαν. Οὕτω γὰρ, ἔφη, δυνήσῃ ἡ καλὴ τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, Ὦ κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ δυστυχὴς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἴτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δε-

Polyidi uxori nomen) Anthiam, quae domi erat, arcessit, vestemque illi discindit, ac verberibus corpus indigne afficit: O scelus, dicens, meisque nuptiis insidiosa, frustra visa es Polyido pulchra: non haec tibi forma proderit quidquam, fortasse enim latrones exorare potuisti, atque ebriis concumbere adolescentibus, Rhenaeae lectum non impune vitiabis. Cum haec dixisset, detonsam vinctamque famulo cuidam fido tradit, Clyto nomen, iubetque, impositam navi in Italiam deportet, ac vendat lenoni. Ita enim, ait, poteris, quae pulchra sis, libidinem explere. Ducebatur a Clyto Anthia flens, & queribunda voce dicens, O infelix & ubique insidias mihi faciens forma, quid es tot malorum causa? Nonne sepulcra, caedes, vincula, latrones sa-

σμὰ, τὰ λῃστήρια; ἀλλ᾽ ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι, καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἀβροκόμῃ τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; Ἀλλ᾽, ὦ δέσποτα, προσπεσοῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, μή με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς, ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἴσω πορνοβοσκὸν δεσπότην· σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα. Ταῦτα ἐδεῖτο· ἠλέει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυΐδῳ λέγει, ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία· κἀκεῖνος ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἐπίστευεν αὐτῇ. Ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς, δεδοικὼς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς, ἀποδίδοται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὔπω πρότερον ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἕξειν τὴν παῖδα ἐνόμιζε. Καὶ ἡμέραις μέν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεκμηκυῖαν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων.

tis erant, nisi & corpus prostituere adigar, & servatam Abrocomae huc usque pudicitiam leno cogat in propatulo habere? At tu, here, Clyti gentibus advoluta dicebat, ne me ad illud supplicium ducas, sed ipse occide. Non lenonem dominum feram: bene & pudice, credas, doctum atque eductum nobis est ingenium. Haec precantem Clytus miserabatur. Dum illa in Italiam aufertur, Rhenaea advenienti Polyido narrat, aufugisse Anthiam; qui ob ea, quae facta fuerant, facile fidem adhibuit. Anthia Tarentum deducta Italiae urbem, ibi a Clyto, Rhenaeae mandata verito, lenoni venditur. Is formam egregiam nec visam ante miratus, magno sibi puellam lucro futuram existimans, tridui illam curatura refecit, & navigatione & verberibus Rhenaeae fessam.

Ὁ δὲ Κλυτὸς ἧκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ. Ὁ δὲ Ἱππόθοος διανύσας τὸν πλοῦν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς Συρακούσας δὲ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει καιρὸν, δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἕξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὑρίσκοι, μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. Διέγνω οὖν ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, κἀκεῖθεν, εἰ μηδὲν εὑρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἔφεσον πλεῦσαι πλοῦν δυστυχῆ. Ἤδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου, οὔτε γραμμάτων. Ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ὑπὸ ἀθυμίας δὲ καὶ γήρως οὐ δυνηθέντε ἀντισχεῖν οἱ γονεῖς ἑκατέρων, ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν.

Clytus, ut Alexandriam venit, de his, quae facta fuerant, certiorem fecit Rhenaeam; Hippothous vero ex navigatione descendit in Siciliam, non Syracusis, sed Tauromenii, quaerebatque occasionem, qua sibi necessaria pararet. Abrocomam, postquam diu fuerat Syracusis, moeror & anxietas ingens incessit, quod neque Anthiam inveniat, nec se domum salvum recipiat. Statuit igitur a Sicilia in Italiam transire, ibique, si nihil eorum, quae quaerebat, inveniret, Ephesum infelicem navigationem dirigere. Iam diu parentes eorum & Ephesii omnes in multo luctu fuerant, nec nuntio nec literis acceptis. Miserant ad perquirendum ubique; cumque ob moerorem & senium durare non possent parentes utriusque, vitam sibi ipsi ademerunt.

Dum Abrocomas in Italiam iter faciebat, Leucon

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότου, καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολὺς) ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον πλεῖν, ὡς, ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἱκανῶς τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθέμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο εἰς Ἔφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν πλοῦν ἧκον εἰς Ῥόδον. Κἀκεῖ μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοιντο, τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον μὴ κατελθεῖν· χρόνῳ δέ τινι ἐκεῖ [1] γενέσθαι, μέχρις οὗ τὶ περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, χρόνου διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστᾶναι. Καὶ δὴ κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῆτι, πολλῷ δὲ χρυσῷ, ἦγεν ὡς προστησομένην τέγους. Ἡ δὲ μεγά-

& Rhoda, sodales Abrocomae & Anthiae, cum Xanthi mortuus illis herus hereditatem, quae magna erat, reliquisset, Ephesum redire statuerunt, quasi heri salvi iam essent, ipsi satis superque aerumnarum peregre passi. Omnibus navi impositis, Ephesum ituri solvunt, ac paucorum dièrum navigatione Rhodum pervenere; ubi certiores facti, Abrocomam & Anthiam nequaquam salvos esse, ac parentes eorum mortuos, constituerunt Ephesum non accedere, donec illic aliquantum morati aliquid de heris resciverint.

Leno, qui Anthiam emerat, postremo quaestus gratia prostare coëgit, pulchra veste multoque auro ornatam. Dum prostituendam in lustrum ducebat, illa

1 Γενέσθαι) Sic est in Cod. Flor. Perperam edd. γενόμενοι.

λα ἀνακωκύσασα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπεν, οὐχ ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραὶ, τὰ δεσμὰ, τὰ λῃστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι; ὦ κάλλος δικαίως ὑβρισμένον, τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως παραμένεις; Ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ οὐχ εὑρίσκω τινὰ μηχανὴν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφροσύνην τετηρημένην; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἴκημα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὰ μὲν δεομένου θαῤῥεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. Ὡς δὲ ἦλθε, καὶ προέστη, πλῆθος ἐπέῤῥει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος, οἵ γε πολλοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ γενομένη κακῷ, εὑρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς. Πίπτει μὲν γὰρ εἰς γῆν, καὶ παρεῖται τὸ σῶμα, καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον. Ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος ἅμα καὶ φόβος, καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν συνουσίας ἀπείχοντο,

ſublata voce eiulans, Eheu me miſeram! inquit, nonne ſat erant praeterita infortunia, vincula, latrones, niſi & ad merendum corpore adigerer? O formam contumeliose merito habitam, cur enim remanes intempeſtiva? Sed quid ego flens non commentum aliquod molior, quo ſervatam huc uſque pudicitiam cuſtodiam? Haec dicens ad lenonis ſtabulum ducebatur, qui nunc bono eſſe animo hortabatur, nunc addebat minas. Ut venit, & proſtitit, multitudo confluxit formam mirantium, multique pretium libidinis dare parati erant, cum illa, in malo ineluctabili ſe videns, effugii artem excogitavit. Subito concidit, artus remittuntur languidi ac velut reſoluti, imitaturque correptos morbo, quem ceu divinitus immiſſum ſacrum & divinum vocant. Qui aderant, miſericordia pariter & metu affecti, concumben-

ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς συνεὶς, οἷ κακῶν ἐγεγόνει, καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρην, [1] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε. Καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγονέναι, ἀνεπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. Ἡ δὲ Ἀνθία, Καὶ πρότερον, ἔφη, δέσποτα, εἰπεῖν πρός σε ἐβουλόμην τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν, καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδουμένη· νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρός σε, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. Παῖς ἔτι οὖσα, ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς, ἧκον πρός τινα τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορὼν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ κατέχειν ἐπειρᾶτο. Ἐγὼ δὲ ἀπέφυγον καὶ ἐβόων. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀφθῆναι φοβερὸς, φωνὴν δὲ πολλῷ εἶχε χαλεπωτέραν. Καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη ἐγίνετο· ἀφεὶς δέ με ἔπληξέ τε κατὰ τοῦ στήθους,

di desiderio se abstinentes, Anthiae opem ferunt. Leno, quale sibi infortunium acciderit, intelligens, ac vere aegrotare puellam credens, domum subduxit, depositamque curare instituit. Ubi visa est sui compos facta, quaerit ab ea morbi causam. Quae, Et ante, dixit, here, calamitatem tibi meam, & omnia, quae inciderunt, narrare volui, sed prae verecundia celavi; nunc, cum omnium ad me pertinentium certior sis, iam non pudet dicere. Dum essem admodum parvula, ac festum & pervigilium ageretur, a meis evagata, ad tumulum perveni hominis novissime mortui. Ibi quidam mihi e tumulo exsiliens apparuit, qui prehendere conabatur. Aufugi ego clamitans: terrebat hominis adspectus, magisque vox ingens & atrox. Tandem, ut illuxit, abire me sivit, ac pectus meum percussit, dicens,

1 Ἦγεν) Ita restituit Hemsterh. Prave editi: ἦκεν.

καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι. Ἐκεῖθεν ἀρξαμένη ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς [1] κατέχομαι. Ἀλλὰ δέομαί σου, δέσποτα, μηδέν μοι χαλεπήνῃς· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία. Δυνήσῃ γάρ με ἀποδόσθαι, καὶ μηδὲν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς. Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἠνιᾶτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ αὐτῇ, ὡς οὐχ ἑκούσῃ ταῦτα πασχούσῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἀπὸ τῆς Σικελίας [2] ἐπαναχθεὶς, κατῆρε μὲν εἰς Νουκέριον τῆς Ἰταλίας. Ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τι ποιήσει, τὰ μὲν πρῶτα περιῄει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν. Αὕτη γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῆς πλάνης ἡ ὑπόθεσις. Ὡς δὲ οὐδὲν ηὕρισκεν, (ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ) αὑτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους ἐργαζομένοις. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπονον, οὐ γὰρ

ſe hunc mihi morbum immiſiſſe. Exinde me id malum invaſit, quod me varie diverſis temporibus cruciat. Sed obſecro, here, ne ſuccenſeas mihi: non enim hoc factum culpa mea: vendere me poteris, nec quidquam de pretio perdere. Leno, id aegre ferens, puellae tamen ignovit, utpote non haec libenter paſſae.

Dum illa aegrotans apud lenonem curabatur, Abrocomas Sicilia profectus ad Nuceriam Italiae defertur, inops conſilii, quomodo victum quaereret. Primum circuire inveſtigando Anthiam, quae illi & vitae univerſae & errorum cauſa fuerat. Cum eam non inveniret, erat enim puella Tarenti in domo lenonis, operam ſuam locavit lapicidis, grave ſane opus corpori, lon-

1 Κατέχομαι) Lacunam h. l. aſteriſcis in edd. notatam ſupplevit Locellae diligentia, ſubminiſtrante ei hoc verbum e Codice Florentino Luchio.

2 Ἐπαναχθεὶς κατῆρε) Ita corr. Hemſterh. Perperam edd. ὑπαναχθεὶς κατῆρε.

συνείθιστο τὸ σῶμα οὐδὲ αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις ἢ σκληροῖς. Διέκειτο δὲ πονήρως, καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τὴν αὐτοῦ τύχην, Ἰδοὺ, φησὶν, Ἀνθία, ὁ σὸς Ἀβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονήρας, καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ. Καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα εὑρήσειν σε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσασθαι, τοῦτο πάντων ἄμεινόν με παραμυθοῖτο. Νυνὶ δὲ ἴσως κἀγὼ δυστυχὴς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ, καὶ σύ που τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἀβροκόμην. Πέπεισμαι γὰρ, φιλτάτη, ὡς οὐκ ἄν ποτε οὔτε ἀποθανοῦσα ἐκλάθοιό μου.

Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο, καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς. Τῇ δὲ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κοιμωμένῃ. Ἐδόκει δὲ αὐτὴν εἶναι μετὰ Ἀβροκόμου, καλὴν οὖσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ, καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον. Φανῆναι δέ τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν, καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἀβροκόμην

gis durisque laboribus inassueto. Aeger saepe suas fortunas deplorans, En, Anthia, dixit, tuus Abrocomas, opifex laboriosissimae artis corpus in servitutem dedi. At si spem saltem haberem, te inveniendi, vivendique tecum quod superest, optimum hoc mihi esset solatium. Nunc & ego forsan infelix inanibus & nil profuturis laboribus me macero, tuque uspiam interiisti Abrocomae desiderio; credo enim, anime mi, nunquam nec mortuam te mei oblitam esse.

His ille querebatur, labores misere sustinens, dum Tarenti per somnium Anthiae visus est adesse Abrocomas: ipsa sibi videbatur dormire cum Abrocoma, formosa cum formoso, idque sibi esse amoris mutui initium. Tum pulchra quaedam femina visa est Abro-

V 4

καὶ τέλος ἀναβοῶντος, καὶ καλοῦντος ὀνομαστὶ, ἐξαναστῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, εὐθὺς μὲν ἀνέθορέ τε, καὶ ἀνεθρήνησε, καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν· Οἴμοι τῶν κακῶν, λέγουσα, ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας, καὶ ποικίλων πειρῶμαι δυστυχὴς συμφορῶν, καὶ τέχνας σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὑρίσκω Ἁβροκόμη· σοὶ δὲ ἴσως ἄλλη που δέδοκται καλή. Ταῦτα γάρ μοι σημαίνει τὰ ὀνείρατα. Τί οὖν ἔτι ζῶ; τί ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλλιον οὖν ἀπολέσθαι, καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονήρου τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς ἀπρεποῦς ταύτης καὶ ἐπισφαλοῦς δουλείας. Ἁβροκόμης μὲν γὰρ εἰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο τοῦτον, ἴσως ἀνάγκη τι εἴργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει σωφρονούσῃ.

Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα, καὶ μηχανὴν ἐζήτει τελευτῆς. Ὁ δὲ Ἱππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομε-

comam ab ipsa abstrahere; illoque clamante, & nomine se vocante, somnium evanuisse. Confestim surrexit, ac vera esse, quae viderat, existimans, flens, Heu me miseram! inquit, labores & omnis generis infortunia patior, consiliaque & artes servandae pudicitiae excogito, dum tu forsan alius forma captus es, Abrocoma, quod mihi insomnia significant. Quid etiamnum vivo? cur me dolore conficio? pulcherrimum certe mori, ac simul infelici vita, & indecora hacce & periculosa servitute liberari. Abrocomam, si quid peieravit, non ulciscantur Dii, necessitate forsan coactum; me vero pudicam mori omnino decet.

Haec illa cum lacrimis questa, modum quaerebat se interimendi. Interea Hippothous Perinthius Tauro-

νίῳ τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορίᾳ τῶν ἐπιτηδείων. Χρόνου δὲ προϊόντος ἠράσθη πρεσβῦτις αὐτοῦ, καί ἔγημέ τε ὑπ' ἀνάγκης τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τὴν πρεσβῦτιν, καὶ ὀλίγῳ συγγενόμενος χρόνῳ, ἀποθανούσης αὐτῆς, πλοῦτόν τε διαδέχεται πολὺν καὶ εὐδαιμονίαν. Πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπὴ, πολλὴ δὲ τῶν ἐσθήτων ὕπαρξις, καὶ σκευῶν πολυτέλεια. Διέγνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὠνήσασθαι δὲ οἰκέτας ὡραίους καὶ θεραπαίνας, καὶ ἄλλην σκευῶν περιβολὴν, ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι. Ἐμέμνητο δὲ ἀεὶ τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ηὔχετο, περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωνῆσαί τε αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῶν κτημάτων. Καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν· εἵπετο δὲ αὐτῷ μειράκιον τῶν εἰς Σικελίαν εὖ γεγονότων, Κλεισθένης τοὔνομα, καὶ πάντων μετεῖχε τῶν Ἱπποθόου κτημάτων, καλὸς ὤν.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν δο-

menii ſtatim inopia laboravit: inde, cum divitem anum, quae illum miſere amabat, uxorem, inopia coactus, duxiſſet, illa brevi mortua, divitias & rerum omnium copiam adeptus eſt. Servorum magnus comitatus, multa veſtis, & lauta & magnifica ſupellex non deerant. Statuit igitur in Italiam navigare, ſervos & ancillas forma luculenta emere, reliquumque cultum parare, qualem habere virum beatum deceat. Abrocomam ſubinde recordatus invenire optabat, id permagni exiſtimans, ſi vitam omnino & divitias communes cum eo haberet. In Italiam devehitur, atque una illum e Sicilia ſecutus ingenuus ac formoſus adoleſcentulus, Cliſtheni nomen, fortunarum omnium ſocius & particeps.

Leno, cum Anthia convaluiſſe iam videretur, vena-

κούσης, ἐνενόει, ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται. Καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἱππόθοος περιῄει τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν, ὠνήσασθαι ζητῶν· καὶ ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται, καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο. Οὐχ αὕτη ἡ κόρη, ἣν ἐγώ ποτε ἐν Αἰγύπτῳ τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλου Φόνῳ εἰς τάφρον κατώρυξα, καὶ κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα; τίς οὖν ἡ μεταβολή; πῶς δὲ σώζεται; τίς ἡ ἐκ τῆς τάφρου φυγή; τίς ἡ παράλογος σωτηρία; Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν, ὡς ὠνήσασθαι θέλων. Καὶ παραστὰς αὐτῇ, Ὦ κόρη, ἔφησεν, Αἴγυπτον οὐκ οἶδας; οὐδὲ λῃσταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας; οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ πέπονθας δεινόν; εἰπὲ θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἴγυπτον ἀκούσασα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου, καὶ τοῦ λῃστηρίου, καὶ τῆς τάφρου, ἀνῴμωξέ τε, καὶ ἀνωδύρατο· ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν

lem in forum produxit, & emturis oftendit; cum forte Hippothous, Tarentum pererrans, pulchrum quid ad emendum quaerens, Anthiam videt & agnofcit. Percusfit illico animum ea res, multaque fecum reputabat. Nonne haec eadem puella, quam ego quondam in Aegypto, Anchiali necem ulcifcens, foffa obrui iuffi cum canibus inclufam? Quae transformatio? quomodo fervata fuit? quod e foffa effugium? quae inopinata incolumitas? His dictis, ut emturus accedit, atque adftans: Noftine Aegyptum, puella? nonne ibi in latrones incidifti? nonne aliud ibi paffa es malum? Dic fodes: nam te illic novi. Aegyptum audiens, Anchiali & latronum & foffae memor, fufpirans & ingemifcens

Ἱππόθοον, (ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς) Πέπονθα, φησὶν, ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ, ὦ ξένε, καὶ δεινὰ, ὅστις ἄν ποτε ὢν τυγχάνεις, καὶ λησταῖς περιπέπτωκα. Ἀλλά συ πῶς, εἰπὲ, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἰδέναι θέλεις ἐμὲ τὴν δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ [1] ἔνδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλά σε οὐ γινώσκω τὸ σύνολον. Ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος, καὶ μᾶλλον, ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἀναγνωρίσας αὐτὴν, τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν. Ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ ἄγει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, καὶ, ὅστις ἦν, λέγει, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγεῖται, καὶ τὴν φυγήν. Ἡ δὲ ᾐτεῖτο συγγνώμην ἔχειν, καὶ αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο, ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονοῦντα, καὶ τὴν τάφρον, καὶ τὸν Ἀμφίνομον, καὶ τὴν τῶν κυνῶν πρᾳότητα, καὶ τὴν σωτηρίαν διηγεῖται. Κατῴκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἥτις μὲν

Hippothoum intuetur, haud agnoſcens. Et, Multa, inquit, o hoſpes, quiſquis es, in Aegypto paſſa ſum & gravia, incidique in latrones. At tu dic, quaeſo, quomodo res meas & me miſeram noſti? fama quidem vulgata mala toleravi, ſed nequaquam te novi. His auditis, Hippothous certior omnino factus, tunc quidem nihil addens, emtam a lenone domum abducit, bonoque eſſe animo iubet, &, quis ipſe ſit, & quae in Aegypto acciderant, memorat, & opes & fugam narrat. Illa, ut ſibi ignoſcat, precatur, & a ſe occiſum Anchialum fatetur, vitium offerentem; ac foſſam, Amphinomum, canumque manſuetudinem, effugiumque narrat. Puellae miſertus eſt Hippothous, nec amplius

1 Ἔνδοξα πεπόνθαμεν) Πεπόνθαμεν eſt e coniectura Hemſterh. Edd. habent πέπονθα μέν. Pro ἔνδοξα Locella malit ἄδοξα. Sed ἔνδοξα h. l. idem valet, quod διαβόητα.

ἦν, ἐπέπυστο οὐδέπω. Ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἱππόθοος ἔρχεται, καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀνάξια εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποτικῆς· τέλεον δὲ, ὡς ἐνέκειτο Ἱππόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόρρητα, ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἁβροκόμην, τὴν Ἔφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὰς συμφορὰς, τὰ λῃστήρια, καὶ συνεχὲς Ἁβροκόμην ἀνωδύρετο. Ὁ δὲ Ἱππόθοος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἴη, καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ φιλτάτου, ἀσπάζεταί τε αὐτὴν, καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἁβροκόμην φιλίαν διηγεῖται. Καὶ τὴν μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἁβροκόμην αἰδούμενος. Αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεύνα, εἴ που τὸν Ἁβροκόμην ἀνεύροι.

quaenam esset percontatus est; verum ex quotidiana cum Anthia consuetudine, eius amore flagrare coepit. Cumque multis eam promissis sollicitaret, abnuere illa primum, se non dignam herili lecto dicens; tandem instanti Hippothoo, cum nil aliud suppeteret, satiusque esse ducens, omnia vel arcana prodere, quam datam Abrocomae fidem solvere, de Abrocoma narrat omnia, & Ephesum, & amorem, & iusiurandum, & infortunia, subinde gemens Abrocomae desiderio. Hippothous, ut audivit Anthiam illam esse, amici sui summi uxorem, amplexatur, ac bono esse animo iubet, suam cum Abrocoma amicitiam narrans. Illam domi habuit, omnique cura prosecutus est Abrocomae gratia, omniaque investigavit, sicubi Abrocomam inveniret.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο· τελευταῖον δὲ, οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους, διέγνω νεὼς ἐπιβὰς εἰς Ἔφεσον ἀνάγεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ θάλασσαν, [1] ἐπιτυγχάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ, καὶ ἐπιβὰς ἔπλει τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε, καὶ Κύπρον, καὶ Ῥόδον ἀφιξόμενος, κἀκεῖθεν εἰς Ἔφεσον γενησόμενος. Ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. Καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος, καὶ διανύσας τὸν πλοῦν, τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται, καὶ εὑρίσκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα. Ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χοὰς, καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεὶς πάλιν, καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας, καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ, ἀνήγετο, καὶ ἧκεν εἰς Ῥόδον. Ἐν-

Abrocomas primum Nuceriae aegre victum in opere faciundo exercebat; tandem labores non amplius ferre valens, conscensa navi statuit Ephesum proficisci. Noctu mare accedens, navim nactus, quae educebatur, in Siciliam iterum navigavit, ut inde Cretam, Cyprum, & Rhodum, tandemque Ephesum perveniret. Sperabat & in longa navigatione se aliquid de Anthia auditurum. Cum parvo igitur commeatu prospera navigatione in Siciliam vectus, veteri hospiti Aegialeo, quem mortuum invenit, iusta fecit, & flevit; tum iterum solvit, & Cretam praeteriens Cyprum venit, ibique aliquot dies commoratus, precatusque patriam Cypriorum Deam, in Rhodum proficiscitur, & illic prope

1 Ἐπιτυγχάνει) Ita corr. Hemsterh. vulg. ἐπιφθάνει, quod, ipso iudice, non minus ab usu veterum, quam a recta structurae lege abhorret.

ταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος [1] εἰσῳκίσατο. Καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγίνετο Ἐφέσου, καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δεινῶν εἰσήρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν οἰκετῶν. Καὶ ἀναστενάξας, Φεῦ, ἔφη, τῶν κακῶν· εἰς Ἔφεσον ἵξομαι μόνος, καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἐμαυτοῦ χωρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχὴς κενὸν, καὶ διηγήσομαι διηγήματα ἴσως ἄπιστα, κοινωνὸν, ὧν πέπονθα, οὐκ ἔχων. Ἀλλὰ καρτέρησον, Ἁβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ τοσοῦτον ἐπιβίωσον χρόνον, τάφον ἔγειρον τῇ Ἀνθίᾳ, καὶ θρήνησον αὐτὴν, καὶ χοὰς ἐπένεγκαι, καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ περιῄει τὴν πόλιν ἀλύων, ἀπορίᾳ μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων.

Ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ ἀνάθημα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱε-

portum divertit. Cum iam non longe Ephefo abeffet, malorum omnium cogitatio fubit, patriae, parentum, Anthiae, fodalium; & ingemifcens, O infortunia! inquit, Ephefum folus redeam, & parentes me videant abfque Anthia, & inutilem navigationem perficiam, & res narrem forfan minime credibiles, confcium eorum, quae paffus fuerim, non habens. At dura, Abrocoma, atque, cum Ephefi fueris, tamdiu vive, donec Anthiae tumulum excites, & lacrimas illi, ac iufta perfolvas, tum temet ipfi adiungas. His dictis, urbem anxius pererrabat, inops confilii, quo Anthiam, quo victum quaereret.

Interea Leucon & Rhoda, dum Rhodi morantur, donum in Solis templo pofuerant, prope aurea arma

1 Εἰσῳκίσατο) Haec eft lectio Cod. Flor. atque ita legendum cenfuerat Hemfterhufius. Vulgo, εἰσῳκήσατο.

ρῷ παρὰ τὴν χρυσῆν πανοπλίαν, ἣν Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης ἀνατεθείκεσαν. Ἀνέθεσαν στήλην, γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὅ τε Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. Ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἁβροκόμης ἐπιτυγχάνει· ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ θεῷ. Ἀναγνοὺς οὖν, καὶ γνωρίσας τοὺς ἀναθέντας, καὶ τὴν οἰκετῶν εὔνοιαν, πλησίον δὲ καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς τῇ στήλῃ. Ὦ πάντα, ἔλεγεν, ἐγὼ δυστυχής· ἐπὶ τὸ τέρμα ἥκω τοῦ βίου, [2] καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν. Ἰδοὺ ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ' Ἀνθίας ἀνέθηκα, καὶ μετ' ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου, ἥκω νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων. Εἰ δὲ αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα, τίς οὖν γένωμαι μόνος; ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους ἀνεύρω; Ταῦ-

olim fixa ab Abrocoma & Anthia, & titulum addiderant aureis literis inſcriptum de Abrocoma & Anthia; neque ipſorum deerant nomina, qui ſtatuerant, Leucon & Rhoda. Cum in hunc titulum incidiſſet Abrocomas, venerat enim ad ſupplicandum Deo, ac legens perſpiceret benevolentiam famulorum, qui poſuerant, ac prope arma videret, aſſidens titulo ingemuit. Heu me omnino, inquit, infelicem! ad extremum vitae perveni, atque in recordationem calamitatum mearum. Hanc ecce armaturam ego ſimul cum Anthia dedicavi, & cum ea Rhodo profectus, nunc redeo illam non adducens. Quia autem hic titulus a ſodalibus noſtris de utroque noſtrûm eſt poſitus, quid fiam ſolus? ubi aſſequar mihi

2 Καὶ εἰς ἀνάμν. -- οὐκ ἄγων. Εἰ) Insignem hanc in edd. lacunam primus e Cod. Flor. ſupplevit Locella.

τα ἐθρήνει λέγων. Καὶ ἐν τούτῳ ἐφίσταται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ θεῷ, καὶ θεωροῦσι τὸν Ἀβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον, καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα, καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχὶ, θαυμάζουσι δὲ, ὅστις ὢν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένοι. Καὶ δὴ ὁ Λεύκων ἔφη, Ὦ μειράκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδέν σοι προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὀδύρῃ καὶ θρηνεῖς; τί δέ σοι τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ σοι; Ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἀβροκόμης· Ἐμὰ, φησὶν, ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, οὓς ἰδεῖν εὔχομαι μετὰ Ἀνθίαν· Ἀβροκόμης ὁ δυστυχής. Ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθὺς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο· ἀνενεγκόντες δὲ κατὰ μικρὸν ἐγνώριζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς φωνῆς, ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμέμνητο. Καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ καθ' αὑτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὀργὴν, τὴν

egregie caros? Haec cum lacrimis dicenti Leucon & Rhoda adfunt, pro more Deo fupplicaturi. Abrocomam titulo affidentem & intuentem arma vident, nec nofcentes mirantur, quis ita alienis donariis immoretur. Et Leuco quidem, Quid tibi vis, inquit, adolefcens, donis nihil te attinentibus affidens, lacrimans & ingemifcens? Quid haec tibi curae funt? quid tibi cum iis, quorum nomina infcripta vides? Abrocomas, Mea, refpondit, mea munera funt Leuconis & Rhodae, quos cum Anthia videre mifer ego Abrocomas exopto. Obftupuere ii, cum haec audiffent; tum ex habitu, e voce, ex his, quae dixerat, & quod Anthiam memoraverat, agnofcentes, ad pedes illius procidunt, quaeque illis evenerant, narrant, a Tyro in Syriam iter, Man-

ἔκδοσιν, τὴν πρᾶσιν, τὴν Λυκίαν, τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτὴν, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν. Καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασι, καὶ ἐπεμελοῦντο, καὶ ἐθεραπεύοντο, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν. Τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ' ἐκείνην ἐθρήνει παρ' ἕκαστα.

Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγεν μετὰ τῶν συντρόφων, ὅ τι πράξει βουλευόμενος. Ὁ δὲ Ἱππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἔφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι, καὶ περὶ Ἀβροκόμου ἐκεῖ τι πευσόμενος. Καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο, καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν οὐ πολλαῖς ἡμέραις εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι, κἀνταῦθα παράγεται παρά τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαίᾳ τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τήν τε Ἀνθίαν παρά-

tus iram, locatos se & venditos, in Lyciam devectos, dominorum obitum, divitias, & reditum Rhodum. Inde domum, ubi habitabant, ducunt, eique rem, quanta illis erat, tradunt, multaque cura famulantur, ut bono sit animo hortantes. Illi nil erat Anthia carius, quam assidue deflebat.

Dum is Rhodi cum sodalibus, quid faciendum sit, deliberat, Hippothous statuit Anthiam ab Italia Ephesum ducere, ut eam parentibus reddat; ibique aliquid de Abrocoma se auditurum sperans, re omni navi cuidam magnae Ephesiae imposita, cum Anthia solvit, & admodum secunda navigatione usus, non multos post dies Rhodum noctu appulit, & ibi apud anum Althaeam nomine in litore divertit, & Anthiam ad ho-

γει παρὰ τὴν ξένην. Καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο· τῇ δὲ ἑξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο. Ἑορτὴ δέ τις ἤγετο μεγαλοπρεπὴς, δημοσίᾳ τῶν Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε, καὶ θυσία, καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλῆθος. Ἐνταῦθα παρῆσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες, εἴ τι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. Καὶ δὴ ἧκεν ὁ Ἱππόθοος εἰς τὸ ἱερὸν, ἄγων τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ἀπιδοῦσα εἰς τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν προτέρων γενομένη, Ὦ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἐφορῶν, Ἥλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθὼν, πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν, καὶ θυσίας ἔθυον μετὰ Ἀβροκόμου, καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην· νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρας, αἰχμάλωτος δὲ ἡ δυστυχὴς ἀντὶ τῆς μακαρίας, καὶ εἰς Ἔφεσον ἔρχομαι μόνη, καὶ φανοῦμαι τοῖς οἰκείοις Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε. Καὶ δεῖται τοῦ Ἱπποθόου

ſpitem adducit. Ea nocte quievit. Inſequenti die de navigatione cogitarunt; ſed feſtus is dies Soli publica Rhodiorum magnificentia agebatur. Pompa, & ſacrificium, & civium celebritas. Aderant Leuco & Rhoda non tam publicae laetitiae participes, quam conquiſituri, ſi quid de Anthia audirent, cum Hippothous templum intrat ducens Anthiam. Illa dona reſpiciens, & praeteritorum recordata, O Sol, ait, qui humana omnia intueris, unam me miſeram praeteriens, quae, cum antehac Rhodi eſſem, te feliciter adorans, ſacra tibi cum Abrocoma feci, & tunc beata quidem exiſtimabar, nunc ſerva pro libera, & captiva infelix pro felici Epheſum ſola redeo, domeſticis me abſque Abrocoma oſtenſura. Haec lacrimans loquitur, obſecratque Hippothoum, ut

ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ, καὶ εὔξασθαί τι περὶ Ἀβροκόμου. Συγχωρεῖ ὁ Ἱππόθοος. Καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων, ὅσα ἐδύνατο, καὶ ἐπιτηδείου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένων, ἀνατίθησιν ἐπιγράψασα· ΥΠΕΡ. ΤΟΥ. ΑΝΔΡΟΣ, ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ. ΑΝΘΙΑ. ΤΗΝ. ΚΟΜΗΝ. ΤΩΙ. ΘΕΩΙ. ΑΝΕΘΗΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα, καὶ εὐξαμένη, ἀπῄει μετὰ τοῦ Ἱπποθόου.

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν ἐφίστανται τῷ ἱερῷ, καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα, καὶ γνωρίζουσι τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα, καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην, καὶ πολλὰ κατωδύροντο οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες. Τελευταῖον δὲ περιῄεσαν, εἴ που κἀκείνην εὑρεῖν δυνήσονται. Ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνώριζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας [1] ἐπιδημίας. Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν

comae fibi partem abfcindere liceat, ac Soli donum ponere, & pro Abrocoma precari. Cum permififfet Hippothous, illa abfcindens quod comae poterat, occafionem nacta, cum nemo adeffet, pofuit & infcripfit: PRO. VIRO. ABROCOMA. ANTHIA. COMAM. HANC. DONUM. DEO. DEDIT. His peractis cum fupplicaffet, una cum Hippothoo abit.

Leuco & Rhoda, qui interim pompam profecuti fuerant, templum accedunt, & munera intuentes herilia nofcunt, ac primum cupide comam deofculantur, plorantque non fecus, ac fi Anthiam videant, ac tandem, ficubi eam invenire poffint, conquirunt, cum & Rhodii omnes noffent nomina adolefcentum, ex quo primum ibi peregre venerant. Nihil illo die invenientes abiere,

1 Ἐπιδημίας) Bene ita vulgatum ἀποδημίας corr. Abrefch.

εὑρίσκοντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τῷ Ἁβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν. Ὁ δὲ [1] ἔπαθε μὲν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὔελπις δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὑρήσων. Τῇ δὲ ἑξῆς ἧκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ τοῦ Ἱπποθόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοῦ. Προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυέ τε καὶ ἀνέστενεν. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίασιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τὸν Ἁβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακείμενον· ἐλθόντες δὲ ὁρῶσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ ἦν μὲν ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς· συμβάλλουσι δὲ πάντα, ἔρωτα, δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος. Οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτὴν, προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν ἔκειντο ἀχανεῖς. Ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει, τίνες τε ἦσαν, καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἄν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν. Οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι, Ὦ δέσποινα, ἔφασαν, Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται

& Abrocomam de his, quae in templo erant, certiorem faciunt. Ei fere animum inducenti, ut de re inopinata quidquam credat, ſpes oſtenſa eſt Anthiae recuperandae. Inſequenti die, cum minime eſſet mare tempeſtivum ad navigandum, Anthia iterum cum Hippothoo ad templum venit, & donariis aſſidens lacrimas & gemitus fundebat, cum Leuco & Rhoda ingrediuntur, Abrocoma domi relicto, qui ob haec eadem anxio & aegro animo erat. Ut Anthiam vident, quam nondum agnoverant, ex omnibus ſimul coniecturam capientes, amore, lacrimis, donis, nominibus, ſpecieque, brevi eam eſſe deprehendunt, genibuſque allapſi ſtupentes obmutuere. Illa, quinam eſſent, quidque vellent, mirari; nunquam enim Leuconem & Rhodam eos eſſe ſperaſſet. Qui ubi ad ſe rediere, O hera, inquiunt,

1 Ἔπαθε) Vulgo ἔπειθε. Nos cum Loc. ſcripturam Cod. Flor. ἔπαθε redhibuimus. In idem inciderat Hemſterh.

σοι, Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας κοινωνήσαντες καὶ τοῦ λῃστηρίου. Ἀλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε τύχη; θάρσει, δέσποινα, Ἀβροκόμης σώζεται, καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἀεί σε θρηνῶν. Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου· μόγις δὲ ἀνενεγκοῦσα καὶ γνωρίσασα περιβάλλει τε αὐτοὺς, καὶ ἀσπάζεται, καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἀβροκόμην μανθάνει.

Συνέῤῥει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθανόμενον τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν [1] καὶ Ἀβροκόμου. Παρῆν δὲ ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἱππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα, καὶ αὐτὸς ἐξέμαθεν οἵ τινές εἰσι· καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως· τὸ δὲ * * ἔτι μηδέπω Ἀβροκόμης ταῦτα ἐπίσταται· ἔτρεχον δὲ, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν ὑπό τινος τῶν Ῥοδίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὕρησιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως,

Anthia, nos famuli tui, Leucon & Rhoda, tecum peregrinati, atque una a latronibus capti. Sed quae te huc duxit fortuna? Bono fis animo, hera, fofpes Abrocomas hic loci eft te affidue deflens. Anthiam percuffit illico is fermo, vixque fe ipfam colligens, eos agnofcens falutat & amplexatur, & de Abrocoma liquido intelligit.

Confluxit omnis Rhodiorum multitudo, ut audivere inventos Anthiam & Abrocomam. Tum vero acceffit etiam Hippothous, innotuitque Leuconi & Rhodae, fimul & ipfe, quinam effent, certior factus. Ac de reliquo quidem inter eos commode fe res habebat; hoc tamen minus, quod necdum ifta fciret Abrocomas: itaque confeftim domum accucurrerunt. Ille interim, poftquam ex aliquo Rhodiorum acceperat, inventam effe Anthiam, per mediam urbem velut amens currebat,

1 Καὶ Ἀβροκόμου -- εὕρεσιν) Lacunam hanc e Codice Florentino primum Locella fupplevit. Iam Hemfterhufius quaedam hic deeffe fufpicatus fuerat.

βοῶν ’Ανθία, ἐοικὼς μεμηνότι ἔθεε. Καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν ’Ανθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς ῎Ισιδος· πολὺ δὲ τῶν ‘Ροδίων πλῆθος ἐφείπετο. ‘Ως δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν, τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαὶ, καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους εἰς γῆν κατηνέχθησαν. Κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ ἄλλα πάθη, ἡδονὴ, λύπη, φόβος, ἡ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος. ‘Ο δὲ δῆμος ὁ ‘Ροδίων ἀνευφήμησέ τε, καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν ῏Ισιν· Παλιν, λέγοντες, ὁρῶμεν ‘Αβροκόμην καὶ ’Ανθίαν τοὺς καλούς. Οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς, διαναστάντες εἰς τὸ ῎Ισιδος ἱερὸν εἰσῆλθον· Σοὶ, λέγοντες, ὦ μεγίστη θεὰ, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἴδαμεν· διά σε, ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήφαμεν. Προεκυλίοντό τε τοῦ τεμένους, καὶ τῷ βωμῷ προσέπιπτον. Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ὁ ‘Ιππόθοος τὰ αὐτοῦ μετε-

Anthiam ſubinde clamans. Occurrit tandem Anthiae ad aedem Iſidis, plurimique Rhodiorum ſequebantur. Ubi ſe mutuo viderunt, ſtatim agnovere, volentibus id utriuſque animis, & invicem amplexati ſuccidunt genua multifaria animi commotione affectis, voluptate, dolore, timore, praeteritorum memoria, & futurorum metu. Rhodiorum vulgus fauſtum laetumque acclamarunt, magnam Deam invocantes Iſin. En iterum, dicebant, videmus Abrocomam & Anthiam, eximios forma adoleſcentes. Illi, ut animus rediit, ſurrexere, & Iſidis aedem ingreſſi, Tibi, inquiunt, o maxima Dea, tibi gratia pro noſtra incolumitate habetur: auxilio tuo, o nobis omnium maxime colenda, noſmet ipſos recepimus. Provoluti ſunt ante lucum, & ad aram prociderunt, ac tandem Leuconis domum ducuntur, in quam

σκευάζατο παρὰ τὸν Λεύκωνα. Καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἔφεσον πλοῦν.

Ὡς δὲ ἔθυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ εὐωχήθησαν, πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ παντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος, καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινέ τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ. Ἐπεὶ δὲ νὺξ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνεπαύοντο, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἱππόθοος δὲ καὶ τὸ μειράκιον τὸ ἐκ Σικελίας, τὸ ἀκολουθῆσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ, ὁ Κλεισθένης ὁ καλός· ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἁβροκόμου. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, (ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβὴς) περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἔκλαεν, Ἀνηρ, λέγουσα, καὶ δέσποτα, ἀπείληφά σε πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν, λῃστῶν ἀπειλὰς ἐκφυγοῦσα, καὶ πειρατῶν ἐπιβουλὰς, καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις, καὶ δεσμὰ, καὶ τάφρους, καὶ ξύλα, καὶ

& Hippothous migravit; paratique ad iter in Ephesum erant.

Cum, sacris illo die factis, epulis accubuissent, multaeque consertae narrationes, utpote qui longo post tempore iterum coniuncti essent, eorum, quae quisque passus fuerat, aut fecerat, protraxissent convivium, ubi nox accessit, cubant, alii quidem ut cuique obtigit, Leuco vero cum Rhoda, Hippothous cum adolescentulo egregiae formae Clisthene, qui ei e Sicilia in Italiam eunti comes fuerat, & Anthia cum Abrocoma. Cum dormirent alii, & alta quies ubique esset, Anthia Abrocomam amplexata flebat: O vir, inquiens, ac domine, te tandem recepi terra marique diu pervagata, & postquam latronum minas, piratarum insidias, & lenonum iniurias effugerim, & vincula, fossas, ligna, ve-

φάρμακα, καὶ τάφους. Ἀλλ' ἥκω σοι τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς Ἀβροκόμη δέσποτα, οἵα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου. Ἔπεισε δέ με ἁμαρτεῖν οὐδεὶς, οὐ Μοῖρις ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμις καὶ Πολύϊδος, οὐκ Ἀγχίαλος ἐν Αἰθιοπίᾳ, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης. Ἀλλ' ἁγνὴ μένω σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη. Σὺ δὲ ἄρα, Ἀβροκόμη, σώφρων ἔμεινας; ἤ μέ τις παρευδοκίμησεν ἄλλη καλή; ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι τῶν ὅρκων τε κἀμοῦ; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ κατεφίλει συνεχῶς. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, Ἀλλὰ ὀμνύω σοι, φησὶ, τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν εὑρημένην, ὡς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλὴ, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρεσε γυνή· ἀλλὰ τοιοῦτον εἴληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμωτηρίῳ. Ταῦτα δι' ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπε-

nena ac ſepulcra evaſerim, tibi talis adſum, anime mi, mi Abrocoma, qualis primum te Tyri reliqui in Syriam abrepta. Nemo exorare potuit, ut in te peccarem, non Moeris in Syria, non Perilaus in Cilicia, non in Aegypto Pſammis & Polyidus, non in Aethiopia Anchialaus, non Tarenti herus; atque omnes pudicitiae artes excogitavi, ut tibi caſta ſervarer. An & tu, Abrocoma, in eodem probo conſilio permanſiſti? An ulla me pulchrior tibi viſa eſt? nemone te adigere conatus eſt, ut iurisiurandi & mei oblivifcerere? Haec dicens ſubinde oſculabatur. Abrocomas, Tibi, inquit, per hunc exoptatum & vix tandem inventum diem iuro, nullam mihi virginem viſam fuiſſe pulchram, nullam placuiſſe mulierem, quam viderim, ſed tuum recepiſti Abrocomam purum, qualem Tyri in vinculis reliquiſti. Tota nocte

λογοῦντο, καὶ ῥᾳδίως ἔπειθον ἀλλήλους, ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεὼς, πάντα ἐνθέμενοι τὰ αὐτῶν, ἐπανήγοντο, παραπέμποντος αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους· συναπῄει δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος, τά τε αὐτοῦ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη. Καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλοῦν κατῆραν εἰς Ἔφεσον. Προεπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα. Ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθὺς, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ᾔεσαν, καὶ πολλὰ ηὔχοντο, καὶ θύσαντες [1] ἄλλα ἐνέθεσαν ἀναθήματα, καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν, πάντα τε, [2] ὅσα τε ἔπαθον, καὶ ὅσα ἔδρασαν. Καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τάφους κατεσκεύασαν μεγάλους. Ἔτυχον γὰρ ὑπὸ γήρως

omnia sibi invicem narrarunt, ac facile fidem adhibuere, rem, ut erat, esse desiderantes.

Ubi illuxit, conscensa navi, omnibusque impositis, discedunt. Deduxerat illos omnis Rhodiorum multitudo, & Hippothous una secutus est, rem omnem & Clisthenem abducens; mox aliquot dierum navigatione Ephesum venere. Civitas omnis sospites adventare eos antea inaudierat. Navibus egressi statim eodem, quo erant, habitu, aedem Dianae adeunt: preces multae & sacrificia, donaque posita, adiectusque titulus iis, quae fecerant, aut passi fuerant, inscriptus. His peractis in urbem redeuntes exstruxere monumenta magnifica parentibus, quos senio atque aegritudine praemortuos inve-

1 Ἄλλα ἐνέθεσαν ἀν.) Hemsterh. coni. ἄλλα ἀνέθεσαν ἀναθ. verbo proprio de hac re.

2 Ὅσα τε ἔπαθον) Ita cum Loc. e certissima Hemsterh. coniectura scripsimus. In editis est, ὅσα τε ἔπειθον.

καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες. Καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διῆγον ἑορτὴν ἄγοντες τὸν μετ' ἀλλήλων βίον. Καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν. Διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν διαβιῶναι χρόνον. Καὶ ἤδη Ὑπεράνθους τάφον ἔγειρεν κατὰ Λέσβον, μέγαν γενόμενον, καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα ποιησάμενος ὁ Ἱππόθοος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

nere. Ipſi reliquum aetatis ceu feſtum diem in laetitia una degerunt. Leuconi & Rhodae bona omnia ſodalibus communia fuere. Hippothous quoque ſtatuit Epheſi reliquum vitae tempus traducere, ſepulcro magnifico in Lesbo Hyperanthi exſtructo: Cliſthenem vero ſibi filium adoptavit, & Epheſi vixit cum Abrocoma & Anthia.

ARGENTORATI

AN. VI.

1798

ἀνδραγιομος [illegible] III. 26.
British pearls the amethyst III. 31
[illegible] 34. nature of the tide &c in
the Corinthian Gulf III. 39. [illegible]
ἡμέρας καὶ νυκτὸς III. 63.
ἐξορίζει τυχας, [illegible]) III. 126.
Theatrical [illegible] III. 123.
ἀργαλέα III. 101. 85